Dünya Edebiyatı

Roman

Mila'nın Düşleri

GRİT POPPE

Çeviren: Ogün Duman

DK DOĞAN KİTAP

Dünya Edebiyatı

Roman

Mila'nın Düşleri

GRİT POPPE

Çeviren: Ogün Duman

DK DOĞAN KİTAP

Grit Poppe - Mila'nın Düşleri

Grit Poppe

Adam dönüp arkasına baktığında, bıraktığı kanlı izi kurdun açlıkla yaladığını gördü ve onun canına okumazsa sonunun ne olacağını açıkça anladı.

Jack London

Birinci bölüm

Peynir

Bu, San Francisco'ya ilk uçuşum.

Uçak Golden Gate Köprüsü üzerinde ağır, rahat bir dönüş yapıyor. Işıklar görüyorum. Gece.

Bebeğim kol arımda, uyuyor ve terliyor.

Kaptan pilot bizimle rahat bir ses tonuyla kısaca vedalaşmadan önce boğazını temizliyor. Sesi, az önce uykudan uyanmış gibi.

Uçaktaki insanlar sessiz kalıyor. Kimse alkışlamıyor. Atlanta'dan bu yana beş saattir uçuyoruz.

Amerikalı yolcular kalkıştan hemen sonra kemerlerini çözdüler. Boş koltuklara geçip uzunlamasına oturup gözlerini kapadılar. İlk anda bunun bir kaza tatbikatı olduğunu düşündüm. Benim sıramdaki adam da diğerleri gibi kaçtı ve bebeğim ile bana üç koltuk kaldı.

Hostesler patates cipsi, yerfıstığı ve içecek getirdi. Ardından videoda Hayalet gösterildi. Film ingilizce oynuyordu, üstelik onu daha önce görmüştüm. Buna rağmen bir yarım saat kadar ağladım.

Viktor'un bir şeyler söylediğini duydum, hemen döndüm ama sadece uykusunda sayıklayan bir Amerikalıyla karşılaştım. Viktor'un hayaletinin

üzerimizde ya da yanımızda asılı durduğunu hayal etmeye çalıştım, ama onu öylesine açık biçimde, ceketinin fermuarını kapatırken takındığı hantal, sabırsız tavırlarıyla karşımda görüyordum ki. Acelesi vardı, geç kalmaktan nefret ederdi. Fermuarı sıkıştı. Saçları, taramaktan elektriklendiği için biraz dikilmişti. Onu uçarı bir hayalet olarak düşleyemiyordum.

Filmden sonra akşam yemeği dağıtıldı; ardından da izlerken uyuyakaldığım bir gerilim filmi başladı.

Bebeğim uyandırdı beni. Bağırıyordu. Hostes koşarak yanıma geldi ve parlak renkli iki poşet uzattı.

Anlaşılan daha dişi çıkmamış kızımın yerfıstığı kemirebileceğini düşünmüştü.

- Thank you,l dedim.

Alice poşetleri dönüşümlü olarak ağzına sokuyordu. Kendi kendine konuşuyor ve salyaları çenesinden süzülüp elbisesine akıyordu. Kâğıt mendille sağını solunu kuruladıktan sonra etrafıma bakındım. Bizi kimse izlemiyordu. Yine de kurulamayı sürdürdüm, ufaklık kıkırdadı ve iki poşeti de yere fırlattı. Bunu yapabilmesine şaşırdım.

Uçak alçalırken ve Alice korkmuş gibi bir ses çıkardı. Gözlerini kocaman açıyor ve kırpıştırarak şaşkınlıkla bana bakıyor. Ona meme veriyorum, düzenli emiyor ve mutlulukla gözlerini deviriyor.

Onu kol arımda sallıyorum, bir kedi gibi mırıldanarak yeniden uykuya dalıyor.

Şu an Almanya'da gece.

Havalimanında bir taksiye biniyoruz.

Şoför etrafına bakmıyor ve yakınımızdaki sigara içen bir adamı süzüyor. Başımı iki yana sallıyorum. Viktor burada değil.

- Kenti seviyorum, demişti, hem de o kadar sık söylemişti ki bunu, artık onu dinlemiyordum.

Akşamları, eve tükenmiş halde geldiğinde, gezi rehberini ya da bir fotoğraf kitabını alır ve bir çeyrek saat kadar hayal kurardı. Bazen, sonunda içini çeker ve "İffyugoingtusanfransisko" şarkısını söylerdi. Severek, sık sık ve her zaman hatasız şarkı söylerdi. Ama şarkı sözlerini aklında tutamazdı. Şarkıların daima ilk dizelerini söylerdi.

San Francisco'ya hiç gitmemişti.

Otelde, yıldız biçiminde açılmış çam kozalağını valizden çıkarıyorum. Kokladığımda hâlâ reçine kokusu alıyorum. Onu komodin çekmeceme, İncil'in hemen yanına koyuyorum.

Pencerenin önüne geliyor ve yabancı ışıklan izliyorum. Ülkemde insanlar şimdi duşa giriyor, yorgun argın ilk kahvelerini yudumluyor ya da ezik posta kutularından yerel gazeteyi almak için merdivenlerden aşağı koşuyorlar. Buradaysa gün bitiyor.

Arkamda Mark Twain oturuyor. Kendisine rahat bir yer hazırlamış, bacaklarını uzatmış ve gazetesini açmış.

Alice iki kişilik yatağın üzerinde uyuyor. Yirmi saatten fazla olmuştu, yoldaydık.

Fotoğraf eski teknikle basılmış, neredeyse gece kadar kahverengi.

Mark Twain sayfayı çevirmeyi unutuyor. Aynı sayfayı bir daha okuyor, bir daha ve bir daha. Bize bakmıyor.

Alice'in yanına uzanıyor, bebek tenine sokuluyor ve bağımlısı olduğum o süt gibi kokusunu içime çekiyorum.

Uyandığımda kızım beni kocaman açtığı gözleriyle izliyor. Ne kadar süredir beni böyle seyrediyor?

Onu giydiriyor, kucağıma alıp küçük odada bir aşağı bir yukarı yürüyor, ona Mark Twain'in ağzındaki pipoyu gösteriyor, "Pipp-po" diyorum.

Sonra asansöre biniyoruz.

Barda Çinli bir kadın oturmuş ağlıyor. Hıçkınrken ve gövdesi sarsılıyor. Otel kapıcısı yanıma koşup bana yardımcı olup olamayacağını soruyor. Adam zayıf ve soluk. "No, thanks."2 Yardıma ihtiyacım olmadığını göstermek amacıyla çocuğumu kol arımda sallıyorum. Başını anlayışla eğip gülümsüyor.

Yine Çinli üç adam, kadını ikna etmeye çalışıyor. Kadın, adamlardan biri kendine dokunduğunda çığlık atıyor.

Alice'le birlikte bir aşağı bir yukarı yürüyorum. Broşürlerin durduğu tezgâhın önündeyiz. Alcatraz üzerine bir broşürü karıştırıyorum. Alice onu elimden alıyor ve ağzına sokuyor. Çiğnemesine izin verip yeni bir tanesine uzanıyorum.

Üç Çinli, kadını zorla bar taburesinden indiriyor. Kadın çığlık atıyor. Etrafına rastgele yumruk savuruyor. İngilizce küfrediyor.

Genç kapıcı giderek daha soluklaşıyor ve ne yapacağını bilmez halde bana bakıyor. "Sorry."3

Başını iki yana sallıyor. Suçsuzlu-

2. Hayır, teşekkürler, (yay.n.)

3. Affedersiniz, (yay.n.)

ğunu kanıtlamak istermişçesine ellerini havaya kaldırıyor. Sonra giriş kapısına seğirtiyor ve adamlara kapıyı açıyor. Dışarıda bir taksi bekliyor. Adamlar, kıvranıp bacaklarıyla etrafını tekmeleyen kadını bir paket gibi dışarı taşıyor.

Kızım Al Capone'u tükürüğüyle yumuşatmış durumda. Odamıza dönüyor ve güneşin doğmasını bekliyoruz.

Mark Twain uyukluyor; başı ağır ağır omzuna düşüyor.

Öğretmenimi düşünüyorum. Bize "Tom Sawyer"ı orijinal dilinde okurdu. The Adventures of Tom Sawyer. Bir bölümü Alman-ca'ya çevirmemizi istemişti. Ama Tom'un çiti boyattığı zararsız sahneyi değil, mezarlıktaki

ürpertici sahneyi. Ölü kedi ve Kızılderili Joe'yla olanı. Huck'ı, Tom'dan daha çok severdim. Okula gitmez, canı ne isterse onu yapardı.

Öğretmenim gizemli bir şekilde öldü. Cenazesine tüm sınıf katıldı.

Cenazede yanımda, "Çakmaktaş" dediğimiz bir oğlan duruyordu. Elimi tutuyordu ve ben ona fısıldıyordum: "Peynir, peynir, peynir, peynir." Sadece başını aşağı yukarı sallıyordu. Bir komşumuzun bahçesinden çaldığım bir gül vardı yanımda. Öğretmenimin ailesini izledim ve gülümü onun mezarının üzerine en son ben attım. Gül, ahşabın üzerinde beyaz bir leke bıraktı, çünkü kırmızı gülün tomurcuk yapraklarını evde boyamıştım ve boya daha tam kurumamıştı.

Mark Twain horluyor. Piposu ağzından düşmek üzere.

Uzun süredir Bay Kraus'u düşünmemiştim. Oysa her şey o zaman başlamış olmalıydı.

Breakfast in America:4 kızarmış patates, sahanda yumurta, jambon, orange juice, coffee.5 Bolca coffee.

Alice kucağımda oturmuş bir patatesi eziyor. Tıpkı Deniz Kur-dw'ndaki gibi.

Güneş doğmadan önce bir kez daha uyuyakaldım. Kısa, huzursuz bir uykuydu. Düşümde öğretmenimi gördüm. Siyah bir takım

4. Amerikan kahvaltısı, (yay.n.)

5. Portakal suyu, kahve, (yay.n.)

ve beyaz, hafif kirli bir gömlek giymişti. Adımı söyledi ve ona doğru koştuğumda kol arını bana açtı. Hızlı koşuyordum, çünkü beni yakalayıp havaya atacaktı. Ama ben koşarken giderek küçüldü.

Pan Tau6 gibi büzüştü, yanına vardığımda onu yerden aldım ve düş kırıklığına uğramış halde okul çantama yerleştirdim. Plastik ekmek poşetim ile eczaneden aldığım ucuz okaliptüs şekerlemelerinin durduğu yırtık kâğıt külah arasındaki boşluğa tam sığdı. Sonradan onu dosyanın içinde unutmuş

olmalıyım, çünkü güçlü bir suçluluk duygusuyla uyandım.

Çinli kadın yine gelmişti. Bana servis yapıyor ve gülümsüyor. Kızım portakal suyunu hızlı bir hareketle masadan aşağı ittiğinde, gülümseyerek iki yeni bardak getiriyor. Birisi bana, birisi de bebeğe.

-A nice baby, very nice,7 diyor ve gülümsüyor.

Alice hiç etkilenmeden kâğıt peçeteleri parçalıyor. Çinli kadın gülümseyerek cam kırıklarını çıplak el e topluyor. Sağ elindeki beyaz bezle yeri kurularken sol elinde cam parçalarını tutuyor. Alice ile ben siyah saçlarına bakıyoruz. Bebeğim var gücüyle bu gösterişli saçlara doğru eğilmeye çalışıyor, bense bebeğimi var gücümle tutuyorum.

- Hayır, hayır, diyorum katı bir sesle. Çinli kadın başını kaldırıyor ve gülümsüyor.

Öğretmenime âşık olduğumda on üç yaşındaydım.

İngilizce dışında Almanca dersi de veriyordu ve derslerindeki en başarılı öğrenci elbette ki bendim.

Geceleri sürekli inekliyordum, her ne kadar bu peynir dilinden pek hazzetmesem de.

- Cheese^, Mila! Cheese, de! Ben de "Cheese" diyordum ama annemin çektiği fotoğraflarda sanki

"peynir" diyormuş gibi görü-nüyordum. Annem mutlu olmadığımı fark etmiş görünmüyordu; 6. Melon şapkası yardımıyla, küçülme de dahil olmak üzere çeşitli sihir numaraları yapan bir çocuk dizisi karakteri, (ç.n.)

7. Hoş bir bebek, çok hoş. (yay.n.)

8. Söylenirken yüz gülümseme biçimini aldığı için peynir anlamına gelen ingilizce cheese kelimesi kul anılıyor, (yay.n.)

fotoğrafları komşulara, postacı kadına, hatta eski kocasına gösteriyordu.

İyi bir anneydi. Okuldan kaytardığımda adıma mazeret kâğıtları yazar ve bazı akşamlar patates kızartması ile omlet arasında seçim yapmayı bana bırakırdı.

Eve geldiğimde onu bulamazdım. Hemşire olarak çalışıyordu ve yeterli sayıda hemşire olmadığından, sık sık planlanandan daha uzun süre klinikte kalırdı.

Benim için bir mahsuru yoktu. Kendime buzdolabından yiyecek bir şeyler çıkarır ve yanında soğuk nane çayı içerdim. Sonra küçük çalışma masama oturup Almanca ve İngilizce ödevlerimi yapardım.

Genellikle, bu sırada hayallere dalardım ve yanaklarımı ateş basardı. Matematik, kimya ve fizik kitaplanm masanın en uzak köşesine iterdim. Bir kız arkadaşım bana, öğretmeninden bebek sahibi olan on altı yaşmda bir kızdan bahseden, eprimiş, kısa bir romanı ödünç vermişti. Bebeğini gizlice, büyükannesinin çiftliğinde dünyaya getiriyordu, ama korkunç mutsuzdu. Günün birinde kendini öldürmeye karar veriyordu. Oğlunu sıkıca kucaklayıp bir kayalığın üzerine çıkıyor, aşağıdaki denize bakıyordu. Elbette öğretmeni onu son anda kurtarıyor ve iki yıl sonra evleniyorlardı.

Bay Kraus ile benim bebeğim neye benzerdi acaba?

Başkalarının bebek arabalarına bakıyordum; uyuyan ya da duygusuz biçimde, dimdik ileri bakan sarmalanmış yavruları izliyordum. Ne yapacaktım böyle bir paketle ? Ya Bay Kraus ne yapacaktı?

Nihayet içinde eski fotoğrafların bulunduğu karton kutuları getirdim odadan. Güzel bir bebek olduğumu düşününce rahatladım, lüle saçlı ve kocaman gözlü. Böyle bir çocuk Bay Kraus'un mutlaka hoşuna giderdi.

Annem o akşam eve geldiğinde fotoğraflar her yana saçılmış halde duruyordu. Televizyonun karşısına oturmuş "Derrick" izliyor ve bir deftere isteksizce kimya formül eri çiziktiriyordum.

Annem fotoğrafları topladı ve bir şeyler mırıldandı.

- Ne dedin ? diye sordum.

- Babanı mı özlüyorsun sen ? diye sordu.

Otel kapıcısı -bu başka, daha yaşlı birisi- cable car9 durağının yerini tarif ediyor bana.

- Two blocks,10 dedi. İnce uçlu bir kalemle kent haritasındaki caddeleri, gemisinin rotasını açıklayan bir kaptan gibi izliyor. Tıvo blocks to the cable car.1l Yeşil bir kare gösteriyor bana. "Union Square" diyor gururla. Başımı evet anlamında sallıyorum.

- Powel Street. Union Square. Parmağımı bana gösterdiği noktalara bastırıyorum.

- Yes.1 2 Hoşnut görünüyor.

- Okay,1'5 diyorum. Thank you very much.14

Kalemiyle bir kez daha daire içine aldığı noktaya, uyarır gibi vuruyor. Burası, kesinlikle adım atmamam gereken bölge. Al Ca-pone'u düşünüyor ve Mister Kassandra'ya gülümsüyorum.

- Have a nice day,x 5 diyor bana.

- Mememem, diyor Alice. Kucağımda oturuyor ve üzerinde, bu seyahat için özel olarak satın aldığım çiçekli bir çocuk elbisesi var.

- Bye,16 demek geliyor aklıma son anda. Sonra nihayet uzaklaşıyoruz.

Kafalarımızın üzerinde Amerikan bayrağı dalgalanıyor. Taylor Caddesi'ne adım atıyorum, sonra bir adım daha, bir adım daha.

San Francisco, diye düşünüyorum. Alice'le birlikte bir sonraki köşeye kadar hoplayarak gidiyorum.

Neşeyle kıkırdıyor. Güneş Kaliforniya güneşi gibi parlıyor.

Köşedeki evin önünde yoksul giysili adamların oluşturduğu bir 9. San Francisco'ya özgü tramvay, (ç.n.) 10. İki sokak, (yay.n.) I I. Tramvayla, iki sokak ileride, (yay.n.)

12. Evet. (yay.n.)

13. Tamam, (yay.n.)

14. Çok teşekkür ederim, (yay.n.)

15. Güzel bir gün dilerim, (yay.n.)

16. Hoşça kal. (yay.n.)

kuyruk var. Hepsi de benim gitmemem gereken yönden gelmiş gi^ biler.

Adamlardan biri kuyruktan ayrılıyor, içlerinde siyah olmayan bir tek o. Geniş, eprimiş bir mantosu ve lekeli bir kovboy şapkası var. Al Capone. Doğrudan bizim üzerimize geliyor. Parmaklarının tümüyle bizi işaret ediyor. Tırnakları bir makas kadar uzun. Derin, genizden gelen sesle bir şeyler bağırıyor. Sadece baby} 7 ve beautiful18 sözcüklerini anlıyorum.

Ne istiyor? Tırnaklarıyla karnımızı deşmek mi? Birinin yasak bölgeye girmesini mi bekliyorlar?

Kucağında bebeğiyle beyaz bir kadın turistin mesela?

Adam iki yana açtığı kol arıyla, beni göğsüne bastıracak ya da Alice'i benden alacak gibi önümüzde duruyor.

- Let it be,19 diye rica ediyorum. Please.20

Beni duymuyor gibi. Alice'e bakıyor ve gülüyor. Neredeyse tüm dişleri eksik. Makas elini kızıma doğru uzatıyor.

Geri çekiliyorum.

Bizon dansı yapan bir Kızılderili gibi etrafımızda hopluyor.

Kızınım kulağına dokunuyor. Kulağından bir şey çekip çıkarıyor.

Bir ceviz. Elinde bir ceviz tutuyor.

Bir yarım reveransla eğilip onu bana uzatıyor. Cevizi alıyorum.

Vedalaşıyor ve yeniden kuyruktaki yerini alıyor. Hayır, en arkaya geçiyor. Bize el sallıyor. Ona karşılık veriyorum.

Düşünüyorum: Al Capone delirdi. Ve yeniden düşünüyorum: burada deliler bile sevecen.

- Babanı mı özlüyorsun sen ?

Afallamış halde anneme baktım. Normalde böyle aptalca sorular sormazdı. Anlaşılan ruhsal bir alçak basınç bölgesine düşmüştü. Belki iş saatleri yine fazla erkene alınmış ya da en sevdiği has-17. Bebek, (yay.n.)

18. Harika, (yay.n.)

19. Bırakın kalsın, (yay.n.)

20. Lütfen, (yay.n.)

talanndan biri ölmüştü. Sevdiği biri ruhunu teslim ettiğinde, bu onu dibe çekerdi.

Gerçekten de bir yanıt bekliyor muydu?

- Yoo, dedim nihayet.

İçini çekti -rahatlamış ya da düş kırıklığına uğramıştı. O akşam sadece çubuk makarna pişirdi.

Mutfak masasına oturdu ve beni yemek yerken izlemeye koyuldu.

- Birisi mi öldü ? diye sordum.

Ona babasını hatırlatan yaşlı bir adamdan bahsetti.

- Düşünsene, firar etmiş, dedi. Sene 1944. Öylece kaçmış, ailesinin yanma dönmeyi başarmış.

Karısı savaş bitene kadar onu saklamış.

- Antifaşist miymiş ? diye sordum saf saf. Annem ekşi bir suratla gülümsedi.

- Hayır, hasret çekiyormuş.

- Hasret mi ?

- Karısı bir çocuk doğurmuş ve fotoğrafını ona göndermiş. Ve adam gece gündüz bu bebeği kucağına almanın hayalini kurmuş. Onu koklamak, onu hissetmek, onun tadına bakmak istiyormuş.

O fotoğraf, savaş. . onu deli etmiş. . Anlıyor musun?

- Evet, diye fısıldadım. Birden tüm iştahım kaçmıştı. Odama çekildim ve kendimi yatağıma attım.

Yastığa sıkı sıkı

sarılarak Bay Kraus'u düşledim. Kilerimize gizlenmişti; üzerinde parçalanmış bir üniforma, sol dizinin üzerinde de bir bandaj vardı. Kirli yanaklarıyla mutsuz bir şekilde orada oturuyordu; ama sonra kapı açılıyor ve. . Ona bir kap fazla sulu ama lezzetli bir çorba getiriyorum; altın bukleli bebeğimizi belimin yan tarafında taşıyorum. Bay Kraus çocuğumuzu alıyor, onu öpüyor ve burnunu onun yumuşak ve tombul etine gömüyor. Elbette, sonra bana, yani tüm bu mucizeleri gerçekleştiren sihirbaza da sarılmalıydı.

Bay Kraus düşünü bir süre de bebek olmadan kurdum.

Sırf beni özlediği için firar etmiş de olabilirdi.

Annemin sıkıntısı birkaç gün daha sürdü. Ölü, yaşlı adamın babasına benzeyip benzemediğini sordum.

22

Omuzlarını çekti ve bana kızgın kızgın baktı. - Öldüğünde ben bebektim, dedi. Biliyorsun. .

Savaşta kayboldu.

irkildim; birden doğduğu yıl aklıma geldi: 1944.

Babam da kaybolmuştu, hâlâ da kayıptı: bir kadından diğerine, bir çocuktan öbürüne, bir işten bir başkasına.

Saçlarımı örgü yaptığım ve çikolatadan yumurtalar saklayan tavşanlara inandığım zamanlar ayrılmıştı bizden.

Babam kendi tarzında günübirlik yaşıyordu: kendine arkadaş buluyor ve onları kaybediyor ve yeni arkadaşlar buluyordu. Kadınlara âşık oluyor ve evleniyor ve yine âşık olduğu için boşanı-yordu.

Çocuk yapıyor, onlarla atçılık oynuyor ve onları unutuyor ve yeni çocuklar yapıyordu.

Bunun için ona kızgın değildim. Sınıf arkadaşlarımın yarısından çoğu boşanmış ebeveynlerin çocuğuydu; özel bir durum değildi bu ve çocuklar bunu, pazartesi günleri çıkan, tatlımsı ekşi bir tadı olan bezelye yemeği gibi kabulleniyordu. Bir şekilde kendimi babasız büyüyen ikinci bir nesil olarak görüyordum. Bununla gurur duyduğumdan falan değil. Sadece son derece olağandı, Berlin Duvarı kadar, kapitalizmin çöküşü kadar olağan.

Babam beni düzenli olarak yılda bir kez, Noel tatillerinin ikinci gününde ziyaret ederdi. Sanki Papa kendisiymiş gibi, törensel bir edayla bana bir yüzlük -bazen daha çok, bazen daha az- uzatırken, ben ona bir çift kalın yün çorap ya da poliakrilden ekose bir atkı hediye ederdim. Her zaman acelesi olurdu, çünkü birkaç ev ötede, Noelini kutlaması gereken bir üvey kız kardeşim yaşıyordu.

Tatil erde bazen birkaç günlüğüne ona giderdim. Berlin'de, arka bahçeye bakan karanlık bir dairede oturuyordu. Geçici işlerle yaşıyordu. Birkaç ay garson olarak çalışıyor, bir taraftan da korsan taksi kul anıyor, yazın da parasını açık havuzlarda cankurta-ranlık yaparak kazanıyordu; tiyatroda sahneye ışık tutmuş, postanede paket ve mektupları ayırmıştı; hayvanat bahçesinde bakıcılık yaptığı süre boyunca ise gergedan ve fillerin pisliklerini kü-rümüştü. Eşleri ve sevgilileriyle tanıştım.

Sabine, Brigitte, Hanni,

23

UUa ve Karin. Çocuklar da değişiyordu ve ben bu kadar ismi ak-hmda tutamıyordum. Akraba olduğum ufaklıkları takip edemiyordum artık. Babam genellikle ya boşanma işlemlerinin ortasında olurdu ya da balayında.

Bir süre, evin koridorunda, bana tepeden bakan ve asla benimle konuşmayan adsız bir kadınla da karşılaştım. Sansın, açık renk tenli ve korkunç zayıftı. Saçları bile incecikti.

Bir defasında ona saati sorduğumda bana yanıt vermemişti.

- Senden nefret etmiyor, aşkım, dedi babam onu şikâyet ettiğimde. Çocuklardan nefret ediyor.

- Aynı şey işte, dedim. Babam bilgece gülümsedi.

- Hayır, dedi; ardından ekledi: aynı şey değil. Onun çocuğu olmuyor. İstediği bir şeye sahip olamayınca da. . Bunu henüz anlayamazsın, diye kestirip attı. İşlerine burnumu sokmamdan hoşlanmazdı. Bana para verip sinemaya gönderdi. Döndüğümde adsız sansın gitmişti. Onu bir daha hiç görmedim.

Babam kendince beni seviyordu.

Bana çakıyı hediye eden de oydu. Tırnak kesmek ya da şişe kapağı açmak için kullanılan o oyuncaklardan değildi. Açıkken sivri, uzun bir kamaya benziyordu; epey de keskindi. O günlerde bir çocuk katili çevreye dehşet saçıyordu.

- En iyisi batıracağın zaman onu iki eline alman, dedi. Bu kadar endişeli görünmesi beni duygulandırmıştı.

Daha yeni boşanmıştı ve benim için dört tatil gününü feda ediyordu.

- Bir yerini kesmemeye dikkat et, diye uyardı.

- Ben hallederim, diye mınldandım utangaçça. Kapı çaldı. İçeri giren kadını henüz tanımıyordum.

Ağır bir makyajı vardı, zarif giyimliydi ve parfüm kokuyordu.

- Bu Resi, dedi babam.

- Merhaba Mila, dedi kadın dostça.

Adımı bilmesine şaşırmıştım. Resi bana iki paket çocuk çikolatası uzattı.

- Daha küçük olduğunu düşünmüştüm, dedi.

24

- Resi, Batı Berlin'den geliyor, diye açıkladı babam.

- Yaa, dedim ve gözlerimi merakla ona diktim. O taraftan kimseyi tanımıyordum.

Birlikte kahve içip devasa bir kutudan Batı Almanya kurabiyesi yedik.

- Mmm, enfes, dedim uslu uslu.

- Bahlsen'den, dedi Resi. Bununla ne demek istediğini anlamamış olsam da başımı salladım.

- Bizde sadece Hansa'dan alınanlar var, dedim emin olmadan. Ama onlar böyle gevrek değil.

Resi, Hansa kurabiyelerinin tadına bakmakta ısrar etti.

Akşam otomobille Batı Berlin'e gitti ve ertesi sabah geri döndü. Bana bir kot pantolon getirmişti.

Pantolon üzerime tam oturdu ve popom mavi kumaşın altında, o kadar seksi biçimde ortaya çıktı ki, bunun olabileceğini tahmin bile edemezdim. Sevinçten kızardım ve sadece teşekkür etmek yerine bir şeyler kekeledim. Resi zaten ne söylediğime dikkat etmiyordu. Ciddi ve endişeli görünüyordu ve babama pencereden dışarı bakmasmı söyledi.

Babam söyleneni yaptı ve "Evet evet, biliyorum" dedi.

Onun yanına, pencereye gittim ve Resi'nin aşağıdaki otomobiline baktım. Maviydi ve parlıyordu.

Saygılı biçimde ona modelini sordum.

- Yalnızca bir Golf, Mila, dedi. Anlaşılan adımı sevmişti. Her fırsatta tekrarlıyordu.

Otomobilin arkasına bir Wartburg park etmişti ve içinde iki adam oturuyordu.

Babamın neyi bildiğini anlamamıştım.

Ancak öğleden sonra, üçümüz bir kafeye doğru yürürken kafamda bir ışık yandı, daha doğrusu, birisi ışık şalterine bastı. İki adam bizi izliyordu ve Resi sürekli onlardan tarafa bakıyordu.

- Deli bunlar, dedi. Ne suç işledik ki?

- Onları tanıyor musunuz ? Çakımı yanımda taşıyordum. Bulaşık kurulamakta kullandığım bir bezin içine sarılmış halde çan-tamdaydı.

25

Babam gülümsedi.

- Ona söylemen gerekir, dedi Resi.

- Bu herifler Stasi'den,21 diye açıkladı babam kuru bir sesle. Bizi gözlüyorlar.

- Bir polisiyedeki gibi mi ? diye bağırdım.

- Aşağı yukarı öyle, dedi ve bana sırıttı. Anlaşılan Resi'nin beni bavuluna tıkıştırıp Batı'ya kaçırmak niyetinde olduğunu düşünüyorlar.

- Hiç komik değil, dedi Resi.

- Elbette öyle, diye karşılık verdi sevgilisi. Hatta fazlasıyla komik. Parmağının ucuyla burnuna dokundu ve ona baktığımda gözlerini şaşılaştırdı. Öfkeden kuduruyorum, ama aynı zamanda komik de, dedi.

- Mila, sana söylemek istediğimiz bir şey var. Resi hızlı hızlı konuşuyor ve bana bakmıyordu.

Baban ile ben. .

- Evlenmek istiyorsunuz, dedim. Bunun gibi cümleleri daha önce çok duymuştum, ama anlaşılan bu kez durum biraz farklıydı. Öbür tarafa geçmek istiyorsun, dedim.

Başını salladı.

- Evet.

- Bok, dedim ama bir taraftan da ona neşeli biçimde bakmayı sürdürdüm. Sanırım o an babamı bir ikinci kez kaybedeceğimi düşünmemiştim. Kot pantolonu ve Bay Kraus'u düşünüyordum.

Arkamızdaki iki adam ardımızdan kafeye girdi.

- Giderek daha çok öfkeleniyorum, dedi babam. Öfkelendiğim zaman neler olduğunu bilir misin ?

Başımı hayır anlamında salladım ve ona ilgiyle baktım. Şey, bu durumda tüm düşüncelerim, tüm güçlerim, yani içtekiler ve bazen de dıştakiler de, öfkeme neden olanlara yönelir. Bunu anlıyor musun ?

Nereye varmak istediğini çözememiş olsam da söylediklerini anhyormuş gibi başımı salladım.

- Dinle kızım. . Öfkelendiğim zaman, öfkenin sana verdiği enerjiden faydalan, anlıyor musun?

Gerçekten de ciddi olmalıydı, çünkü benimle çok nadir zamanlarda böylesine resmî konuşurdu.

21. Alman Demokratik Cumhuriyeti'nde faaliyet gösteren gizli polis örgütü, (ç.n.) Ib

Dondurmalarımızı iştahsızca yedik, hesabı ödedik ve hızla oradan uzaklaştık. Adamlar kendilerine en büyük, en pahalı dondurma kuplarmdan söylemişlerdi. Hızla önlerinden geçtiğimizde aptal aptal bakakaldılar.

- Gelin! dedi babam. Resi'yi kolundan yakaladı, o da benim elimi tuttu. Hızla caddeyi geçip ilk dükkâna daldık. Burası bir kitapçıydı. Tıpkı saklambaç oynar gibi, üzerine Lenin, Marx ve En-gels ciltlerinin yığılı olduğu bir masanın ardına saklandık ve ca-mekândan yolun öbür tarafını gözledik.

İki adam hızla kafeden fırladı ve koşarken ceketleri arkalarında dalgalandı. Caddeye ulaştıklarında ne yapacaklarını bilmez halde etraflarına bakındı-lar. Nihayet biri bir yana diğeri öbür yana koştu.

Resi bile gülecek gibi oldu.

- Orada ne yaptığınızı sorabilir miyim acaba ? diye sordu sert bir ses. Satıcı kadm sert bir ifadeyle bizi süzüyordu, ayağa kalktık.

- Şu sıralar satış tezgâhının altında neler sattığınıza bakmak istedik, dedi babam utanmazca.

Kadın derin bir soluk aldı, ama daha bir şey diyemeden Resi ona bir banknot uzattı.

- Bu genç hanım için güzel bir kitabınız yok mu acaba? diye sordu. Satıcının rengi attı, avucundaki beşlik Batı Alman Markı'nı buruşturdu ve bir an için bu baştan çıkarılmaya karşı çıkıp parayı Resi'in yüzüne fırlatacağını sandım. Ama başıyla, onu izlemem için bir işaret yaptı.

- Neler okursunuz? diye sordu aksi bir sesle. İlk kez birisi benimle siz diyerek konuşuyordu.

- Elinizde hiç. . gerilimli bir şeyler var mı? diye sordum çaresizce.

Eliyle bir hareket yapıp beni kasanın oraya götürdü, dört mark altmış ödedim. Kitap gri kâğıda sarılmıştı.

Babamın evine döndüğümüzde paketi açtım. Jack London'ın öyküleriydi ve ilkinin adı "Yaşama Sevgisi"ydi.

Cable car'la sallanarak düşler kentinde ilerliyoruz. Arabanın içinde oturuyoruz; esinti yüzünden.

Alice kucağımda jimnastik

hareketleri yapıyor, öne eğilip kendini geri atıyor, kol arını ve bacaklarını sallıyor.

On altıncı yaş günümden kısa süre sonra babam ayrıldı. Berlin Zehlendorf taki evin kapısını ona, yaklaşık iki yaşındaki en küçük çocuğu Lukas açıyor. Babamı ancak yıllar sonra, Duvar'm çöküşünün ardından görüyorum. Hâlâ Resi ve Lukas'la birlikte yaşıyordu ve yanlarına Henning adında bir çocuk eklenmişti.

Sonraları babam adından yerel yönetim siyasetçisi olarak söz ettirdi. Duyulduğundan daha akılcı olan taleplerde bulundu. Bunlardan birinde köpekler için alt bezi zorunluluğu getirmeye çalışmıştı.

Birkaç genç ve çocuk cable car'm eşiğinde durmuş, demir tutamaklara tutunuyorlar. Rüzgâr yüzlerine çarpıyor ve şaklabanlıklar yapıp gülüyorlar. Almanya'da kimsenin bu şekilde seyahat etmediğini düşünüyorum. Belediye çöpçüleri dışında kimsenin.

Tramvay Union Square'de duruyor. Haritadaki yeşil leke kadar yeşil ve köşeli olan yeşil alanın üzerinde insanlar oturuyor. Bazılar da uzanmış. Yaptıkları hiçbir şey yok. Sadece öylece vakit geçiriyorlar. Kentin göbeğinde. Oradaki palmiyeleri bile izlemiyorlar. Palmiyeler! Viktor palmiyelerden hiç söz etmemişti.

Alice kendini geri atıyor ve başı çeneme çarpıyor.

Kızaran suratına gözyaşları akıyor. Son durakta tramvaydan iniyoruz.

Alice babasız üçüncü neslin bir ferdi ve bu benim suçum.

En nihayetinde Viktor benden nefret etse dahi, bu kanlı canlı çocuğu sevebiliyor olması gerekirdi.

Bu düşünceleri bir kenara atıyor ve turkuvaz rengi ve dinginli-ğiyle önümüzde uzanan denize doğru yürüyorum. Alice hâlâ ağlıyor. Onu havaya

kaldırıyor, uzattığım kol arımla onu tutuyorum, elbisesi Amerikan bayrağı gibi havada dalgalanıyor, körfezin üzerinde esen kızımın yüzünü yalarken.

Susuyor, yutkunup gözlerini kırpıştırıyor, kırpıştırıyor ve yutkunuyor; birisi yüzüne üflediğinde hep böyle yapar.

28

-An Angel,22 diyor bir ses. Arkama dönüyor ve bir Cop21 görüyorum.

Gerçek bir cop bu. Üniforması ve güneş gözlükleriyle kahverengi bir atın sırtında oturuyor. Ona bakıyor ve kızımı kucağına uzatıyorum. Onu, her an patlayabilecek bir meyve gibi dikkatlice alıyor ve önüne oturtuyor. "Deh deh" diye bağınyorum Alice'e, onu cesaretlendirmek istercesine. Ama o bana dikkat etmeden atm kara yelesine sarılıyor.

- Wait a moment, please,24 diyorum polise. Uzun uğraşlar sonunda sırt çantamdan küçük fotoğraf makinesini buluyor ve otuz yedi buçukuncu fotoğrafı çekiyorum. Alice hayvanın yelesini çekiştiriyor ve salyası binicinin ellerine akıyor. Adam bir heykel gibi dimdik kalıyor. Film geri sarmaya başladığında kızıma bir öpücük veriyor.

- Şans işte, diyorum.

- Shadow,25 diyor ve eliyle hayvanın boynuna vuruyor. Başımı sallıyorum.

-A very nice name,26 diye itiraf ediyorum.

Bebeğimi bana geri veriyor, ben de ona teşekkür ediyorum. Alice'in elinde kara at kıl arı var.

Polisin gözlerini seçmeye uğraşıyorum ama sadece küçülmüş aksimizi görüyorum. İki parmağıyla şapkasına dokunuyor ve atıyla uzaklaşıyor.

Anneme eski kocasının planlarından söz etmedim. Stasi ve çocuk cinayetlerinden bahsetmedim.

Beni bir daha asla babamın yanına göndermezdi. Çakıyı yatağımın altına sakladım.

Tatilimin kalan günlerini Bay Kraus'u düşünerek, kot pantolo-nonumla ayna karşısında poz vererek ve dik merdivenle kilere inerek geçirdim. Orada eski

patatesle dolu bir çuval buldum. Patatesler buruşmuş ve çürüyordu. Çakımla onlara saldırdım, bir

22. Bir melek, (yay.n.)

23. Sokak dilinde Amerikan polisine verilen ad. (ç.n.) 24. Biraz bekler misiniz lütfen ? (yay.n.)

25. Gölge, (yay.n.)

26. Çok güzel bir isim. (yay.n.)

daha ve bir daha. Çuval bazen çocuk katili, bazen de Stasi mensubu rolünü oynuyordu.

Çuval kısa sürede parçalanmış, patatesler ufalanmıştı ama öfkem dinmiş değildi. Bu kez bir kömür çuvalının karşısına geçtim, ama ondan iyi randıman alamadım, üstelik bir kömür parçasına isabet ettirdiğimde çıkan o gıcırtı sesini beğenmedim.

Nihayet tatil bitmişti ve uçarcasına okula yollandım.

Yeni bir öğretim yılı başlamıştı; üstelik bir sancak töreni ve okul müdürünün korkunç derecede uzun bir konuşmasıyla başlamıştı. Mümkün olduğunca dik durmaya çalışıp "Kardeşler Güneşe, Özgürlüğe" ve "EnternasyonaTi söyledik. Arkamda, ses kırılması geçiren iki oğlan böğürüyordu.

Sonra birkaç öğretmen konuşma yaptı, ama Bay Kraus aralarında yoktu. Onu hiçbir yerde göremiyor-dum. Bunda garip bir taraf yoktu. Söylevlere katılmaktan genellikle kaçınırdı. Ceketinin yakasında bir "bonbon" yani parti arması da taşımazdı. Bir kez, ona verilecek ödülün töreninde -

ödülü ne için aldığını anımsamıyorum-, müdür bir şeyler söylemesi için baskı yaptı. Tereddütle öne çıktı, toplananlara selam verdi ve parmaklarını çıtlattı. Sonunda İngilizce bir şiir okudu ve onu muhtemelen kimse anlamadı. Ama söyleyiş tarzı, ağlamaklı bir ezgi gibiydi.

İlk üç dersimiz fizik, kimya ve Rusça'ydı- Onu ancak dördüncü derste gördüm.

Kalbim boğazımda atıyordu ve tüm öğrenciler oturduklarında ben bir süre daha ayakta kaldım.

Sadece bana bir bakış atabileceği kadar bir süre. Gülümsedim ve ağır ağır oturdum. O da bana gülümsedi.

Dersin kalan kısmında beynimde bir şey, bir yusufçuk misali vızıldadı durdu ve net düşünemedim.

Onun bir şeyler anlattığını duydum, ama söylediklerini anlayamadım; hatta başta hangi dilde konuştuğunu bile çözemedim.

Ciddi ve ağır adımlarla aşağı yukarı yürüyor ve elindeki bir tebeşir parçasıyla oynuyordu. Açık pembe parmakları giderek beyazlaştı. İster istemez, kurdun altı keçi yavrusunu canlı canlı yutuverdiği masal geldi aklıma Kurt pençelerini una bulamış ve yavrucakları kandırmak için tebeşir yutmuştu. Kısacası, Bay Kra-us'a bakıyor ve saçma sapan şeyler düşünüyordum.

Daha aynı ders saati içinde bir oğlan uyudu ve öğretmenim, hayatında daha önce hiç uykuya dalmış

bir oğlan çocuğu görmemiş gibi bakakaldı. Kızkaçıranlarıyla artık kimseyi korkutamayan sevimli Fred, bebek gibi uyuyordu. Nefes bile almıyor gibiydi ve kol an, sıranın üzerine düşmüş başmı çevreliyordu. Öğretmenimiz onu uyumaya bıraktı ama dersi bir kez bölünmüştü ve bir an için orada öylece durdu; sanki kendine orada ne aradığını soruyormuş gibi geldi bana. Bakışlar etrafta dolaştı ve bastınlmış bir kahkaha tüm sınıfı dolaştı. Bay Kraus elindeki tebeşir parçasına dikti gözlerini.

Onu korumak isterdim. Kolum bir perininki gibi yükseldi, ama son anda yaptığım sadece pencereyi kapatmak oldu. Bay Kraus tebeşiri havaya attı ve onu ustaca bir hareketle yeniden yakaladı.

Benim öğretmenimdi ve benden yirmi bir yaş büyüktü ve ben maskesini düşürmesini, hem de benim önümde düşürmesini bekliyordum. Elbette onunla el ele tutuşmuş vaziyette uzun buğday başaklarının arasında koşmanın hayalini kuruyordum. İkimiz de birer dev olmadığımız için yerimizi keşfedemezlerdi. Gömleğinin kol arını sıvamış, bir buğday çöpünü çiğnerken -böyle görüyordum onu- ve herkesin "Çakmaktaş" diye çağırdığı Fred, uykusunda geriniyordu.

Öğretmenim şimdi, sessiz bir zorlanmayla tahtaya İngilizce cümleler yazmayı tercih etti.

Okul bitiminde onu bekledim.

Yaşlı bir kestane ağacına kazınmış baş harflere yoğunlaştım. Adların baş harfleri, oklar tarafından delinip geçilmiş kalpler.

M. R. + J. K. = Love.27 Mila Rosin ve Joachim Kraus.

Soyadımı sevmiyordum. Ne de olsa kahverengi ve buruşuk, tatlı ama kara kuru bir üzüm çeşidim ifade ediyordu. Boşandıktan sonra annem genç kızlık soyadını almakta ısrar etti; ben de artık bir Kampert olmamalıydım.

Çakımı okul çantamdan çıkardım, onu açtım ve love sözcüğünün ardına bir ünlem kazıdım. Bir şey ayaklarımın önüne düştü

27. Aşk. (yay.n.)

ve eğilip, hâlâ yeni doğmuş bir civciv gibi nemli ve yapışkan kestaneyi yerden aldım. Ağaç bunun dışında beni fark etmiyor gibi davranıyordu.

Yine hayallere daldım ve bir şarkı mınldanırken sözleri anımsamaya çalıştım: "Ama tencere nihayet delindiğinde. ." diyordum öğretmenim okul binasından çıkarken. Hızlı adımlarla yürüyor, bir taraftan da evrak çantasını hafifçe sallıyordu. Sanki onu ilk çalılığa ya da havaya fırlatmak ister gibiydi.

Karnımı kaşıdım ve takibe başladım.

Onun hakkında her şeyi öğrenmek istiyordum. Ne tür müzikten hoşlanırdı? Hangi peynir çeşidini severdi? Hangi çiçekleri? Çocukken itfaiyeci ya da böcekbilimci olmak istemiş miydi? Batı televizyonu mu izliyordu? Sosyalizmin zaferine inanıyor muydu? Geceleri püama giyiyor muydu ?

Kansını hâlâ dudaklarından mı öpüyordu? Benim gibi kızlan seviyor muydu? Beni seviyor muydu?

Son sorunun yanıtını öğrenmek en zoruydu.

Sınıfta onun tarafından gizlice gözetleniyormuş gibi hissediyordum kendimi. Ama başımı kaldırdığımda pencereden dışarı baktığını ya da tahtaya bir şeyler yazdığını görüyordum. Ufak, süslü, enerjik bir el yazısı vardı ve tebeşiri bir orkestra şefinin bagetini tuttuğu gibi tutuyordu. Kısık sesle konuşuyordu, ama ben söylediği her sözü işitiyordum. Düşüncelere dalmış halde bir kitap açıp okumaya başladığında, yumuşak, tuzlu bir dalganın üzerinde sürüklenmeye bırakırdım kendimi sanki. Sesi yükselip şiir tepe noktasına ulaştığında, tohumlan rüzgâr tarafından dört bir yana dağıtılan bir dişi aslan gibi hissederdim kendimi. Etrafımda-ki herkes kıkırdaşırken ben öğretmenime gülümser, o da hafifçe başını sallayarak karşılık verirdi.

Bir defasında, bir kuzgundan söz eden İngilizce bir şi r okuyordu ve fazla bir şey anlayamasam da sözcüklerin ritminden, öğretmenimin melankolik sesinden başım döndü.

Yeniden kendime geldiğimde sınıfın kapısındaydım. Kendimi kaptınp alkışladığım için beni dersten atmıştı.'

Öğretmenimin kararlı, dinamik adımlarına ayak uydurmaya ça-lıştım. Kot pantolonumun içinde, kralın kendini elbiseleri içinde hissettiği kadar rahattım. Her ne kadar giyinik olsam da insanlar çıplak popoma bakıyor gibiydi. Bundan dolayı da kesinlikle utanmıyordum.

- Yama onu, sevgili, sevgili Lise! Sevgili, sevgili Lise, yama onu! Pantolonum bana yeni bir yaşam anlayışı sağlıyordu. Şöyle düşünüyordum: kot pantolonun anavatanı Amerika'ysa, bir Amerikan kabuğunun içindeyim demektir ve canımın istediğini yapabilirim. Etrafımda dönüp step dansı

yaptım, tıpkı o müzikaldeki gibi, tek fark yağmurun yağmaması ve benim de "I'm singing in the rain"i söyleyemememdi.

Öğretmenim bir trafik ışığında durduğunda bir vitrini izlemeye koyuldum. Burası bir manavdı ve elmaların dışında vitrinde sadece elma suyu ve soğan vardı.

Bir otomobil sürücüsü öfkeyle kornaya bastı. Ayağımı yeniden yoldan geri çektim. Lamba kırmızıya dönmüştü bile. Bekledim, bekledim ve Bay Kraus'u kaybettim. Soğuktu. Daha birkaç dakika önce dikenli kabuğundan sıyrılmış kestane avucumda ısınıyordu. Trafik gürültüyle yanımdan akıyor, hava kötü kokuyordu, burnumu kapatmaya çalıştım. Kamyon ve otobüsler yolun karşı tarafını görmemi engelliyordu. Lamba yeşil ışığa geçti, karşıya geçtim ve dört bir yana bakmdım. Elimdeki kestane terlemeye başladı. Öğretmenimse hâlâ kayıptı.

San Francisco Körfezi. Hyde Street Rıhtımı.

Jack London'm denize açıldığı zamanlardan bu yana denizde olan yelkenliler burada demirlemiş.

Üç direkli bir yelkenlinin güvertesine çıkıyor ve dört bir yanıma bakmıyorum. İşte Pasifik Okyanusu, parlayan Golden Gate Köprüsü, Alcatraz Adası. . Kente bakıyor, cable car'ın meyilli caddeye tırmandığını görüyorum; bir tırtıl gibi, tepenin ardında kaybolana dek ağır ağır çıkıyor rampayı. Sanki Viktor'un en sevdiği rüyasına dahil olmuş gibiyim.

Güneş güverteyi istila ediyor, tenimi yakıyor; ışıklan yumuşak ve parlak, beyaz ve canlandırıcı.

Gözlerimizi alırken sanki bu

kente kendisinin hâkim olduğunu anlatmaya çalışıyor bize. Kızım sıkıntıyla gözlerini kısıyor, esniyor ve iki eliyle burnunu ovalıyor. Gözlerini, ağzını ve yeniden burnunu. Ardından kulağını, koparmak istercesine çekiştiriyor. Bir süre onunla güvertede dans ediyorum, gülüyor ve yorgunluğunu unutuyor. Onu havaya atıp yeniden yakalıyor ve göğsüme bastırıyorum. Kulağına Scott-McKen-zie ezgisini fısıldamamla San Francisco bize ait oluyor.

Bay Kraus'u kavşakta kaybettikten sonra tramvaya binip ona bir yerlerde rastlamak umuduyla kentte dolaştım. Ertesi gün okulda yine onu bekledim ve başıboş bir sokak köpeği gibi peşi sıra onu takip ettim. Ertesi gün de kot pantolonumu giyerek onu izledim. Kısa sürede nerede oturduğunu, karısının eve saat kaçta geldiğini, pazarları hangi fırından alışveriş ettiğini öğrendim -kahvaltıda haşhaşlı örgü ekmek tercih ediyordu.

Akşamlan eve giderek daha geç geliyor ve ödevlerimi, eğer yapacak olursam, geceleri hallediyordum. Bazen, smıfımdaki diğer kız arkadaşlarım barfiks demirlerinde oyun oynar ya da savaş na-ralan atıyorken ben Bay Kraus'un yolunu gözlüyor olurdum. Bazen de geceleri, onun yaşadığı iki ailelik evin bahçesindeki çalıların arkasında oturur ve üst katı görmeye çalışırdım.

Çakımı her yere yanımda götürüyor ve onu kullanarak ağaçlara aşkımla eziyet ediyordum.

- Bu böyle devam edemez, kızım, dedi annem.

Çoğu kez ondan önce evde olmaya çalışıyor, ama her zaman başanlı olamıyordum.

- Nerelerdesin böyle ? diye sordu. Aptalca işler yapmıyorsun, değil mi ?

Yeni bir kız arkadaşla ilgili bir hikâye uydurdum ve tatmin olmuş göründü.

Annem kileri toplamıştı. Parçalanmış patates çuvalı, diğer delinmiş nesnelerle birlikte kaybolmuştu.

- Bunu hırsızlar yapmış olmalı, dedi. Çalacak bir şey bulamayıp hırslarını böyle almışlar.

Onu takip ettiğim süre içinde Bay Kraus artık diş fırçam kadar 34

tanıdık olmuştu bana ve onun üzerinde hakkım olduğu duygusunu artık bir kenara atmam mümkün değildi. Olaylar böylelikle gelişti.

Alice ağlıyor, yorgunluk yüzünden mızmızlanıyor. Kucağımda onunla ahşaptan inşa edilmiş bir köprünün altından geçiyorum. Kumsalda sadece olağanüstü büyüklükte birkaç martı var. Bizi dikkatle süzüyorlar, pusuda gibiler. Uyuşuk ve kendilerinden emin şekilde kumsalda duruyor ve biz yanlarından geçerken havalanmıyorlar. Kumsal minnacık; dar, yassı ve hardal sarısı renkte. Aslmda dar bir kum şeridinden başka bir şey değil burası. Bizim dışımızda kimse yok ortalıkta Ceketimi çıkarıyor ve üzerine oturup kızımı emzirerek uyumasını bekliyorum. Gözkapaklan düşüyor, onları yeniden açıyor, uykuya direnip etrafına bakmıyor. Giderek yaklaşan ve etrafımızı çeviren martıları keşfediyor. Onu kucağımda sallıyor, son emziğini ağzına veriyorum, diğerini uçakta unutmuş

olmalıyım. Sal anmak istemiyor, tepiniyor, dikelmeye uğraşıyor, martıları görmek derdinde.

Bebeğimi sallıyorum, Alice bağırıyor, martılar bir adım bile gerilemiyor. Tüyleri, çamur banyosu yapmışlar gibi. Emzik kuma düşüyor ve ben daha onu alamadan martılardan biri, en irileri sanırım, üzerine atılıyor. Çınlayan bir çığlık koparıyorum. Son emzik! Kızımı pek de nazik olmayan biçimde kuma atıyor ve kuşun peşinden koşuyorum. Martı ağır ağır uçuyor ve bir an için açık denize yöneleceğinden endişeleniyorum. Ama ganimetiyle sadece birkaç metre uçup yere konuyor ve hırsla emziği didikliyor. Yerden yumruk büyüklüğünde bir taş alıyor, ona atıyorum. Hedefimi en az iki metre ıskalıyorum ama kuş kaçıyor, tatsız nesneyi yerde bırakarak. Alice bağırıyor. Koşuyor, sağa sola isabetsiz tekmeler savuruyorum. Martılar yüksek sesle gülüyor bana Emzik kaynar suyla dolu bir tencerede aşağı yukarı hareket ediyor. Çinli kadın yanımda duruyor, ama gülümsemiyor. Belki de mesaisi çoktan bitti. Elindeki çay kaşığıyla emziği yeniden suya batırıyor. Bana kuşkuyla bakıyor, ona cesaret verici bir bakışla karşılık veriyorum. Anlaşılan bebeklere ait eşyaların, çocuklar

martı vebasına yakalanmamaları için kaynatılması gerektiğini bilmiyor. Ona martılardan söz etmeye çalışıyorum, ama anlamıyor.

- Very big birds on the beach,28 diye mırıldanıyorum çekinerek.

- Birds ?29 diye soruyor. On the beach ?30 Ona beş dolar bahşiş veriyorum.

Çinli kadın kapıdaki görevliye Alman kadın, bebek ve körfezdeki hayvanlar hakkında saçma sapan bir şeyler anlatmış olmalı. Nazik adam ertesi gün bizi Rıhtım 39'daki denizaslanlarına gönderiyor.

Hayvanların çıkardığı sesleri uzaktan işitmek mümkün. Alice'i karnımdaki kanguruya oturtmuş

vaziyette kalabalık içinde ilerliyorum. Büyük bir eğlence gemisindeymişiz gibi kalaslar üzerinde yürüyoruz. Renkli dükkânlar, bar, lokantalar var burada; reşit olmamış iki ateş yutucu, beyaz eldivenler giyen zenci bir hokkabaz, sihirbaz bir kadın ve iki katlı bir dönme dolap. Ve elbette denizaslanları.

Yüzlercesinin yağlı, parlak bedenleri yan yana yatıyor; özel bir güneş yağı kul anıyorlar sanki.

Alice izliyor, yüzünün alacağı şekli bekliyorum. Bakıyor. Denizaslanları uluyor. Bazıları hacıyatmaz gibi ileri geri sallanıyor, bazıları uyuyor, birisi suya atlıyor.

- Haaaaa, diye şarkı söylüyor Alice, Mabma bvwvw.

- Eminim bebeğiniz yeterince izlemiştir. Kadın Almanca konuşuyor ve bizi yana itiyor.

-Pardon me ?31 diyorum çabucak.

Kadın içini çekiyor.

-I'm coming from Germany. East Germany.52

-1 believe, the wal is falling down,33 diyorum.

28. Plajda çok büyük kuşlar var. (yay.n.)

29. Kuşlar mı? (yay.n.)

30. Plajda mı ? (yay.n.)

31. Anlamadım ? (yay.n.)

32. Almanya'dan geliyorum. Doğu Almanya'dan, (yay.n.)

33. Bana öyle geliyor ki Duvar yıkılıyor, (yay.n.)

Aynı anda Viktor'un söylediği şarkıyı duyuyorum: "The German wal is falling down, falling down, falling down. ." O gün Ku'damm'da34 bir şampanya açmış ve sürekli San Francisco'nun şerefine kaldırmıştık.

- East Germany, diye tekrarlıyor kadın gururla. It's a long way from here?1*

Başımı onu olumlamak için sallıyorum.

- Very long.^6

- Where do you come from ?37

- I'm from. . the dark side of the moon.58

- Fine.39 Elindeki kâğıt mendille yüzündeki terleri siliyor. It's a long way from here ?40

- Yes. Very long. Alice'i göğsüme bastınyor ve uzaklaşıyorum. Ufaklık çaresizce burnunu sürtüyor, mememi tutuyor ve boynumu doya doya emiyor.

Kaldırım kenarında birkaç bisikletli çekçek var.

Alice oturduğu yerde eğiliyor ve tişörtümün kumaşı üzerinden mememi emmeye çalışıyor.

İlk çekçekin yanında durmuş gevezelik eden genç adamlar öğrenciye benziyor. Siyah şortları, kırmızı gömlekleri ve kırmızı kasketleri var. Alice'le birlikte kendimi son çekçeke atıyor ve tişörtümü kaldırıyorum.

Genç bir adam, iyi görünümlü ve tıraşsız, bize doğru geliyor ve sürücü yerine oturuyor. Arkasma dönüp anlamadığım bir şeyler soruyor, ama sonra daha dikkatli bakıyor.

- Sorry, diyor.

Başımı sallıyor ve ona elimle bir işaret verdikten sonra benim 34. Berlin'deki Kurfürstendamm'ın kısaltılmışı, (ç.n.) 35. Buradan oldukça uzakta, (yay.n.)

36. Evet, uzak. (yay.n.)

37. Nerelisin ? (yay.n.)

38. Ben. . Ay'ın karanlık yüzündenim, (yay.n.)

39. iyi. (yay.n.)

40. Buradan çok uzak mı ? (yay.n.)

de özür dilemem gerekip gerekmediğini düşünüyorum. Ama bu arada yola çıkmış oluyor bile.

Güneş güçlü bugün. Siyah renkli yapay deri kaplı kanepede hafif terliyorum ama bebeğim hırsla ve mutlu halde emiyor, körfez tarafından meltem esiyor, büfelerin yanından geçtiğinden beraberinde yengeç eti kokuları taşıyor. Kent bana uysalca dokunuyor, beni emiyor gibi. Çekçekçi bizim için hızla ilerliyor ve arkasına bakmıyor. Oldukça dik bir yokuşu tırmanmaya başladığında suçluluk duygusuna kapılıyorum.

Dalmış olmalıyım, zira uyandığımda öğrenci karşımda duruyor.

- Chinatown,41 diyor kısa ve öz.

- Hmm, diyorum.

Alice hâlâ göğsümde, şimdi öbür mememi emiyor. Anlaşılan bu sabahki haşlanmış patates salatası fazla tuzluydu.

- We're in Chinatown,42 dedi öğrenci. Anlaşılan inmemi bekliyordu.

- It's great !43 diyorum.

- She'll like it,44 dedi ve emmekte olan kızımı işaret etti.

- Yes. Ona gülümsedim, teşekkür ettim ve tek elimle parasını ödedim.

Her şey güneşli bir eylül gününde oldu.

Bay Kraus'u kent boyunca izliyordum.

Bazen orada, bazen şurada duruyor, ayakkabılarımı bağlıyor, vitrinlere bakıyordum. . Avarelik yapan ve kimsenin dikkatini çekmeyen bir öğrenci.

Öğretmenim, sıvası dökülen açık yeşil renkli postane binasına girmişti. Üzerinde doğaüstü biçimde açılmış gözleri, "Cheese" diyen ağzı ve sutyenden taşan kocaman göğüsleriyle bir sarışmın yer aldığı bir sinema afişini inceledim. Şüphe yok ki, sınıfımın ya-41. Çin mahallesi, (yay.n.)

42. Çin mahallesindeyiz. (yay.n.)

43. Harika! (yay.n.)

44. Ondan hoşlanacak, (yay.n.)

nsı sinemayı tıkış tıkış dolduracak. On dört seansında bile oynasa biletleri tükenen türden filmlerdendi bu.

Bir patlama sesi duydum ve ince bir duman sütununun yükseldiğini gördüm. Gişede duran Çakmaktaş el salladı. Okuldayken sezdirmeden cebime bir bilet sokuşturmuştu. Kusursuz bir illüzyonistti. Başımı iki yana salladım ve ellerimi maalesef dercesine kaldırdım; ayaklarımın arasında bir patlama.

Parmaklarım kestaneyle oynuyordu. Onu havaya attım ve yeniden yakaladım. Bir kadın soluk tenli oğlunu elinden tutmuş çekiyordu; çocuğun küçük burnunda sümük balonları çiçek açıyordu. Anne, yumuşak, kullanılmamış şal arın, gül motifleriyle süslü bluz ve san eldivenlerin sergilendiği vitrine baktı. Çocuk tepinip sızlanmaya başladı ve birden yüzünü artık anımsayamadığım öğretmenime bakındım. Kadın, öte tarafı sakız, Lux sabunu kokan, şeker ayıcıkları kadar tatlı ve renkli olan ve ardında bambaşka bir dünya saklayan vitrin camına iyice yaklaştı. Sabahları öğretmenimin çenesinde sakal kılları çıkmaya başladı -gözümün önünden

onlar geçti. Peki ya ağzı? Aman Tanrım! İnce dudaklar, biraz soluk.. Onun alaycı gülümsemesini takındım, ama yakışmadı.

Kesin olan ayakkabı numarasının kırk iki olduğu.

Kestane elimden kurtuldu ve doğrudan çocuğa doğru yuvarlandı. Çocuk onu yerden alıp ağzma tıkıştırdı.

Dükkâna girdim ve tezgâhtar kadınları selamladım. Vitrinden, sürekli açılıp kapanan yeşil postane kapısını izliyordum. Öğretmenim nerede kalmıştı ?

- Karanlıkta parlayan bir saat istiyorum, dedim, beni dükkânı soyacakmışım gibi süzen tezgâhtara.

Kalın camın altında saatler sessizce tik taklıyor ve her biri farklı bir zamanı gösteriyordu.

Pantolonumun cebinden bir şey çıkardım: üzerinde babamın el yazısı olan bir mektup zarfı. Yere bir kâğıt parçası süzüldü, onu aldım. "Yaş günün kutlu olsun. Baban." Beni, birkaç sokak aşağıda oturan üvey kız kardeşimle karıştırmış olmalıydı, çünkü benim yaş günüme daha dört ay vardı.

Parayı tezgâhın üzerine koyup onu elimle düzleştirdim. Daha önce hiç Batı parası geçmemişti elime.

- Dyital saat mi istiyorsunuz ?

Başımı evet anlamında salladım.

- Sizin için mi ?

- Evet, kendim için.

- Kayışı deri mi olsun, metal mi?

Kadına şaşkınlıkla bakakaldım. Bu kadar muğlak bir şey mi söylemiştim ?

- Parlasın yeter, diye tekrarladım. Işık kapatıldığında parlasın. Sessizce paranın yanma bir saat koydu. Büyük ve çirkindi ama

düğmesine basıldığında kırmızı parlıyor, fener gibi aydınlatıyordu.

- Evet, dedim, işte bu.

- Modern, spor, modası asla geçmez, dedi tezgâhtar donuk biçimde.

- Modası geçmez. . diye tekrarladım şaşkınlıkla

- 99 mark 99.

Öğretmenimin burnunu düşündüm. Daha ziyade küçük bir burun değil miydi ? Önceliğine uygun olarak dikkat çekici olmadığı kesindi. Kulakmemeleri kara saçmın altından zarif biçimde belli oluyordu. Gerçekten de görünüyorlar mıydı ? Yoksa saklı mıydılar? Para üstü olan bir feniki bahşiş

olarak bıraktım.

Çocuğun tükürmesiyle ağacın meyvesi yine kaldırıma düştü: parlak ve ıslak. Yuvarlak meyveyi yerden almama kalmadan ufaklığın annesi bir tekme savurdu, hızla ve neşeli ve kuvvetli bir tekme.

"îh bebe" dedi.

Öğretmenimin gözleri mavimsi gri ya da grimsi bir mavi olmalıydı, griden ziyade mavi ve çocuk bağırırken meyvenin özü dostane bir sarıyla parlıyordu. Saatimi bir çeyrek saat ileri aldım, arkamı döndüm ve hızla açık yeşil postane binasının önünden geçtim. Sıva, ayakkabı tabanlarımın altında çıtırdıyor, ayakkabılarımın ucunda toz birikiyordu. Bir şantiye yolumu tıkadı ve ilerleye-mediğim için geri dönmekten başka şey gelmedi aklıma.

Öğretmenimi göremedim ama hissettim, hem de çok yakınımda. Ya hemen arkamda olmalıydı ya da bir melek gibi üzerimde. Kokusunu alabiliyordum: parfüm, tebeşir ve okaliptüs karışımı bir koku. Yarım saatte bir ağzma bir okaliptüs şekeri atardı -okuldan sonra elbette.

Cheese, Mila, diye düşündüm, cheese ve çocuğunu şimdi, çamaşır dolu bir paket gibi kolunun altına sıkıştırmış halde taşıyan kadına sırıttım. Bana dikkat etmedi, bunun yerine, neredeyse topuklarıma basacak kadar arkamda

yürüyen düşlerimin erkeğine baktı. Çabuk, Mila, diye düşündüm, arkana dönme Mila.

Bir önceki gün arkamı dönme hatasında bulunmuştum. Bunun üzerine soluk soluğa durmuştu. Ben de soluk soluğa durmuştum.

Ve ben gülümsedim. Ve o gülümse. . medi.

Seni seviyorum! Seni seviyorum! Seni seviyorum! diye atıyordu şakaklarım. Sen ya da hiç kimse.

Şimdi ya da asla. Kısacası: düşünemiyordum bile.

Kahretsin, neden kol arını açmıyor?

- Lisa, diye inledi. Sevgili Lisa, bu böyle devam edemez! Gömleğinin kol arını sıvadı ve lifli, soluk kol an bana gülümsedi. Böyle değil, anlamıyor musun? Böyle değil.

- Mila, diye düzelttim sakin sesle. Adım Mila Bay Kraus'un aklı karışmışsa öğrencilerinin adlarını karıştırması nadir rastlanan bir durum değildi. Birkaç santim yaklaşmaya cesaret edebildim.

Cennete doğru bir adım daha!

- Lisa. . Mila, lütfen beni dinle!

Ona gitmek, onun iyice yakınında olmak istiyordum, ama birden elini bana doğru kaldırdı, kendinden uzak tutmak istercesine, sanki ben ona havlayan bir sokak itiymişim gibi.

- Li. . Mila, beni dinle! diye bağırdı ve elindeki bir kâğıt parçasını burnumun önünde salladı. Lütfen rahat bırak artık. Lütfen vazgeç, Mila

Başımı iki yana salladım.

- Ne?. Neden vazgeçeyim? diye fısıldadım.

- Delisin sen. Yani, beni rahat bırak! Yoksa babanla konuşurum! Ya da polise giderim! Duyuyor musun beni, Mila? Sesi titriyordu.

Dinledim. Babama mı? Bunun için Noel'e kadar beklemesi gerekiyordu. Polis ha? Hah! Ne anlatacak ki onlara?

- Sensin deli olan, dedim. Ben sadece âşığım.

Ama bunu duymadı bile. Uzaklaşmıştı, öylece kaçmıştı. Benden. Yere düşen kâğıt parçasını aldım. Matbaadan taze çıkmış gibi fazlasıyla temiz görünen gıcır gıcır bir yüz marktı ve onu pantolonumun cebime tıkıştırdım.

Hayır, arkama dönmedim. Henüz değil. Dar bir ara sokağa daldım. Bu kent dar ara sokaklanyla ünlüydü. Okaliptüs buhuru aklımı karıştırdı ve biraz ağladım. Adım sesleri tahmin ettiğimden daha ağır geliyordu kulağa. Dünkü gibi soluklanıyordu. İyi bir sporcu değil, diye düşündüm üzüntüyle.

Onu hâlâ seviyordum.

Şimdi bile, beni ittiğinde, hatta tartakladığında bile seviyordum, üstelik yanımda derin bir inşaat çukuru olmasına rağmen.

Arkamı dönmedim. Hemen dönmedim.

Önce çakımı açtım.

Beyaz perdedeki sansın siyah, fazla dar bir giysinin içinde te-piniyordu. Çakmaktaş uykuya dalmıştı. Kendimi yanındaki koltuğa attım ve dirseğimle onun kaburgalarına vurdum.

-Adamım, -Çakmaktaş kendisine böyle seslenmemden hoşlanıyordu. Adamım, bilet için teşekkür ederim, gerçekten de süper bir film!

Sol elimi kucağıma koydum ve saatim onun yüzünü aydınlattı.

- Hey, adamım, dedi. Yeni?.

- Modern, spor, modası asla geçmez, dedim.

Sessiz bir ıslık koyverdi. Kot pantolonu nemli ve biraz da yapışkandı, ama kolumu dikkatle geri çektiğimde yapışan ve hafif tatlı bir koku yayanın kendi kolum olduğunu fark ettim. Çakıyı iki elimle tutmuştum.

- Saat on altı on beş, diye ekledim. En son haberi biliyor musun? Burnumun içinde bir yerler kaşınıyordu, hapşırmam gerekiyordu. Yann ingilizce iptal.

Yeşil çay

Burnumda hâlâ körfezin, deniz ve yengeç kokusu var. Çekçekle geri dönmek isterdim. Barda oturup, soğuk bir şeyler içip Pasifik'e bakmak ve öğrencilerle çene çalmak.. Ama bisikletli taksi çoktan gözden kayboldu. Alice memnun halde kesesinde oturuyor ve ben de kendimi, yanlışlıkla Çin'e düşmüş yorgun bir kanguru gibi hissediyorum.

Pekâlâ, buralarda da bar gibi bir şeylerin olması gerek. Mahal enin derinliklerine doğru ilerledikçe kaldırımlar kalabalıklaşıyor. Çinliler, Çinliler ve turistler. Asyalılar garip, katı adımlarla yürüyorlar, aynı anda hem yerlerinden kımıldayamıyor hem de çok aceleleri var gibi görünüyor. Topuklarına basmaktan korkuyor ve onlara uyum sağlamaya uğraşıyorum. Alice, hoplayarak yürümeme bir geğirmeyle karşılık veriyor.

Sivri çatılar, Çin yazı işaretleri, tüm bu gösteriş, Almanya'daki Çin lokantalarının altın-kırmızılı şaşaasını anımsatıyor bana. Çin yemeklerini sevmem, bana fazla yağlı ve lokantalar da fazla loş

geliyor. Tatlı-ekşi karışımı bana, okuldayken yediğim ve Çakmak-taş'ın "sinek kusmuğu" dediği hardal sosunu çağrıştırıyor. Sadece yeşil çayı beğeniyorum.

"Yeşil çay! Yeşil çay! iyi fikir!" diye aptalca şarkı söylüyorum Alice'in kulağına ve kızım çokbilmiş bir gülümseme takmıyor.

Karşımıza çıkan ilk lokantaya giriyoruz; içerisi rahatlatıcı bir aydınlıkta, masaların üzerinde beyaz örtüler var. Birkaç adam ellerindeki çubuklar yardımıyla yumuşak parıltılı porselen kaplardan yiyorlar. Boş bir masaya oturuyor ve Alice'i kucağıma yerleştiriyorum. Bir akvaryum soluk yeşil renkte parlıyor. Garson bize

büyük, üzgün gözlü balıklan ve içinde yüzdükleri bulanık suyu izlememiz için on dakika süre bıraktı.

Sonra aniden yanımızda bitiveriyor, suskun ve elinde kalem ve adisyon blokuyla.

- One green tea, please,1 dedim nezaketle.

- No tea,2 dedi adam.

- No tea ? -No tea.

Ya, demek yok.

- Do you like fish ?3 diye soruyor yüzüme bakmadan. -No, diyorum.

-No?

- No! Ayağa kalkıyor, kızımı ve kanguruyu kolumun altına sıkıştırıyor ve sokağa fırlıyorum.

Ağzım, tüm vücudum kurudu sanki. Alice içimdeki her damla sıvıyı kuruttu sanki. Bir sıra dükkânın önünden geçiyoruz. Çoğunda turistler için turistik eşya satılıyor, yelpazeden kimonoya varıncaya kadar; birinde tavana kadar istiflenmiş tabak büyüklüğünde cipsler var, diğerindeyse ölü kuşlar satılıyor. Kuşlar yan yana, tüyleri yolunmuş ve kafaları koparılmış olarak sergileniyor.

Martıları düşünüyorum. Ama bunlar bıldırcın olmalı. Tüm vitrin onlarla dolu.

Yan sokaklardan birinde bir kafeye rastlıyorum. En azından bir kafeye benziyor. Kapısında lekeli bir karton levha asılı: Coffee, Tea, Cake, Sandvich.4 "İşte" diyorum Alice'e ve içeri giriyoruz. Sol tarafta bir büfe var, sağ taraftaysa beyaz plastik iskemle-leriyle küçük, beyaz plastik masalar duruyor.

- Green tea, please, diye sesleniyorum tezgâhın arkasında duran ve başını bize doğru uzatan yaşlı kadına.

Sonra bakışlarım keke takılıyor. Rosto ile kömürün başarılı bir çaprazlamasına benziyor. Kesin olan yağlı ve kara olduğu. Hemen yanında, içinden cılız bir balığın başını çıkardığı bir sandviç var.

1. Bir yeşil çay lütfen, (yay.n.)

2. Çay yok. (yay.n.)

3. Balık sever misiniz? (yay.n.)

4. Kahve, çay, kek, sandviç, (yay.n.)

45

Yaşlı kadın gelip önüme bir plastik bardak bırakıyor.

- Green tea ? diye soruyorum. -Black,5 diyor.

- Black ? diye soruyorum. -Black, diyor.

-No green?.

-No.

-All right,6 diyorum. Hiç çay olmamasındansa, black olsun.

Önümdeki içecek, tezgâhta duran kek kadar kara ve çok sıcak. On dakika boyunca üflüyor, iki yudum alıyor, sonra hesabı ödüyorum. Ne de olsa bardağı bir dolar bile değil.

Okulda birkaç gün heyecan ve kargaşa yaşanıyor. Kimse neler olduğunu bilmiyor ve çeşit çeşit söylentiler dolaşıyor ortalıkta. Öğretmenler bizi, Bay Kraus'un talihsiz biçimde bir inşaat çukuruna düştüğü açıklamasına inandırmaya uğraşıyorlar. Bu trajik talihsizlik hakkında gazetede sadece ufak bir haber vardı. Üst sınıflardan kızlar intihardan söz ediyordu.

- Karısı tam bir baş belası, diye tıslıyorlardı.

- Son okul şenliğini hatırlamıyor musunuz ? Yaz tatilinden önce ? Sürekli peşinden koşup onu gözden kaçırmamaya uğraştı. Kıskançlığıyla terör estirdi.

- Yüz metre koşusunda bile onun ardından koştu, dedi onuncu sınıflardan bir kız ve sinirle kıkırdadı.

Oğlanlar cinayetten bahsediyordu.

- Birilerinin yoluna çıktı. Belki de karısının bir sevgilisi vardı. Ya da birileri eski bir hesabı gördü.

- Belki katili tanıyoruzdur, dedi Çakmaktaş. Belki de bu hesap o kadar da eski değildir. .

Bu şurada gerçekten bana mı bakıyordu, yoksa bana mı öyle gelmişti?

- Garip değil mi ? dedi. Her şeyden habersiz halde sinemada oturuyoruz ve az ileride Bay Kraus. .

ölüyor.

5. Siyah, (yay.n.)

6. Peki. (yay.n.)

46

Başımı salladım.

- Evet, garip. Parmaklarımın Çakmaktaş'm kotunda iz bırakmış olabileceğini düşündüm, kan izi.

- Oysa o kadar nazik bir adamdı, diye sürdürdü sözünü şaşkınlıkla. Sen de severdin onu değil mi ?

- Evet, dedim. Ben de onu severdim.

- Belki de onu bir başkasıyla karıştırmışlardır, dedi yaşça büyük bir oğlan. Ya da düşmanları vardı.

Zamanında kötü not verdiği eski öğrencileri mesela. Geceleri buralarda dolaşıp camları kıranın kim olduğunu sanıyorsunuz ?

Tüm konuşmaları dinleyip esnedim. Kendimi ölesiye yorgun hissediyordum. Kıvrılıp bir köşede uyumayı ne çok isterdim. Okuldan eve döndüğümde yatağıma girip hemen uykuya daldım.

Rüyalarımı anımsamıyorum. Sabaha kadar derin bir uyku çektim ve annem beni yorganın altından çıkarabilmek için elindeki tüm araçlarla uğraştı. Çoğunlukla sadece yüzüme atılan ıslak bir bez etkili oluyordu.

Evde çakıyı iyice yıkamış ve yeniden yatağın altına yerleştirmiştim. Onu Bay Kraus'un bedeninden çekerken parmak izlerimi değil, bunun babamın bir hediyesi olduğunu düşünmüştüm. Çakıyı kimseye layık görmüyordum, Bay Kraus'a bile.

Okulda sivil giyimli iki adam dolaşıyordu.

- Cinayet masası, diye fısıldadı Çakmaktaş kulağıma. Onları hızlı hızlı koridorlarda yürür, merdivenleri tırmanırken

ve inerken görüyorduk. Bakışları biz öğrencilere hiç takılmıyordu.

Adamlardan biri zayıf ve soluktu, kısa, dağınık saçlıydı. Diğeriy-se daha yaşlı, enine yapılıydı ve saçlarını eski moda dimdik kestirmişti. Çakmaktaş kısa sürede ikisine "Lorel ile Hardi" adlarını taktı.

Okul sıraları ve ağaç kabuklarındaki karalamalarımı ve aşk işaretlerimi bulmalarını bekliyordum.

Her gün, eve dönerken annemin bana kapıyı çılgınca bir bakışla açacağından korkuyordum. "Mila"

diye fısıldadığını duyuyordum. "Bu konuyla senin bir ilgin var mı?" Gözlerimin önünde bir yıkım sahnesi canlanıyordu: çıkarılıp atılmış çekmeceler, devrilmiş lambalar, kırılmış vazolar, her yer cam kırıkları içinde. . Duvarlardaki reprodüksiyonlar ek-47

sikti, sadece şurada, yana kaymış bir tanesi -eğilmiş ve suçlarca-sına-meyve tabağı ile dikkatsizce ortalığa bırakılmış çakının resmedildiği bir natürmort.

Bir süre suç aletini ördeklerin yüzdüğü göle atmayı düşündüm. Ama bunu yapamayacak kadar yorgundum; üstelik o alete karşı bağlılık hissediyordum.

İngilizce ve Almanca dersini artık yeni bir kadın öğretmenden alıyorduk. Okulu yeni bitirmişti ve çok genç ve deneyimsizdi. Al al yanaklar ve heyecandan titreyen bir sesle ders veriyordu.

Almanca dersinde bize Hans Christian Andersen'in Küçük Deniz Kızı'm okudu. Gözyaşlarına boğuldum. Yanıma gelip bana sıkıca sarıldı.

- Çok üzgünüm, diye içimi çektim.

- Biliyorum, dedi.

- Her şeyi anlatacağım. Başımı okşadı.

- Bana her şeyi söyleyebilirsin.

- Onu sevdim, diye fısıldadım kadının, gümüşten büyük bir küpe asılı olan kulağına.

- İyi bir insandı o, dedi çaresizce.

Başımı olumlu anlamda salladım ve o an, teslim olacağımı anladım.

Gözyaşlarunı sildim. Sınıfa ölü sessizliği hâkimdi.

Bir an için itirafnamemi bu sessizliğe haykırmak istedim. Ama Çakmaktaş'ı uyandırmak istemiyordum.

Tüm okul binasında cinayet masasının adamlarını aradım. Öğretmen odası boştu. Yemekhane ve spor salonunda da bulamadım onları. Koşarak okul bahçesini dolaştım ve teneffüs sırasında ekmeklerini yiyen ve çene çalan öğrenci grupları arasında ilerlemeye çalıştım. Yabancılar görünürde yoktu.

-Mila!. Mila, bekle!

Arkama döndüm ve yeni öğretmenin bana doğru koştuğunu gördüm.

- Lütfen gel. Her yerde seni arıyorlar. Devlet güvenliğinden ge-48

len beyler seninle mutlaka konuşmak istiyor. -Adamlar?. Öğretmen soluk almaya uğraşıyordu.

- Nerelerdeydin ? On beş dakikadır seni arıyorum!

- Devlet güvenliğinden mi ? Eliyle irkilmiş halde ağzını kapattı.

- Sanırım bunu sana şimdiden söylememem gerekiyordu.. Buz gibi bir soğuk tırmandı bedenime.

- Korkma Mila, sadece birkaç soru soracaklar.

Beni önüne kattı ve bilmediğim bir odaya girdik, içeride bir masa ve üç iskemle vardı. Camdan bir vitrinin içinde kupalar dizilmişti. İki adam dimdik bana bakıyordu.

- Teşekkür ederim, dedi içlerinden biri. Şimdi Bayan Rosin'le baş başa görüşmek istiyoruz.

Öğretmen başını salladı, ama hemen gitmedi.

-Lütfen. . dedi.

-Evet?.

- Öğrencimiz. . olanlardan çok etkilenmiş durumda. Genç öğretmen beni iskemleye doğru götürdü.

- Otur, dedi kısık sesle. Sonra beni yalnız bıraktı. Dönüp sessizce kapanan kapıya baktım.

- Kısa konuşacağız, dedi biri -genç olanı. Ne de olsa yurttaşlık dersini kaçırmanı istemeyiz.

- Şimdi Rusça dersimiz var, diye mırıldandım. Diğeri sanki bir fıkra anlatmışım gibi güldü.

- Eto lampa,7 dedi ve lambayı işaret etti.

Genç olanın dudaklarının kenarı bile kıpırdamadı.

- On yedi eylül tarihinde saat on altı on beşte neredeydin? diye sordu.

Alnımı kırıştırdım ve başımı kaşıdım.

- Sinemada, dedim nihayet.

- Hangi sinemada? Filmin adı neydi? Kiminle gittin filme?

- Aktrisin adını hatırlamıyorum, dedim. Sarışındı ve büyük göğüsleri vardı.

7. Rusça'da şu lamba, (ç.n.)

Yaşlı olan adam kişneyerek güldü.

- Kiminle gittin sinemaya? diye sordu genç olanı sinirle ve iş arkadaşına öfkeli bir bakış attı.

- Fred Çakmak.. Fred Joditz.

- Bundan kesinlikle emin misin ?

- Kesinlikle, diye yanıtladım.

- Ayağa kalkıp dışarı çıktığı oldu mu hiç ? -Hayır!

- Buluşmaya geç de gelmedi, öyle mi ? Başımı şiddetle iki yana salladım.

- Bırak bir de ben sorayım, dedi birden yaşlı olanı. Masanın üzerinden uzandı ve beni yakaladı.

Dinle kızım, diye homurdandı. Bize her şeyi anlatabilirsin. Nasılsa olanları biliyoruz.

El eri bir fokunkiler gibi nemli ve şişmandı. Bir süre hareketsiz kaldım, sonra kolumu masanın üzerinden çektim.

- Pekâlâ, dedim. Kanın pantolonuna nasıl bulaştığını merak ediyorsunuz, değil mi?

Adamlar sessizce bana baktılar.

- Onun suçu değildi, dedim ve iskemlemde ileri geri sal andım.

- Konuş bakalım, kızım, diye emretti yaşlı olanı.

- Hepsi benim suçum.

- Senin suçun olan ne? diye sordu bu kez genç olanı.

- Şöyle oldu.. Fred beni davet etti. Çünkü benden beklentileri var, anlarsınız ya?

Tırnaklarımı inceledim. Ete kadar kemirilmişler ve renksiz ojeyle boyanmışlardı.

- Fred.. Yani. . Beni öpmek istedi ve ben de burnuna bir yumruk attım. Karanlıktı ve anlaşılan ona epeyce sert vurmuştum. Şey. . burnu hemencecik kanadı ve yanında mendil yoktu.. Benim de yoktu..

Adamlar birbirlerine karanlık bakışlarla baktılar.

- Ama bunu Joditz de söyleyebilirdi bize, diye homurdandı yaşlı adam sıkıntıyla Omuzlarımı çektim.

- Biraz. . çekingendir.

- Eh, dedi genç olan sivil. Bulduğumuz her izi takip etmemiz gerektiğini anlarsın herhalde.

- Elbette, dedim. Fred'in kanlı pantolonuna nasıl ulaştınız? Yaşlı olan başından savar gibi bir hareket yaptı.

- Annesi. .

- Yardımların için teşekkür ederiz, diye araya girdi genç olan adam. Şimdi gidebilirsin.

Demek annesiydi. İnanamıyordum. Annesi Çakmaktaş'ı Sta-si'ye ihbar etmişti. Bu gerçek olamazdı. Öz oğlunu! Bir kez daha okulu dolaştım. Bu kez Fred'i arıyordum.

Alice kol arımda kıvranıp debeleniyor. Eğilip onu kokluyorum, kuşkulu kokular geliyor ondan. Eli yüzü düzgün bir lokanta bakı-nıyorum. Bir süre ortalıkta dolandıktan sonra, tapmağa benzeyen bir binaya giriyoruz.

Alice altdudağını aşağı çekti, yüzü öfkeyle kızardı ve bir çığlık koyuverdi. Kırmızı gece ışığının içinden geçip bir Çin-Amerikan tuvaletinin beyaz dünyasına adım atıyoruz. Burası Çin tazeliği kokuyor. Döşeme pırıl pırıl. Tuvalet aydınlık ve büyük. Ne yazık ki üç kadın ve iki kız burada durmuş çene çalıyor, kıkırdıyor, taranıp makyaj yapıyor. Onlara mümkün olduğunca gülümsemeye çalışıyor, yeterli ölçüde kâğıt havluyla silahlanıyor,

kızcağızımı krema beyazı fayansların üzerine koyuyor, yanma çömeliyor ve itirazlarını duymazdan geliyorum. Beklediğimden çabuk pes ediyor ve başımı kaldırdığımda üzerimize eğilmiş bakan, güzel kara saçları bize doğru, bir Noel çamının süsleri gibi sarkan Çinli kadınları fark ediyorum. Alice bir saç perçemi yakalıyor ve ciddiyetle ona asılıyor. "Sorry" diye mırıldanıyor ve haşmetli bir rapunzel saçına sahip kadmı kurtarmaya uğraşıyorum. Kızımın sosis parmaklarını açıyor ve onu biraz da gıdıklıyorum, ama kurtardığım kadının düş kuıklığıyla içini çekmesiyle şaşırıyorum. Elini dikkatlice uzatıp Alice'in yanağından bir makas alıyor. Ufaklık önce şaşkın şaşkın bakıyor, sonra yüzünü buruşturuyor ve Asyalı kadınlar birden, sanki anlaşmış gibi dillerini şaklatmaya ve mırıldanmaya başlıyorlar ve kızımın yüz hatları kısa sürede eski halini alıyor.

Karşı koymadan altını bağlayıp onu giydirmeme izin veriyor.

Lokanta güzel kokuyor -çay kokusu. Boş olan tek masaya oturuyor, Alice'i de kırmızı, pofuduk kanepenin üzerine yerleştiriyorum. Yakınımızda sadece tek bir garson var; üzerinde, bir cenazeye katılacakmış gibi, kusursuz oturan siyah bir takım elbise var. Ona el sallıyorum, bize bakıyor, duraksıyor ve giriş kapısına göz atıyor. Başımı hafifçe sallıyor ve bir kez daha el sallıyorum ve hızla yanımıza gelip eğiliyor ve ne dilediğimizi soruyor.

Dikkatle çay olup olmadığını soruyorum ve başını olumlu anlamda sal adığında hızla ekliyorum:

- Green tea ?

Yine başını sallıyor ve başka bir şey söyleyip söylemeyeceğimi bekliyor.

- That's al ,8 diyorum.

Bana şaşkınlıkla baktıktan sonra masa örtüsünün püskülüyle oynamakta olan Alice'e yöneliyor bakışı.

Adam kayboluyor ve neredeyse hemen yine geri dönüyor, sessizce masaya bir sürahi ve bir fincan, ayrıca biri kurabiye, diğeri nöbetşekeriyle dolu iki kâse bırakıyor. Teşekkür ediyorum ama o başımda beklemeyi sürdürüyor.

Bahşişini daha şimdiden mi istiyor? Sürahinin kapağım kaldırıyor ve onu hemen yine yerine bırakıp parmak uçlarıma üflüyorum.

- It's green tea,9 diyorum müteşekkir biçimde.

Garson herhangi bir şey söylemiyor. Sırt çantamı karıştırıyorum ama tam cüzdanımı çıkardığımda irkilerek kaçıyor. Çayımı içiyor, kurabiyelerimi yiyor ve Alice'in masa örtüsünü çekiştirmemesine dikkat ediyorum. Ağzına bir parça kurabiye veriyor ve etrafıma bakmıyorum. Diğer masalarda afiyetle yemek yeniyor. Anlaşılan yemek yemek için buraya koca aile boylan alan ediyor.

- Hmmyyammayammmmm, diyor Alice kendinden memnun halde.

Garson bir süre sonra yeniden beliriyor. Üzerinde devasa bir çorba çanağının durduğu bir servis arabasıyla yaklaşıyor. Elimle

8. Hepsi bu. (yay.n.)

9. Bu yeşil çay. (yay.n.)

ona bir işaret veriyorum ve sevinmiş gibi gülümsüyor.

Ona hesabı almak istediğimi açıklıyorum.

Beni duymamış ya da anlamamış görünüyor. Önüme cici desenli bir kâse yerleştiriyor ve içine çorba doldurmaya başlıyor.

- No, diyorum. No, thanks.

Adam hareketinin ortasında donakalıyor. Başmı ağır çekimde bana doğru çeviriyor ve gördüğüm. .

gördüğüm inanılmaz bir şey. Garsonun gözleri yaşla doluyor! Her şeyi yanlış yapıyor olmalıyım!

Yanağından bir gözyaşı kayıyor ve çorba kâsesine düşüyor. Bunu önemsemiyor, sadece bana bakıyor ve yumuşak, kahverengi bakışları çaresizlik içinde kararıyor. Gözbebeklerindeyse beyaz bir alevcik parlıyor.

Cüzdanımı açıyor ve beş dolarlık bir banknot çıkarıyorum. Küçük bir sürahi çay için bu kadar yeterli mi ? Adam yarısını doldurduğu çorba kâsesini yeniden servis arabasına bırakıyor. Banknotu görünce her şeyi bırakıp hızla uzaklaşıyor.

Az sonra daha yaşlı şef garsonla dönüyor. Şef garson iyice yuvarlatılmış bir ingilizce'yle bana bir şeyler anlatmaya başlıyor. Söylediklerini anlamıyor ve hesabı ödemek istediğimi söylüyorum.

Başını iki yana sallıyor ve onlara borcum olmadığını söylüyor. Beş dolarlık banknotu ona doğru uzatıyorum ama elini red-dedercesine kaldırıyor. Neden paramı almıyorlar?

- Ten dol ar ?l ° diye soruyorum. Twenty ?l 1 Dehşet içinde bana bakıyor, sonra hızla kaçıyorlar.

Alice pofuduk kanepeden düşüyor ve giderken masa örtüsünü de beraberinde çekiyor. Çay sürahisi kırılıp renkli parçalara ayrılıyor. Nöbetşekerleri, koparılmış bir kolyeden düşen inciler gibi yerde sekiyor. İlk korku saniyesinin ardından kızım ağlamaya başlıyor. Sesi lokantayı çınlatarak, öfke dolu, ağız dolusu bağırıyor. Tüm dünyası birden başına yıkıldı. Bu duyguyu bilirim, bağırmak için oldukça geçerli bir sebebi var. Onu kaldırıp kalça kemiğimin üzerine oturtuyor, sırt çantamı kapıyor ve koşarak oradan uzaklaşıyorum.

Çakmaktaş'ı alt sınıfların avlusunda buldum. Bir çalının arka-10. On dolar ? (yay.n.)

11. Yirmi ? (yay.n.)

sında, parmaklıklara iyice yaslamış halde oturmuştu ve titriyordu. Paslı tel soluk tenine gömülüyordu ve tuzağa düşmüş ürkek bir hayvan gibi davranıyordu.

Yanına oturdum ve kolumu onun dar omuzlarına attım.

Orada öylece oturduk, on dakika, yarım saat. Tek kelime etmeden. Sonra titremesi ağır ağır geçti.

- Benim yaptığımı düşünüyorlar, dedi Çakmaktaş nihayet.

- Artık değil, diye açıkladım hemen.

- Seni de sorguladılar mı ? diye sordu şaşkınlıkla.

Ona sorguyu anlattım. Sadece annesi hakkmda bir şey söylemedim.

- Stasi mi ? Çakmaktaş başını iki yana salladı. Neden ki ? Adam parti üyesi bile değildi.

Omuzlarımı çektim.

- Belki de kaçmak niyetindeydi.

- Kaçmak mı?. Batı'ya mı demek istiyorsun? O adam mı?

- Ne bileyim ben, diye karşılık verdim aksi aksi.

- Peki ya kan ? diye eşelemeyi sürdürdü Çakmaktaş. Onların ketçap lekesi olduğunu sanmıştım.

- Belki de öyleydi, diye savuşturdum sorusunu.

- Ama Lorel ile Hardi onların kan lekesi olduklarını söyledi.

- Lorel ile Hardi, biri şişman, biri aptal iki adam ve şimdi de voltalarını atıyorlar.

Çakmaktaş çaresizce güldü.

- Dondurma yemeye gidelim mi ? diye sordum. Başını iki yana sal adı.

- iştahım yok.

Saatimi bileğimden çıkarıp onunkine taktım.

- Sana yakıştı.

Bir şey söylemedi ve zaman göstergesini kırmızı yaptı.

- Senin olsun, diye mınldadun.

- Yani bana ödünç mü veriyorsun? diye sordu inanmaz bakışlarla

- Hayır hayır. Onu sana hediye ediyorum.

Çakmaktaş bana aklımı yitirmişim gibi bakıyordu. Sonra pan-54

tolon cebini karıştırdı. Gümüşten yapılmış, akrebi ve yelkovanı olmayan eski bir köstekli saat çıkardı.

- Dedemden kalma, diye açıkladı tereddütle. Onu alıp kulağıma tuttum. Hâlâ çalışıyordu.

- Harika, dedim ve saati cebime koydum.

Artık Fred ile ben çıkıyorduk. Bunun pek bir anlamı yoktu. Birlikte parkta zaman geçiriyor ve el ele tutuşuyorduk. Bu sırada bir şey hissetmiyordum. Çakmaktaş'ı severdim; basma gelen bunca şeyden ben sorumlu olduğumdan, kendimi suçlu hissediyordum. Cenazesinden sonra Bay Kraus'u fazla düşünmedim.

Haftalar sonra rastlantı eseri suç mahaline döndüm. Çakmak-taş'la el ele şantiyenin yanından geçiyordum. Plastik bir vazoda üç gül kendi hallerinde

kurumaya bırakılmıştı. Vazo kumun içinde iyice yana yatmıştı, gidip onu doğrulttum. îki dakika sonra sinemaya gitmiş, Liza Minnelli ile Gene Hackman'in oynadığı Belalı Sevgili'yi izliyorduk.

Ertesi gün Fred'i ardımdan eve sürükleyip annemle tanıştırdım.

Tanışma sırasında adı ve soyadını söyledi, hafifçe öne eğildi ve anneme, onu tanıdığına gerçekten sevinmiş gibi gülümsedi. Kül-kahverengi saçı, yeni yıkanmış gibi parlıyordu; kâkül eri, cetvelle çizilmiş gibi düzdü, gri renkli bir pantolon ve beyaz yakalı kazak giymişti.

Annem onunla kendi sorunlarını paylaştı ve sonra da oturup limonata içtik. Annemin özel olarak pişirdiği elmalı keki yerken annem konuşmaya başladı:

- Öğretmeninizin başına gelen korkunç bir şey.

Çakmaktaş bana kısa, yalvaran bir bakış attı, çünkü bu konudan hoşlanmıyordu. Lorel ile Hardi hâlâ ensesindeydi ve gönderen kısmı boş bir paketle geri aldığı kot pantolonunu kendi elleriyle çöp kutusuna atmıştı.

- Yeni öğretmenimiz de fena değil, diye atıldım.

- Bay Kraus da öyleydi, değil mi? Annem beni bakışlarıyla delmek ister gibiydi.

- Ha. . hayır, diye kekeledim. Onu asla. . asla unutmayacağım.

- Ben de, diye inledi Çakmaktaş. Kek kırıntılarını, her zaman yaptığı gibi, çevreye saçmamaya dikkat ediyordu.

Konunun kapandığını ümit ediyordum ama annem derin bir iç geçirdi.

- Zavallı karısı. .

- Ne olmuş ona? Onun durumunu kesinlikle düşünmemiştim.

- O hamile, dedi annem.

- Hamile mi ?

- Bir bebeği olacak.

- Bir ne ?. O sözcüğü bir türlü telaffuz edemiyordum.

- Eyvah, dedi Fred etkilenmiş halde.

- Hay lanet olası. Mümkün değil! diye çıktı ağzımdan. Bu doğru değil!

- Mila! Annem çatalını bir şangırtıyla tabağına düşürdü. Doğru. Tüm şehir bundan başka bir şey konuşmuyor.

- Lanet olsun, dedim uzaklara dalmış halde. Çakmaktaş'm ağzından bir parça kek düştü yere.

- Özür dilerim, diye mırıldandı şaşkınlıkla.

- Bu.. adil değil, diye ekledim dürüstçe.

Bay Kraus'un bebeğini ben doğurmak istiyordum aslında.

- Dünya böyle işte. . dedi annem.

Fred masanın altına girip kek kırıntılarım toplamaya koyuldu.

- Üzgünüm, diye kekeledi. Kıpkırmızı kesilmişti, gülmesini bastırmaya çalıştığını ve bu nedenle neredeyse boğulmak üzere olduğunu fark ettim. Onu odama götürdüm ve yere yıkılmasıyla birlikte kahkahası boğazından, bir volkandan fışkıran lavlar gibi püskürdü.

- Sevimli bir çocuk, dedi annem Çakmaktaş gittiğinde. Memnun, hatta rahatlamış bile görünüyordu.

Kiminle takıldığımı

sanmıştı ki?

Kısa süre sonra Fred beni kendi evine davet etti, ama her defasında ona "hayır" diyecek bir bahane buldum. Annesiyle kesinlikle karşılaşmak istemiyordum.

Hamile Bayan Kraus moralimi bozmuştu. Anlamsız bir kıskançlık hissediyordum. Kendimi neden aldatılmış hissettiğime dair hiçbir fikrim yoktu, çünkü kocaman bir karınla ortalıkta paytak paytak yürümek, dünyada isteyeceğim son şeydi.

Fred'le buluşmalarımızı savsaklamaya başladım. Hava serinle-mişti ve saatlerce parktaki bir banka oturup üşümek istemiyordum. Sinemada ilgimi çeken hiçbir film oynamıyordu ve dondurmacı da birkaç gün önce "teknik nedenlerle" kapanmıştı.

Yatağıma uzanıp annemin bana baş ağrıma karşı ağrı kesici ile bir bardak musluk suyu getirmesini bekledim. Kapıyı dikkatle ardından kapattı, beni yalnız bıraktı ve ben de tabletleri hastalıklı kaktüsümün toprağına batırıp onu biraz suladım.

O gün ilk Jack London kitabını yutarcasına okudum. Hikâye dört satırlık bir dizeyle başlıyordu, ama şiir okumaktan hazzetmediğim için orayı atladım ve okumaya başladım: Zorlukla kıyı şeridinden aşağı yürüdüler ve iki adamdan öndeki dağınık biçimde duran kayalıklarda tökezledi. Yorgun ve güçsüzdüler ve yüzlerinde, uzun süre sineye çekilmiş eziyetin beraberinde getirdiği sabrın tükenmiş ifadesi vardı.

ikinci cümleyi şaşkınlıkla bir daha okudum. Ayağa kalktım ve Beatles posterinin yanında duvara asılı duran aynaya baktım. Sabrın tükenmiş ifadesi..

içimi çekip aksime başımı sal amıştım ki zilin çaldığını duydum. Bir kez uzun, iki kez kısa: Çakmaktaş. Kapıyı açmayı aklımdan bile geçirmiyordum, ama annem benden önce davrandı ve onu içeri aldı.

- Biliyor musun ? dedi, her şeyi tahmin eden ama hiçbir şey anlamayan Çakmaktaş bir on beş

dakika kadar sonra, üç dört yıl içinde bir bambinomuz olabilir.

- Neyimiz ? diye sordum akimi karışmış halde.

- Bir bambinomuz, diye tekrarladı Çakmaktaş sırıtarak. Ne demek istediğini anladım ve kan beynime sıçradı.

- Sonra da iki üç tane daha, diye ekledi.

57

Peşimden maytap atan üç velet canlandırdım gözümün önünde.

- Fred.. diye başladım ciddi bir ifadeyle.

- Evet? Bana endişeyle baktı. Normalde ben de ona diğerleri gibi "Çakmaktaş" derdim.

- Baksana, sana bir şey söylemem gerekiyor.

- Aptalca bir şeyler mi ? diye sordu Çakmaktaş.

- Evet, dedim. Oldukça aptalca.

- O zaman ne olduğunu biliyorum.

- Neyi biliyorsun ? Çakmaktaş kol arını kenetledi.

- Haydi, kus bakalım.

- Neyi biliyorsun ? diye tekrarladım.

- Ne önemi var? Haydi, söyle ne söyleyeceksen. Birden ne söyleyeceğimi unutmuştum.

- Haydi, yürüyüşe çıkalım, dedim uyuz bir sesle.

- Bitirmek istiyorsun, diye tahminde bulundu.

Başımı evet anlamında salladım. Fred'in solukları ağırlaştı. Birkaç dakika susup yerde duran ve yarıklarında toz topakları ve ataç biriken hasır kilime baktık.

- Neden? dedi Fred.

- Bilmem, dedim dürüstçe. Seninle ilgisi yok.

- Kiminle var öyleyse? diye sordu müstakbel eski sevgilim.

- Benimle, dedim.

- Sen garip bir kızsın.

- Olabilir, dedim. Sen de garip bir oğlansın.

Çakmaktaş üzgün üzgün gülümsedi, öne eğildi ve beni dudaklarımdan öptü. Bu bizim ilk ve sondan bir önceki öpüşmemizdi.

North Beach sokakları, dinginlik verici biçimde boş. Pizza lokantaları ve kafelerin önünden geçiyorum. Midem gurulduyor, ama başka bir lokantaya daha girmek istemiyorum.

Anlaşılan italyanlar kendi bölgelerini kesin olarak belirlemiş. Sokak lambası direklerinin üzerinde bile, birer dövme gibi italyan bayrakları var.

Bir Yel ow Cab12 sıkıntılı şekilde sokaktan geçiyor. Sürücüsü pencereden dışarı eğilip bana göz kırpıyor. Ben de ona karşılık veriyorum. Taksi duruyor.

- Golden Gate Köprüsü, diyorum.

12. Bir taksi şirketinin adı. (ç.n.)

Hot dog1

İşadamlarından oluşan bir güruh yeni geldi. Alice kucağımda debeleniyor ve ben de bir taraftan resepsiyona doğru ilerlemeye çabalıyorum. Adam bana anahtarımı uzatıyor ve tam gitmeye yöneldiğimde arkamdan sesleniyor. Ne söylediğini anlamıyorum, artık hiçbir şey duymak istemiyorum. Yatıp dinlenmeye ihtiyacımız var. Üstelik Golden Gate Köprüsü'nde yediğim hot dog da mideme oturdu.

Resepsiyoncu hızla arkamdan seğirtiyor ve omzuma dokunuyor. Almanya'dan bana bir telefon geldiğini açıklıyor.

- For me ?2 diye soruyorum inanmaz biçimde. Başını sallıyor. -Who?. *

Kol arını bir penguen gibi havaya kaldırıyor. -A woman.4

- Lütfen hesabımı çıkarın. Ayrılıyorum, diyorum.

- Sorry ? diye soruyor şaşkınlıkla Önce takım elbiseli adamları, ardından kulaklarını işaret ediyor.

Ricamı tekrarlıyorum ve bir an için kızgınlıkla dudaklarını birbirine bastırışını görüyorum.

- Okay, diyor mesafeli bir sesle.

Üç evrak çantası sahibinin araşma sıkışmış halde asansörle yukarı çıkıyorum; ağlamak üzereyim.

Ardımdan casusluk yapıyorlar!

1. Sosisli sandviç, (ç.n.)

2. Bana mı ? (yay.n.)

3. Kim ? (yay.n.)

4. Bir kadın, (yay.n.)

bU

Mark Twain sakin sakin piposunu tüttürüyor.

Alice'i uykusunda emziriyor, ses çıkarmadan valizimi topluyorum. Zaten fazla bir şey çıkarmamışım.

Bebeğimin yanına uzanıyorum. Midem bulanıyor. Hot Dog, yüzlerce başka besin parçasıyla kocaman bir kazanın içinde dönüyor, sosisin zan ceset solukluğunda parlıyordu. Neden şu kahrolası açlığıma yenik düştüm sanki ? Önümde, lekeli ketçap ve hardal tüpleri ve sümüksü bir yeşil sos, arka planda ise Golden Gate Köprüsü'nü görüyorum. Köprü bir ıstakoz gibi açık kırmızı renkte parlıyor. Satıcının sahte gülüşünü, beni süzen bakışlarını

görüyorum. Para üstünü verirken, hayatta kalma şansımı hesaplamış mıydı acaba?

Sosis ılıktı ve tadı kuşku uyandırıcı biçimde hiçbir şeye benzemiyordu. Bir kurbağanın bir solucanı yutması gibi -ve aynı nedenlerden- ben de onu tek lokmada mideye indirdim. Alice düzenli soluk alıp veriyor. Dudakları, sanki uykusunda emmeye devam ediyormuş gibi hareket halinde. Tombul yanağının üzerinde bir süt damlası var. Dudak kenarları uçan bir gülümsemeyle kalkıyor. Kol an düz açılara sahip değil. Uyuyan bebeklerin çoğunda olduğu gibi, o da kol arını ve bacaklarını dört bir yana açıp koca yatağı işgal etmesini biliyor.

İyi ki Alice sosisten yemedi. Ağzına sadece birkaç lokma yumuşak ekmek tıkıştırmakla yetindim.

Banyoya koşup kusuyorum. Zıkkım, girdiğinden çok daha ağır bir hızla çıkıyor yukan. Gözyaşlan akıyor yüzümden ve yan kör vaziyette yıkıyorum ortalığı. En azından bulantımın mahsulüyle yüzleşmem gerekmedi.

Kendimi en son, Alice varlığını belli ettiğinde böyle hissetmiş ve bir süpermarketin et reyonunda istifra etmiştim. O perşembe akşamı girdiğim kuyruk, bir anda ortadan kaybolmuştu. Vik-tor'un akşam yemeği için istediği şinitzeli almayı bile başarmıştım. Ama sonra iştahı pek çabuk kesildi.

- Hamile falan değilsin ya? diye sordu neşeyle.

Omuzlarımı çektim.

61

- Ya öyleysem?. diye aynı neşeli halimle karşılık verdim. Viktor önce soluklaştı, sonra kıpkırmızı kesildi.

- Peki ya San Francisco ?. diye sordu.

- Bebeği de yanımızda götürürüz, diye önerdim.

Şinitzel aslında pirzolaydı. Viktor kemiği ısırdığında, köpekdi-şinin bir kenarı kmldı.

Kınlan parçayı tabağına koydu ve onu izlemeye başladı.

- Ne yaptığının farkında mısın? diye sordu. Bir an için dişini azarladığını sandım.

- Sen. . sen bir çocuk istediğini hiç söylememiştin.

Dili kocaman bir solucan gibi ağzının içinde dolaşıyordu.

- Ve ben istemiyorum. . istemiyorum! Şu anda hayatımı kurmaktayım. Para kazanmak istiyorum.

Doğu Almanya Gelişimi'ni istiyorum. Ve San Francisco'ya gitmek istiyorum -hem de yanımda çocuk bezi olmadan. Bağırmıyor, aksine, onu neredeyse duyamayacağım kadar sakin bir sesle konuşuyordu.

Diş parçasının üzerine eğildim ve işaret parmağımla ona dokundum. Hafifçe batıyordu.

- Bir dişçi randevusuna ihtiyacın var, canım, diye mınldandım uysallıkla.

- Yaşlanıyorum, dedi acı, ironik bir iç çekişle. Görüyor musun, yaşlanıyorum.

Sesindeki belli belirsiz sitemin tek anlamı, bunun benim suçum olduğu olabilirdi. Onu baba yaparak ölüme yaklaştırmıştım. Bir anlamda haklı da çıkacaktı üstelik. O zamanlar hiçbirimiz Viktor'un bebeğinin doğumunu göremeyeceğini bilmiyorduk.

Viktor'la tanıştığımda, benden neredeyse iki kat yaşlı olan bir doçente hayranlık duyuyordum.

Elbette sırnmı kendime sakladım, çünkü adam evliydi ve ben onu istiyor, istiyor, istiyordum.

On sekiz yaşındaydım; daktilo ve steno öğreniyor, karmaşık Almanca yazım kurallannı inekliyordum. Sınıf sadece kızlardan oluşuyordu ve eğitim personelinin büyük çoğunluğu da kadındı. Aslmda benimle hiç ilgisi olmayan bir psikoloji seminerine konuk dinleyici olarak katılıyordum. Zaten Bay Leopold Christiansen, yabancı terimleriyle oynamaya başladığında anlatılanları dinlemiyordum. Gömleğinin önü, ancak içeriye bir bakış atmaya değecek kadar açıktı. Gördüğüm küçük, kahverengi bukleleri hayal gücümü ateşliyordu. Bu kez Bay Kraus'la olduğundan daha becerikli yaklaştım konuya. Dersten sonra saf bir ilgiyle onu, kendini beğenmişliğini okşayan bir soru bombardımana tutuyordum. Bana gülümsüyordu ve bakışlarından, aslında ne amaçla orada durduğumun çok iyi farkında olduğunu anladığını sanıyordum. Her defasında bana nazikçe ve sabırla yanıt veriyordu, ama bunun ötesinde aramızda bir çan gibi gidip gelen duygu, kendi ezgisini çalmaktaydı. Nihayetinde reşit, oldukça alımlı bir kızdım ve onun öğrencisi değildim. Mutluluğumuz için tek eksik bir görüşme saati ve rahatsız edilmeyeceğimiz bir buluşma yeriydi.

Gergin ve sinirli bir ruh haliyle dersinde oturuyor, ataçlardan kendime bir zincir yapıyor ya da tırnaklarımı temizleyip onları törpülüyordum. Sıramın üzerinde en sevdiğim kitap duruyordu. Onu açtım, aşk sözcüğünü kalın bir çizgiyle çevreledim, altına ve üstüne birer ünlem koydum ve dikkatli davranıp kitabın başlığıyla, - Yaşam ve Mutluluk- Jack London'm bulmayı asla başaramadığı altından söz eden dörtlüğün arasına adımı yazdım.

Kitabı şurada bıraktım, açık vaziyette. Dışarı çıktığımda, bakışlarımızın rastlaşmasına özen gösterdim.

Sonra okul koridorunda olabildiğince vakit geçirdim ve geçen yıldan kalan duvar gazetesini inceledim. Ernst Thâlmann'ın kel kafası eğik asılmış ve raptiye sol kulağını delmişti. Hemen yanı başında, hayatına dair verilerin yer aldığı sevimsiz bir liste vardı. Okulun adı Ernst Thâlmann'dı, tıpkı diğer yüz binlerce okul gibi.

Birkaç adım ötede ikinci bir pano vardı. Yan yana bir sürü kâğıt parçası raptiyelenmişti. Burada öğrenciler kalacak evler ya da kiralayabilecekleri odalar arıyordu. Birisi pul koleksiyonunu satışa çıkarmıştı; bir kız öğrenci, sömestr tatilinde Baltık Denizi'ne giderken kendisine eşlik edecek, mümkünse büyükçe bir çadıra sahip bir delikanlı arıyordu.

Geriye doğru zararsız bir bakış attım, ama Leopold görünürde 63

yoktu. İç geçirdim ve tam gitmeye niyetlenmiştim ki, panonun kenarında küçük bir not dikkatimi çekti. Gözüme batan, notu yazanın adıydı: "A. Kraus. Oğlumun gün içinde saatlik bakımını üstlenecek sevimli bir kız öğrenci arıyorum." Adresin yanında bir telefon numarası yazılıydı.

Kalbim yerinden sıçrayacak gibi oldu. Kâğıdı kaptığım gibi ceketimin iç cebine yerleştirdim.

Burası en önemli eşyalarımı, örneğin o günden itibaren daima yanımda taşıdığım çakımı sakladığım yerdi.

- Güzel, diye mırıldandım. Güzel, güzel, güzel. Okulu terk etmeye hazırlanıyordum. Kader yoluma engeller çıkarsa bile bunlar karşısında dimdik durmak istiyordum.

Adımlarım beni en yakın telefon kulübesine götürdü. Ankesör arızalıydı ve paramı yutup sessiz kaldı. Tramvaya atlayıp iki durak ötedeki postaneye gittim ve orada yarım saatimi, "Sweetheart"[5]

diye seslendiği bir kadınla kavga eden bir tır sürücüsünün sırtını izlemekle geçirdim.

- Sweetheart! diye bağırdı adam. Sweetheart, orada mısın ? Yumruğunu ankesörün tuşlarına vurdu.

Hilde, beni duyuyor musun?

Adam, sanki Hilde içindeymiş ve onu oradan düşürebilirmiş gibi ahizeyi sal adı.

- Çalışmıyor, dedi bana. Bozuk bu zamazingo. Bana kocaman gülümsedi.

- izin verir misiniz ? diye sordum uslu uslu.

Ahizedeki teri silip numarayı tuşladım. Zil karşı tarafta yaklaşık on defa çaldı.

- Kim o ? diye bağırdı belki de benim doğuracağım velet.

- Nazik öğrenci, diye yanıt verdim, uğursuz kurdun keçi yavrusuyla konuştuğu sesle. Annen evde mi ?

- Alışverişte! diye bağırdı çocuk ve yüzüme kapattı.

- Pekâlâ, öyleyse size uğrarım, dedim telefona. Arkamdan baharatlı bir parfüm kokusu aldım ve gülümseyerek dönmeden önce vedalaştım.

5. ingilizce'de tatlım, (yay.n.) ,

- Kitabınızı unuttunuz, dedi Leopold Christiansen. Kızardım ve ona bakmaya cesaret bile edemedim. Peygamberçiçeği mavisi rengindeki gömleğinin üzerinde pelüş bir şey vardı.

- Evet, dedim, olabilir.

Biçimsiz, siyah bir nesne olan çantasını açtı ve ince cildi bana uzattı.

- Demek ben ders verirken kitap okuyorsunuz, saptamasını yaptı.

- Hayır! dedim hemen.

- Hayır mı ? Güldü.

- Bu benim en sevdiğim kitap, diye kekeledim, üç yaşındaki bir çocuk gibi.

- Öyle mi? dedi uzatarak. Öyleyse macera romanlarını seviyorsunuz, öyle mi?

Kısık ve alaycı bir sesle konuşuyordu.

- Olabilir, dedim.

- Bu çok güzel, Mila. Koluma dokundu; hem de fazladan birkaç saniye. El eri ılık ve ağırdı, tırnaklan da inci gibi parlıyordu. Kokusunu alabileceğim kadar yakınımda duruyordu. Yeni duş

almış gibi sabun kokuyordu. Yüzüne baktım. Gözlerinde açlık gibi bir şeyler parlıyordu. Aklıma söyleyecek bir şey gelmedi, bu yüzden sustum.

Boğazını temizledi.

- Telefon etmem gerek.

Başımı sallayıp iki adım yana çekildim ve özel pul arın olduğu bir sergiyi izledim. Binicili ve arabalı kahverengi ve siyah atların yer aldığı küçük resimlerdi bunlar. Tırtıklı kenarlarında

"Sosyalist Devletlerde At Yetiştiriciliği Uluslararası Kongresi" yazıyordu.

Bay Christiansen'in telefon görüşmesi kısa sürdü.

- Haydi, gel, dedi nazik bir sesle.

Onu izledim. Karşımıza çıkan ilk apartmanın merdiven boşluğuna daldık. İkimiz de tek kelime etmedik. Beni, sıvası dökülen bir duvara bastırdı ve öpmeye başladı. Kaba etlerimi avuçlayıp beni kendine doğru çekerken dili benimkinin üzerinde kayıyordu. Göbek deliğimin hemen altında sert bir şey hissettim. Leopold de -tıpkı benim gibi- bıçak taşıyor olabilir miydi?

65

Burnumu, bir bornoz kadar yumuşak ceketine bastırdım. Bay Christiansen bluzumun düğmeleriyle meşgul olmaya başladı.

- Daha önce hiç Fransız usulü yaptın mı ?

- Ben sadece İngilizce aldım, diye yanıtladım duraksayarak. Bay Kraus'dan. Biliyorsunuz, değil mi?. Sonra öldü.

- Evet evet, kötü bir hikâye. Neden bana bundan bahsediyorsun? Psikoloji doçenti, düğmeleri iliklerden geçirmede zorlanıyordu.

- Eh, onu seviyordum. . tıpkı sizi sevdiğim gibi. Leopold güldü.

- Seri katil, dedi.

- Yo, umarım öyle olmaz, dedim.

Bay Christiansen elini bluzumdan içeri sokmayı başarmış, göğüslerimi okşuyordu.

- Seni görmek isterdim, dedi.

- Elektrik şalteri şurada.

- Çıplak, diye açıkladı.

- Haa! Burada mı ?

- Sanırım olmaz, değil mi ? dedi, boynumda soluyan Bay Christiansen. Gerçekten de tatlı bir kızsın.

Pekâlâ, yapıyor musun, yapmıyor musun ?

-Neyi?

-Fransız usulü?

Işık yandı ve istemdışı eğildim. Birisi paldır küldür merdivenlerden inmeye başladı.

-Merde,6 dedim birdenbire. Leopold'le birlikte sokağa fırladık.

- Öyleyse. . dedi ve kaçamak şekilde el sal adı. Kocaman ağzını açıp onu yutan tramvaya doğru koştu.

- Adieu,7 geldi aklıma sonradan.

Alice uyanıp kol ve bacaklarıyla kürek çekme hareketi yapıyor. Yanma gidip onu kaldırıyorum.

Şimdi yatakta oturuyor ve

6. Fransızca'da lanet, (ç.n.)

7. Fransızca'da elveda, (ç.n.)

sanki buraya nasıl geldiğini anımsamıyormuş gibi başını iki yana çeviriyor. Kıs kıs gülüyorum, o da bana bakıp gülümsüyor.

Viktor'a benzemiyor. Bana da. Uyurken bana okul sırasının üzerine kapanmış uyuklayan Çakmaktaş'ın masum, hoşnut suratını anımsatıyor.

Kızımı kucağıma alıyor ve onunla Mark Tvvain'in yanma gidiyoruz.

- Pipe,8 diyor ve piposunu işaret ediyorum. Pipe.

Bay Christiansen'le bir süre "Ernst Thâlmann" Meslek Okulu' nun boş bir sınıfında buluştuk.

Göğüslerimi ve apış aramı avuçla-dı. Sırf onun için, etek ile her gece banyoda gizlice yıkamak ve fön makinesiyle kurutmak zorunda kaldığım elimdeki tek siyah dantelli külotu giyiyordum. Bu arada Leopold'ün pantolon cebinde bıçak taşımadığını öğrenmiştim. Penisini elime aldığımda bile ona hâlâ siz diye hitap ediyordum.

- Sizi seviyorum, dedim.

- Hadi canım, dedi kafası karışık. Bunun için üzgünüm bak. Elimi hareket ettirirken mendilini hazırladı.

Viktor'la ilk kez aşağı yukarı bu sıralar karşılaştım.

Elimde valiz, sırt çantası ve bebeğimle durağa kadar yürüyorum. Tramvay bizi cüzi bir paraya dünyanın sonuna, daha doğrusu dünyanın sonlarından birine götürüyor. Ocean Beach.

Akşam olmak üzere. Güneş ışığı boş sokakları altın bir sos gibi dolduruyor, rayların üzerinden akıyor ve renkli, iki katlı binalara tırmanıyor. Sokaktaki son bina olan küçük bir birahanenin önünde genç insanlar yamuk tahta masalarda oturmuş, sandviç yiyor, kola içiyor, gazete karıştırıyor ve mektup yazıyor, en azından öyleymiş gibi yapıyorlar. Birkaç adım ötede,

Highway'in öte-sindeyse ıssız kumsal, kuvvetli bir rüzgâr, dalgalar, okyanus var.

Motele sahte bir adla kaydoluyor ve üç gecelik ücreti peşin ödüyorum.

8. İngilizce'de pipo. (yay.n.)

67

Viktor da aynı küçük kentte yaşıyordu, ama birbirimizi tanımıyorduk. Burada tek bir kitapçı dükkânı vardı. Aslında tam kitapçı da sayılmazdı, burada oyuncak ve kırtasiye de bulabilirdiniz.

Her perşembe bu dükkâna gelirdim; her perşembe yeni mal ar gelirdi. Her perşembe cetveller, okul defterleri ve tozlanmış Anna Seghers kitapları arasında oturur, Bay Jacobi'nin yeni kitapları raflara dizmesini beklerdim. Hemingway, Mark Twain, Edgar Allan Poe, Steinbeck, Theodore Dreiser, hatta Melville'in Moby Dick'me hemen el koyardım. Bir tek Jack London'a yetişemezdim. Soluk soluğa kapıyı açardım, aslında sevimli bir adam olan Bay Jacobi, tezgâh altından mal satmaya pek yanaşmazdı; o paketleri açarken ben de pembe plastikten üretilmiş domuzcuk kumbaralarının yanında oturur beklerdim.

- Bir şeyler var mı ? diye sordum sabırsızlıkla. Bana kısa şekilde gülümsedi ve omuzlarını çekti.

- Deniz Kurdu'mı daha az önce sattım, dedi acımasızca, -Deniz Kurdu mu?. Jack London'ın mı?

- Elbette Jack London'ın.

Dişim ağrımaya başladı. Birisi benden önce davranmıştı. Dört hafta önce de Martin Eden'ı avcumdan kaçırmıştım; üç ay ön-ceyse Kurt Kam'm.

Satıcının parmaklarına baktım. Yeni Anna Seghers kitaplarını eskilerinin yanma yerleştirdi.

- Ne demek bu ? diye hırladım sinirle.

- Ne ? diye sordu gergin şekilde. Kitapları işaret ettim:

- Bunları kimse satın almaz. Adam içini çekti.

- On kez Deniz Kurdu'mı sipariş ettim, bir kez bile şu İcadının kitaplarını değil, dedi. Karşılığında tek bir Deniz Kurdu ve yirmi tane. .

Kadının adını telaffuz etmedi ve beni süzdü.

- Ne de olsa kendisi ülkemizin en önemli yazarlarından, diye mınldandı dikkatli davranıp. Azıdişim zonklamaya başladı. Ben de dükkânınızın en önemli müşterisiyim, diye bağırmak geçti 68

içimden. Ama sustum. Tüm bunlar onun suçu değildi.

Plastik domuz kumbaralarından birini satın aldım ve dükkânı terk ettim. Bir anlığına ne yapacağımı bilmez halde öylece bekledim, sonra oynayan bir kaldırım taşını ayakkabımın burnuyla yerinden çıkardım ve onu bir tekmeyle caddeye gönderdim. Taş, yoldaki bir çukura girdi ve "Tam isabet"

diye mırıldandım, her ne kadar o deliği hedeflememiş olsam da. Diş ağrım uçup gitmişti, ama bu kez acıktım; kalan kızgınlığımı bir bardak kırmızı şarapla yutmaya niyetliydim.

Gittiğim kafede Viktor'u gördüm. Aslında onu değil, karıştırdığı kitabı gördüm. Kitabın adını, sanki ışıklı bir reklam tabelasıy-mış gibi açık ve net görebiliyordum.

Tıraş olmamıştı ve ütüsüz, yakası olmayan beyaz bir gömlek giyiyordu. Arkasındaki pencere sonuna kadar açılmıştı ve ani bir rüzgâr gömleğini yelken gibi şişirdi ve perdeyi üzerine attı. İyi görünümlü bu genç adama kurtulması için yardım ettim.

Daha ilk beş dakika dolmadan Jack London hakkında konuşuyorduk ve yarım saat sonra Viktor ilk kez San Francisco'dan söz etti. Bu kenti dünyaya açılan kapı olarak adlandırıyordu. Onu dinlemeyi seviyordum.

- Herhalde asla Golden Gate Köprüsü'nün üzerinde duramayacağız.

Huzursuz şekilde bardak altlıklanyla oynuyor, kare biçimli karton parçalarını bir deste iskambil kâğıdı gibi karıyordu ve ben onun bedeninde gizli öfkeyi hissedebiliyordum.

- . . Asla Pasifik üzerinde gezintiye çıkamayacağız. . Altı bira altlığından bir ev yaptı ve üfleyerek onu yine devirdi.

Omuzlarımı çektim.

- Biz değil ama belki çocuklarımız yapacak. Viktor'un içtiği şarap boğazına kaçtı, bense kızardım.

- Yani senin çocukların ve benim çocuklarım, demek istedim, diye kekeledim şaşkınlıkla.

- Otuz kırk yıl sonra olacaklar beni ilgilendirmiyor, dedi kaba bir şekilde.

Ancak on ya da yirmi yıl sonra mı baba olmak istiyordu ? O kadar da genç değildi. Yaşının yaklaşık yirmi, altı yirmi yedi olduğunu tahmin ediyordum.

- Kim bilir, diyerek onu sakinleştirmeye çalıştım. Belki de günün birinde büyük bir patlama olur veDuvar yıkılır.

Viktor kötü kötü güldü.

- Çin'deki belki, dedi. Almanlar öylesine taş kafalı ki. . Kırmızı şaraptaki aksini izledi ve kadehi ağır ağır salladı. . Dışarıyla tek bağı bir gözyaşı, dedi sonra.

-Ne?

- Yok bir şey.

- Haydi ama, söyle. .

Elini Deniz Kurdu'nvtn üzerine koydu.

- Çık dışarı ve denizlerle boğuş. .

- Jack London'dan mı ? Başını evet anlamında salladı.

- Dışarıyla tek bağı bir gözyaşı. . diye tekrarladım sözlerini. Bu sözler sana mı ait?

- İşte böyle yaşıyoruz. Kadehini şerefe kaldırdı. Pasif, kendine acıyan Doğu Alman'a içiyorum.

Şarabını bitirdik ve ikinci bir şişe sipariş ettik. Bana gülümsedi, öne eğildi ve yüzüme düşen bir saç perçemini üfledi.

Onunla arama biraz mesafe koydum, çünkü kalbimde sadece Leopold Christiansen vardı. Buna rağmen Viktor ilgimi çekiyordu. Beraberinde bir sır sürüklüyor gibiydi. Benim haberdar olmadığım bir sırra vâkıf gibiydi. Ne olabilirdi bu ?

Motel odası büyük ve kirli. Devasa bir televizyon tozlu bir rafa yerleştirilmiş. Bir mutfak ile buzdolabı var.

Neredeyse yirmi dört saatimi yatakta geçiriyorum. Oradan sadece gerekli olduğunda kalkıyorum, yani yediğim az miktarda gıdayı da kusmak üzere banyoya gitmek için.

Dişlerimi fırçalıyor ve aynaya bakmaktan kaçınıyorum; bedenimi yabancı bir yük gibi taşıyor ve hot dog zehirlenmesiyle bu motele kadar nasıl gelebildiğime şaşıyorum. '

Alice uzandığımda ulaşabileceğim yakınlıkta oturmuş, anan-tarlığımla oynuyor, televizyon programını özenle binlerce parçaya ayırıyor ve her defasında ağzından yumuşamış kâğıt yırtıkları toplamak zorunda kalıyorum. Huzursuz olmaya başladığında televizyonu açıyor ve "Susam Sokağı", "Temel Reis" ve nihayet "Cosby Ailesi"ni izlemesine izin veriyorum. Ben yanında uyuklu-yorken hipnotize olmuş gibi programlan izliyor.

Gece hava serinliyor ve ısıtıcıyı çalıştırıyorum. Cihaz ancak ılık hava üflemeyi başarırken, bir elektrikli süpürge ordusu kadar gürültü çıkarıyor.

Uyuyamıyor ve Viktor'u düşünmeye başlıyorum. Daha doğrusu ona ultrasonu gösterdikten sonra ısmarladığı pizza mozzarel ayı.

Yatakta iki yana devriliyor, ayağa fırlıyor, ısıtıcıyı kapatıyor, bir yarım saat sonra onu yeniden çalıştırıyor ve tüm bu süre boyunca yemekten başka bir

şey düşünemiyorum. Şimdi düşündüğümde pizza bana bir kamyon lastiği büyüklüğünde geliyor.

- Domates, fesleğen ve bolca sarımsaklı, dedi Viktor pizza kutusunu beceriksizce yırtmaya uğraşırken.

O gece pek konuşmadı. Zaman zaman ultrason kâğıdının üzerine eğildi ve inanmaz bir ifadeyle başını iki yana sal adı. Anlaşılan o zamanlar etkilendiğini düşünmüşüm. .

Pizzayı yedim, likör bardağındaki favori şarabımı bitirdim ve Viktor'a gülümsedim. Sarmısağı ilave olarak sipariş etmiş olmalıydı. Pizza mozzarellada sarımsak ilave malzemeydi ve fazladan bir mark anlamına geliyordu.

Viktor pek yemedi, "italyan fast food'u" diye adlandırdığı bu yemekten hazzetmezdi. Resme baktı ve ara sıra ellerini, henüz en ufak bir çıkıntısı bile belli olmayan karnımın üzerine koydu. Tenimin üzerindeki parmaklan katı ve soğuktu. Yemeğimi bitirdikten sonra daha aşağı kayıp ısındılar.

O gece San Francisco'dan söz etmedik. Viktor düşlerinin kentinden hiç söz etmez olmuştu artık.

Bizon kuyrukları

Bayan Kraus oğluyla yalnız yaşıyordu. Bana ait olabilecek oğlanın adı Tim'di.

Annesi mutfakta bulaşıkla ilgilenirken ufaklık metal oyuncak arabalarla oynuyordu. Yıkıntı bir şatoda oturmuş kara kara Leopold Christiansen'i düşünüyordum. Onunla birlikte geçirdiğimiz kısıtlı zamanların dışında genellikle düşüncelere dalmış halde aklımdan onu geçirirdim. Âşık olmanın neredeyse istisnasız şekilde neden bir tür kendinden geçme olarak betimlendiğini anlamam. Ben bu duyguyu genellikle göremediğim, duyamadığım ve tat alamadığım bir tür karanlık tarafından çevrelenmiş halde yaşarım. Yüzünün, bedeninin, uyuşuk bir kelebek gibi bana doğru süzülen ağzının renkli, tatlı resimlerini düşlerim bir daha; önü açık gömleğini, pantolonunun gerilmiş

fermuannı, ayaklanndan sıyırıp bir kenara attığı ayakkabılarını. Aslına bakılırsa âşık olmak benim için, aptal aşmanın ilk aşamasıydı; mutluluğa geçiş yapan ve sadece geçici -en azından böyle olduğunu umuyorum- hasar bırakan ruhsal bir hastalık.

Tim viraj alırken lastik ciyaklaması sesi çıkardı ve minik Mer-cedes'ini duvara yapıştırdı. Yıkıntı şato çöktü. Yan uyur durumumdan sıynldım ve Tim'den tarafa doğru anlamsız bir "Hoppala!" sarf ettim.

- Öncelikle birbirinizi tanımanız gerekiyor, demişti Bayan Kraus. Beni anımsayamıyordu. Onun için sadece birkaç marka ihtiyacı olan sıradan bir öğrenciydim. Böylesi de daha iyiydi zaten.

Bir süre sonra Tim arabalarından sıkılmıştı ve bana bir kitap getirdi. Seçeneğim olmadığından kitabı açtım ve karşıma çıkan

şeyi okumaya başladım.

Konu bir mantarla ilgiliydi. Yağmur yağıyor, yağıyordu ve hayvanlar toplanıp mantarın altına sığınmak istiyordu, ama aslında yeterli yer yoktu. Mecburiyetten sıkışıyor ve nihayetinde hepsi sığmayı başarıyordu, çünkü bu arada mantar büyümüş oluyordu. Hem de o kadar büyümüş

oluyordu ki, mantarın altındaki tavşan tilkiden bile saklanabiliyordu..

Tim'e tüm bunların dünyada da benzer şekilde geliştiğini anlattım. Aslında dünya üzerinde şimdiden çok fazla insan vardı. Ama tatlı bebekler için her zaman yer bulunurdu.. Tim bana kuşkuyla baktı.

- Tilkiler bebek de yer mi? diye öğrenmek istedi. Bir süre düşündükten sonra kararsız biçimde yanıtladım.

- Şey, aslında.

- Bir tane daha oku, dedi Tim ve sayfaları çevirmeye başladı. Bayan Kraus başını içeri uzatıp bize baktı ve memnun biçimde

başını sal adı. Çocuk odasının loş ışığı yüzüne düştü ve büyük, kahverengi gözlerinin altındaki koyu renk lekeler göründü. Siyah saçları hafif kabarık

duruyordu; sürekli olarak şaşkın gibi görünüyordu.

- Bir saatliğine gidiyorum, dedi manidar bir sesle. Ona başımı salladım.

- Birbirimizle anlaşırız, değil mi Tim ? Oğlan ağzmı kulağıma yaklaştırıp fısıldadı:

- Kedi kusmuğu. Sonra anlamsızca güldü. Ben de gülüp elimi buklelerinden geçirdim.

- Görüşürüz canım, dedi Bayan Kraus ciddi bir sesle. Hemen dönerim.

- Nereye gidiyorsun ? diye sordu Tim.

- Babanı görmeye. Birden irkildim.

- Haa, dedi Tim düş kmklığıyla Mezarlığa yani.

- Mila seninle oynar, diye söz verdi Bayan Kraus ve gitti. Tim Kızılderilicilik oynamak ve savaşmak istiyordu. Ona Kızılderililerin bizonlara gizlice nasıl yaklaştığını gösterdim. Ses çı-

karmadan. Tam yayımı gerdiğimde Tim sırtıma atladı ve "Şimdi savaş vakti!" diye kulağıma bağırdı. Onu sırtımdan silkeledim, ama saçlarıma asılıp bir tutam kopardı.

- Kes artık, diye bağırdım. Şimdi bans çubuğu içeceğiz.

Tim barış çubuğu hakkında tek söz duymak istemiyordu. Boğazıma sarıldı ve beni yere yıkmaya uğraştı.

- Tamam, büyük savaşçı. Teslim oluyorum. Sen kazandın.

- Ben kazandım, diye onayladı oğlan.

- Elbette, diye itiraf ettim ve onu kenara ittim. Tim yeniden atılmak üzereydi ki aklıma bir şey geldi. Gel, sana bir şey göstereceğim, dedim.

Dar koridorda beni izledi ve ceketimin cebimden çakımı çıkardım. Çakıyı açtım ve yeniden kapattım.

- Ben de yapabilir miyim ? Ben de, diye yalvardı bacaksız. Birkaç saniyeliğine çakıyı ona verdim, ama sonra bunun bir cinayet aleti olduğu geldi aklıma ve onu dikkatlice geri aldım.

- Bir yerlerini kesebilirsin, dedim uysalca.

Bir anlığına onun yumuşak çocuk elini sıktım. Tim'den haberdar olsaydım Bay Kraus'u yine de öldürür müydüm ? Düşündüm; anılarımın bir penceresini, Noel takvimindeki bir gün kapakçığı gibi araladım, ama ardında hiçbir şey bulamadım. Baban benden kurtulmaya çalışıyordu, diye düşündüm yorgun halde. Beni o lanet olası çukura itmek istedi.

- Ah, canımı yakıyorsun! diye bağırdı Tim.

- Bilerek yapmadım, diye mırıldandım ve elini bıraktım.

Bayan Kraus aradan yarım saat geçmeden, endişeli bir yüz ifadesiyle geldi. Maskarası akmıştı ve yüzündeki siyah izler belli oluyordu.

Tim için bir Kızılderili şefinin resmini çizmiştim, o da tüylerini rengârenk boyuyordu. Annesine kocaman gülümsedi.

- Kızılderilicilik oynadık, dedi uslu uslu. Bayan Kraus oğluna sanldı ve bana başmı sal adı.

Birlikte bir nane çayı içtik ve bir sonraki randevuyu kararlaştırdık.

Leopold okuldaki buluşmalarımızı sürdürmek istemiyordu. Bana gelmeyi de reddediyordu.

- Sorun annen değil, komşular, diyordu.

0 zamanlar onun duygusal olduğunu düşünürdüm, şimdiyse korkak olduğunu anlıyorum.

- Her sorun, bardağı taşıran damladır, dedi ve üzüntüyle içini çekti. Evimde kanm ve çocuğum var.

Bunun ortaya çıkmasıyla baş edemem. Eksik olan tek şey uygun bir kaçamak ve daha büyük bir yatak, tatlım. Masasında oturmuş bir kitabın içine bir şeyler karalıyor, ben de yanında durmuş bir tükenmezkalemle oynuyordum.

- Hübner bugün burada mıydı? diye mırıldandı. Beate Hübner?

- Olabilir, dedim. -Olabilir mi?

- Evet, geldi, dedim onun soluk yüzünü anımsayamasam da Leopold, Beate Hübner'in adının yanma, sanki kız az önce hayata gözlerini yummuş gibi bir çarpı koydu.

Tükenmezkalemi masaya düşürdüm ve Bay Christiansen onu alıp karnımı onunla dürttü.

- Biliyor musunuz. . Bunu çözmenin bir yolu var, dedim. Başını onaylarcasma salladı.

- Her zaman bir çözüm yolu vardır.

- Bir ev var, hatta güzel bir yatağı da. Kalbim kulaklarımda atıyordu ve ona Tim'den ve -sonradan anlaşıldığı üzere- öylesine tanıdığı yalnız Bayan Kraus'dan söz ettim. Ve hâlâ çift kişilik yataklarının durduğu odadan.

- Bu bir çözüm olabilir, dedi Bay Christiansen. Tükenmezkalemimi daha geri vermemiş, onu emmeye başlamıştı.

- Elbette, çocuk uyuyacak olursa pekâlâ bir çözüm olabilir bu.. Tükenmezkalemimi yalarken ve dilinin maviye boyanmasını

diledim.

isteği üzerine onun dersine mümkün olduğunca girmedim.

- Baksana, kapıyı kilitleyecek olsak, bu dikkat çeker, değil mi? Bir defasında bir kız öğrencisiyle onu tramvay durağında beklerken gördüm. Canlı bir edayla konuşuyor, mimikler yapıyor ve el eri bir orkestra şefininkiler gibi havada uçuşuyordu.

- Neden psikoloji dersi veriyorsunuz ? diye sordu öğrenci kız tam yanlarına geldiğimde. Hemen yanıt vermedi, önce işaret parmağını dudaklarının üzerine yerleştirip burnuna dokundu. Kız başını, ironik bir biçimde çarpıttığı ağzıyla yana yatırdı. İkisi de benim farkıma varmamış gibiydi, bu yüzden yüksek sesle onları selamladım ve konuşmalarına katıldım:

- Evet, Bay Christiansen, ben de her zaman size bunu sormak istedim.

Leopold kızdan bana, sonra yeniden kıza baktı.

- Çok basit, diye yanıtladı ders verdiği ses tonuyla Her insan az ya da çok kendiyle ilgilenir. Nasıl derler: herkes kendinin en yakınıdır ve kendi çıkarını gözetir. Bu da elbette ki çatışmalara neden olur. Bunları çözmek, diğer ödevlerinin yanı sıra psikolojinin görevidir.

- Evet, elbette, dedim. Hayvanlar, çıkarları çatıştığında birbirlerini kolayca yiyiverirler. Ama biz insanlar. . Eh, biz insanız, değil mi ? Amaçladığımdan daha kinayeli çıkmıştı bu cümle ağzımdan.

Kız bana yok edici bir bakış attı.

Bay Christiansen kızgın şekilde gülümsedi.

- Eh, Mila, orman yasaları elbette ki günümüz uygarlığına aktarılamaz. .

- Neden ? diye sordum saldırgan bir tavırla. Leopold bana bir süre dilini yutmuş gibi baktı.

- Ama bu açık değil mi ?. dedi nihayet. Biz akıl ve dile sahibiz. Kendimize bir sistem, her şeyin içinde kendine yer bulabildiği bir düzen kurarız

- Belki de hayvanlar daha dürüst davranıyordur, dedim. Canları ne istiyorsa onu yapıyorlar. Canlan istediğinde çiftleşiyor, istediğinde birbirlerini öldürüyorlar.

- Aman Tanrım, deyiverdi öğrenci kız.

Tramvay geldi ve aslında başka bir yere gidecek olmama rağmen onlarla birlikte bindim. Kız bir sonraki durakta tramvaydan indi ve çocuk bakıcılığı yapacağım bir sonraki tarihi Leopold'e verdim. Bayan Kraus hasta babasını ziyaret edecekti ve ilk kez bütün gece eve gelmeyecekti.

Leopold anlaşılmaz bir şeyler mırıldandı, ben de etrafa belli etmeden bacağını çimdikledim.

Yakınlardaki bir süpermarketten Alice ve kendim için bir şeyler satın aldım: bebek bezi, hazır kahve, muz, altı farklı kek, mısır gevreği, bir kap fıstık ezmesi, süt, tuzlu kurabiye, çocuklar için güneş koruyucu krem, cips, Glen El en kırmızı şarabı ve iki litrelik plastik şişede portakal suyu.

Kasada bir de San Francisco Chronicle gazetesi alıyorum kendime.

Akşamüstü Cliff House'da1 yemeklerimizi yiyor, kaya resiflerinde kırılan dalgaları izliyoruz.

Kızım için yandaki hediyelik eşya dükkânından beyaz bir pelüş köpek alıyorum.

Deniz yüzeyindeki parıltı bana Leopold'ün fermuarlarını çağrıştırıyor. Alice'le birlikte kumsalda oturuyor, yumuşak çikolata parçalı kurabiyelerimizi kemiriyor, suyun üzerinde parlayan güneş

ışınlarını seyrediyoruz; Alice San Francisco Chronicle'ı parçalara ayırırken ben de Bay Christiansen'in fermuarlarını düşünüyorum.

Genellikle altın rengi ya da gümüş parıltılı olurlar ve neredeyse hiç ses çıkarmadan açılırlardı.

Muhtemelen ona bu pantolonları karısı satın alıyordu. O zamanlar gözümün önünde, erkek giyimi satan küçük bir mağazada kan kırmızıya boyalı tırnaklarıyla pantolonların fermuarlarını kontrol eden kırk yaşlarında bir kadın canlandırıyordum. Ancak bu kontrolden sonra Leopold elindeki giysiyle kabine girebilirdi.

Leopold ara sıra pantolonlarını bana açtırır, ama bunu genellikle kendisi yapardı. Yapmam gerektiğinde bunu bana söyler, doğrudan talimatlar verirdi:

- Yavaş, yavaş kızım. .

- Böylesi size uygun mu?. Alaycı bir tonda söylerdim, ama o bunu fark etmezdi.

I. 1863 yılında sayfiye mekânı olarak inşa edilen ve içinde lokanta ile özel yemek salonlarının bulunduğu bina. (ç.n.)

77

- Evet, böylesi güzel, evet. .

Yere uzandığımızda bile öğretmenim olmayı sürdürürdü. Bana bir şeyler öğretebildiği için gururlanıyor gibiydi.

Viktor fermuar açısından bu kadar şanslı değildi.

Onunkiler sıkışır, artık kapatılamaz ya da habersizce kendiliğinden açılırdı. Belki de Viktor bu nedenle düğmeli pantolonlar tercih ediyordu. Düğmelerini benim açmamdan hoşlandığını biliyorum -gömleğinden ta aşağıya kadar. Elbette düğme, fermuardan daha çok zaman alıyordu ama doğru yapıldığında ikimizin de işine yarıyordu. Yeni ya da yeni yıkanmış kot pantolonlarda parmaklarımın becerikli ve güçlü olması gerekiyordu. Heyecanın hemen sinirli bir gerginliğe dönüşmesi de sık rastlanan bir durumdu. Bir defasmda en sevdiği pantolonunu gecenin bir saatinde banyoya götürüp hafif paslanmış bir tırnak makasıyla onun iliklerini genişletmiştim. Gerçekten rahatlatıcıydı.

- Aslında geceleri epey derin bir uykusu vardır. Sizi rahatsız etmeyecektir, diye açıkladı Anna Kraus.

Demek ki bir melekti bu, altın bukleli, elma yanaklı, çocukların en uysalı. . Peki ama aslında ne demek oluyordu?

- Nereye gidiyorsun? diye sordu Tim yetmiş yedinci kez.

- Dedene, diye açıkladı Bayan Kraus sabırla. Çünkü o hasta.

- Baltık Denizi'ndeki dede mi, Thüriringen'deki mi?

- Oranın adı Thüringen, diye düzeltti Anna Kraus kendiliğinden. Baltık Denizi'ndeki dedene gidiyorum, canım.

Bu bir süre daha böyle devam etti. Biraz geri durdum ve ikisinin ihtiyaç duyduğu zamanı onlara tanıdım. Nihayetinde Matchbox'i pantolonumun

cebinden çıkardım. Bu cipi birkaç gün önce kaldırımda bulmuştum. Tekerleklerinden biri eksik, kaportasıysa çizikti, ama buna rağmen Tim'e bir anda veda sıkıntısını unutturuverdi.

Tim ayaklarımın yanında oturuyor ve ara sıra arabasıyla onları eziyor, tarçın rengi halının üzerinde turlar atıyordu.

- Sahra yapıyorum, dedi.

- Safari, diye düzelttim.

/ö

- Sahra, dedi. Aslanlarla. Ciple. Görüyorsun ya.

- Safari demek istiyorsun, Sahra dediğin. . diye açıklamaya başladım ve duraksadım. Bir çöldür.

Ve Sahari. . aman, yani Safari. . Tim kıkırdadı. Safariyse. .

- Sen aptalın tekisin, dedi.

Haklıydı. Aklıma safari için hiçbir açıklama gelmedi.

- Sahranın ne olduğunu düşünüyorsun? diye sordum.

- işte, ciple aslanları kovalamak.

- Evet, bu söylediğim tam da safaridir, diye iddia ettim. Tim beni ikna etmek için uğraşmadı ve arabasıyla sağ ayağımın üzerinden geçti.

- Annem ne zaman dönecek ? diye sordu.

- Yarın. Yarın akşam.

Tim sahra halısının üzerine uzandı ve dönmekte olan üç tekerleği izledi.

- Umarım yanında bana bir şey getirir, dedi.

- Mutlaka getirir, dedim. -Ne getirecek?

- Bilmem, belki birkaç deniz kabuğu, ne dersin?

- Öff, dedi Tim. Onlardan var. Deniz kabuklarıyla gelmese iyi olur.

Beni ciddi göstereceğine inandığım bir ifade takındım.

- İnsanın asla yeterince deniz kabuğu olmaz, diye akıl verdim. Annenin geri geleceğine sevinmiyor musun ?

Omuzlarını çekti.

- Evet, ama hediyesiz, sadece deniz kabuklarıyla değil. Onlardan yeterince var bende.

- Pekâlâ, dedim. Belki sana başka bir şey getirir.

- Ne ? diye sordu Tim.

- Nereden bileyim?

- Motorlu bir tekne, dedi Tim.

- Belki de, diyerek başka bir sorudan kaçınmaya çalıştım.

- Gerçek bir motorlu tekne.

- Hmm. Bakışlarımı yine kitabıma yönelttim.

- Peki ya getirmezse? diye sordu bu kez.

- O zaman getirmez, dedim.

- O zaman motorlu tekneyi sen bana hediye edersin, dedi Tim.

- Sana böyle bir şey hediye edemem. -Neden?

- Param yok.

- Bu yeterli bir neden değil.

- Benim için yeterli.

- Bana bir tekne hediye etmelisin, diye ısrar etti Tim.

- Öyle mi, neden yapmalıyım ?

- işte. Etmen gerek.

Sustum. Susmanın en akıllıca şey olduğunu düşünüyordum. Tim de başka bir şey söylemedi.

Arabasıyla geniş bir tur attı, çölü halının dışına taşırdı.

- Aslan Bob'un peşine düştü! diye bağırdı aniden.

Birden yerimden sıçradım ve kitap el erimden kayıp yere düştü. Tim olanları fark etmedi.

- Bob! Bob, dikkat et! Kaç! Daha hızlı!

Kitabı yerden alıp çocuğu izledim. Sağ eli arabayı korkunç bir hızla ayaklarımın araşma sürdü ve durdurdu.

-AtlaBob! Çabuk!

Soluk soluğa kalışıyla bana babasını anımsattı. Öfkeli gözleri, kırmızı yanakları gözümün önüne geldi. . Adımı bile aklında tutamamıştı.

- Şimdi! diye bağırdı Tim ve cipi harekete geçirdi. Bob şimdilik kurtulmuştu.

Derin bir soluk aldım ve kitapta kaldığım paragrafı aradım. Jack London'in hikâyesindeki adam bir kartavuğu yuvasına rast gelmişti ve yakaladığı civcivleri canlı canlı ağzına atıyordu. "Dişlerinin arasında yumurta kabuklan gibi. ." ufaladığı". . yürek gibi atan küçük yaşam lokmaları. ."

- Bizi takip ediyor! diye bağırdı Tim. Aslan peşimizde! kitabı kapattım ve ayağa kalktım.

- Aç mısın ? diye sordum. Sustu.

- Bir şeyler yemek ister misin?

- Bizon eti, oldu yanıtı.

- Tamam patron, dedim ve mutfağa gittim. Buzdolabında birkaç parça Viyana sosisi buldum.

- Bizon kuyruğu, diye mırıldandım.

Tim "bizon kuyruklarıyla ilgili bir şey söylemedi. Sadece bana açıyormuş gibi gülümsedi ve kaşla göz arasında beş buçuk sosisi mideye indirdi. Bu sırada onu hayranlıkla izliyordum. Son sosisinin yansını yemeyip yeni avı yaptı ve tıslama sesleri çıkararak yanmış kibrit çöplerini ona batırdı.

- işi tamamdır, dedi Bonanza ses tonuyla. Ayağa kalkıp delik deşik olmuş leşi bana uzattı. Götür bunu buradan, dedi. Çabuk. Mutfağa!

- Bunu kendin yapsan nasıl olur?

- Ben karı değilim.

- Bu muhteşem konuşmaları kimden kaptın sen bakayım?. Tim sustu ve elindeki sosisi yıldırım hızıyla duvara attı.

- Senin aklın başında mı?

Yavaş yavaş sinirlerime dokunmaya başlıyordu. Bayan Kraus her gün bununla nasıl başa çıkıyordu

?

- Kaldır şunu yerden ve doğru mutfağa götür! Tim yanıt vermeden televizyonu açtı.

- Lütfen söylediğimi yap. Kendimi konuşurken duydum ve böyle cümleleri ne kadar korkunç bulduğumu düşündüm.

- Şimdi "Tehlike Çemberi" başlayacak! diye bağırdı Tim aniden.

- Ne olmuş! diye karşılık verdim bağırarak. Çabuk şunu götür. . yoksa. .

Korktum. Neredeyse "Yoksa bir tane patlatırım" diyecektim.

- Tim, lütfen. Bunun böyle olmayacağını anlaman gerekiyor. . Tim anlamıyordu. Sadece televizyon izliyordu.

- Öyle olsun. Yerdeki sosis parçasını aldım ve çöpe attım. Bu çocuk değil, bir vahşi, diye düşündüm. Ama bu vahşiler nereden gelir? Çevremiz böylesi yoğun bir uygarlıkla çevrilmişken. .

Babası sakin bir adamdı ve inanmaz gözlerle bıçağa baktığmda bile bağırmamıştı. . Bıçak karnına saplandığında. . Peki ya annesi? Hayata karşı, Alaaddin'in lambasmdaki cin kadar sakin ve kendine hâkimdi. Belki günün birinde pes edebilirdi, ama o zamana kadar oğluna hizmet edecekti.

Kendime bir yağlı ekmek hazırladım ve ekmeğin neredeyse bitmiş olduğunu fark ettim. Umarım Leopold ailesiyle yemek yemişti. Buradakiler bir "aşk öğününe" bile yetmezdi -kalan ekmeğin Tim'e ayrılması gerekiyordu; sadece şarap şişesi, beklentiyle buzdolabının üzerinde duruyordu.

Televizyona bir metre mesafede oturmuş Tim'e baktım. Tam o sırada ekranda iki araba çarpıştı, taklalar attı, içlerinden adamlar çıkıp birbirlerine ateş etti -tatlı ve sert.

Birkaç dakikalığına banyoya kaçtım, bluzumun en üst düğmesini açtım ve Bayan Kraus'un, dudaklarımı, sanki az önce kiraz yemişim gibi gösteren açık kırmızı rujunu kul andım.

Kulaklarımın ardına biraz parfüm sıktım ve yeni yıkanmış saçlarımı taradım.

Tim'i en diplomatik yöntemle nasıl yatmaya ikna edebileceğimi düşündüm.

Kitabımı aldım ve koltuğa oturdum. Leopold'ün ne zaman geleceğini bilmiyordum. Belli bir zaman üzerinde anlaşmamıştık. Onun gelmesini bekliyor, ama özel bir beklenti içine girmiyordum.

Beklenti beni sinirlendirmekten başka işe yaramazdı.

Tim televizyonu kendiliğinden kapattı ve ona yatağa gitme teklifini bir soru işaretiyle mi, yoksa bir ünlemle mi süslemem gerektiğini, Leopold'ün bu gece benimle kalması için ne yapabileceğimi düşündüm. "Üç dileğin var" diyebilirdim. Leopold her daim temiz kokan vücudu, göğsünü süsleyen bukleleri, hatta bakımlı el ve ayak tırnaklarıyla gurur duyardı. Her şeyini göstermeyi sever, benim de kendimi ona sergilememden hoşlanırdı. Penisini, onu önce hak etmem gereken özel bir armağan olarak sunar. "Ona bakabilirsin" derdi. "Ona şimdi dokunabilirsin. ." Kamışına nadir rastlanan egzotik bir hayvan gibi davranırdı. Okşamak ve beslemek serbestti. Korkmayın, ısırmaz.

Tim odadan çıktı, belki de talimatlarıma hiç gerek kalmayacaktı. . Yaklaşık bir dakika sonra peşinden çıktığımda son anda ceketinin kolunu yakalayabildim.

- Ne bu acele? Saatin kaç olduğundan haberin var mı senin? Onu kapıdan uzaklaştırdım ve dış

kapıyı kilitledim.

Kendini zorla kurtardı Tim.

- Maik'e gitmek istiyorum! Bırak çıkayım! Anahtarı pantolon cebime koydum.

- Yatağa gidiyorsun. Anladın mı dostum ?.

- Maik'e gitmek istiyorum!

- Tim. . Maik'e yarın sabah gidebilirsin. Şimdi biraz daha oynayabilirsin ama sonra doğru yatağa.

Ceketini çekiştirdim.

- Gel, çıkar şunu. Tim'in yüzü kızardı.

- Hayır! diye bağırdı. Hayır, hayır, hayır! Kendini döşemeye attı. Böyle olmayacaktı. Ben de yanma oturdum.

- Maik'te ne yapacaksın bu saatte? Eminim çoktan uyumuştur.

- Hiç bile. Maik yatakta yatmaz bile. Onunla oynamak istiyorum. -Ama yarın. .

Tim birden yerinden sıçradı ve kafasını çeneme vurdu.

Bu sırada dilimi ısırdım ve inledim. Şimdi Leopold'ü doğru dürüst öpemeyecektim. .

Koridorda hafif bir tıkırtı duydum ve Tim hemen geri döndü. İki eliyle çakımı tutuyordu.

- Beni dışarı çıkar, dedi. Yoksa seni öldürürüm.

- Bırak o çakıyı, Tim.

- Bırak beni! Yalnız oynamak istemiyorum! Maik'e gideceğim!

- Çakıyı bırakırsan seninle oynarım.

- Seninle oynamak istemiyorum!

Orada durduğu o an babasının yeniden doğmuş hali gibiydi. Çok garip. Ancak o zaman aralarındaki benzerliği fark ettim. Küçük, sivri biçimli -her zaman öpmek istediğim- ağız, uyanık, zeki bakan gözler, pembe renkli kulakmemeleri. . Bir tek babasının koyu renk saçlarım miras almamıştı.

- Bunun ne demek olduğunu biliyor musun? Öldürmek?

- Karnına saplayacağım ve sen yere düşeceksin. Sonra da Maik'e gideceğim.

- Bundan sonra asla yerden kalkamayacağımı biliyor musun? Her yerin kan olacağını ? Karnımdan kanlar fışkıracak ve yere damlayacak ve kan parmaklarına yapışacak.

Tim kocaman açtığı gözleriyle bana baktı.

- Kırmızı kan mı ?

Başımı olumlu anlamda salladım ve ona biraz yaklaştım.

- Maik'e gitmek istiyorum! diye fısıldadı ve gözlerindeki inat geri döndü.

Elimi bıçağa doğru uzattım.

- Bir daha yerden hiç kalkmayacak mısm ? diye öğrenmek istedi Tim.

- Hayır, asla yerden kalkamayacağım. Bir daha hiç konuşmayacağım. Hiçbir şey yemeyeceğim.

Uyumayacağım. Ağlamayacağım.

- Babam gibi mi? diye sordu ufaklık.

- Evet, dedim kısık sesle ve kızardım. Ölü olacağım. Bir fare kadar ölü.

Tim güldü.

- Fare kadar ölü. Sen delirmişsin!

- Öyle mi ? Denesene! Duraksadı. -Haydi!

Tim çakıyla havayı yardı.

- Bırak gideyim! dedi.

Başımı iki yana salladım. Bunun üzerine çakıyı bana doğru savurdu. Beni vuramadı, ama kendimi yere attım ve yattığım yerde öylece kaldım.

- Öyleymiş gibi yapıyorsun sadece, dedi Tim. Hareket etmedim.

- Ayağa kalk! diye emretti. Sessizlik. Sonra zil çaldı. Leopold!

Hayır, ölüydüm ben. Ölüler kapıya bakamazdı.

- Duymuyor musun, zil çalıyor! Açsana! diye inledi oğlan. Leopold ölü vaziyette kapının önünde yattığımı bilseydi kapıyı

mı kırardı, yoksa kısa yoldan dönüp gider miydi?

Zil bir kez daha çaldı. - Lütfen ayağa kalk ve yeniden yaşa.

Yatmaya devam ettim. Leopold gitti. Adım sesleri merdiven boşluğunda uzaklaştı.

Limon

Bir süre Tim'le birlikte kuğu ve ördeklere ekmek atmaya gittik; kuşların yaptıkları büyük yuvayla ilgileniyordu. Kumsalda otururken ve ona Çirkin Ördek Yavrusu'nu anlattım. Beni dikkatle dinledi ve sonunda elinde kalan kurumuş ekmek parçasını bir erkek kazın kafasına attı. Ona ağaca nasıl tırmanıldığım gösterdim, ince bir ağaç dalı ve bir parça misinayla ona bir yay yaptım ve Kızılderili hikâyeleri uydurdum. Maik'le tanıştım, ikisinin kavga edişini izledim ve sadece gözyaşı akmaya başladığında ya da ciddi tehlikeler söz konusu olduğunda müdahale ettim.

Mümkün olduğunca Bay Kraus'un yerini doldurmaya çalışıyordum.

Belki de Tim benim oğlum olsaydı her şey farklı gelişirdi.

Leopold'le bir daha buluşmadım. Kendime ara sıra onun hayalini kurma lüksünü tanıdım.

Bekâretimi bozduğunu hayal ettim, içime boşaldığını. Yavaşça, ama engellenemez biçimde şişen karnımı hayal ettim. Islak bir civcive benzeyen, sabun kokan, el ve ayak parmaklarında tırnak yerine parlak istiridyeler olan bir bebek düşledim.

Tavan arasından, çerçevesi tahtakurtlarına yem olan bir boy aynası indirdim. Aklım başıma geldiğinde ona bakıyor ve sert bir sesle kendime

telkinde bulunuyordum: "Bu bir gündüz düşü, Mi-la, başka bir şey değil." Sonra dilimi çıkarıyor ve yüzümü, kendimi bile korkutacak acayiplikte çarpıtıyordum. Buna, gerçekliğin gözünün içine bakmak, diyordum. Bunun dışında elimdeki toplu-iğneyi, bir tahtakurdu yakalamak ümidiyle çerçevedeki deliklere batınp çıkarıyordum.

86

Verimsiz bir küçük işletmenin verimsiz ve ufak bir ofisinde çalışmaya başladım. İş arkadaşlarımın emekliliğine az kalmıştı. Şefim her sabah beni sigara ve bira almam için tüketim malları satan en yakındaki dükkâna gönderiyordu. Her geçen gün daha fazla sıkılıyordum. Yeniden Leopold'le birlikte olmayı düşünürken günün birinde odamın kapısı çalındı.

- Misafirin var, dedi annem ve kapıyı acımasızca sonuna kadar açtı. Birden odamın ortasında bir asker bitiverdi.

Yataktan fırladım ve yere birkaç kitap düşürdüm.

- Şanslı günümdeyim, dedi mütecaviz şahıs. Artık burada otur-muyorsundur sanmıştım.

- Anlayamadım? diye kekeledim.

Üniformalı adam komik beresini çıkardı ve onunla kendini yelpazeledi.

- Sana daha yeni bi tane vermediler mi? Şaşkın yüzüme bakarak gülümsedi. Yani yeni bi ev diyorum.

- Çakmaktaş, dedim.

- Evet. Komik görünüyorum, değil mi? Beresini yere attı ve yatağıma oturdu. Başta annen de beni tanıyamadı, ama sonra. .

-Sonra?.

-. . çok sevindi.

-Ya?

- Sen sevinmedin mi ?

- Elbette, elbette. Sadece çok.. şaşırdım. Kitaplarım ile beresini yerden aldım ve hepsini bir rafa yerleştirdim. Nasılsın ?

- Görüyorsun ya, dedi. Boktan. Hemen elimi yakalayıp beni yatağa çekti. Biliyor musun, sürekli seni düşünüyorum. . yani orda. O zamanlar ne kadar güzeldi. Beni zor durumdan kurtarmıştın. . Ve parktaki bank.. Saatin. . Artık çalışmıyor, ama onu hâlâ saklıyorum.

Ellini apış arama attı ve donakaldım.

- Seni hâlâ seviyorum, Mila, dedi.

Çakım şiltenin altındaydı, ama üzerinde oturduğumuz sürece onu oradan nasıl alacaktım ?

- Seni hâlâ deliler gibi seviyorum, diye tekrarladı donumu in-dirirken. Düşünebildiğimden daha hızlı davranıyordu. Hatta düşünemiyordum bile.

- Baksana sen delirdin mi ? diye sorabildim nihayet. Ama bu arada soyunmuş yarı çıplak karşımda duruyor, parlayan penisi haylazca aşağı yukarı hareket ediyordu bile.

Kızlığımı bozarken çakımı düşündüm, ama ikimiz de üzerinde yatarken ona nasıl ulaşacaktım ki ?

Sonrasında Çakmaktaş neredeyse anında uyuyakaldı. Uykusunda bile yabancı görünüyordu.

Memnuniyet ifadesi yüzünden silinmişti; gözleri gözkapaklarının altında, çılgın bir rüya görüyormuş gibi hızla hareket ediyordu. Elmacık kemikleri teninin altında belirgindi, çenesiyse köşeliydi. Ter, alkol, sigara dumanı ve tıraş losyonu kokuyordu. Bir dövüşün ortasında uykuya dalmış-çasına yumruklarını sıkmış, konsantre halde uyuyordu. Aç bir hayvana dönüşmüştü.

Felç olmuş gibi yanında yatmış, kendimi ona bakmaktan alıko-yamıyordum. Pislik herif. Onun için asla acımadan başka duygu beslememiştim, oysa o leş gibi kokan üniformasıyla içeri girmiş ve paldır

küldür düzmüştü. Beni düzmüştü. Acı, uyluklarımın arasında zonkluyordu ve içimden bir şeylerin sızdığını hissettim. Kan!

Bay Kraus'la ya da Leopold'le değil, ola ola Çakmaktaş'la. .

Ayağa kalktım. Çekmeceden bir ped çıkardım ve sendeleyerek banyoya yöneldim. Şansıma annemle karşılaşmadım. Karşılıklı olarak birbirimizi tokatlamak için epey iyi sebeplerimiz vardı.

Odama geri döndüğümde Çakmaktaş giyinmiş halde çalışma masamda oturmuş sigara içiyordu.

- Kül üğün yok mu ? diye sordu kabaca. Avucunu sigarasının altına tutmuş düşen kül eri tutuyordu.

İçinde duran takılarımı aldıktan sonra cam kâseyi Çakmaktaş için masaya koydum.

- Sen bayağı bir serseri olmuşsun, saptamasını yaptım. Fred şaşkınlıkla beni süzdü.

- Öyle mi diyorsun ? Arsızlığı bana eski Çakmaktaş'ı anımsattı ve gayri ihtiyarî gülümsedim.

- Senin şey olduğunu bilmiyor. . yani aslında. . dedi ve boğazını temizledi.

Kol arımı göğsümün altında birleştirdim ve onu kekelemeye bıraktım.

- . .şey bakire olduğunu.. yani. Sanırım senin için biraz hızlı oldu, öyle mi?

- Önemli olan senin eğlenmiş olman, diye yanıtladım ve kızarması beni bir nebze olsun rahatlattı.

- Bir sonrakinde farklı olacak. Seni temin. .

- Saçmalama, diye sözünü kestim.

- Mila, dedi yalvararak.

- Defol, dedim. Pilini pırtını topla ve kaybol! Çakmaktaş yerinden kımıldamadı.

- Seni özledim, Mila Seni gördüm rüyalarımda.

Bana bir köpek yavrusu gibi yalvaran gözlerine buz gibi baktım.

- Öyle mi ? diye sordum. Güzel bir karşılaşma oldu. Ziyaretin için teşekkür ederim. Güle güle.

Fred hareket etmedi. Olduğu yerde oturdu kaldı.

- Kan meselesi o kadar da kötü değil, dedi. Limonla çıkar.

- Limon mu? dedim. Neden söz ediyordu? Bakışlarını izledim. Yatağa serili çarşaf Japon bayrağına benzemişti. Ortasındaki

kırmızı leke kandı.

- Bakıyorum tecrübelisin, ha?

- Tahmin ettiğin gibi değil, Mila, diye cevap verdi ciddiyetle. Ben ordudayım. İnsan orada bazı şeyler öğreniyor. . Önce limon, sonra da suda yumuşatacaksın.

- Çakmaktaş, dedim dostane bir sesle. Limonunu kıçına sok ve defol, olur mu ?

Fred ağır ağır, sanki bacaklarının arasında bir yara varmış gibi doğruldu ve beresini başına geçirdi.

- Görüşürüz öyleyse, dedi üzgün. Öpücüğünden kaçtım ve kapıyı açtım.

- Gidiyor musun? diye sorduğunu duydum annemin.

Fred kısa ve duyamadığım kadar kısık sesle yanıt verdi. Midem bulanıyor, dizlerim titriyordu.

Çarşafı yataktan söktüm ve

koşarak, annemin bulaşık yıkadığını duyduğum mutfağın yanından geçtim, evden çıktım, avluyu geçip çöp tenekesine ulaştım. Kapağını kaldırdığımda yemek artıkları ile patates kabuklarının oluşturduğu bir karışımla karşılaştım. Çarşafı mümkün olduğu kadar diplere tıkıştırdım.

"Hamileyim" dedim elimin üzerine konan neftî atsineğine. Başım döndü ve çöp kutusuna tutunmak zorunda kaldım.

- Lanet olsun! diye inledim. Bir maytap bebeğim olacak!

Sabah aceleyle yıkandım, dişlerimi gönülsüzce fırçaladım ve ofise gittim. İş arkadaşlarımla her zamanki olaylar hakkında konuştum: Bayan Weihrauch'un kedisinin beş yavrusu olmuştu, üstelik onları tam da ütülü çamaşırların olduğu sepette doğurmuştu; Bay Karbe lotoda üç tutturmuştu ve Bayan Fielitz'in televizyonu bozuktu. Bay Schroder kahvaltı arasında dört harfli bir Kızılderili çadırı arıyordu. "T-i-p-i" diye tek tek heceledim. Çok az meslekî bilgisi olmasına rağmen yüksek maaş aldığı için Stasi adına çalıştığı öne sürülen Bay Schroder teşekkür etti ve bana yarım elma hediye etti. Elmanın kırmızı olan tarafını vermişti ve onu gizlice çöpe attım.

Eve döner dönmez kendimi yatağıma attım, el erimi karnıma koyup uykuya daldım. Nefretle Leopold'ü düşündüm. Beni tecrübeli ve yumuşak biçimde öte yakaya geçirme şansını sonsuza dek kaçırmıştı. Beni şu azgın askerin el erine bırakmıştı. Onun için, ders boyunca elinde tuttuğu tebeşir kadar önemliydim ancak. Tebeşirin işine yaramasını severdi, ama onun ellerini kirletmesinden, tozunun ayakkabılarına dökülmesinden hoşlanmazdı. Bir an altın rengi fermuarını tek hamlede açmayı düşlüyordum. Bir an tebeşirin parmaklarının baskısı altında kırıldığını düşünürken, bir an sonra bu kez parmaklarının tebeşirin baskısıyla kırıldığını kuruyordum.

Birkaç gün sonra, olacağına asla ihtimal vermediğim şey gerçekleşti: tam zamanında âdet gördüm ve her zamanki gibi alnımda sivilceler uç verdi.

Gerçi kuşkucu duruşumu korudum, zira bedeninin insana ne gibi oyunlar oynayabileceğini kim bilebilirdi; ama artık kaynar banyolar, yükseklerden atlamak, özellikle de şiş kul anmak gibi şeyleri tamamen aklımdan çıkardım. Birkaç gün sonra kıl payı-hamileliğimi unutmuştum bile.

Bunu izleyen haftalar ve aylarda Çakmaktaş bana birkaç mektup yazdı. Onları okuduktan sonra bir ayakkabı kutusunun içinde sakladım. Nihayetinde bunlar, aldığım ilk aşk mektuplarıydı.

Büyük harfli bir çocuk yazısı vardı ve adımın önüne "Frln."1 önekini koymayı unutmuyordu.

Mektupların içinde geldiği zarflar griydi ve üzerlerinde genellikle "Umumî ankesörleri koruyun, onların hayatî önemi vardır" damgası vardı. Beni düşündüğünü, beni özlediğini ve ona kızmamamı yazıyordu. Yakm zamanlarda izni olmayacaktı. Yani bir daha ne zaman görüşebileceğimizi bilmiyordu.

Yazısı, az sonra kâğıdın dibinden yere dökülecekmiş gibi eğik biçimde aşağı yöneliyordu.

Anlaşılan fazlaca bira ve şnaps içiyordu, çünkü sıklıkla dışarıdan ayakta duramayacak kadar alkol ü geldiğinden söz ediyordu. Kalan günlerini de sayıyordu elbette ve daha terhisine epey vardı.

Her mektubunda yapmamı istemesine rağmen ona hiç cevap yazmadım.

"Bana hâlâ kızgın mısın?" diye sordu son mektubunda bir kez daha.

Hayır, epeyce bir süredir ona öfkeli değildim. Sadece başıma bir de Çakmaktaş'ın sorunlarını almak istemiyordum, özellikle de başıma Çakmaktaş'ın kendisini almak istemiyordum.

Yine de her akşam işten geldiğimde posta kutusuna bakıyor ve birkaç gün mektup gelmediğinde huysuzlanıyordum.

- Arkadaşın nasıl ? diye sordu annem merakla.

- Hangi arkadaşım ?

- Şu Fred. Fred Joditz. Sana mektup yazıyor ya.

- Nasıl olsun ? Şu sıralar bulunduğunu bildiğim açık ordugâh hakkında bir şeyler anlattım ona. Ateş

etmesini öğreniyor. Bam-bambambam ! İşaret ve başparmağımla lambaya, pencereye ve I. Almanca'da evlenmemiş kadın anlamındaki Fraukin'm kısaltılmışı olan bu önek, günümüzde kul anım görmemekte, (ç.n.)

duvara asılmış kilden yapılma yel değirmenine ateş ettim. Tank kullanıp siper kazmak. Ötekilerden mümkün olduğunca fazlasını öbür dünyaya postalamak için hangi el bombasını nereye atması gerektiğini anlatıyorlar ona. Koruyucu giysisi ve gaz maskesiyle çamur ve pisliğin içinde sürünüyor ve ona nükleer savaşı nasıl atlatabileceğini gösteriyorlar. Bunun dışında keyfi yerinde.

Annemi öylece bıraktım, odama kaçtım ve kapıyı ardımdan çarptım.

Birkaç gün sonra mutfak masamızın üzerinde kocaman bir karton duruyordu.

İçeri girdiğimde annem bana baktı. Yiyecek dolabımızın kapısını hızla açarak balık, et ve ciğer ezmesi kavanozlarını raflardan aldı.

Hepsini paketleyişini tek kelime etmeden izledim. Bunlar dışında, almak için eminim çok uzun süre kuyrukta beklediği birkaç kayısı, iki çikolata, kurabiye, galeta, bir kesekâğıdı tuzlu fıstık, bir kesekâğıdı kuru üzüm ve bir kesekâğıdı dolusu da, çiftle-şir gibi birbirlerine yapışmış ahududu şekeri koydu. Buzdolabını açtı, bir süre içine baktı, ardından kapısını çarptı.

- Yumurta, dedi bana ve buzdolabının kapısını bir kez daha açtı. Birkaç da yumurta kaynatayım.

- Öyle mi? diye sordum. Paskalya geçmemiş miydi? Annem bir an için hareketinin ortasında kalakaldı, sonra gazlı

ocağın üzerine bir tas yerleştirdi.

- Senin neyin var, Mila ? diye sordu ciddiyetle. Zavallı Fred'e biraz yiyecek gönderiyorum. .

- Şimdiye kadar açlıktan öldüğünü sanmam. Bunun ötesinde ben en son aralığın yirmi dördünde kayısı yemiştim.

İşlerime karışmasından hoşlanmıyordum. Belki de bu babamdan aldığım bir huydu. Annem bana bir kayısı attı.

- Öyle duracağına bana akıl ver. . Ne de olsa her gün sana mektup yazıyor. Neye ihtiyacı olabilir?

- Yılbaşından kalan fazla maytaplara ne dersin ? diye sordum ve kayısıyı yine kutuya attım.

- Erkek olmadığına dua et! diye bağırdı annem ardımdan.

Sevgili Mila!

Paketiniz için size çok teşekkür ederim! Öncelikle her şey için korkunç sevindiğimi söylemeliyim.

Kayısı! Onları nereden buldun?

Klein ve Behrendt'le hemen birer "sandaviç" yaptık. Ekmeğin arasına çevredeki tarlalardan çaldığımız yeşillik ve senin paketinden çıkan yumurta, ringa ve domates sosuyla Tatlı olarak da üzerine kayısı yedik. Harika! Sen gerçek bir hazinesin! Senden biraz bahsettim (sadece birazcık, gerçekten!) , çocuklar beni acayip kıskanıyor.

Biliyor musun, burada sık sık okul zamanını düşünüyorum. Garip, sanki o zamanlar o aptal dinozorlar da yaşıyormuş gibi geliyor. Yani o kadar çok zaman geçmiş, o kadar uzak ki! Anlıyor musun?

Gerçekten savaş çıkarsa, önce kendimi öldürürüm.

Bunu büyük patronun yüzüne karşı da söyledim. Ne diyeceğini ilk başta o da bilemedi. Sonra bağırıp çağırdı ve iznimi iptal etti.

Ben yine de dışarı çıktım ama. Cumartesi günü bir kez daha yapacağımızı yaptık. İyice neşemizi bulduktan sonra sivil kıyafetlerimizi giyip dikenli tel erin üzerinden atladık ve doğru köy diskosuna. Orayı epey neşelendirdik, iki astsubayla dalgamızı geçtikten ve Behrendt boş şişeleri aüş için kul anıp bıçaklı bir kavgaya sebep olmaya çalıştıktan sonra kapının önüne konduk.

Dışarıda yanımızdan geçen bir trenin camlarını kırdık. Ayık kafayla tüm bunlar pek de komik görünmüyor, ama gerçekten tam bir FUN2 oldu. Bazen ruh halimiz birden değişiveriyor. Sanırım hepimiz epeyce davranış bozukluğu gösteriyoruz.

Pazar günü Klein ile Behrendt, yine dışarı kaçmaya çalışırken yakalandılar. Umarım disiplin koğuşunda uzun süre kalmazlar.

Burada hâlâ biraz bir şeylerin farkında olan insanlarla birlikte bir kutlama yapmak istiyoruz.

Yirminci yaşımı kutlayacağız. Sen de gelir misin ? (Küçük bir şaka.) Belki de yirmi birinci yaşımı birlikte kutlarız. Ne dersin?

Eninde sonunda beklediğim gün gelecek: tatil. En sevdiğim kelime. Sana gelebilir miyim ? Sana elimi bile sürmem (eğer istemezsen). Söz. Okey?

Sevgilerimle Fred

2. ingilizce'de eğlence, şenlik, (yay.n.)

Not: bana bir zamanlar hediye ettiğin saat yeniden çalışıyor. Behrendt "gerçek" hayatta saat tamircisi ve onu tamir etti.

Bana öyle geliyordu ki, Çakmaktaş, annemle işbirliği içinde bana kement atmıştı. Kemendin ilmeği boynuma sarılmıştı ve birden kapanıyordu.

Anlaşılan bu oğlan gerçekten de onu kayısı, yumurta ve balık dolu paketlerle benim beslediğime ve onu açık kol ar ve temiz çarşaflarla karşılayacağıma ciddi ciddi inanıyordu.

Neyse ki Tim o akşam bana evi terk etme şansını tanıdı. Artık "Anna" diye hitap ettiğim Bayan Kraus beni yağmurluğu ve elinde şemsiyesiyle bekliyordu. Bir randevusu olmalıydı; makyajlıydı ve yüksek topuklu ayakkabılar giyiyordu.

Tim pijamalarını çoktan giymişti. Banyodan fırlayıp bana sarıldı. Saçı alnma ıslak ıslak yapışmıştı ve diş macunu kokuyordu.

- Hadi bakalım, hemen yatağa, dedi Anna ve onu ıslak yanağından öptü.

Beklediğimin aksine yanma gittiğimde Tim yastıkları ve pelüş oyuncaklarının arasında yatıyordu.

- Bana bir şeyler anlat! dedi.

- Ne gibi ? diye sordum.

- Çok korkunç bir şey.

Bir süre düşündüm, sonra Küçük Kai'i Buzlar Ülkesi'ne kaçıran Kar Kraliçesi'nin masalını anlattım.

- Kar Kraliçesi gerçekten de var mı ? diye öğrenmek istedi Tim.

- Elbette, dedim.

Tim yorganın altına girdi ve pencereye baktı.

- Buraya girebilir mi ?

- İstediği her yere girebilir, diye yanıtladım. Şimdi uyu bakalım.

- Hayır, dedi Tim. Şimdi korktum. Annem gelene kadar bekleyeceğim.

- Hadi canım. Kar Kraliçesi sadece kışm, kar yağdığında gelir.

- Gerçekten mi ?

- Gerçekten. Kızakla geldiği için kara ihtiyâcı var.

- Peki ama neden ?

- Ne neden ? -Neden geliyor?

- Eh, kendine bir çocuk kaçırmak için. -Niçin?

- Çünkü onun çocuğu yok. Haydi, yum şimdi gözlerini.

Tim gözlerini kapatıp bana sarıldı. Kaşlarını çatmasından, bunun için harcadığı çaba görülebiliyordu. Bu çocuk gerçekten de beni seviyordu.

Anna eve çakırkeyif geldi. Şarap ve duman kokuyordu.

- Bebeğim uyuyor mu ? diye sordu ve aptalca kikirdedi.

- Derin ve ağır, diye mırıldandım yorgun bir sesle ve ceketime uzandım.

- Teşekkür ederim, dedi Anna ve bana bir elli mark uzattı.

- Bu kadarı fazla, dedim.

- Önemli değil, dedi. Hiç önemi yok. Oğlum seni seviyor, biliyor musun? Sanki. . ablası gibi.

- El i mark bir gece için fazla, dedim dürüstçe. Benden alacağınız var, Anna, tamam mı?

- Üstü bahşiş, dedi Bayan Kraus, beni dinlememiş gibi. Toka-laştık.

Tramvay durağında Leopold'e rastladım. Yanağında hâlâ An-na'nın ruju vardı. Bir şiir seçkisinin içinde sıkıştırılmış bir kelebek gibi parlak kırmızı bir leke. Sanki beni görmeyi bekliyor, sanki burada sözleşmişiz gibi gülümsedi bana.

- Merhaba Mila, dedi yumuşak bir sesle.

Başımı salladım. O artık Anna'ya aitti. Bunu ona borçluydum.

Birkaç gün sonra Çakmaktaş'a bir mektup yazdım. Doğum gününü kutladım ve paketi hazırlayanın ben değil annem olduğunu bildirdim. Elli fenike bir FuJSballwoche dergisi satın alıp zarfa sığacak büyüklüğe gelene dek katladım. Fred'in nelerle ilgilendiğini bilmiyordum ve onun yaşında bir erkekte en akla yatkın olanın futbol olduğunu düşünüp bu dergiyi seçtim.

"Sevgili Fred" diye bir not düştüm, "lütfen bana kızma. Seni sevmediğimden değil, sadece artık olmuyor."

Mektubun eline muhtemelen doğum gününde ulaşacağını düşündüm, bu nedenle ardına ekledim:

"Belki günün birinde tüm bunlar değişebilir."

Mektubum beni bile bunalıma sokmuştu ama yine de onu zarfa koydum, pembe posta pulunu dilimle ıslatıp yumruğumu, bayrak ve yeni yapılmış iğrenç beton blokların önünde zombi gibi poz vermiş minik Lenin'e vurdum.

San kutunun kapağını açtığımda aniden acıma duyguları hissettim. Çakmaktaş'ın başında yeterince derdi yok muydu ? Şimdi bir de birkaç soğuk cümle tokat gibi yüzüne yapışacaktı. Neyse canım, en azından yanında futbol ilavesi vardı.

Kalın zarfı yarıktan içeri ittim ve kutunun dibine çarpma sesini duydum. Birden mektubun yirmi feniklik bir pul için fazla ağır olduğu geldi aklıma; posta idaresi onu büyük ihtimalle göndermeyecek bana geri ulaştıracaktı. Ya da zavallı Fred bir de üstüne ödeme yapacaktı. Zavallı Fred. Şimdi de annem gibi düşünmeye başlamıştım. Geriye döndüm ve içinde yerel konut idaresi bulunan binaya çıkan yokuşu tırmandım. Günlerden salıydı ve neye kalkıştığımın farkındaydım.

Bir iki saatlik bekleyiş, sinirli bakışlar ve kimsenin ciddiye almadığı, "Sizin için çok üzgünüz"

cümleleri.

Bekleme odası yoktu; sadece tek bir iskemlenin bile bulunmadığı uzun bir koridor, tki hamile kadın ve babasının kol arında uyuyan minicik bebekli bir karı koca beyaz badanalı duvara yaslanmıştı.

Neden tam da bana bir daire versinler ki ?

Kapı açıldı ve genç bir adam çıktı dışarı. "Sonraki ?" diye sordu ve kibarca bizlere baktı. Bakışı bana rastladı ve kalbim boğazımda atmaya başladı. Viktor'du bu.

6

Su

San Francisco sokaklarında dolaşırken Alice'e gülümsemeyen ya da uzanıp yanağından makas almayan kimse olmadı. Bir bakış bile sarf etmeden geçip gitme alışkanlığını kolaylıkla atıyorum üzerimden.

Viktor haklıydı: San Francisco gerçekten vardı.

Sokaklar geniş ve temiz; kaldırımlarda tek bir çöp parçası bile yok. Az sayıdaki otomobil, ağır tempoyla ufuk çizgisine doğru tepeleri tırmanıyor. Havada ebedî bir bahar kokusu var. Gökyüzü, her şeyin mümkün olabileceği bir gün vaat ediyor.

Tramvay durağında duruyor ve buraya ait olmadığımı düşünüyorum.

Peki ama nereye aidim ben ? Hapishaneye mi ? Ya Alice ?

Yoksa Viktor'un mezarının başında mı olmalıyım ? Bana dağıtılan rolü mü oynamalıyım ?

Sonunda suçlu olanın yer olduğunu düşündüm. Yer yarılmış ve onu yutmuştu. Ve ben. . çiçek ekiyordum; menekşe ve kardelenler. O salak yeşil su ibriğini her gün bitkilerin üzerinde gezdiriyordum ve ayaklarımın dibindeki topaklı çamur beynime tırmanıp oraya yerleşiyordu.

Yerel konut idaresinde Viktor etrafımda bir aktör gibi dans ediyordu.

- Çok soluk görünüyorsunuz, iyi değil misiniz ?

- Eh. . yani. . pek.. midem. . diye kekeledim.

- Lütfen benimle gelin, diye çağırdı beni. Bekleyenlerden hiçbiri homurdanmaya cesaret edemedi.

Küçük adımlarla yanında

yürüdüm ve kızardığımı göstermemek için başımı eğdim.

Viktor beni ofise aldı ve bir iskemle gösterdi. Geçen gelişimde karşılaştığım kız kurusu ablak bir merakla yüzüme baktı.

- Nesi var bunun? diye fısıldadı ancak duyabileceğim bir sesle.

- Bir şey içmek ister misiniz ? diye sordu Viktor neşeyle. Önüme bir bardak Selter bıraktı.

- Eminim buraya ilk gelişiniz değil, dedi yüksek sesle.

- Hayır, dedi kız kurusu daha ben yanıt veremeden. Hanımefendi. . - belgelerini karıştırdı-

haftalardır her salı geliyor ve her defasında da kendisine bir daire veremeyeceğimizi söylüyorum.

- Güzel, dedi Viktor. Öyleyse bugün onun şanslı günü, Bayan. .

- Rosin, dedim.

Kız kurusu ağzını açtı ve onu kapamayı unuttu.

- Çünkü az önce Yuri Gagarin Sokağı'nda tek odalı iki dairenin boşalacağını öğrendik. İçindeki iki yaşlı hanım birkaç hafta içinde yaşlılar yurduna taşınıyor ve. .

Kız kurusu derin bir soluk aldı ve kocaman açtığı gözlerle Vik-tor'a baktı.

- Sanırım bu konuda bir şeyler yapabiliriz, değil mi Bayan Tür-nagel ?

- Biliyor musunuz, genç adam, dedi Bayan Türnagel, buna ne siz, ne de ben karar verebiliriz.

- Karar vermekten söz eden kim, sevgili meslektaşım! Viktor kız kurusuna göz kırptı. Ama siz söyleyin, iki yaşlı hanımın tam da bugün. . -Viktor kol saatine baktı- yarım saat önce buraya gelmeleri. . Sonrasında sizin hemen

yeğeninizle görüşmeniz bir tesadüf değil mi? Şimdi de bu genç hanım burada oturuyor. .

Kız kurusu bir an için dudaklarını birbirine bastırdı.

- Diyorum ki, hazır iki daire boşalırken. .

- Göreceğiz, dedi Bayan Türnagel buz gibi.

- Aynen öyle, dedi Viktor.

Gülmemek için küflenmeye yüz tutmuş Honecker resmine baktım. Devlet başkanının yeşil yanakları ve mor renkli ağzı vardı. Midesini üşütüp soğuk suyla dolu bir küvette yatıyor gibi görünüyordu.

- Şimdi biraz daha iyi misiniz ? diye sordu Viktor. Selter'den bir yudum aldım ve başımı salladım.

- Çok daha iyi, diye yanıtladım olabildiğince ciddi şekilde. Ayağa kalktım ve önce kız kurusunun sonra da Viktor'un elini

sıktım. Kadının parmakları soğuk ve kemikli, Viktor'un eliyse sıcak ve kuruydu. Uslu uslu iskemleyi yerine itip odayı terk etmeden önce onun kahverengi gözlerine bir bakış atmaya cesaret edebildim.

Üç ay sonra kendime ait ilk eve taşındım. Odalar hâlâ boya kokuyordu. Mutfak bir oda kadar büyüktü. Evin minicik bir holü ve kömürle ısıtılan duşu olan bir banyosu vardı.

Viktor'u o salı gününden bu yana görmemiştim. Konut idaresinde sorularıma reddedici yanıtlar veriliyordu. "Özel adresler veremeyiz, Küçükhanım" diye cevap veriyordu kız kurusu cırtlak bir sesle telefonda. Hakkında tek öğrenebildiğim Leipzig'de üniversiteye gittiği ve genellikle sadece staj haftalarını memleketinde geçirdiği oldu.

Ellili yıllarda inşa edilmiş olan sıra evlerde çok sayıda yaşlı insan oturuyordu. Gizlice perdelerin arkasında duruyor ya da açıkça pencereye çıkıyorlardı -bir taraflarında kaniş, base ya da havlayan ve adı çoğunlukla Trixie olan spitz köpekleriyle. Evden iki yöne bakmak mümkündü: trafiği

az, sakin bir yan yol olan sokağa ve arka taraftaki çayırlık alana ve bir kışlanın arazisine. Tank ve ordu araçları görüyor ve ister istemez, sevimsiz mektubumdan bu yana sesi soluğu çıkmayan Fred'i düşünüyordum. Askerî bölge dikenli tel gerilmiş bir çitle sivil yaşamdan ayrılmıştı, ama burada uzun süredir göz yumulan bir geçiş imkânı vardı: ordunun kendine ait bir açık yüzme havuzu.

Sıradan kent nüfusu böyle bir lükse sahip olmadığından, sıcak günlerde çocuk ve yetişkinler ara sıra çitteki bu delikten geçip gayri askerî biçimde suda serinliyordu. Taşınmam sırasında yanıma fazla bir şey almadım: kitaplığımı, çerçevesini tahtakurtlarırun kemirdiği aynayı ve büyükannemin altıncı ya da yedinci doğum günümde hediye ettiği komodini.

Uyumak için yere üst üste iki şilte attım. Çıkmış olan yaşlı ka-100

dına ait birkaç eski eşya hâlâ komşunun kilerindeydi ve birkaç mark karşılığında, aynama uyan bir giysi dolabı, iki iskemle, hafif küf kokan bir berjer koltuk ve küçük bir fiskos masası aldım. Babam hediye olarak biri beyaz, diğeri Çince yazılı kâğıt balonlardan iki lamba gönderdi. Annem bana bir buzdolabı ve bir ütü verdi, ayrıca eski bir elektrikli süpürge, kullanılmış bir çamaşır makinesi, yanında da bir kurutucu ayarladı. Bağımsızlığım nedeniyle özgürlük çığlıkları atsam da, tüm bu teknik ekipman beni korkutuyordu. Buzdolabı dışında makinelere iki hafta boyunca hiç dokunmadım. Kirli çamaşırları taşınırken kullandığım kartonlardan birine tıkıştırıyordum.

Anna ne zaman istese Tim'e bakıyordum. Onunla masada oturmak ve mau mau1 ya da kızmabirader oynamak, bir taraftan da tuzlu çubuk kraker kemirmek beni teselli ediyordu.

Leopold Christiansen şimdi, sahip olmak için yıllarca beklediği bir Wartburg kul anıyordu. Bazen üçü birlikte gezmeye giderlerdi ve Baltık Denizi'nde geçirdikleri bir hafta sonunun ardından neşeli ve bronzlaşmış olarak gelen Anna'yı kıskanırdım. Ama ona kızgın değildim; mutlu olmasmı diliyordum.

Ama anlaşılan işler her zaman yolunda gitmiyordu. Bazı öğleden sonraları Tim'i arkasından hole itekliyor, beslenme çantasını elinden alıyor ve

gevezelik etmesini yasaklıyordu. Benden yana huysuz bir selam homurdanıyor ve neredeyse yüzüme bile bakmıyordu. Banyoya gidip sifonu çektikten sonra saçını başını düzeltmiş, ama makyajsız olarak evden çıkıyordu.

Günün birinde eve kıpkırmızı gözlerle ve sözleştiğimizden daha geç döndü. Tim çoktan uykuya dalmıştı ve ben de sıkkın halde televizyonun karşısına geçmiş, maymunlar hakkında bir belgesel izliyordum. Şempanzeler uslu uslu sırıtıyor ve yüzlerinde Noel Baba bilgeliğiyle karınlarını kaşıyorlardı.

Anna sessizce içeri girdiğinde bir an için onu büyük dişi maymun olarak görmeye çalıştım. Anne maymun olsa, önce her şeyin yolunda olup olmadığını anlamak için yavrusunu koklardı. Belki I. Çocuklar için özel olarak hazırlanan kâğıtlarla oynanan bir çeşit oyun. (yay.n.) 101

bu arada birkaç kene ezer ve onları mideye indirir, sonra da yavrusunun yanma uzanırdı. Anna ise kendini bir koltuğa bıraktı ve gözlerini parlak ekrana dikti.

Neler olduğunu sormadım, beni ilgilendirmediğini düşündüm. Üstelik son tramvaya yetişmek istiyorsam acele etmem gerekiyordu.

- Hayat kocaman bir bok yığını, dedi.

Ceketimi ve ayakkabılarımı giymiş, kapı kolunu tutmuştum bile.

- Sadece bazen öyledir, Anna, dedim ve dikkatle ona baktım. İçkili değildi. Çoğunlukla o kadar da fena değildir.

Beni duymuyor gibiydi.

- Bizler de bokun etrafında uçuşan sinekleriz.

Eyvah. Anna'yı anne maymun olarak hayal edemiyordum, kaldı ki sinek olarak.

- Gitmem gerek, dedim gergin bir ses tonuyla.

- Evet, çok teşekkür ederim, Mila, dedi birden normal sesiyle. Sağ salim evine ulaşmaya bak.

Nedense keyfındeki bu ani değişiklik hoşuma gitmemişti, ama bunu düşünecek vaktim yoktu.

Merdivenleri hızla indim, karanlığa atıldım ve durağa koştum. Tramvay gelmişti bile ama hareket etmiyordu. Caddenin ortasında bir Wartburg dönmeye çalışıyor ve rayların önünü kesiyordu. İlk vagona bindim, kutuya iki onluk attım ve biletimi aldım. Sonra yeniden tramvaydan indim. Ekşi, yavan bir tat yayıldı ağzıma ve midem yanmaya başladı. Otomobildeki adam sigara içiyordu ve neredeyse hiçbir şey görmememe rağmen onun Leopold olduğunu düşündüm. Anna'ya gidiyordu.

Bu senin sorunun değil, dedim kendi kendime. Ama Anna kendisini bir sinek gibi hissediyorsa, Christiansen de sineklik demekti.

Sakin olmaya çalıştım. Belki de hayal görüyordum. Ağır adımlarla Anna'ya geri döndüm. Wartburg caddenin kenarına park etti. Leopold ortalıkta görünmüyordu. Oturma odasında ışık yan-mıyor, sadece siyah beyaz televizyonun ışığı titreşiyordu.

Hem apartmanın hem de evin anahtarları verilmişti bana. Olası bir yangın durumunda Tim'i kurtarabilmem gerekiyordu.

102

Bu saatte hep kapalı olması gereken apartman kapısı yarım açıktı. Anlaşılan Anna anahtarları konusunda cimri davranmıyor-du. Koşarak merdivenleri çıktım, ışık söndü ve yolumu dokunarak bulmak zorunda kaldım. Badana parmaklarımın altında ufalanıyordu, bir yerlerde bir adam uzun ve ısrarlı şekilde öksürdü, tanınmış televizyon sunucusunun sesi bıkmak usanmak bilmeden seyircileri etkilemeye uğraşıyordu.

Kilidi açtım ve Atina'nın dairesine girdim. Hol kapkaranlıktı. Bekledim ve kulak kabarttım. Kimse konuşmuyor, tek bir adım sesi işitilmiyordu, hiçbir şey. Ya gecenin bu vaktinde ikisi beni burada yakalayacak olsalar ? Ne düşünürlerdi ?

Dikkatle köşeyi döndüm ve hiçbir şey, en azından dikkat çekici bir şey görmedim. Anna koltuğuna oturmuş uyuyordu. Kapalı gözlerle bile üzgün ve tükenmiş görünüyordu. Dudaklarının kenarları, solgun çiçekler gibi aşağı düşmüştü.

Sonra Leopold'ü fark ettim. Yan yarıya masanın altındaydı ve birkaç saniyeliğine onun da uyuduğunu ya da sarhoş olduğunu düşündüm. Kutsal bir heykel gibi Anna'nm önünde diz çökmüştü. Ama hareket ediyordu. El eri kadının eteğinin altına kayıyordu.

Aman Tanrım, diye düşündüm. Uyanık olduğunda onunla yeterince olmuyor muydu ? Beni ilgilendirir miydi bu ? Sanmam. Ama Anna hayır diyecek durumda değildi ve bu da beni rahatsız ediyordu. Altında, kısa kol u bluzuna uyan kırmızı gül ü siyah eteği vardı. Kol ve bacaklarının çıplak eti, tereyağı kadar yumuşak oldukları izlenimini yaratıyordu. Leopold onun, yine kırmızı siyah olan donunu çıkardı ve soluğunun hızlandığını duydum.

Anna gözlerini açtı. İnanmaz gözlerle ona baktı. Konuştu: "Sen burada ne yapıyorsun ?" Kızgın bile gelmiyordu sesi, sadece şaşkındı. Bunun üzerine Leopold ona sert bir tokat attı. Kadın tek bir ses çıkaramadan bayıldı. Leopold pantolonunun fermuarını açtı ve onun üzerine çıktı. Ama daha işine başlayamadan çakımı kaburgalarının arasına sapladım. Defalarca.

Birinde çakı kemiğe rast geldi ve elimden kaydı. Döndü, bıçağı tutmaya, beni tutmaya çalıştı. El bileğimi yakaladı, dişlerini gıcırdatıp hırıldadı. Çalı benzeri kaşları yay halini aldı, gözleri her an patlayacakmış gibi 103

şişti. Gözlerinde dehşet, öfke, hatta şaşkınlık bile yoktu. Sadece nefret. Tek bir hamleyle elinden kurtuldum. Çakıyı yine sapladım ve ayağa fırladım. Artık kımıldamıyordu. Soluk alıp almadığını anlamaya çalıştım ama nedense gözlerimin önüne bir perde inmişti. Tan yerindeki sis, diye düşündüm. Kulaklarımda, kayalıkları döven dalgalarınkine benzer sesler geldi. Elimdeki çakı titremeye başladı ve onu elimden düşüreceğimi düşünüyordum ki, Leopold bacağıma yapıştı. Onu silkeledim. Bir daha sapladım. Üzerinde hopladım ve kurdu baygın kadının üzerinden çektim.

Karışmam gerekiyordu. Bunu Anna'ya borçluydum.

- Nerede o ? diye sordu kendine geldiğinde ve doğruldu. Nerede o domuz ?

- Banyoda, dedim.

- Banyoda mı ?

Başımı evet anlamında salladım. Leopold küvette yatıyordu. Kanın gitmesi için suyu açmıştım.

- Öldü, dedim.

- Öldü mü ? Anna saçma sapan bir fıkra anlatmışım gibi ağzını çarpıtarak gülümsedi.

- Tim uyanmadan önce bir şeyler yapmalıyız, dedim.

Anna bluzunun, eteğinin ve hatta ayakkabılarının. . her şeyin ıslak, kan içinde olduğunu fark etti.

Neler olduğunu ona anlattım. Bir film anlatıyormuş gibi sakindim. Soyundu ve ayakkabılarını eteğiyle sildi.

Hiçbir şey söylemedi. Banyoya gitti ve hemen akabinde geri döndü.

- Bir daha o küvette asla yıkanmayacağım, dedi. Üzerinde mavi beyaz çizgili bir bornoz vardı.

Kol an ona fazla uzun geliyordu, Bay Kraus'a mı yoksa Leopold'e mi ait olduğunu kendi kendime sordum.

- Üzerine doğru dürüst bir şeyler giymelisin, dedim yumuşak bir sesle.

- Bir daha asla yıkanmam, dedi Anna. Bu küvette asla. Bir daha asla su yok. Asla.

104

Asla'lannı söylerken parmaklarıyla da sayıyordu. Bir taraftan da transa girmiş gibi iki yana sal anıyordu.

- Giyinmen gerek, Anna.

Sanki annesiyle değil de Tim'le konuşuyor gibiydim.

- Onu götürmemiz gerek. -Asla Leopold? Başımı iki yana salladım. -Asla.

Anna kirli çamaşırları makineye attı ve onu çalıştırmaya kalktı.

- Şimdi değil, dedim ve elini tuttum.

- Bu kadarı bana fazla geldi, diye açıkladı Anna incecik bir sesle. Çok geldi. . Karısı. . Kız öğrenciler. . Hep bir o tarafa, bir bu tarafa gidiyordu, anlıyor musun? Tik tak, tik tak, tik tak. Bir o, bir bu, bir ben. En çok da kendini seviyordu. Bana "oyun arkadaşım" eliyordu. Anna bana çılgın gibi baktı. Beni bırakmak istemiyordu. Benim bırakıp gitmemi istemiyordu.

Üzerine giymesi için dikkat çekmeyecek giysiler seçmesine yardım ettim. Gri bir pantolon, bej bir bluz ve kısa, gri bir manto. Kâkül erini yüzüne doğru taradım ve başına bir eşarp bağladık. Tüm bunları soru sormadan yaptı. El erimize deri eldivenler geçirdik.

Leopold epey temiz görünüyordu. Musluğu kapattım ve camsı yüzüne bakmaktan kaçındım. Anna ise sürekli onu izliyordu.

- Kocamı görmeme izin vermediler, diye mırıldandı. Gerçekte neler olduğunu bugün bile bilmiyorum. Anna ölü âşığının gözka-paklannı kapadı. Onu büyük boy bir havluya sardık.

Anna başını salladı.

- Onunla ortalıkta böyle dolaşırsak dikkat çekeriz. Havluyu üzerinden alınca Anna korkuyla geri çekildi. Leopold'ün gözleri yine açılmış ve

çenesi, son bir çığlık atmak istercesine düşmüştü. Bu kez ben gözlerini kapattım. Sanki buna di-reniyormuş gibi geldi. Ağzını da kapamaya uğraştım ama çenesi sürekli düşüyordu. Vücudu soğumuştu bile ama katılaşmamıştı. Onu mümkün olduğunca giydirdik.

Anna, Leopold'e ait bir atkı buldu ve onu, çenesini yukarı bastıracak şekilde bağladı.

- Tim'i yalnız bırakmamız gerekecek, dedim. Anna dişlerinin arasından derin bir soluk aldı.

- Normalde bütün gece uyur, dedi. Uykusu derindir.

- Biliyorum.

Anna bir kez daha Tim'e bakmaya gitti, sonra Leopold'ü, sanki sarhoşmuş gibi aramıza aldık. Onu otomobilin yan koltuğuna yerleştirip emniyet kemerini bağladık. Banyoda Leopold'ün üzerinden aldığım anahtarları Anna'ya attım ve arkaya bindim.

- Nereye? diye sordu bir taksi şoförünün kayıtsızlığıyla. Nereye gideceğimizi söyledim ve bu sırada onu izledim. Yüzünde hiçbir hareket olmamıştı.

- Olur mu?., diye sordum.

El erini direksiyona koydu ve onları yeniden geri çekti.

- Bir daha içeri gitmem gerekiyor, dedi. -Neden?

- Bir daha içeri gitmem gerekiyor, diye tekrarladı. Hemen dönerim. Apartman kapısının ardında kayboldu, ben de geceyi izlemeye koyuldum. Saat bir buçuktu ve sokaklarda tek bir insan dahi kalmamıştı. Leopold adlı bir cesetle yalnız kalmıştım. Garip bir lastik kokusu yükseldi burnuma.

Ölüler böyle mi kokardı? Yoksa otomobil kokusu muydu bu ?

Anna geri döndü.

- Her şey yolunda mı ? Başını evet anlamında sal adı.

- İshal oldum ve küvete kustum, ikisi aynı anda, diye açıkladı nesnel bir tavırla.

Ona gülümsedim ve şu anda bir melek kadar hafif olması gerektiğini düşündüm. Yolculuk boyunca ikimiz de birer cümle sarf ettik.

- Üzgünüm, dedim ben.

- Senin suçun değildi, dedi o.

Otomobili ne hızlı ne de yavaş kullanıyordu. Leopold'ün başı virajlarda sağa sola sallanıyordu. Saçı hâlâ ıslaktı. Benzi iyice atmıştı, ama saçı parlıyordu. Eldivenlerimden birini çıkarıp dikkatle yüzüne dokundum. Parmaklarımı ıslak perçemlerinin arasından geçirdim ve şaşırdım. Neden onu tam da ben öldürmüştüm ?

ıuo

Onu yeniden karşımda gördüm, Anna'nın -arkadaşım olan tek kadının- üzerine çıkmış haliyle.

Başka ne yapabilirdim ki? Aralarına mı girseydim ? Bir de beni dövmesi için ona bağırmak mıydım

? Yoksa polisi mi çağırsaydım ? Anna'nın telefonu yine günlerdir bozuktu. Parti üyesi değildi ve bunun dışında da devlet için hiçbir önemi yoktu. Öyleyse tecavüzcüsünden kendi marifetiyle kurtulmasını bilecekti.

Leopold'ün saçı ipek gibi yumuşacıktı, sanki hayatta kalmayı başarmış gibiydi.

Ayakkabılarımızı çıkardık ve kısa kesilmiş çimlerin üzerinde çoraplarımızla ilerledik. Leopold beton bir sütun gibi aramızday-dı. Çitteki delikten içeri tırmandım ve cesedi ayaklarından tutup içeri çektim. Anna onu itiyordu.

Havuzdaki su şıpırdıyordu. Anna onu koltukaltlarmdan tuttu, ben de ayaklarından.

- Bir, iki, üç ve hop, dedim ve hop dediğimde onu havuza attık. Su dört bir yana sıçradı ve biz de biraz ıslandık.

Neptün şenliklerindeki gibi, diye düşündüm. Anna otomobili en yakın koruya sürdü.

- Şimdi otomobili yakmamız mı gerekiyor? diye sordu yorgun. -Anlaşılan öyle. .

- On altı yıl. . dedi Anna. -Ne?

- Bu otomobil için on altı yıl beklemiş.

Aklıma başka bir fikir geldi. Aracın plakalarını söküyor ve burada birikmiş olan çöpün altına sokuyoruz. Eski lastikler, paslı borular, dipsiz bir tencere, bir bisiklet parçası. Etrafıma bakındım.

Parmağını havaya kaldırmış bizi izleyen hiç kimse yok çevremizde, hiçbir insan yok. Kurumuş

Noel ağaçlan gibi çam iğneleri yağıyor ağaçlardan. Çelimsiz kayın ağaçları dallarını, sanki onları istemiyor gibi sarkıtıyor.

Anna el süpürgesiyle otomobilin koltuklarını süpürüyor.

- Orada nöbetçi yok mudur ? diye sordu kuşkuyla.

- Sivil alanda birkaç haftadır yok, diye yanıtladım.

Ne yazık ki göründüğüm kadar kendimden emin değildim.

10/

Ruslar hakkında ne bilirdim ki ?

Yeniden Wartburg'a bindik. Ben yine arkada oturuyordum. Gerçi Anna yan koltuğu olabildiğince temizlemişti, ama yine de ıslaktı. En azından öyle olduğunu sanıyordum.

Kapılar gerçekten de sonuna kadar açıktı. Açıl susam açıl parolasının adı "Perestroyka"ydı. Gümüş

grisi kapıların üzerindeki kızıl yıldızların boyası dökülmeye başlamıştı. Rusların deposuyla çocuk parkının arasına park ettik. Sessiz ve karanlıktı. Sovyetlerin okul arında da ışık yanmıyordu.

Kontak anahtarını otomobilin üzerinde bıraktık ve kapıları usulca kapattık. Buradan Anna'nın evine on dakikada gidilebilirdi. Dili peltekleşmiş ve bir çite yaslanmış sarhoşun dışında kimse bize rastlamadı.

Tim huzur içinde yatağında uyuyordu. Uykusunda bir şeyler mırıldandı ve öbür tarafına döndü.

Banyoya gittim ve ortalığı silip ovdum ve su konusunda tutumlu davranmadım. Anna ise halıyı temizliyordu. Kısa süre sonra her yer limon kokuyordu.

İşimiz bittikten sonra Anna kol arıma yığıldı. Titriyordu. Onu sıkıca tuttum ve ağlamaya başladı.

Onu kol arımda salladım, ama uyuyana kadar ağlamayı sürdürdü.

Aniden aklıma bir şey geldi. Anna'nın başını dikkatle bir yastığın üzerine bıraktım. Göğsü usulca inip kalkıyordu. Şimdi Tim'i andırır olmuştu. Yanakları küçük tepeciklere benziyordu.

Evi dolaşıp her yeri araştırdım. Ama çakımı bulamadım.

Karpuz

İkinci cinayetimin sabahı, her zamanki gibi tramvaya binip işe gittim. Sakin bir gündü. Mektup ve sipariş yazdım, fatura düzenledim, ihtarlar çektim, telefon ettim, şef için kahve ve sigara almaya gittim; kahvaltı molasmda kadınlar elmalı pasta pişirmenin envai çeşit yöntemlerinden söz ederken, erkekler de futbol hakkında konuştu. Dünyanın en güzel elmalı pastasını pişirebilen büyükannemin tarifini açıkladım ve son zamanlarda Tim'in

ağzından düşürmediği Dinamo Dresden takımının maç sonuçlarmı rica ettim.

Anna oğlunu her zamanki gibi kreşe götürmüş ve çalıştığı kütüphaneye gitmişti.

Akşamüstüne doğru ona gittiğimde kapıyı, dar bir aralık oluşacak kadar açtı.

- Ha, sen misin ? dedi bir rahatlamayla ve beni içeri aldı. Bitkin görünüyordu ve gözleri, bir timsahınkiler gibi sararmıştı.

- Her seferinde onun geri geldiğini sanıyorum.

- Kim ? diye sordum umursamazca. Leopold mü ?

- Elbette, diyerek ağlamaya başladı.

Benden büyük olmasına rağmen onu kol anma aldım.

- Şşş, tamam, diye mırıldandım. Keçileri kaçırmamasını umuyordum.

- İkimize de çay yapacağım, tamam mı ? Anna kol arımdan kurtuldu ve mutfağa gitti.

Ancak şimdi Tim'in bana baktığını fark ettim.

- Merhaba, dedim.

Tim selamıma karşılık vermedi.

no

- Biliyor musun, dedim, biliyor musun, herkes artık Dinamo Dresden'den bahsediyor. Son maçı temiz bir bir sıfırla aldılar, değil mi?

Tim'in gözleri ışıldamaya başladı. Odasına koştu ve kapıyı arkasından çarptı.

Yanlış bir şey söyleyip söylemediğimi merak ediyordum ki geri döndü ve yumruğundaki siyah-sarı kumaş parçasmı bir zafer edasıyla havaya kaldırdı.

- Bak, bunu takas ettim, dedi gururlanarak. Üç Matchbox karşılığında

- İzin verir misin? diye sordum ve hafif kirlenmiş flamaya baktım. Gerçekten de kıskanıyorum seni, dedim onu takdir eden buses tonuyla.

Tim kol anma atıldı ve futbolcu ya da spor muhabiri olmak istediğini söyledi.

- Elbette, dedim onaylarcasına. Başaracağından kuşkum yok.

- O zaman meşhur olacağım ve çok para kazanacağım, diye açıkladı Tim bana. Kendime kocaman bir valiz alacağım ve annemle birlikte palmiyeli bir adaya gideceğiz ve bir daha asla geri dönmeyeceğiz.

-Yaa! Yaben?

Tim bana mahcubiyetle baktı.

- Bizi ziyaret edebilirsin. . eğer. . -Eğer ne?

- Yok bir şey.

- Eğer ne, Tim? diye sordum tehdit ederek.

- Hapisten çıkarsan, diye fısıldadı Tim.

- Nereden geldi aklına böyle bir şey ? Onu yakalayıp yüzünü bana çevirdim.

- Annem söyledi.

- Ne söyledi ?

Tim düşündü ve inatçı bir ifadeyle bana baktı.

- Dedi ki: "Aman Tanrım, Mila hapse düşecek!"

- Bunu sana mı söyledi ? Tim başını iki yana sal adı.

11 1

- Kime öyleyse ? Oğlan omuzlannı çekti.

- Kimseye.

Debelendiği için kol annı bıraktım.

- Dinle, dedim kısık sesle. Eğer beni seviyorsan, böyle bir şey söylememelisin, annen de öyle.

- Okey.

- Söz mü ? -Söz.

- Tamam o zaman.

- Adaya da gelebilirsin, dedi Tim.

- Güzel.

Anna çay ve kurabiye getirdi, ben de kızmabirader takımını çekmeceden çıkardım.

İzleyen günlerde hiçbir şey olmadı. Neredeyse hiçbir şey. Basın ya da televizyonda hiçbir şey açıklanmamıştı. Anna'nın beklenmedik ziyaretçileri de olmamıştı.

Sadece kışlayı çevreleyen çitteki delik onarıldı. Suya girme havası yoktu, dolayısıyla kimse açık havuzun artık sadece ordunun kullanımına tahsis edildiğinin farkına varmadı. Havuzun başında bir asker nöbet tutuyordu. Pml pınl suyun önünde hareketsiz duruyordu. Çitin üzerinden onu izliyordum. Asker tüfek taşıyordu. Leopold suda yüzmüyordu. Kaybolmuştu. Ona el konulmuştu.

Eminim şimdi serin bir yerlerde tutuluyor ve inceleniyordu. Adlî tabip bıçak yaralarını sayacak ve dosya için bir rapor yazacaktı. Çakıyı kaç kez

sapladığımı bilmiyorum. Islak saç perçemlerini düşünüyor ve şimdi yattığı yerde onlann birer buz sarkıtma dönüşmelerini hayal ediyordum.

Rusların deposu önünde, neredeyse caddeye kadar uzanan uzun bir insan kuyruğu oluşmuştu. Ben de en arkada sıraya girdini.

- Ne var? diye sordum hemen önümdeki kadına Kadın dönüp bana bakmadan omuzlannı çekti.'

- Frenküzümü ya da kiraz, diye homurdandı.

- Çilek, dedi iki metre ileride duran bir başkası. Çocuk parkında birkaç çocuk oynuyordu. Oğlanlar birbirlerine tahta tüfeklerle ateş ediyorlardı; kızlar kovalamaca oynayıp bağırıyorlardı; giysileri şekerleme rengindeydi ve saçlarını, kocaman kelebeklere benzeyen kurdelelerle bağlamışlardı.

Elbette Wartburg'dan eser yoktu.

Dükkâna girene kadar bir saat geçti. Önümde hâlâ on kadar kadın bekliyordu. Dükkândaki ürün seçkisini izlemeye koyuldum: bir vitrinde kol saatleri, çalar saatler, kristal kâseler ve vazolar sergileniyordu; bunların yanında oyuncaklar, bloknotlar ve renkli kalemler satışa sunuluyordu.

Bunun ardından kumaşların, öte yanda ise ayakkabıların olduğu raflar vardı. Büyük, hantal erkek ayakkabıları ve Külkedisi onları balo çıkışı oraya bırakmış gibi görünen gümüş rengi yüksek ökçeli ayakkabılar vardı. Gıda maddeleri, sandaletlerin yaklaşık yarım metre ötesinde, kutulara doldurulmuş ya da raf bölmelerinde duruyordu. Renkli kâğıda sarılmış Rus şekerlemeleri pahalıydı, ama yine de onları severek ve açgözlülükle izliyordum. Kentteki insanların çoğu bu dükkânı, diğerlerinden çok daha fazla severdi -elbette intershop'a gidebilenler hariç.

Yarım bir karpuz ve hafif içi geçmiş çilekten aldım. Satıcı kızın adı Tanya'ydı ve sadece Rusça konuşuyordu. Onu bir hemşireye benzeten beyaz, önlük gibi bir kıyafet giyiyordu; çıplak kol arı kumaşın altından ortaya çıkıyordu, kalın, kahve saçları örülüydü ve kirpiklerine rimel sürmüştü.

Dudakları cart pembeydi. Ona Wartburg'u sormak istedim, ama onun yerine kentte başka hiçbir yerden bulunamayacak kâğıt mendil paketlerini işaret ettim. Ödemeyi yaptım ve alışveriş çantamla birlikte, arkadan hücum eden kadınların arasından geçip dışarı çıkmadan "Dozvi-danya"1 dedim.

Eve dönüş yolumda peşime, en fazla üç yaşında olan bir oğlan çocuğu düştü. Bir Rus çocuğuydu ve onu bir el hareketiyle başımdan savmaya uğraştım. Çocuk duraksadı, sonra beni yeniden izlemeye başladı. Sonunda yanıma gelmesine izin verdim. - Ne istiyorsun ? diye sordum sabırsızca I. Rusça'da hoşça kal. (ç.n.)

11J

înce bir yüzü vardı ve saçları asker tıraşı kesilmişti. Kendi dilinde, benim anlamadığım bir şeyler anlattı. Ona bir şekerleme ve üç çilek hediye ettim. Meyveleri hırsla ağzına tıkıştırdı ve yoluma devam ettiğimde o da yanımda yürüdü.

- Annecik, dedi. Çileklerin suyu çenesinden akıyordu.

- Yok annecik, dedim. Annen orada! Geldiğimiz yönü işaret ettim. Zihnimdeki Rus sözcükleri taradım ama meramımı anlatmaya yetmiyorlardı.

- Anneeciik! diye içini çekti oğlan.

Onu elinden tuttum ve geri götürdüm. Birkaç kez tökezledi, ayağındaki lastik botlar, ona birkaç numara büyüktü. Bir taraftan da şekerlemesini emiyor ve afiyetle ağzmı şapırdatıyordu.

Karpuz ve çilekler tükenmişti ve Tanya boş dükkânı süpürü-yordu. Etrafta lekeli meyve kasaları duruyordu ve kadın bana reddedici bir bakış attı.

Oğlanı onun tarafına doğru itekledim.

- Annesini arıyor, diye açıkladım. Tanya, utangaçça yere bakan ve kısa cevaplar veren ufaklıkla konuştu.

Satıcı kadın iç geçirdi ve söylenerek yerdeki pisliği faraşa topladı. Ter ve şeker oranı yüksek bir parfüm kokuyordu.

Oğlan ile ben bekledik. Ufaklık elimi tuttu ve onu silkelemeye gönlüm razı gelmedi. Belki de onu yanımda eve götürmeliydim. Anlaşılan yeni bir anne arıyordu.

Onun yanma oturup kulağına fısıldadım:

- Bir dahakine seni yanımda götüreceğim.

Çocuk o kadar büyük bir ciddiyetle baktı ki yüzüme, bir an için beni gerçekten de anladığını sandım. Tanya pencereyi açtı ve yaşça büyük kızlardan birini çağırdı. Bir el hareketi ve çat pat birkaç Almanca sözcükle artık gidebileceğimi söyledi.

Bekledim. Çünkü oğlan hâlâ elimi tutuyordu, üstelik annesinin ufaklığı aldığını görmek istiyordum.

Tanya benimle ilgilenmedi, kıza, kulağa oldukça sert gelen birkaç sözcük söyledi. Belki de kız ufaklığa dikkat etmemişti. Kız önden gitti, biz de onun inip kalkan kızıl pembe kelebek kurdelelerini izledik. Yumuşak ormanlık arazide yürüdük; subay ailelerinin evlerinin önünde yol yoktu. Kız bi-IJ4

115

zi bir kapmın önüne getirdi, onu çaldı ve tombulca bir kadın açtı. Oğlan ona sarılıp iç parçalayıcı biçimde inledi. Kelebek kız durumu açıkladı. Kadın oğulcuğunu bağrına bastığına göre ben de artık gidebilirdim. Kadın beni sıkıca tuttu ve içeriye, mutfağa çekti. Kaba masa anında çay, elma ve kurabiyeyle donatıldı.

Ev sahibesi önüme bir tabak ile altın kenarlı bir fincan koydu. Bu sırada bana bakmıyor, susmak bilmeksizin oğlanla konuşuyordu.

Bir yudum içip ardından gitmek istiyordum, ama çay çok sıcak olduğu için ve beklemem gerekiyordu. Kadın kurabiye tabağını bana yaklaştırdı. Kolya'ya gülümsedim ama oğlan bana yüz vermedi. Masanın üzerinde duran bir nesneyi alıyor ve onu havada sallayıp ses çıkarıyordu. Anne onu hızla elinden aldı.

Bir anahtar, bir otomobil anahtarıydı bu ve gümüş renkli bir L vardı anahtarlığında.

Kadm beni kontrol edercesine baktı ama ben, tadını alamayacağım kadar sıcak çayımı içmekle meşguldüm. Artık dilimi yakıyor olmam canımı sıkmıyordu.

Anna'yı gözyaşlarına boğulmuş halde buldum. Pencerede durmuş, aşağıdaki bahçeye bakıyordu.

Tim bahçedeki kumda oynuyordu. Bir salıncak rüzgârda salınıyor, bir kayının yapraklan dans ediyordu.

Zil sesine tepki vermeyince kapıyı anahtarımla açmıştım.

- Ne oldu ? diye sordum.

Anna hıçkırmıyordu, yaşlar yanaklarından sessizce, sanki uzun süredir -saatlerdir- ağlıyormuş gibi akıyordu usulca.

- Buradaydılar, dedi.

- Kim? diye sordum.

- İki adam. Bilmiyorum. Kimliklerini burnumun dibine soktular. Bir çeşit polis.

-Ee?

- Her yeri aradılar.

Tüm odalara bakındım. Her zamankinden farklı görünmüyordu.

- Ortalığı topladım bile, dedi Anna Beni öğleden önce kütüphaneden aldılar ve buraya getirdiler. O

gece Leopold'le çıktığımı söy-

1

ı ledim onlara, önce sinemaya, sonra yemeğe gittiğimizi, ardından beni eve bıraktığını. . Burada oturuyordun. Televizyonun karşısında beni beklerken. Son tren kaçmıştı ve sen geceyi burada geçirdin.

Anna mekanik ve yorgun şekilde anlatıyordu. Gözyaşları din-mişti ama yanakları ve gözleri ıslaktı.

Kendine kumdan kale yapan Tim'e el salladı.

- Çok soru sordular. O kadar çok sordular ki. . Anna alnını tuttu. "Ne kadar zamandır tanıyordunuz Bay Christiansen'i? Onunla nerede tanıştınız? Hangi filmi izlediniz? Hangi restoranda yemek yediniz ? O gece Bay Christiansen'le cinsel bir yakınlaşmanız oldu mu? Kavga ettiniz mi?" Bazı sorulan birkaç kez sordular. . üç ya da dört kez. . Beni delirtmek istiyorlardı, anlıyor musun?

- Evet, Anna, dedim boğuk sesle. Anlıyorum. Bana döndü ve ciddiyetle yüzüme baktı.

- Seni çocuk sanırdım, dedi şaşkınlıkla. Ama sen artık bir çocuk değilsin, değil mi?

Omuzlanmı çektim. Bununla ne demek istiyordu ?

- Hayır, sanmam, dedim katı şekilde ve onun inceleyici bakışlarından kaçındım. Çocuk değilim artık sanırım. Dudaklarımın kenarları titredi ve ona salakça gülümsedim, ama şükürler olsun ki dikkat etmedi.

Anna kendi gölgesine benzemişti, saçı öylesine kara, yüzü bir o kadar griydi.

- Bıçağı aradılar sanmm, dedi. Her yerdeydiler, her odada Her çekmeceye baktılar. Dolaplann altına, yemek odasına, buzdolabına, şiltenin altına.

- Şiltenin altma mı ? diye sordum ilgiyle. Başmı evet anlamında salladı.

- . .Tim'in oyuncak kutusuna. . Oyun taşlarının arasına. .

- Ve ? diye sıkıştırdım onu. Bana bakakaldı.

- Hiç, dedi sonra. Bıçağın kaybolduğunu ona anlatmamıştım ve şimdi de açıklamadım. Tim içeri daldı; yarım karpuzu ona sunabileceğim için mutlu olmuştum.

Anna hafifçe gülümsedi, sonra yüz hatlan yeniden donuklaştı.

116

Tim'le birlikte mutfağa gittim ve ona karpuzdan büyük bir dilim kestim.

Anna bizi izledi ve üzerine karpuz suyu damlatmaması için oğlunun üzerindeki tişörtü çıkardı. Tim ise bunun dışındaki her yeri, göğsünü, karnını, masa örtüsünü, pantolonunu, sandaletlerini ve döşemeyi batırdı.

Anna turn bunları fark etmiyor gibiydi. Bir bıçakla çilekleri doğrayan el erime dikmişti bakışlarını.

Meyveleri yıkadı, üstlerine şeker döktü ama yemeğe yanaşmadı. Bugünlerde neredeyse hiçbir şey yemiyordu, yediğindeyse her şeyi, sanki aksi halde çiğnemesi ayıpmış gibi küçük parçalara bölüyordu. Kısa sürede yaşlanıyor gibiydi. Devinimleri ağırlaşıyor-du, eline almadan önce tuz kabına öylece bakıyordu. Artık makyaj yapmıyor, salaş giyiniyordu. Saçı perçemler halinde yüzüne düşüyordu.

Gözleri, tıpkı oğlu gibi uzak bir adaya kaçmayı düşlercesine parlıyordu.

Tim -tüm o yapışkan haliyle- yeniden bahçeye döndü, Anna da pencereye gidip onu izlemeye kaldığı yerden devam etti.

- Mila, senden bir şey istiyorum, dedi sessizce.

- Evet, diye sordum. Kalbim hızlı, ağır bir tempoyla atıyordu.

- Senden ricam. . Parmak uçlarını cama bastırıp ellerini, çirkin bir cıyaklama çıkacak şekilde aşağı çekti. Senden artık gelmemeni rica edeceğim. Bunu son derece sakin biçimde söyledi ve bakışlarını, kendi başına futbol oynamaya başlamış oğlundan ayırmadı.

- Ama Anna, dedim sitemle. Birkaç gün içinde dünya gözüne bambaşka görünür.

Kadın başmı salladı.

- Ciddiyim, dedi tehditkâr bir ses tonuyla. Lütfen git. Bizi. . rahat bırak diyemeyeceğim sanırım. .

Bizi. . bırak, Mila.

- Pekâlâ, eğer sen öyle olmasını istiyorsan, dedim alınganlıkla Peki Tim bu konuda ne diyor?

- Tüm bunlar Tim yüzünden, dedi Anna.

Ekseni etrafında döndü ve gözlerimin içine baktı. Bakışları karanlıktı, gözbebeklerinin karası renkli irisini işgal ediyor gibiydi.

- Onu benden alamazsın, dedi. Ona dehşet içinde bakakaldım.

- Tim senin oğlun, dedim. Ben onu seviyorum, seni de seviyorum. Üzgünüm, olanlar için gerçekten çok üzgünüm. Ama size asla kötü bir şey yapmam ben!

Kendimi konuşurken duyuyor ve yalan söylediğimi biliyordum. Kötülüğü küplerle üzerlerine boca ediyordum.

- Kocamın sınıfındaki öğrencilerden biri olduğunu söylediler. Bir şey söylemeden onu izledim.

- iddialarına göre. . Anna yutkundu. Bana anlattıkları Joac-him'in.. kocamın. . bıçaklandığı.

Gözleri sert, kara bilyelere benziyordu. Anna'nın beni ele verebileceğini düşündüm.

- Onlara mı inanıyorsun? Belki de sana bir tuzak kurmak.. Pencerenin önünde bir aşağı bir yukarı yürümeye başladım.

- Neye inanacağımı bilmiyorum, dedi Anna. Bakışları değişti ve bana endişeli ve üzgün baktı. Tim seni özleyecek.

Dışarıya, oğlana baktık. Topla birlikte çimenlerin üzerinde yuvarlanıyordu.

- Ona veda edebilir miyim ? Kendimi bir melodramın içinde hissettim ve hemen oradan gitmek istedim.

Tim geldiğimi görünce salıncağa oturdu.

- it beni, Mila! diye bağırdı.

- Bunu tek başına da yapabilirsin, dedim ve yanına gidip salıncağı sal adım. Tim neşe çığlıkları atmaya başladı, bense sırtımda Atina'nın bakışlarını hissettim.

Salıncağı durdurdum ve Tim'in kulağına doğru eğildim.

- Çakımı nereye sakladın, seni küçük haydut?

- Hangi çakıyı ? diye sordu oğlan irkilerek; gözleri ürkekçe kum havuzuna kaydı.

- Hadi ama, dedim. Biz dostuz, değil mi? Tim susmayı sürdürdü.

- Şurayı kazalım mı ? diye sordum.

- Çakı senin ne işine yarar ki? dedi Tim. Sen bir kızsın.

i 18

- Kendine bir yuva yapan kuğuyu hatırladın mı ? Yüzünü çarpıtarak başını evet anlamında salladı.

- Onun güçlü bir çenesi vardır. . yuvasını yapmak ve korumak için. . Ve ben de bir yuva yapmak istiyorum.

Tim kıkırdadı ve sonra yine ciddileşti.

- Ama sen kuğu değilsin ki.

- Doğru, benim bir gagam yok. Bu nedenle de bir. . silaha ihtiyacım var.

Şansıma kum havuzu ufaktı, çakım da derine gömülmemişti.

İkinci bölüm

8

Tuz

O yaz kız kardeşimle karşılaştım. Evimi keyfime göre döşemiş-tim, çoğunlukla da çiçek desenli koltuğa oturup ya kitap okuyor ya da televizyon izliyordum. Oturmayı en sevdiğim yerden dışarısını göremiyordum, ki bu son derece işime geliyordu. Ordu araçları öfkeyle sağa sola hareket ediyor, askerler, sanki savaş eşik-teymiş gibi eğitime alınıyordu. Kısa ve kulağa kızgın gelen düdük sesleri, beni kanepede de yakalıyordu ve televizyonun sesini yükseltiyordum.

Evi sadece gerekli olduğunda terk ediyordum. Yani işe ya da alışverişe giderken. Kimseyi görmek istemiyor, zaten kimseyi de özlemiyordum. Dışarıdaki hayat, mutlaka gerekmedikçe içine adım atılmayacak kadar karmaşık görünüyordu gözüme. îki adam öldürmüştüm, aslmda hoşlandığım ve bana bir şey yapmamış iki erkeği öldürmüştüm. Bir gün rastlantı eseri bir mağazada karşılaştığım Anna'nın anlattığına göre soruşturma dosyası kapatılmıştı. Bunları anlatırken bir taraftan da kumaş

toplarını inceliyordu. Tim yanında değildi ve buna sevinmem mi, üzülmem mi gerektiğini bilemedim.

- Kendime yeni bir perde dikmek istiyorum, biliyor musun? Başımı evet anlamında salladım, ama Anna'ya nasıl olduğunu

sormaya cesaret edemedim. Kilo vermişti, kan kırmızısı bir elbise giyiyordu ve yüzü bronzlaşmıştı.

İlk bakışta Binbir Gece Ma-salları'ndan fırlamış bir prensesi andırıyordu.

- Taşındık, diye bilgi verdi. Bir seranın cam tavanına bakıyoruz ve biraz. . aydınlık bir şeyler arıyorum. .

- Bu çok güzel, dedim donuk bir sesle.

- Karanlık düşünceleri kovan bir aydınlık arıyorum. Şaka yapmış gibi gülümsedi.

- Adamlar bir daha geldiler mi. . yani Leopold için? Anna iç geçirdi.

- Sık sık.

- Bana da geldiler iki üç kez, dedim. Ama son zamanlarda gelmiyorlar. Adamların çıplak, sakalsız yüzlerini, camsı gözlerini düşündüm. Çift yumurta ikizlerine benziyorlar di. Biri sünger gibi gözenekli, diğeri bir yılanbalığı kadar pürüzsüz.

- Belki de san olmalı, diye mırıldadı Anna. Belki de şuradaki sarı kumaşı alırım. . Kumaşı baş ve işaret parmaklarının araşma aldı.

- Güzel, dedim ve kumaş topuna öylesine bir bakış attım. Umarım artık rahatsız edilmiyorsundur.

- Tim tül perde sevmiyor, dedi. Daima dışarıda neler olduğunu bilmek istiyor. Bahçıvanı çiçek dikerken izliyor. Açık pencerenin önünde duruyor ve sürekli dışarı bakıyor.

- Kulağa iyi geliyor, dedim. Tim'e benden selam söyle, olur mu? Arkamı dönüyordum ki beni kolumdan tuttu ve yumuşak bir

sesle fısıldadı:

- Korkma, Mila. Seni ele vermedim. Soruşturma sona erdi.

- Peki, güzel, dedim.

- Bana böyle bir yazı gönderdiler.

Birden beni ter bastı; mağazada korkunç boğucu, pis bir hava vardı. Anna çantasını karıştırdı ve bir an için bir silah çıkaracağını sandım. Benden intikam almak için yeterince nedeni vardı, ama sadece bir fotoğraf çıkardı, Tim'in resmi. Yüzü ciddileşmiş, zayıflamış, o bebek tombulluğu gitmişti.

Fotoğraf okulda çekilmiş bir vesikalıktı ve Tim'in boynunda gençlik örgütünün fuları vardı. Anna düğümü iki parmağıyla gizledi.

- Eh işte, dedi sıkılarak.

- Güzel bir oğlan, dedim.

Eve döndüğümde kitapları masanın üzerinden aldım ve yeni satın aldığım masa örtüsünü serdim.

Bir kumru gibi gri mavi

renkte, kaba ama hoş bir kumaştı. Annemi bir nebze olsun sevindirmek istiyordum. Bana birkaç ay önce hediye ettiği yeşil çiçeklerle bezeli pembe bez parçasını, kahve ve marmelatla batırmış, sonunda da çöp tenekesine atmıştım.

Televizyonda haberler vardı. Çin'de insanların üzerine ateş açılmıştı. Tanklar hareket halindeydi.

Kanlı kaos, "Göksel Barış" anlamına gelen meydanın üzerinde esiyordu.

Televizyonum irkildi ya da en azından bana öyle geldi. Bir tıslama sesi ve bir tür yıldırımın ardından beyaz cam ölmüştü. Bir süre bunun bir link arızası olduğunu düşündüm, yoksa kameramana ateş mi edilmişti ? Antenle oynadığımda bile cihaz hiçbir tepki vermiyordu.

"Robotron" marka siyah beyaz televizyon teslim bayrağını çekmişti.

Mutfağa gittim ve şarap şişesini başıma diktim. Kırmızı şarap dilimin iki yanından akıp onu peltekleştirdi, pütürlü yaptı, ama ağzımdaki buruk tat kaldı.

Sonra zil çaldı. O kızdı, kız kardeşim, ama onu ilk başta tanıyamadım. İki ya da üç yıldır görmemiştim onu ve aynı spermlerle döl enmiş olmamız gerçeğinin dışında aramızda hiçbir bağ

yoktu.

Gülümseme zahmetinde bile bulunmadı. Sağ eliyle başından atar gibi bir hareket yaptı; hem her anlama gelebilecek, hem de hiçbir anlama gelmeyecek bir jest. El örgüsü bir şey vardı üzerinde ve kocaman bir şapka takmıştı; bu haliyle bir çobana benziyordu.

- Beş dakika vaktin var mı ? diye sordu İlona.

- iyi günler, dedim.

- içeri girebilir miyim ? diye sordu ve yanımdan geçip içeri adım attı.

Sanki aslmda burada yaşarmış gibi mutfağa girdi ve Cabernet şişesini ve iki bardağı kaptı.

- izin verir misin ? diye sordu.

Aptal aşmış halde başımı sal adım. Elimden başka ne gelirdi ki? Her şeyi odama getirdi, açılmış

şişeyi altlık kul anmadan masanın üzerine bıraktı ve kanepeye yayıldı. Odadaki tek iskemleye oturdum ve kol arımı göğsümde kenetleyip onü izledim.

- Soygun gibi oldu, değil mi? diye sordu ve gülümsedi. Bardak-1

lara şarap koydu ve şişeyi, yeşil boğazından sadece bir damla süzülecek şekilde usta bir hareketle çevirdi. Süzülen damlayı tuttum ve parmağımı yaladım; tenim tüm tadını yitirene kadar da emmeyi sürdürdüm. Bir bebek parmağının tadı nasıldı acaba ? Böyle tuzlu mu, yoksa daha ziyade tatlı mı?.

Bu soru aklıma aniden geldi ve hemen kayboldu.

Ilona bir sigara yaktı ve etrafta küllük arandı. Bir süre aramasına göz yumdum, sonra ağır hareketlerle kalktım ve bir turşu kavanozunun kapağıyla geri döndüm.

İlona kitaplarımı karıştırmakla meşguldü.

- Hepsi roman mı ? diye sordu.

Başımı evet anlamında salladım. Niye acaba?

- Çok okuyorsun galiba, öyle mi ? Bunu öyle garip söylemişti ki, kulağa hakaret gibi geliyordu.

Anlaşılan yanıt beklemiyordu; ona kavanoz kapağını attım. Ilona etrafına bakınıp, sanki evimi incelemek üzere gelmiş gibi dudaklarını büzdü.

- Fena değil, dedi.

- Teşekkür ederim. Pekâlâ, ne istiyorsun?

Elini, az önceki gibi silkeledi ve sigarasının külü halıya döküldü.

- Aslında hiçbir şey.

- Hiçbir şey mi ?

- Evet. Sadece ufak bir şey.

- Dinliyorum. .

Ilona dumanı başımm üzerinden üfledi. Bunu yaparken dudakları, bir balığınkiler gibi yuvarlak göründü.

- Bir adres.

- Öyle mi ? Ona biraz daha dikkatli baktım. Belki de aramızda gerçekten bir benzerlik vardı.

Yuvarlak yanaklar. . ince çene. . Ama bu dış görünümle ilgili bir şey değildi. .

- Kimin adresi olduğunu bilmek için de üç hakkın var.

- Babamızınki mi?

- Aynen. Benden daha hareketliydi, bir şeyi mutlaka istiyor, ona ihtiyacı var gibiydi ve bunu ele geçirecekti, bundan emindim.

- Onunla görüşmüyor musun? diye sordum.

125

- Cık. Annem yasakladı. O kokuşmuş kapitalist tarafına geçtiğinden beri, fena çocuk. Kıkırdadı.

- Gidecek misin ?

- Sen gitmeyecek misin ? diye yapıştırdı karşı soruyu.

Daha sorusu üzerine kafa yormaya fırsatım olmadan konuşmaya devam etti.

- Aile birleşimi, çaktın ? Bu bizim şansımız, yoksa sen farklı mı düşünüyorsun ?

- Ne yapacaksın ki öbür tarafta? diye sordum ve aklımda taşıdığım adresi küçük bir kâğıt parçasına karaladım.

- Sen burada ne yapacaksın ? diye karşılık verdi haylazca. Ne demek şimdi. . Ne yapacaksın ki öbür tarafta ? Aklıma bir şeyler gelir işte. Eiffel Kulesi'ne çıkmak, hatta Hürriyet Anıtı'na da, eğer böyle bir şeye izin varsa. Piramitleri görmek, Rocky Dağla-rı'na çıkmak, Londra Kulesi'ndeki zımbırtıları çalmak.. neydi, söylesene. .

- Taç elmaslarını.

- Doğru. Yani Coca-Cola ile Uncle Ben's pirinci için değil. Ben yapışan pilavı tercih ederim ve kola da bana fazla tatlı geliyor. Ama seçim sandığma kadar kırmızı ışık tedavisiyle ve ömür boyu yılda iki hafta tatili Thüring ormanında geçirmekle hiç işim olmaz, çaktın?

- Evet, diyerek hafifçe gülümsedim ve içimde yükselmeye başlayan hasedi bastırmaya çalıştım.

- Dünya üzerinde gitmek istediğin bir yerin adının bir anda aklına gelivermediğini söyleme sakın.

- Elbette, dedim ve adresin yazılı olduğu kâğıdı uzattım. Üvey kardeşim benden küçük ve oldukça da aptaldı. Neden

onun bana bir çocuk gibi davranmasına izin veriyordum ?

- San Francisco, dedim kısık sesle.

- Berlin-Zehlendorf, diye okudu, dediğimi duymayan İlona Kulağa güzel geliyor. Hiç de öyle fena bir yer değil.

Bir şeyler olmalı, diye düşündüm, herhangi bir şey..

Üvey kardeşim beni ziyaret ettiğinden bu yana kanepemde eski-126

si kadar rahat oturamıyordum. Belki sebebi Çin'deki ölüler ya da televizyonumun bozulmuş

olmasıydı. Dışarı çıkmam gerekiyordu.

Sonraki günlerde, belli bir hedefim olmaksızın kentin sokaklarında dolaştım, kitapçılara girdim, kafelere, sinemaya ve bir yaz akşamı da diskoya gittim. Bay Jacobi'nin elinde benim için doğru dürüst bir kitap yoktu, kafede emeklilerden oluşan bir grubu dinleyen kadınlar oturuyordu, sinemada berbat bir Rus filmi gösteriliyordu ve diskoda kendimi yaşlı hissettim. Kocaman bir masada tek başıma oturmuş ılık biramı yudumluyordum. Bira bardağı çatlamıştı ve artık televizyon tamircisini aramam gerektiğini aklıma getirdi. İçeride o kadar sigara dumanı vardı ki, dans pistindeki çiftleri zor görüyordum. Müzik gümbürdüyordu ve fıskiyeli bir çeşmeden fışkıran su gibi sağa sola dönen rengârenk ışık asabımı bozuyordu.

Bir an için duman geri çekilir gibi oldu ve hoparlörlerin yakınında, disko gençliğinden farklı giyinmiş olan ve bağırarak birbirleriyle iletişim kurmaya çalışan bir grup dikkatimi çekti. Hep bir ağızdan konuşuyor, bir taraftan da deliler gibi el kol hareketleriyle anlaşmaya çalışıyorlardı.

Oğlanlardan birkaçı küpe takıyordu ve siyah tişörtlerinin üzerinde boyunlanndaki ağır zincirler sal anıyordu. Bir masanın kenarında l ona

oturmuş sigara tüttürüyor, bacaklarını müziğin ritmine uygun olarak sallıyordu. Kısa eteği ve file çoraplarıyla "Tatort" adlı polisiye diziden fırlamış

hafifmeşrep bir kıza benziyordu. Dudakları kıpkırmızı parlıyordu ve ellerinde parmaksız eldivenler vardı. Beni gördüğünde sağ kolunu havaya attı, ben de bunu kaderin bir cilvesi olarak kabul endim.

İlona parmaklarını uzun boylu sarışın bir oğlanın saçlarından geçirdi ve beni işaret etti.

- Bu Mila, benim kız kardeşim, diye bağırdı. Üvey kardeşim; bu da Mark, üvey erkek kardeşim.

Ona dikkatlice baktım ama bana tanıdık gelmedi. Aynı mamuşka'dan,2 diye bağırdı İlona kulağıma.

Onu duyduğumu belli etmek için başımı salladım ve kendime kızdım. Şimdi burada biraz kalmak zorundaydım ve hemen ortadan kaybolamazdım.

2. Rusça'da anne. (ç.n.)

127

Mark düşüncelerimi okumuştu sanki.

- Biz de gitmeyi düşünüyorduk. Sen de gelir misin ?

Mark'ın asıl adı Marko'ydu ve hoş görünümlü bir oğlandı. Bana göre biraz fazla gençti, ama muhallebi çocuğu da değildi. Kulakme-mesinde sade bir gümüş halka vardı, kafasına da bir kaptan kasketini rasgele oturtmuştu. Tokalarla süslü siyah deri ceketi, gevşekçe omuzlarından dökülüyordu. Kalın telli san saçını örmüştü.

Belki de ibnedir, diye düşündüm ve öyle olmadığını ümit ettim. Grubun ne tarafa gittiği hakkında hiçbir fikrim yoktu ve İlona da bana açıklamayı aklından bile geçilmiyordu. Onun yerine yaz ve üstelik sıcak olmasına rağmen yüksek topuklu kovboy çizmeleri giyen şişman bir kızla konuşuyordu.

Yıkılmak üzere boşaltılmış bir işgal evine girdik, gacırdayan merdivenleri tırmandık ve herkes kendini çıplak, parçalanmış kanepelerin üzerine attı. Ben Mark ile îlona'nın arasına sıkıştım ve kendimi yabancı yuvada uyanmış bir kuş yavrusu gibi hissettim.

Mark ter kokuyor ve kaptan şapkasını işaret parmağının etrafında pervane gibi çevirerek onunla oynuyordu. Deri ceketi yana kaydı ve çıplak omzu açığa çıktı; oraya bakmaya cesaret edemiyordum, sadece göz ucuyla görmüştüm. İki kız devasa bir kâse dolusu salata, sarmısaklı sıcak ekmek, tuz, karabiber ve "tsatsiki" dedikleri bir tür yoğurt getirdiler. İçecek olarak bira, şarap ve ahududu renginde bir limonata vardı. Döşemedeki delikler, büyük çöp günü atılmak üzere tutulan mobilyalar ve yer yer yumrulaşmış eski bir kanepe ile duvara yaslanmış şiltelerden yükselen kesif kokulu buhur haricinde burası neredeyse rahat bile sayılabilirdi.

Kucağında küçük bir çocuk tutan genç bir kadın girdi içeri. Oğlan debelenip tepiniyor, anlaşılan yiyecek bir şeylerin olduğu tarafa gitmek istiyordu. îlona ayağa fırladı ve çocuğu kucağma alıp ona bir marul yaprağı verdi.

- Bu Noah, dedi üvey kız kardeşim gururla, benim oğlum.

- Aman Tanrım, gerçekten mi ? dedim. Teyze olduğumu bilmiyordum !

Noah marulu çiğniyordu. Yaprak ağzına tam girmiyor ve kocaman, yeşil bir dil gibi çenesinden sarkıyordu.

Nasıl oluyordu da tlona'nm bir çocuğu oluyordu ? Neden benim hâlâ bir bebeğim yoktu ?

Mark'a biraz daha sokuldum. O da Noah'nın karnını çimdikle-di ve çocuk güldü. Ufaklığın tombul bacağından bir makas da ben aldım ve kuşkuyla bana baktı.

- Bırakın da yemeğini yesin, dedi Ilona.

Onu umursamadan kol arımı çocuğa doğru uzattım.

- Gel bakalım ufaklık, teyzene gel!

Noah sarsak adımlarla benden kaçtı ve onu getirmiş olan ve şimdi bir taburenin üzerinde oturmuş

sarımsaklı ekmeğine tuz serpip konuşan kadının arkasına saklandı. O da ince, siyah nesneler taşıyordu üzerinde, kol arında bir düzine gümüş bilezik şangırdıyordu ve saçlarını, bir Flamenko dansçısı gibi sımsıkı toplamıştı.

- Sakın bana annenin o olduğunu söyleme! Ciddi olarak söylememiştim ama İlona omuzlarını çekti.

- Gerçekten de annem ama, dedi. Bir an için dilimi yutmuş gibi oldum ve Ilona yüzümdeki ifadeyi kahkahayla güldü.

- Ama, o kadar. . genç ki, diye itiraz ettim.

- Beni doğurduğunda on yedi yaşındaydı.

- Peki ya. . Mark?.

- O zaman on altıydı, dedi Ilona. Bu durumda şaşacak bir taraf göremedi ve oğlunun ağzından damlayan salata sosunu sildi.

- Annen karşıya geçmek istediğini biliyor mu ? İlona iç geçirdi.

- Bilmesine biliyor, ama. .

- Ondan nefret ediyor, değil mi ?

- Kimden ? diye sordu Ilona şaşkınlıkla.

- Şey, bizi yapandan.

- Yok canım. . Hayır, mesele o değil. Sadece endişeleniyor. Ba-tı'da her şeyin buradaki gibi boktan, sadece farklı bir şekilde boktan olduğunu söylüyor. Orada mangırının olması gerekiyor, orada her şey mangırın etrafında dönüyor. Mangın olmayan da salak salak ortada kalıyor. Noah kol arında debelendi ve kurtulmaya çalıştı ama Ilona onu sıkıca tutarak yüzünü silip temizledi.

129

Birkaç hafta sonra kimsenin planlamadığı, bir fırtına gibi hızla gelen ve aynı hızla kaybolan ve her şeyi değiştiren devrim başladı. Birkaç bin insanın ülkeyi terk etmesiyle başladı, ilk gidenlerden birisi de, gelmesini epey beklediğim tanıdığım tek televizyon tamircisiydi. Nihayetinde Mark televizyonu işgal evine götürdü. Söylediğine göre arkadaşlarından birisi elektrikçiymiş ve cihazı tamir edebilirmiş. Bir gazeteye abone değildim, ne radyom ne de telefonum vardı ve insanlar deli tavuk gibi ülkeden kaçarken, ben grip olmuş, yatağımda yatıyordum.

Akşamüstüne doğru etrafa saçılmış kemiklere rastladı -kurtlar burada bir hayvanı öldürmüştü.

Kalıntılar daha yarım saat öncesine kadar bağıran, koşan ve son derece canlı bir buzağıya aitti.

Kemirilerek temizlenmiş ve hücrelerindeki yaşam ışığı henüz sönmemiş olacak ki pembe pembe parlayan ve cilalanmış gibi duran kemikleri izledi düşünceli şekilde. Daha gün akşama kavuşmadan kendisinden de geriye ancak bu kadar kalacaktı belki de. Demek yaşam buydu, öyle mi ? Kibirli ve parmakların arasından kayıp giden bir şey ! insana acı veren tek şey yaşamdı. Ölüm acıtmazdı insanı. Ölmek uyumak demekti ne de olsa. Bırakmak, dinlenmekti. Öyleyse neden ölmek istemiyordu ?

Zil deliler gibi çalmaya başladı ve irkildim. Şimdi yakalayacaklar seni, diye düşündüm. Sonunda seni buldular. Handiyse rahatlamış hissediyordum kendimi bu düşünceyle. El erimi kelepçeleyip beni götürmek üzere içeri girmeyi isteyecek birini beklemiştim, gizli gizli aylardır. Cesedi havuzun suyunda yüzen Le-opold'ü karşımda öylesine net gördüm ki, burnuma klor kokusu geldi sandım.

Otomobilini Rus dükkânının önünde gördüm. Koltuklar, direksiyon, saçlarım, parmak izlerim, aynadaki yüzüm. Zil çaldı. Çaldı. Çaldı. Jack London'ı komodinin üzerine bıraktım ve pencereden kaçmayı düşündüm.

- Mila? diye bağırdı yabancı bir ses. Mila! içeride misin? Aç kapıyı!

Ses bir anlamda tanıdık geliyordu, ama onu nasıl tanımlaya-130

cağımı bilemiyordum. Ses kırıldı, yükseldi ve ben derin derin düşündüm ve sağ başparmağımın tırnağını sol kolumun içine batır-dım. Kadın mı erkek mi ?

Sonra ses kesildi. Kulak kesildim.

- Mila, dedi Mark. Lütfen kapıyı aç.

Kapıyı açıp onu içeri aldım ve arkasından kapıyı yine kilitledim. Beti benzi atmıştı ve birilerinden kaçtığını düşündüm. Işığı kapattı ve beni öpmeye başladı. "Mila" dedi. Yüzü ıslaktı, ya dışarıda yağmur yağıyordu ya da hüngür şakır ağlamıştı. "Mila, Mila." Boğulan biri gibi sıkıca boynuma sarılmıştı.

Onu üzerimden atmaya çalıştım. Ne yaptığını sanıyordu bu herif? Hepi topu birkaç kez yatmıştık.

Ne vardı bunda? Ondan hoşlanıyordum, saç örgüsünden falan, ama tüm bunlarda ciddi bir şey yoktu ki!

- Mila. . Bir şey söylemek istedi, ama tek kelime edemedi. Hıç-

kırdı.

- Şşş, dedim. Ama artık neler olduğunu öğrenmek istiyordum. Başını kol anmm arasına aldım.

Tamam, tamam, diye fısıldadım kulağına. Dudaklarım küpesine dokundu; onu ağzıma alıp emdim ve gümüşün ekşi tadını aldım.

Bu onu gıdıklıyordu. Beni yana itip kulağını ovdu.

- Gitti, dedi.

- Kim? diye sordum aptal aşmış halde.

- îlona. -Gitti mi?

Başını evet anlamında salladı.

- Kaçtı. Yeşil Sınır üzerinden. -Yeşil Sınır mı?

- Macaristan. -Emin misin?

- Elbette ya. Telefon etti!

- Berlin-Zehlendorftan mı? diye sordum kafam karışık halde.

- Yok, dedi. Avusturya'dan.

Lunaparkta çok hızlı dönen bir uçan sandalyeye binmiş gibi hissettim kendimi. Orada ne işi var?

Mozart. Hundertwasser. în-

geborg Bachmann. Fazlası gelmedi aklıma. Yoksa bildiğim başka bir şey var mıydı ? Orada duvar yoktu, Baltık Denizi yoktu. Bunun yerine her yerde dağlar vardı. Wiener Wald3 ve Prater4 vardı.

Kahvehaneleri ve vals notaları. Ve şimdilerde yeşil olan bir Macaristan sınırı.

-Pekiya Noah?

- O da onunla. Mark kendini bitkin halde yatağıma attı, ben de yanma uzandım. Konuşmadan yatıyor ve birbirimize sarılmış bırakmıyorduk. Onun için üzülüyordum. Saç örgüsü bile çözülmüştü. Gece rüyamda Noah'yı gördüm. Taç elmaslannı kiraz küpeleri gibi kulağına asmıştı.

Mark'ın hafif horultusuna uyandım. Odaya güneş düşüyordu. Mark'ın üzeri örtülü değildi ve vücudunu izledim. Beyaz ve zayıftı. Cenin gibi kıvrılmış, minicik kıçını bana dönmüştü. Soyunmuş

ve kaptan kasketini çıkarmış haliyle gözüme normalin ancak yansı kadar seksi görünüyordu. Deri ceketi yerden aldım, kaptan kasketini başıma geçirdim ve tahtakurtlu aynamın karşısına geçtim.

Uyluğumdan aşağı meni süzüldü. Neredeyse sümüklüböcek izine benziyordu. Banyoya gittim.

Mark ilk kez prezervatif takmak konusunda ısrarcı davranmamıştı.

- îlona yeğenimizi kaçırdı, dedim ona Mutfakta oturmuş kahvaltı niyetine üzerine tuz ve karabiber ekilmiş yağlı ekmek yiyorduk.

Ekmek Mark'ın genzine kaçtı ve öksürmeye başladı. Sırtına vurdum ve zorlukla soluk almaya çalıştı. Gözleri yaşarmıştı.

- Noah benim oğlum, dedi. Yanlış duyduğumu sandım. -Nasıl?

Oğlu gibi, diye düşündüm. Noah'nın oğlu gibi olduğunu söylemeye çalışıyor olmalıydı.

- Doğru duydun, dedi sakin bir sesle. Noah benim çocuğum.

- Bu doğru mu ? diye sordum kavramaya çalışarak.

- Aptalca şakalar yapıyor gibi bir halim mi var ? Bana kötü kötü baktı.

3. Tavuk yemekleriyle ünlü lokanta zinciri, (ç.n.)

4. Viyana'da kurulan ve yıl boyunca kalkmayan kermes, (ç.n.) 132

Başımı iki yana salladım. Bana saçma bir şaka gibi geliyordu.

- Yani. . Ilona ve sen. . siz. . bu çocuğun?.

- Noah bizim çocuğumuz, dedi Mark kısık sesle.

- Eh, dedim. Dünya delirmiş olmalı, değil mi? Mark ağlamaya başladı. Yine.

- Hadi ama, dedim. Daha kötü şeyler var hayatta.

- Ne gibi mesela? diye sordu ve burnunu çekti.

- Şeyy. . dedim ve düşündüm. Ortalıkta yakalanmamış bir katil olarak; birden kapı zilinin çılgınlar gibi çalmasını ya da birilerinin parmağıyla seni işaret etmesini beklemek.

Mark umursamaz bir ifadeyle omuzlarını çekti. Bir süre suskun oturdu ve tereyağının üzerinde yürüyen sineği izledi.

- İşin en kötü tarafı, sevdiğin birini yitirmek, dedi nihayet. Üzüntüyle içimi çektim ve Mark'ın bir an önce gitmesini diledim. Islak yanakları sinirlerime dokunmaya başlamıştı.

- Belki de İlona ile Noah'yı bir daha asla göremeyeceğim, dedi. Uzaklara dalmış halde kahve sürahisini alırken tuz kâsesi devrildi.

- Gördün mü ? dedi, kötü şans peşimi bırakmıyor.

- Saçmalama! Tek yapman gereken omzunun üzerinden biraz tuz atmak. İşte böyle. Ona nasıl yapıldığını gösterdim ve alayla güldüm.

- Eğer Duvar yıkılmayacak olursa.

- Kim bilir, dedim aklım başka yerde. Aklıma doktor randevum olduğu geldi. Aceleyle masayı topladım ve üvey kardeşimin üvey kardeşini mümkün olduğunca nazik şekilde kapının önüne koydum.

9

Patates

Birkaç gün boyunca ofisten çıktığım gibi doğru eve gidip Mark'ın gelmesini bekledim. Evin en aydınlık odası olan mutfakta oturmuş elimdeki yoyoyla oynuyordum. Mark ortalıkta görünmedi; belli bir süre sonunda yoyonun ipi dolaştı ve onu pencereden dışarı atıp manevra yapan tankları izledim. Karargâhta bir kez daha ya savaşçılık ya da göksel barış oynanıyordu.

Elime kitabımı aldım ve bir satırdan diğerine atladım, sonra da sayfanın başına döndüm. Bir örümcek dolabm altından çıktı ve mutfağı çaprazlama geçti. Siyah ve kıllıydı ve deliler gibi koşuyordu. Tereddüt etmeden elimdeki kitabı ona fırlattım. Iskaladım. Örümcek bir an için duraksadı, korkudan donakalmış gibiydi, sonra patates dolu torbanın içine saklandı.

Annem bana devasa boyutlu tencerelerinden birini hediye etmişti. Patates torbasını tencerenin içine attım, torbayı çakımla yardım, tencereye su doldurdum ve bir kibrit çaktım. Kısa sürede patatesler dans etmeye, köpükleri su yüzeyine çıkmaya ve bütün tencere tıslamaya başladı. Ocağın alevini azalttım.

Patatesleri parçalanana kadar kaynattım. Sonra gazı kapattım ve çatalımla lapayı kurcaladım.

Örümcek görünmedi ve Mark da gelmedi.

Ertesi gün işgal evine bir kez daha gittim.

Mark'ın odası kilitliydi. Bunu daha önce hiç yapmamıştı. İnanamaz halde kapı kolunu tutup sarstım.

Onu gözümün önünde Ilona'nın şiltesinin üzerinde oturmuş Noah'nın oyuncak ayısma bakarken canlandırıyordum. Kapıyı aralıksız çaldım ve kapı ko-134

luna asıldım. Nihayet pes ettiğimde alnımın ardında kapı vurma seslerini hâlâ işitebiliyordum. Sert, hızlı bir ritim zonkluyordu başımın içinde.

Adı, tıpkı çizgi filmdeki an gibi Maja5 olan şişman kız omuzlarını çekip kıs kıs güldü.

- Televizyonumu ne zaman getireceğini soracaktım, diye açıkladım otuz iki dişimle sırıtarak. Bir şeyler içmeye gidelim mi?

Davetimi Maja'ya ikinci kez tekrarlamama gerek kalmadı. Oturduğumuz kafede ona portakal aromalı siyah çay ve bir "Hawaii" tostu ısmarladım. Bunların yanı sıra Mark'ın sırrını da açığa vuruverdim.

Kızın ağzı öylece açık kaldı ve dilinin üzerindeki ananas ile peyniri gördüm. Onları hızla yuttu, çayı içişinden lokmasını çiğnemeyi unuttuğunu anladım.

- Noah ? diye sordu nihayet. Mark'tan mı ? İmalı biçimde başımı salladım.

- Ama kimseye anlatma Kimseye söylemeyeceğine yemin et, tamam mı? Özellikle Mark'm senin bildiğini bilmemesi gerekiyor.

- Vay, dedi sadece ve onları az önce yakmış gibi parmaklarının ucuna üfledi. Yalan yere yemin etmek zorunda kalmamaya özen göstermişti.

Dairemin kapısındaki posta yangına, ikiye katlanmış kâğıttan bir alışveriş çantası sıkıştırılmıştı.

Önce bunun çocukların bir şakası olduğunu sandım, ama sonra çantanın üzerinin yazılı olduğunu gördüm. "Sevgili Mila, lütfen hemen gel. Bir şey oldu. Anna."

Tim! Tim'in başını bir şey gelmişti! Hemen! Hemen gitmeliydim! İyi ama şimdi nerede oturuyorlardı? Kâğıdın önünü arkasını çevirdim ama bir adres bulamadım. Ne demişti son görüşmemizde? Kendine alacağı perde için açık renk bir kumaş arıyordu. Ama nerede oturduğunu söylememişti bana. Sadece yakınlarda bir bahçecilik dükkânı olduğunu biliyordum. Bahçecilik

dükkânı. Aklıma iki yer geldi, ama biri kentin dışındaydı. Demek ki öbürüne gitmem gerekiyordu.

5. Türkiye'de "Arı Maya" adıyla gösterilen çizgi film. (yay.n.) Burası bir apartmandı ve üçüncü katta üzerinde Anna'nın soyadı olan basit bir plastik etikete rastladım. Evde değildi. Komşunun kapısını çaldım ve dağınık saçlı bir kadın açtı.

- Siz akrabası mısınız ? diye sordu.

Başımı salladım "Evet" diyerek. Ne de olsa Tim neredeyse benim çocuğum olacaktı.

- Oğlan hastanede yatıyor, dedi kadın. Zavallı yumurcak. Kadın Tim'in oynarken bir duvardan kaydığını ve oradaki seranın cam çatısından içeri düştüğünü anlattı. Ağır bir beyin sarsıntısı geçirdi, bir tarafları da kırılmış. Siz yeğenlerinden biri misiniz ?

- Evet, dedim. Ölmüş Bay Kraus'un yeğeni.

Gitmeden önce kadın elime siyah beyaz damalı bir naylon torba sıkıştırdı.

- Ufaklık için meyve var içinde, dedi. Ona benden selam söyleyin olur mu ?

Ona söz verdim ve ölmüş bir amcanın yeğenine yakışır şekilde teşekkür ettim.

Tim'in başı sargı içindeydi ve sol kolunda alçı vardı. Gözlerinin altında, yarasalannkiler gibi siyah halkalar oluşmuştu. Anna yatağının basma oturmuş, yüksek sesle kalın bir kitap okuyordu. Tim'in gözleri, beni gördüğünde parladı ve aynı anda hem sevindim, hem de korktum. Hatırladığımdan daha genç görünüyordu, sanki bebeklik çağından yeni çıkmış bir çocuk gibi, oysa büyümüş ve yaşlanmıştı. Beyaz renkli bu kadar şeyin arasında, kaybolmuş ve yenmemesi ya da bir araç tarafından ezilmemesi için koruma altına alınması gereken bir civciv gibi göründü gözüme.

Ona doğru eğildim ve yanağına bir öpücük kondurdum. Üzerinde kalitesiz bir sabun kokusu vardı ama onu bir daha öptüm.

Sonra Anna'ya sarıldım ve aslmda "İyi günler" diyeceğime ona, sanki yeni anne olmuş, Tim'i az önce doğurmuş gibi "Tebrik ederim" dedim. Anna şaşkınlıkla bana baktı. Ben bile kendime yabancılaştım.

Oğlan kolunu kaldırıp, önceden birkaç kişinin adlarını karaladığı alçıyı gösterdi.

- Buraya Mila yaz! diye emretti.

- Ne işler çeviriyorsun ? dedim sitemle gülümseyerek ve ona getirdiklerimi çıkardım. Tim kaktüse işaret parmağıyla saygıyla karışık bir korku içinde dokundu. Digedag markalı defteri komodinin üzerine bıraktım ve meyveleri yorganın üzerine boca ettim. Birkaç buruşmuş elma ve çile benzeyen siyah noktalarla kaplı bumuz çıktı ortaya.

- En kısa sürede alçısının üzerine ebedî bir imza atmanı istedi, dedi Anna. Seni mutlaka yeniden görmek istiyordu, Mila.

Tim muzu hemen mideye indirdi ve ben de adımı beyaz koluna yazdım.

- Kaktüs çok güzel, Mila, dedi Anna ve elimi tıpışladı.

O günden itibaren her gün Jacobi'nin dükkânına uğrayıp Tim'e götürebileceğim bir şeyler aramaya başladım. Tim ile An-na'yı şöyle böyle anımsayan Bay Jacobi dükkânda araştırma yapmama izin veriyordu ve genellikle Tim'in yaşlarında bir oğlanın hoşlanacağı türden bir şeyler bulmayı başarıyordum: Steven-son'ın Define Adası ve Poe'nun Kuyu ve Sarkaç'ı, sert plastikten dökülmüş

birkaç atlı Kızılderili figürü, kurmalı bir fare, içine hava pompalandığında hareket eden bir örümcek ve şeffaf bir su tabancası.

Bay Jacobi, gözlerini, yüzünü tek bir bakış haline getirecek kadar büyüten gözlük camlarından beni süzüyordu. Bir kitabı karıştırıyordum ama o gözünü benden ayırmamayı sürdürdü.

- Şimdi yoldaşlar epey ter dökecek, dedi beklenmedik bir anda Sesi yumuşaktı ve bilerek umursamaz bir tonda konuşuyordu.

Ona güvensiz biçimde gülümsedim. Ne istiyordu benden ? Beni denemek miydi niyeti? Ne için?

Yoksa o da kulaklarını ve gözlerini açık tutanlardan biri miydi ?

- Olabilir, dedim kısa ve öz.

- Vakti geldi, diye karşılık verdi ciddiyetle.

- Elbette.

- Vakti geldi.

Başımı salladım. Sanki Yeni Alman Dalgası'na ait bir şarkının nakaratını mırıldanıyor gibiydi.

15/

- Kim bilir, dedi. Belki de yakında size ve erkek arkadaşınıza bir San Frascisco gezi rehberi bile satabilirim?

- Elbette, dedim saygılı bir ifadeyle.

Tim'i neredeyse her gün ziyaret ediyordum; o da her gün heyecanla Jacobi'nin dükkânından ona ne getireceğimi bekliyordu. Bazen ona kendi evimden onu büyüleyecek bir nesne de getirdiğim oluyordu; örneğin ona yanmış ve hâlâ gaz ve söndürülmüş ateş kokan bir tencere tutacağı, ibresiz bir saat ya da plastikten karnı yarılmış, domuz biçimli kumbaramı taşıyor ve her defasında bunlarla ilgili içinde büyük yangınlar, ufolar ve hırsızlar olan hikâyeler uyduruyordum.

- Çakı hâlâ sende mi ? diye sordu Tim.

- Hayır.

- Yazık, dedi.

Başımı iki yana salladım.

- Biliyor musun, artık ona ihtiyacım kalmadı. Kumlanmış ve körelmişti. Onu kanala attım.

Gerçekteyse o nesneden bir türlü aynlamıyordum. O hâlâ babamın bana bir armağanıydı ve her zaman olduğu gibi şiltemin altında bekliyordu.

- Yuvan bitti mi ?

- Yuvam mı? Ha evet. Hayır, sanmıyorum. Tim düşünceli düşünceli gözlerime bakıp sordu:

- Neyin eksik?

Tuttuğum nefesi dudaklarımın arasından üfledim.

- Birkaç tüy ve dal belki de. . Biraz yosun, az yaprak..

- O zaman senin de çocuğun olacak mı? diye sordu keskin biçimde.

Büyümüş de küçülmüş birinin sorusu değildi bu, gerçekten de öğrenmek istiyordu.

- Evet, dedim. Yuva tamamlandıktan sonra, bir çocuğum olsun istiyorum.

Tim'in bu ciddiyeti yeni bir şeydi. Bir an için onun duvardan atlamış olabileceğini düşündüm. Ama yüzünde hiçbir sıkıntı görünmüyor, aksine kendinden hoşnut bir izlenim bırakıyordu.

Vedalaşırken birbirimize el uzattık. Tokalaşırken elimi sıktı ve bir an için bırakmadı. Tek bir şey dahi söylemedi, sadece elimi tuttu.

Taburcu olacağı gün hastanenin önünde bekliyordum. Anna ağır kapının ardında kaybolmuştu, ben de taş basamaklardan birine oturmuş sabahın bu erken saatinde uyukluyordum.

Ofise gitmeden önce iki saatim daha vardı ve aslında yatakta kalmayı tercih ederdim. Buna karşın Anna için kendi ellerimle kopardığım kır çiçekleri ve

oğlu için bir hoş geldin hediyesiyle burada oturuyordum.

Genç adamlar yanımdan geçti ve yanlarında, kucaklarında paketlenmiş bebekleriyle birer kadın olduğu halde yeniden dışarı çıktılar. Taze babalar omuzlarını geriye atmış dik yürüyor, valizleri onlar taşıyor ve ağır cam kapıyı onlar açıyordu. Anneler kol arıyla bebeklerine sıkıca sarılıyor, onları sakinleştirmek için pışpışlıyor ve mutluluk içinde yüzlerine gülümsüyordu. Kıskançlıktan karnıma ağrılar saplandı.

Neden onlar? Neden ben değil?

Ayağa kalkıp popomu ovuşturup yukarıya baktım. Anna'mn işi neden bu kadar uzamıştı ?

- Mila? Senin burada işin ne ?

Maja hayalet görmüş gibi bana bakıyordu.

- Bir arkadaşı bekliyorum, dedim yorgun bir sesle. Ya sen? Yanıt vermek yerine yanında getirdiği çantayı havaya kaldırdı.

Mark'ın çantasıydı bu.

- Burada yatıyor, dedi. Dün gece. . Dişlerinin arasından soluk aldı. Onu ben buldum. Başta ölmüş

olduğunu sandım. Kahretsin. Yemin ediyorum gittiğini düşündüm. Titreyen parmaklarla kendine bir sigara yaktı. Hap almış, dedi ve dumanı yüzüme üfledi. Uyku hapı.

Etkilenmiş halde, tepesinden siyah bir gömleğin ucu görünen Mark'ın çantasına baktım.

- Şimdi nasıl ? diye sordum kaskatı olmuş halde.

- Bilmiyorum. Yıkadılar, yani midesini yıkadılar, demek istiyorum. Gerçekten hiçbir fikrim yok.

Benimle gelsene.

139

İstemdışı bir tepkiyle geriye doğru adım attım.

- Gelmesem daha iyi. . Belki bir dahaki sefere. Umarım şimdi durumu iyidir. Bunu gerçekten de ümit ediyordum. Sırrını açığa vurmuş olduğum için birdenbire onun adına üzüldüm. Bunu yapmama hiç gerek yoktu.

Elimdeki çiçekleri Mark'a götürmesini önerdim. Sigarayı yere attı ve duygusuz şekilde elimdeki bitkileri aldı.

Bir perşembe günü Jacobi'nin dükkânında Viktor'a rastladım. Kocaman, eğri büğrü bir deri çantayı çaprazlama sırtına geçirmişti ve yanında önemli bir şey taşıyormuş gibi görünüyordu.

- Hey, Mila! dedi beni görünce.

Hemen yanıma gelip elini uzattı ve tokalaşırken başparmağı doğal bir tavırla elimi okşadı.

- Nerelerdeydin bunca zaman ? dedi.

Şaka mı yapıyordu ? Ne anlatmaya çalışıyordu ?

- Sen de imzaladın mı ? diye sordu ve bana göz kırptı. Bakışları kitapçıya kaydı ve o da başmı iki yana sal adı. Bay Jacobi masanın üzerinden, üzeri okunmayan A4 boyutunda bir zarf uzattı. Ne tezgâhlar dönüyordu burada ?

- O kadar az zamanım var ki! dedi Viktor.

Buna gerçekten de üzülmüş gibiydi. En azından bunu ümit ediyordum.

- Şey diyorum. . yarın. . Yo yo, ertesi gün buluşsak? Pazar akşamı kafede buluşmayı kararlaştırdık.

Anahtarı dikkatle kilide soktum ve iki kez çevirdim. Parmak uçlarıma basarak hole süzüldüm, ama ışığı yakmadım. Komşum benim yolumu

bekliyordu, bundan kesinlikle emindim. Yüzde yüz. Ne de olsa apartman boşluğunu temizlememiştim. Bu neredeyse, çatı katındaki çamaşır iplerinden yanlış olanı kullanmak kadar affedilmez bir suçtu.

Örümcek mutfakta oturuyordu. Sanki tam orası aslında onun yeriymişçesine yerdeki muşambanın ortasına çöreklenmişti. Beni fark etti ve tozlu bir köşeye doğru koşup döşeme tahtalarının arasındaki yarığa saklandı. Düşüncelere dalmış halde onun ar-

İ4U

dından gülümsedim. Viktor'la randevu. Belki de hayatın gerçekten de bir anlamı vardı.

Akşam yemeğinde kendimi haşlanmış patates ve süzme yoğurtla şımarttım. Şarabı bu kez kadehten içtim ve erimiş bir mum yaktım.

Mark'ın kaptan kasketi şişeye takılıydı. Onu aldım ve önü arkaya gelecek şekilde başıma geçirdim.

10

Hazır çorba

Bazen San Francisco bir köy kadar rahat oluyor. Kucağımda Alice'le akşam loşluğunda geziniyorum; okyanus arkamda, inişli çıkışlı boş sokaklar önümde, köpekli bir çocuk geçiyor ve park etmiş durumdaki araçlar kocaman, vuruk içinde ve mat bir ışıkla parlıyor. Ahşap evler Paskalya yumurtaları gibi rengârenk. Küçük supermarket hâlâ açık ve kendimize yabanmersinli iki muffin alıyoruz.

Viktor'un hemen yanı başımda yürüdüğünü, kızını, tüm babaların yaptığı gibi, havaya atıp tuttuğunu hayal ediyorum. Ama burada değil, zaten olsaydı da, sokağın sonundaki birahanede soğuk bir bira yuvarlamak için şimdiye kadar çoktan bizden ayrılmış olurdu, içimde hazımsızlık gibi bir hissin yükseldiğini ayrım-sadım, bir kornişon kadar ekşimiş durumdayım. Bu kadar kindar olmam saçma, biliyorum. Ölülerin hiçbir suçu yoktur. Kırılmış kalbim buna inanmak istese de, Viktor kaçmamıştı. îlk zehirli ısırığı o zamanlar, kafeye adım attığımda hissetmiştim. On beş

dakika kadar geciktim ve Viktor orada değildi.

Öylesine sinirlenmiştim ki, kafede neredeyse kimsenin olmadığını fark etmemiştim. Duraksayıp etrafıma bakındım. Gitmiş miydi ? Yoksa beni baştan ekmiş miydi ?

Kafenin karanlık köşesindeki masaların birinde, bana tanıdık gelen iki adam oturuyordu. Süngersi yüzleri bana uğursuz bir şeyler anımsatıyordu, ama ne ? Daha fazla kafa yormadım. Kafe-deki tek garson bana kötü kötü baktı.

Sokağa çıktım ve tramvay durağına giderken asfalta gülümsemeyi bile başardım. Her şey yolundaydı, öyle değil mi ? Dünyanın

sonu değildi bu. Sadece iki gece uykusuz kalmış, neredeyse hiçbir şey yememiş, ateşli öpüşler ve vahşi sarmalayışlar düşlemiş ve maaşımın yansını bir elbiseye harcamıştım.

Birisi duyulduğundan emin olacak şekilde boğazını temizledi. Sevinçli bir şaşkınlık doldu içime ve akabinde yine söndü. Arkamda duran garsondan başkası değildi.

- Bir randevunuz mu vardı ? dedi ve sinirle etrafına bakındı.

- Bu sizi ilgilendirir mi ? diye yapıştırdım cevabı. Karnım korkunç gurulduyordu. Açlık beni bazen hırçınlaştırıyordu.

- Hayır, beni ilgilendirmez, dedi kesin bir tavırla Alınmış gibi davranmıyordu.

- Özür dilerim, diye yumuşadım. Viktor selam söyleyip gittiği yeri. .

Garson başını iki yana sal adı.

- Sizin Viktor dediğiniz kişiyi tanımıyorum, dedi. Ama muhtemelen onu tutukladılar.

- Tutuk. .ladılar mı?

- Evet, hepsini tutukladılar.

Şimdi karşımdakini şaşkınlıkla izleme sırası bana gelmişti. Ama adam barında kendine servis yapmışa benzemiyordu.

- Hepsini mi ? diye sordum ve bu sözcüğün anlamını çözmeye çalıştım.

- Şu anda devlet güvenliğinden iki kişi kaldı içeride. Müşterilerin hepsi tutuklandı.

- Neden ? diye mırıldandım. Sünger suratlı şu ikisini nereden tanıdığımı anımsadım. Çakmaktaş bir zamanlar bu ikisine Lorel ile Hardi adını takmıştı. .

-Neden mi? diye sordu garson ve güldü. Neden. . işte. Bugün yedi ekim. Yaşasın cumhuriyet. Ne bileyim ben.

- Öylesine mi?.

- Evet, öylesine. Anlaşılan bir gösteri planlanıyordu. Yirmi yıldır burada çalan emekliler grubunu bile götürdüler. Birden hafif yana dönüp arkasına baktı. Stasi müşterilerinden biri parmağını kaldırdı. Bu bir uyarı mıydı, yoksa sipariş mi verecekti?

- Teşekkür ederim, dedim aceleyle. Garsonun buna tepki vere-

İ4J

cek zamanı olmadı. Hemen geri döndü.

Viktor hapisteydi. Kalbim coşkuyla atmaya başladı. Benim yüzümden üstelik. Yani. . en azından beni beklediği için. Bu da bir sonraki gündüz düşüm için yeterli malzemeydi. .

Eve gittim, perdeleri çektim ve kendimi kanepeye atıp Viktor'u kodeste ziyaret ettiğimi düşlemeye başladım. El ele, aramızda kalın bir cam olduğu halde, Romeo ile Juliet hariç, kimsenin olmadığı kadar birbirimize yakın olurduk ve her şey açığa kavuşmuş olurdu. Elbette onu yıllar boyunca bekler, inzivaya çekilmiş halde cesaretle günlük hayatın üstesinden gelirdim. Ta ki günün birinde Viktor. . Peki ama çocuğumuz ne olacaktı? Öncelikle bir çocuğa ihtiyacım vardı; henüz karnımda bile olsa. .

Ertesi gün Bay Jacobi'ye gittim.

Hiçbir şey söylemedim, karşısında durdum, kaşlarımı çattım ve mutsuz görünmeye çalıştım. Bana kısaca sarıldı ve elini, sakin-leştirircesine sırtıma vurdu.

- Dün ne korktuk ama, değil mi ? diye sordu.

- Niye sadece dün ?

- Eh, duyduğuma göre Viktor'u bu sabah bırakmışlar.

- Bu sabah mı?. Bırakmışlar mı?. Bu kadar çabuk mu? Bay Ja-cobi'nin düş kırıklığımı anlamamasını ümit ettim ve konuşmaya devam ettim: Öyleyse onu ziyaret etmem gerekmiyor, öyle mi ? Nerede şimdi ? Onu gördünüz mü ? Ona nasıl ulaşabileceğimi biliyor musunuz ?

Bay Jacobi iki elini, sanki göğsüne bir tabanca doğrultulmuş gibi havaya kaldırdı.

- Ağır olun bakalım, diye homurdandı. Ne yazık ki adresi bende yok. Her perşembe buraya gelir.

Belki şansınızı o zaman denersiniz ya da ona bir not bırakırsınız.

Yutkundum. Ona ne yazabilirdim ki? Tutuklanmış olmana üzüldüm. Seni hapiste ziyaret edemediğime üzüldüm. Nerede oturduğunu ve sana nasıl ulaşabileceğimi bilmediğime üzüldüm,.

- O kadar önemli değil, diye mırıldandım. Sonra aklıma bir şey geldi, imza atmak istiyorum, dedim. Bay Jacobi bana bir baykuş gibi baktı.

- Elbette, dedi kısaca. İnleyerek eğildi, bir süre rafların arasında arandı ve dükkân tezgâhının üzerine bir sayfa koydu.

- Yeni bir listeye başlamamız gerekiyor, dedi. Gömlek cebinden altın kaplama bir tükenmezkalem çıkardı ve törensel bir edayla onu bana uzattı.

Başlığa baktım: "Aufbruch 89."1 Metne kısaca göz gezdirdim, daha doğrusu sadece ilk paragrafı okudum. Kâğıdı daha önce görmüş gibi yaptım ve onu imzaladım.

Birkaç gün sonra Mark'ın annesine rastladım.

Değişmiş görünüyordu; üzerindeki siyah giysileri çıkarmış ve sarı, kırmızı, mavi binlerce çiçekle süslü bir elbise giymişti.

Kalabalığın içinde yürüyor ve anlamadığım sözcükler bağırıyordu. Sokağın kenarında durdum ve onu izlemeye koyuldum.

Hava epeyce serinlemişti ama Mark'ın annesi, sanki hava sı-cakmış gibi ceketsiz, sadece yazlık elbiseyle yürüyordu. Ona yaklaşmak için insanların arasından kendime yol açtım, ama ona ulaşmama birkaç metre kala vicdanım beni durdurdu. "Yeni Yorum !" dediğini duyuyordum.

Bunun üzerine aklıma tek bir şey geldi: sorun ne ? "Yeni Yorum! Yeni Yorum!" Ne yazık ki televizyonum hâlâ o virane işgal evindeydi ve neler olup bittiği hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu.

Nihayet çok sayıdaki afişin üzerinde YENİ FORUM-YENl UMUT sözcüklerini okudum. Demek ki F harfiyle, diye düşündüm şaşkınlıkla. İnsanlar başka bir şeyler bağırmaya başladılar, uyumlu bir şeyler, ama onu anlamam kolay oldu:

- Demokrasi -ya şimdi ya da hiç!

Aniden kalbim, sanki bu anı bekliyormuş gibi sözcüklerin ritmiyle atmaya başladı. Parke taşı döşeli sokaktaki bir tümseğe takılıp tökezledim, toparlandım ve ağzımı açmadan kadına birkaç adım eşlik ettim. Sonra dayanamadım ve nakarata katıldım. "De-I. Kalkınma 89: Berlin Duvarı'nın yıkılmasının ardından iki Almanya'nın birleşmesini ve yeniden yapılanmayı tarif eden kavram, (ç.n.)

mokrasi -ya şimdi ya da hiç!" Binlerce çılgın yabancıyla birlikte bağırdım. Kalabalığın içinden biri olmak birden eğlenceli olmuştu. Garip biçimde çocukken futbol oynamayı sevdiğimi hatırlattı bu an bana Zihnimde tek bir hedefle koşmak, soluk soluğa kalmak, çığlık atmak, şut çekmek, isabet kaydetmek ve "Gool!" diye bağırmak. "Gol, gol, gol!" Ne yazık ki genellikle oğlan çocukları futbol oynardı. Kızlarınsa basketbol a yetinmeleri gerekirdi -nefret ettiğim şu oyun.

Göstericiler trafiği kilitledi ve sanki hayatları boyunca başka bir şey yapmamışlar gibi bir maharetle sokağa hâkim oldular. Yüzlerin genelinde korkunun esamesi okunmuyordu, sadece hırs, neşeli, eğlendirici bir hırs vardı. Gri evlerin yanından geçtik ve kent bana bir kukla evi ya da yıllarca gerçek olduğunu sandığım bir tiyatro kulisi kadar küçük göründü. Hepsi kartondandı! Kurt üfledi, püfledi ve domuzcukların hiç şansı kalmadı. Sokaktaki halk da üflüyor, püflüyor ve hükümetini kovuyordu. Kimin aklına gelirdi!

Bir el benimkini yakaladı ve o tarafa döndüm. Viktor! Bana geniş ve mutlu biçimde gülümsedi; yanakları al al olmuştu ve gözleri parlıyordu. Birkaç saniye için, elişi kâğıdından yapılma bir fener gibi içten parladı sanki. Fazla

düşünmeden ayak parmaklarımla yükseldim ve ona dudaklarımı uzattım. Onları öptü.

Gözlerim yeniden açıldığında diğer elini tutan kadım gördüm. Üzerinde "özgürlük" yazan, altına da zafer işareti çizilmiş bir döviz vardı elinde. Resmi kopyalamak için biyoloji kitabını kul anmış

olmalıydı. İki parmağı açılmış eli bir şempanzeninkine benziyordu. Nasırla doluydu ve geniş ve kaim derili bir görünüm vardı. Rakibeme gülümsedim ama o bana bakmadı bile.

Viktor ikimizi de tuttu ve ileri baktı. Kulağımın dibinde bir şeyler bağırdı ve kulakzanm için endişelendim.

- Biz halkız! Biz halkız! Tek bir denizdik. Oylumlu bir araziye dökülen binlerce damlaydık.

Dalgalarımız, kenarda duranlara vuruyordu. Savunmasızca gülümseyen ve el erinde çiçek tutan polisler, binaların duvarlarına doğru itildiler, ama kimse kıllarına bile zarar vermedi.

Domuzların pes etmesi gerekecekti. Aptallıkları yüzünden evlerini taştan ya da daha inandırıcı gerekçelerden inşa etmeyi unutmuşlardı. Şimdi el erinden ne gelirdi ki? Tankları çıkarıp insanların üzerine ateş açtırmak mı ? Elbette bunu yapabilirlerdi. Belki de bizleri tutuklamak için bir köşe başında bekliyorlardı? Soluk yüzümü parmaklıklar ardında düşündüm. Akşam haberlerinden alınmış bir görüntü. Devlet karşıtı eylemlerle suçlanan asi bir kadın. Elbette bu durumda cinayetlerimden söz bile edilmezdi. Kimse benden kuşkulanmayı aklına bile getirmezdi.

- Biz halkız! İnsanlar giderek daha derin bir sarhoşluğa kapılıyordu. Bağırıyor, alkışlıyor, bağırıyor, alkışlıyordu. Kendilerinden geçmişlerdi. Kendilerinden geçmelerine kendileri neden olmuştu. Ben de kendim nedeniyle kendimden geçmiştim. Olabildiğince yüksek sesle bağırdım. Daha önce hayatımda yapmadığım gibi alkışladım. Gırtlağım acımaya başladı ve ellerim sızladı.

Aslında alkışlamayı sevmezdim. Tiyatroda, konserde ya da sirkte -rahatsız ederdi beni. Tam kasımdaki yabancı dünyaya dalmıştım ki, alkış bir tokat gibi patladı suratımda, beni gerçekdışı-nın güzel dünyasından söküp aldı. Burada her şey farklıydı. Buradaki nazik bir tezahürat alkışı değildi.

Biz halktık, bizim gürültülü olmaya hakkımız vardı, bağırıp alkışlayabilirdik, Devlet Baba bunu yasaklamış olsa da, hatta tam da bunu yasakladığı için.

O gün kimse konuşma yapmadı. Konuşmalara gerek yoktu. İnsanlar yaralı ruhlarını dışarı atacak şiddette bağınyorlardı. Korkularını çığlık atarak uzaklaştırıyor, alkışlarla kendilerine cesaret aşılıyorlardı.

- Sta-si ü-re-ti-me! diye duyuldu bir sonraki savaş narası. Kortej, gözetim hapishanesinin yanından geçip jurnalcilerin karargâhına yöneldi.

- Utanın! Utanın! Yumruklar sloganların ritmine uygun olarak sal andı; hava, gizli korku aniden boşalıyormuşçasına titreşiyordu. Betondan yapılmış kale suskun kaldı. Tek bir ışık bile yanmadı.

Tek bir ses bile duyulmadı. Yüzlerimizi kaydeden gizli kameraları düşündüm, intikam alacaklarından şüphem yoktu. Bugün olmasa bile, yarın mutlaka.

Birisi evleri çevreleyen duvara bir avuç taş attı. Kopan bir inci kolye gibi ses çıkararak betondan sekenler kaya değil, daha ziyade çakıl taşıydı. Bir anda yeni bir slogan işitilir oldu: "Şiddet yok! Şiddet yok!" Bu kez bağırmalara katılmadım. Viktor'u kaybetmemeye yoğunlaştım. Bunun ötesinde bu hükümet ve işbirlikçilerinin kanlı bir vedayı hak ettiklerini düşünüyordum. Taşımak için bir döviz hazırlayacak olsaydım, üzerine başları vurulan bir ejderha çizerdim. Ama Viktor elime bir mum tutuşturup onu yaktığında, alevin sönmemesi için elimi, saçsız bir bebeğin başını korur gibi rüzgâra siper ettim. Ne yazık ki bu arada Viktor'u gözden yitirdim. Elimde yanmakta olan bir mumla kalabalığın içinde kendime yol açtım, ama Viktor ile Şempanze Kadın kaybolmuştu.

Akşam yemeği için kendime hazır çorba yaptım. Alışveriş yapmayı unutmuştum ve mutfakta ne bir ekmek kırıntısı, ne de bir yudum şarap

kalmıştı. Çorbada sadece birkaç parça makarna ama fazlasıyla tuz vardı. Buna rağmen onu iştahla kaşıkladım, bir nane çayı kaynattım ve sokaktaki insanların yüzlerini anımsamaya çalıştım. Çoğu öfkeyle bağırdığı zamanların dışında gülümsü-

yordu; mutlu ve gevşemiş, belki de daha önce hiç olmadıkları kadar hezeyana kapılmış

görünüyorlardı. Buna karşın korku hepsinin ensesindeydi. Omuzlarını çekmiş, dudaklarını sıkıca birbirine bastırmış ya da kol arını karınlarında birleştirmiş halde yürüyorlardı. Neden sonra alkışlayabildiklerinde ve Kızılderililer gibi bağırabildiklerinde mutlu oluyorlardı.

Biz halkız! Yihhuuuuu! Kahrolsun soluk benizliler! Ama onların canlarını yakmayın!

Örümceğim daha o akşam saklandığı yerden çıktı. Döşemeler arasındaki yarıktan dışarı tırmandı ve hızlı bile sayılmayacak bir tempoyla mutfak zemininden geçti. Şakaklarımda hâlâ bir zonklama duyuyordum: "Şiddet yok! Şiddet yok!" Örümceği yakaladım, kıvrılan yaratığı kara ayaklarının birinden iki parmağımla tuttum, soluğumu tutup koşmaya başladım. Sağ elimde örümcek debelenirken, solumla pencereyi açmam gerekiyordu. Onu dışarı attım ve o gün öğrendiğim ritimle üç kez el çırptım.

Bir şeyin cama vurmasıyla uykumdan uyandım. Aynı anda zil çaldı. Bir taş cama çarptı, sonra bir tane daha, bir tane daha Camın kırılıp odama saçılmasını bekledim. Ama taşlan atan, atmaktan vazgeçmişti. Zili çalan ise çalmaya devam ediyordu. Ayağa fırladım ve yanından geçerken çalar saatime bir göz attım. On bir. Hâlâ bugün mü yoksa sabah mı oldu? Gece on bir mi, sabah on bir mi?

Belki de neden işe gelmediğimi öğrenmek için şefim dayan-. mıştı kapıya. Belki de istifa dilekçesini de yanında getirmişti. Ne de olsa yeterince gecikmiştim işe.

Mümkün olduğunca kısa sürede kendime hasta görünümü sağlamak için lekeli bir mutfak bezini burnuma tuttum. Yüksek sesle hapşırarak kapıyı açtım. Onu hemen yine kapayabilmeyi isterdim.

Viktor bana şaşkınlıkla bakıyordu.

-Hasta mısın?

Aman Tanrım! Üzerimde kaim uyluklarımı sergileyen salaş bir tişört vardı sadece. Karmakarışık saçım yapış yapıştı, makyaj artığı yüzüme yayılmıştı ve lekeli bir mutfak bezini burnuma bastırıyordum.

- Merhaba Viktor, diye fısıldadım.

- Grip mi oldun sen ? diye sordu inatla. Merdiven boşluğunda ayak sesleri duyuldu ve ben daha uyluklarımdan birini gizleye-meden Bay Jacobi, büyüteçle büyütülmüşe benzeyen gözleriyle beni süzdü.

- Saat kaç ? diye sordum bir zekâ parıltısı sergileyerek. Daha bugün mü, yoksa yarın oldu mu ?

Yani, bugün günlerden ne ? Şu anda. . gece mi? Şey, ben hasta değilim, doğruyu söylemek gerekirse. Uyudum sadece.

- Uyudun mu ? diye sordu Viktor.

- Bu ani gelişimizin kusuruna bakmayın, dedi Bay Jacobi nazikçe. Saat oldukça geç oldu. Ama sizi üyeler toplantısına götürmeye geldik.

- Öyle mi? dedim ve rahatlamış şekilde gülümsedim. Tüm bunları muhtemelen düşümde görüyordum.

- Haydi, üzerine bir şeyler giy! diye emretti Viktor.

Elbette o saat itaat ettim. Düş sandığım gerçekte düş değilse, 149

Viktor'u bir daha yitirmemek için acele etmem gerekiyordu.

Hemen yakındaki kırmızı tuğladan inşa edilmiş kiliseye gittik. Tanrı'ya inanmıyordum ve dinsiz biri olarak kendimi Hıristiyanların arasında pek rahat hissetmezdim. Sanki şeker hastasıymışım ve etrafımı sürekli şekerleme yiyen insanlar sarmış gibi. El erini birleştirip başlarını eğmeleri bile, tüylerimi diken diken ediyordu.

Şimdi Viktor beni tam yirmi üç otuzda bir kiliseye sokuyor. Şansıma içeriye giremedik. Yaklaşık bin insan kilisenin önünde birikmiş, içeri girmeye uğraşıyordu. Ortalık disko girişinden fena durumdaydı. Mümkün olduğunca Viktor'a sokuldum. Öylesine tuzlu kokuyordu ki, onu yalamak geçti içimden. Oysa o bana bakmıyordu bile. Elimi yakalamış beni kalabalık içinde ileriye çekiyordu. Elbette pek şansımız yoktu. İki yandan kalçamı tuttu ve beni bir süre önünde iteledi.

Gerçi pek ilerleyemedik ama bu umurumda bile değildi. Viktor muhtemelen sadece içeri girmeyi arzuluyordu ve bu nedenle heyecanlıydı. Bense bunu üzerime almıyordum.

Arkama döndüm ve bana sarıldı. Onu öptüm. Aniden üzerimizde bir ses duyuldu ve bir an için bunu Tanrı'nın sesi sandım. Ses:

- Yeni Forum'un sevgili üyeleri, dostları, ve sempatizanları! Etkinliği bir saat sonra tekrarlayacağız.

Bu nedenle lütfen artık kiliseye akın etmeyin! İçeride yer kalmadı! Lütfen sabır gösterin! Etkinlik bir saat sonra tekrarlanacak!

İnsanlardan düş kırıklığına uğramış bir homurtu geldi. Vücudumu Viktor'unkine sürttüm.

- Bir saat vaktimiz var, diye fısıldadım. Viktor kiliseyi unutup şehvete teslim oldu. En azından birkaç saniye boyunca. Dillerimiz karşılaştı, sanki çiftleşmek isteyen onlarmış gibi. Sonra Bay Jacobi omzuma dokundu.

- Şimdi ne yapacağız, Viktor? diye sordu ümitsizce. Anlaşılan gözleri gerçekten de oldukça bozuktu.

Nihayet kiliseye girebildiğimizde Viktor beni, küçücük bir boşluk bulduğumuz bir sıraya doğru itekledi. Daha ben oturamadan atik davranıp yerimi kaptı. Yüzünde haylaz bir gülümsemeyle beni kucağına çekti.

- iyi mi böyle ? diye sordu kulağıma. Sonra kol arını, sanki beni düşmemem için tutuyormuş gibi belime doladı. Popomun altında kalan kemikli bacaklarını hissettim ve vicdanım sızladı. Ona mutlaka birkaç kilo fazla geliyordum. Ama ona benim kucağıma oturmasını teklif edemezdim, değil mi ?

O gece kimse dua etmedi. Saat neredeyse sabaha karşı ikiydi ve hemen konuya gelindi. Konuşan bir rahip değildi, en azından kimse cemaatin çobanı olduğunu iddia etmiyordu, isteyen herkes öne çıkıp mikrofona bir şeyler söyleyebilirdi. Bazıları açıklamalar okuyor, başkaları akıllarına o sırada geleni anlatıyordu. Nihayetinde ana konu, artık her şeyin değişmesi gerektiğiydi. Bir erkeğin kemikli bacaklarının üzerinde, kokusuyla yarı yarıya baygın halde oturmuş, o sırada konuşulanları dinlemiyordum bile. Mutluluğuma inanamıyordum. Her şey değişiyordu. Bütün yaşam, insanlar Pamuk Prenses uykularından uyanıyordu ve prens tam altımda oturmuş ve bana sarılmıştı. Daha ne isteyebilirdim ki ? Şimdilik hiçbir şey. Şimdilik.

Viktor'un göğsüne yaslandım ve ağırlığımı hafifletmeye uğraştım. "Ağır geliyor muyum?" diye sordum ama beni duymadı bile. Doğrudan konuşmacıya bakıyordu ve yüzü son derece ciddiydi.

Konuşmacı bir kadındı. Şempanze Kadın. İki saç perçemi, becerikli bir manevrayla yüzüne düşürülmüştü, onları enerjik bir üflemeyle yana attı ve bu da ona asi bir hava kazandırdı. Ama kafasında, bu imgesini çöpe yol ayan saçma bir Şarlo şapkası vardı. Konuşmasını bir kâğıttan okumuyor, artık neredeyse tüm arkadaşlarının Batı'da olduğunu anlatıyordu. Bir süre buna üzülmüş, ama şimdi içinde büyük bir öfke birikmiş.

- Neden kaçıyor bu insanlar ? diye bağırdı. Aç değiller, susuz değiller ve kimsenin başının üzerinde çatısı da yok değil. Kaçıyorlar çünkü, birileri onlara kaçmalarını yasakladı. Devlet yurttaşlarına haylaz çocuk muamelesi yaptığı için! -Bazı insanlar tam bu noktada alkışlıyor.- Kırk yıl boyunca burnumuzun dibine duvar diken, ağzımızı bağlayan bir hükümetle yaşadık. Artık yeter! İnsanlar zafer çığlıkları attı, her ne kadar kürsüdeki kadm tüm

bunlara kırk yıl maruz kalmamış olsa da. En fazla yirmi besindeydi.

- Özgürlük istiyoruz!

Viktor beni kucağından indirdi, ayağa sıçradı ve alkışlamaya başladı.

- Özgürlük, farklı düşünenlere! Özgürlük.. Herkes için özgürlük ! Seyahat özgürlüğü! İfade özgürlüğü! Basm özgürlüğü! Şempanze Kadın yumruğunu kaldırıp iki parmağını açtı ve alkış

koptu.

Viktor beni kaçamak şekilde yanağımdan öptü ve "Hemen dönüyorum" gibisinden bir şeyler söyledi. Sonra koşarak uzaklaştı. Kadına sarılışını gördüm ve kendimi şuradaki boş yere attım.

Üç konuşma daha bekledim, ama Viktor geri gelmedi.

İşte, diye düşündüm, demek bu kadardı. Ayağa kalktım ve kalabalık arasında kendime yol açtım.

Kimse benimle ne konuştu, ne de beni durdurmaya çalıştı.

Dışarıda gençler gruplar halinde toplanmış sigara içiyordu. Aralarında Maja'yı gördüm. Omzunda bir sıçanın jimnastik yaptığı bir punk'la konuşuyordu. İşgal evinden tanıdığım başka yüzlere de rastladım. Aralarında Mark yoktu. Oradan uzaklaşmaya baktım.

Az aydınlatılmış bir ara sokakta aniden kamyonlar park etti. Araçların brandaları toplanmıştı ve kasalarında adamlar oturmuş ayaklarını aşağı sarkıtmışlardı. Üzerlerinde üniformalar vardı; öfkeli ve yorgun görünüyorlardı. Adamların hepsi kırkını geçmişti. Ordu mensubu değillerdi. Çatışma grubuydu. Göreve çağrılmaları karşısında hissettikleri kızgınlık yüzlerine yansımıştı. Çocukları ve komşuları büyük olasılıkla kilisede oturuyordu.

Sırtımı dikleştirdim ve mümkün olduğunca düz yürümeye gayret gösterdim. İşte bir devlet düşmanı geliyor. Yeni Forum'un muhtemel bir üyesi. Cesaretiniz varsa tutuklayın beni. Coplayın beni. Ya da daha iyisi: üzerime

ateş açın! O zaman Viktor mezarımın başına gelir. O zaman büyük bir hata yaptığmı anlar. Kendini suçlu hisseder. Şempanze Kadın'ı yanından kovar. Sadece beni sever. Ta ebediyete kadar. Amin.

Adamlar beni sıkıntılı ve yorgun bakışlarla süzdü. Başka bir şey olmadı. İçlerinden biri şapkasını biraz daha yüzüne doğru çekti. Buna rağmen tanıdım onu.

Benimle birlikte ofiste oturan ve dört harfle yazılan Kızılderili çadırının isminin "tipi" olduğunu açıkladığım Bay Schroder'di bu.

Kendimi şilteme attım ama hemen uyuyamadım. Yeniden kalktım ve dişlerimi, epeydir yapmadığım kadar özenle fırçaladım. Saat üç buçuktu, hiç uykum yoktu ve birden acıkmıştım. Son hazır çorbayı da yapmıştım, evde ekmek kırıntısı bile yoktu. Tüm dolap ve çekmeceleri aradım ve sonunda komodinin çekmecesinde, ambalajında Noel yıldızlan resmedilmiş sütlü çikolata buldum.

Onu hemen yedim ama tadı biraz sasıydı. Sonra dişlerimi bir kez daha fırçaladım, lavaboya kahverengi, köpüklü bir sos tü-kürdüm ve aynadaki aksimle karşılaşmamaya özen gösterdim. Bir şilteden diğerine yuvarlandım. Hiçbir işe yaramıyordu. Kaslarım ağırlaşmıştı, üç ya da dört kez esnedim, ama uyku beni hep yan yolda bıraktı.

Sırtıma bir şey battı. İki kürek kemiğimin arasında sivri ve sinsi bir batma hissi. Çakım. Artık kapatılmıyordu ve sentetik malzemeyi delip geçmişti. Handiyse kendi kendimi bıçaklayacaktım.

Çakıyı dikkatle inceledim. Temizleyip bileyleyecek olsam belki de yeniden kul anılır hale gelebilirdi.

Mutfağa gidip çalışmaya başladım. Bir saat sonra çakı tekrar yeni gibiydi. Üstelik keskin. Daha önce olmadığı kadar keskin.

Orada oturup hangisini daha önce halletmem gerektiğini düşündüm. Viktor'u mu, Şempanze Kadm'ı mı ? Bu konuyu düşünmenin gerçekten de çekici bir tarafı vardı. Ama bu kez yapamayacağımı hissettim. Bu kez farklı olduğunu düşündüm. Tamamen farklı. Âşıktım sanırım.

Gerçekten âşık.

Örümcek, lekeli muşambayı neredeyse rahat bir gezinti temposuyla geçti. Anlaşılan evimin tozlu köşelerini dışanya tercih ediyordu. Dönüşü için bundan kötü bir zaman bulamazdı. Bıçağım sayesinde bir aşçıbaşının hızlı hareketleriyle onu birkaç parçaya doğradım.

I ıı Marmelat

- Mark nasıl? diye sordum bir sonraki gösteride karşılaştığım Maja'ya. Aslında gerçekten de öğrenmek istemiyordum. Şimdi de ikisinin bir çift olup olmadıklarını öğrenmek umurumda bile değildi. Maja ile Mark, ne kadar da sevimli olurdu.

- Mark mı ? diye sordu Maja ve bakışlarıma karşılık vermekten kaçındı. Şey, biliyor musun. .

Etrafımızdaki insanlar bize çarpıyor, sloganlar atıyordu; Ma-ja'yı duyamıyordum.

- Nee? diye bağırdım.

Yakınlaşmamı işaret etmek için başını salladı ve iyice sokuldu.

- Doğru duydun, dedi kulağıma.

- Hiçbir şey duymadım, diye bağırarak karşılık verdim.

- Mark öldü, dedi Maja Bunu kısık sesle söylemişti, ama göstericiler tam o esnada soluk aldılar ve onu açık seçik duyabildim.

- Öldü mü ? Bu sözcüğü ilk kez duymuş gibi davrandım. Başımı iki yana sal adım ve olduğum yere oturdum. Sokağın ortasına, insanlar etrafımdan dolaşıyor, bazılan bana, bir cenin gibi kıvnl-mış

bedenime çarpıyor. Maja cesaretini koruyup yanımda durdu ve beni insan seline karşı korudu.

- Kalk ayağa, Mila! diye bağırdı. Kalk ayağa! Beni çekiştirirken düşündüm: ÖLÜ. Soldan okununca da başında bir ünlü vardı, sağdan okununca da. Çok kısa bir sözcük, aslmda sadece iki hece. Dudaklan bir balığınkiler gibi yuvarlamak yeterliydi.

Acıyı bekledim. Gözyaşlarımı. Bir şey olmadı. Nihayet ayağa kalktım ve Maja'yla birlikte yürümeye başladım. Saçını, onu daha da şişman gösteren punk stilinde kestirmişti. En azından omzunda bir sıçan gezdirmiyordu. Üzgün falan görünmüyordu, daha çok mahcup olmuş

gibiydi. Sigarasını yangından mal kaçırır gibi aceleyle içiyordu. Sigarayı bırakmıştım ama bana bir tane tuttuğunda minnettarlıkla kabul ettim. Filtresizdi ve sürekli tütün parçalan tükürmek zorunda kalıyordum.

- Meseleye şöyle bakman gerekiyor, dedim kendi kendime. Mark aklına bir şey koydu ve bunu başardı. Gerçekten de başardı.

- Bir şey mi dedin ? diye bağırdı Maja.

- Önemli bir şey değil.

Kendimi suçlu hissediyor değildim. Suçlu olduğumu biliyordum. Sadece ben. Hayır, sadece ben değil. Maja'nm da biraz suçu vardı. Ve Ilona. Ve Mark'ın annesi. Ve muhtemelen Mark'ın babası.

Ve elbette Mark'ın kendisi. Ama başta ben suçluydum.

Aniden burnumun dibinde bir mikrofon belirdi.

- Bir şey söyle, dedi Maja ve kıkırdadı.

Yutkundum. Sonra kendimi toparladım ve konuşmaya başladım:

- Bazı günler "ben" demekten utanıyorum. Bu gün böyle bir gün. Ve ne mutlu ki "biz" diye bağırabiliyorum. "Biz" diye bağırmak hoşuma gidiyor. "Ben" olmasa, "biz" de olmazdı, ama şimdiye dek bir "biz" oluşturamayan çok fazla "ben" vardı. .

Bundan sonra söyleyecek bir şey bulamadım. Maja alkışladı. Onun dışında kimse alkışlamadı.

Zaten mikrofon açık bile değildi, Maja'nın bana saatler sonra açıkladığı üzere. Sonra televizyonumu işgal evinden çıkarmama yardımcı oldu. Adı Benni olan ve Mark ile İlona'nın odasında yaşayan bir pank bize, ailesinden aldığı steyşın Trabant'mı ödünç verdi. Gerçi Maja'nın ehliyeti yoktu ama araba kul anmasını az çok biliyordu. Arabayı sarsıntıyla kaldırıma çıkardı ve kapımın hemen önünde durdu. Aracın bir yerinden kuşku uyandırıcı bir gıcırtı geldi.

- Ve mikrofon kapalıydı, öyle mi? diye sordum bir kez daha.

- Kapalıydı. Sana yemin ederim.

Konuğum kendini sürpriz şekilde şilteye attı ve kendisine kahve hazırlamamı istedi.

- Sütlü ve şekerli olsun, diye bağırdı arkamdan. Anlaşılan ken-II

dimi müteşekkir hissetmem gerektiği konusunda kesin bir kanıya varmıştı.

Odaya döndüğümde sigara içiyordu ve karşısındaki televizyon karıncalı bir görüntü veriyordu.

Portatif bir antene bağlı televizyonun ekranında pek bir şey belli olmuyordu.

- Bir gerilim filmi, dedi Maja. Bir süre daha kalmak istiyor gibiydi.

Kahvesini önüne bıraktım ve şeker kavanozunu ona doğru itekledim.

- Sütüm yok, dedim ve bekledim. Gözkapaklanm düşüyordu, normalde bu saatte yatağa girmiş

olurdum.

- Ortada kadın katilinin teki var, dedi Maja.

Teslim olmuş halde onun yanına çöktüm. Kahve ve tütünün rahatlatıcı kokusu sardı beni ve televizyonda on beş dakika boyunca bir cırcırböceğinin sesi duyuldu.

- Benni'yi nasıl buldun? diye öğrenmek istedi Maja. Gözlerimi aralayıp uyku mahmuru yüzümü ona döndüm.

- Hoş, dedim ve nasıl göründüğünü anımsamaya çalıştım.

- O kadar mı ?

- Daha ne olsun ki? diye sordum gönülsüzce.

Sarı-yeşil boyalı saçı vardı ve sürekli burnundan kayan bir güneş gözlüğü takıyordu. Nedense az önce bir çocuğun doğum günü partisinden gelmiş gibiydi.

- Yani, diye yanıtladı Maja. Bana âşık. Öyle diyor.

Bir süre konuşmadan karşımızdaki paraziti izledik. Seslere bakılacak olursa katil bir cinayetin tam ortasındaydı.

- Birisi var mı ? diye sordu son derece demode biçimde. Omuzlarımı çektim.

- Belki de. Pek emin değilim.

- Bana adını söyler misin ? diye sordu ve sevimli bir sırıtış takındı.

Televizyona doğru eğildim, sinirle kaşındım ve film ilgi çeki-ciymiş gibi davrandım.

- Ee ? diye üsteledi.

Gece rüyamda Mark'ı gördüm. Her zamanki gibi görünüyordu, tek fark saç örgüsü bu kez ters taraftaydı ve saçı yüzünü gizliyordu.

Nabzımın çılgın atışları beni uykumdan uyandırdı. Kalbim göğsümden çıkmak istercesine atıyordu.

Gece lambasını açtım ve yatakta doğruldum. Ağzım kurumuştu, ama kalkıp mutfağa gitmek istemiyordum. Yastığımın altındaki Jack London kitabını çıkardım ve arasındaki çubuk krakeri aldım.

Yosunun içinde oturmuş, ağzına bir kemik almış, kemiğe pembe rengini veren yaşam kalıntılarını emiyordu. Etin tatlı kokusu, neredeyse bir anı kadar uçucu ve gerçekdışı haliyle adamı çıldırtıyordu. Çenesi kemiği sıkıca kavradı ve gıcırtılı sesler çıkararak onu kemirmeye koyuldu.

Bazen kemik kınlıyordu, bazen de dişleri.

Tereddütle çubuk krakerimi ısırdım ve onunla ağzımda oynadım. Tadı sası ve kuruydu; sadece üzerindeki tuzun taze ve Baltık Denizi'ni hatırlatan bir tadı vardı. Markla birlikte denize gitmeliydim, diye düşündüm. Ruhu berelenmiş bir adamı onaramazken bir çocuğa nasıl bakacaktım? Nabzımın yeniden hızlandığını hissettim ve okumaya devam ettim: Sonra kemikleri kaya parçalarıyla kırdı, onları lapa haline getirdi ve hepsini yuttu. Kemikleri aceleyle kırarken elindeki kaya, parmaklarına da isabet etti ve çarpan taşın parmaklarım o kadar da acıtmadığım fark edecek kadar vakti oldu.

işin kötü olan kısmı, hiçbir şeyden pişmanlık duymamamdı. Bay Kraus, Leopold hatta Mark bile, benimle karşılaşmamış olsaydı büyük olasılıkla şimdi hayatta olurdu. Ama temel olarak bir yanlış

yaptığımı düşünmüyordum. Denize yapılacak seyahati hariç tutacak olursak.. Neyi değiştirebilirdim ki?

Sabah uyandığımda Maja banyoya çoktan girmiş, bir şarkı mırıldanıyordu. Aslında bir ezgiden söz etmek mümkün değildi. Kahvaltı için ne hazırlayabileceğimi düşündüm. Kavanozun dibinde kalan hazır kahve, bir nane çayı poşeti, birazcık çilek marmelatı ve yaklaşık elli gram tereyağı dışında ona sunabileceğim bir şey yoktu.

Banyo kapısı açıktı ve Maja'ya günaydın demek için içeri baktım. O sırada benim fırçamla dişlerini fırçalıyordu. Bir şey söylemedim. Maja köpüklü ağzıyla gülümsedi.

- Hemen gidip ekmek alcam, dedi boğuk bir sesle. Anlaşılan mutfağımı araştırmıştı bile.

Benden tek bir mark bile istemeden evden çıktı. Fırından alınan ekmeğin düşüncesi, diş fırçamın yazgısıyla baş edebilmemi sağladı. Islak fırçanın üzerinde hâlâ biraz diş macunu kalmıştı. Fırçanın sapım işaret ile başparmağım arasına aldım, mutfağa koştum ve fırça kısmını Maja'nın ateşe koyduğu ve kaynamaya başlamış kahve suyuna daldırdım. Rafadan yumurta yapmaya yarayan kum saatimi ters çevirdim ve şarap kızılı kumun aşağıdaki bölmeye akışını izledim. "Mısır" dedim hipnotize edici bir ses tonuyla. Bu narin kum tanelerini izlerken hep böyle derim: "Mısır."

Sonra Maja'nm ölü bakterilerini mutfağa saçtım.

Ama sonra dişlerimi fırçalarken fırçanın kılları döküldü.

Sandviç ekmekleri sıcaktı ve marmelatm içinde şansıma yarım çilek parçası buldum. Demek ki güne o kadar da kötü bir başlangıç olmamıştı. Maja, Benni'yi biraz süründüreceğini açıkladı.

Nerede kaldığını düşünmesini istiyordu.

- Ne dersin ? diye sordu. Sence beni mi özleyecek, yoksa ailesinin Trabi'sini mi ?

- Elbette seni, dedim bonkörce. Maja'ya ödünç verdiğine göre arabaya karşı çok derin hisler beslemiyordu.

Geniş elini koluma koydu; tırnakları koyu yeşil renkte bir ojeyle boyalıydı; elini silkelememek için kendimle mücadele etmem gerekti. Belki de Maja kendine bir dost anyor, diye düşündüm.

Gözümün içine bakıp yalan söylediği aklımın ucundan bile geçmezdi.

Zil çaldı ve Benni karşımızda bitti. Soluk görünüyordu, sadece yanakları kızarmıştı. Sarı-yeşil saçı, uzun süredir biçilmemiş çimen gibi duruyordu başında. Maja'nın onda ne bulduğunu anlamadım.

Bir çocuğa benziyordu.

- Gördünüz mü? diye bağırdı. Televizyonda verdiler, gördünüz mü?

Hızla yanımızdan geçip televizyonu açtı. Belki de Benni en çok benim televizyonumu özlüyordu ?

Gördüklerimiz sadece zikzak ve dalga biçimli çizgilerdi. Benni çaresizce antenle boğuştu, yere yattı, onu havaya kaldırdı, başının üzerine yerleştirdi, ama nafile.

- Neler oluyor? diye sordu Maja sonunda sert bir sesle.

- Ne mi oluyor. . kızım. .

Maja'yı tuttu ve onu kol kasları kabaracak şekilde havaya kaldırdı, sonra onu yüksekten yere bıraktı.

- Duvar, dedi. Duvar yıkılıyor.

- Delirdin herhalde, dedi Maja.

- Şimdi işe gitmem gerek. Zaten bir saat gecikmiştim. Benni avucunu alnına vurdu. Aloo, kızlar, burada size zırva anlatmıyorum herhalde! Maja'nm elini tuttu ve onu zorla yanında sürükledi. Maja bana döndü.

- Sen de geliyor musun?

- Nereye ?

Soruma yanıt alamadım ve kararsız şekilde ikisini izledim. Benni Maja'yı ailesinin arabasına itti.

- Haydi, dedi bana da, ne bekliyorsun ? Omuzlarımı çektim. Bin arabaya! diye emretti.

- Nereye gidiyoruz ? diye sordum inatla

- Batı'ya be!

Maja eliyle beni içeriye çağırdı ve tereddütle de olsa pes ettim. En kötü ihtimalle Maja bizi öldürürdü, değil mi ? Aslında Benni yüzünden ölmeye hiç niyetim yoktu.

- Viktor! diye bağırdı Maja, yeniden arabadan inmek üzere olduğumu fark edince. Viktor'u da alalım!

- Hangi Viktor'u ? diye bağırdı Benni gerginlikle.

- Şu kızın sevdiği Viktor'u, aptal!

Benni, Viktor'un evinin yol üzerinde olduğunu öğrenince kabul etmek zorunda kaldı. Sınıra giden yol üzerinde.

Viktor'un paldır küldür gelişimize nasıl tepki vereceğini dü-

şündüm. İkisi ön koltukta sigara içiyordu ve arkaya doğru kalın bir duman bulutu süzülüyordu.

Benni öksürüyor, öksürmediği zamanlarda da, bize bir şey anlatmak istercesine boğazını temizliyordu. Buna rağmen tek kelime söylemedi.

Kilisenin önünde durduğumuz ve içeriye girmeyi beklediğimiz sırada Viktor bana evini tarif etmişti. Benni'nin iki kez evin önünden geçmesine izin verdim. Ya tüm bunları uydurduysam ? O

zaman aptal gibi ortada kalırdım. Peki ya kapıyı Şempanze Kadın açacak olursa? O zaman ona şöyle sormam gerekiyordu: "Viktor evde mi ?" Bir şeyler geveleyecekti, ta ki Viktor, beline sardığı bir havluyla kapıya gelene kadar. Bunu göze almak niyetinde miydim ? Neyse, elimden başka ne gelirdi ki ?

Viktor yalnızdı ve giyinmişti bile. Kahvaltı ediyordu ve tıraşsız çenesinde bir marmelat lekesi kalmıştı. Benni'nin anlattıklarını ona aktardım, garip bir şekilde bana hemen inandı. Beni omuzlarımdan yakalayıp hırsla sarstı. Neyse ki bu arada gülüyordu.

Arka koltuğa sıkıştık ve hemen el ele tutuştuk. Sanki hiçbir şey olmamış gibiydi. Viktor tüm yolculuk boyunca gülümsedi, Maja saç perçemlerini

parmağına doladı ve Benni öksürüp boğazını temizlemeyi sürdürdü. Bense, Viktor'un elini bir ganimet gibi sımsıkı tutmak dışında hiçbir şey yapmıyordum.

Vurulup öldürülecek olursak bizi böyle bulmalıydılar. Ebediyete kadar el ele. Otopsi yapacak olsalar, ikimizin de kahvaltıda marmelat yediğimiz anlaşılacaktı. Bizi uzun süreli bir çift olarak düşünüp birlikte gömeceklerdi.

Sınıra korkunç bir hızla kısa sürede ulaştık. Önümüzde ve arkamızda Trabiler, Ladalar, Wartburglar ve Skodalar vardı. Ne bir Mercedes, ne BMW, ne de Opel.

Nöbetçiler, sanki normal bir gün ve burası da sanki normal bir sınır kapısıymış gibi gülümsüyordu.

Kimliklerimizi damgaladılar. Hepsi bu. Benni arabayı kaldıracağı sırada bir nöbetçi onu bir el hareketiyle durdurdu, işte şimdi, diye düşündüm.

Benni pencereyi indirdi ve adam başını içeri sokup bize baktı. - Geri döneceksiniz herhalde, değil mi ? diye sordu. Sesi kötücül değildi, daha ziyade kıskanıyor gibiydi.

" - Elbette.

- Kesinlikle.

- Siz ne sanıyorsunuz ?

- Herhalde, dedik uslu uslu. Devam etmemizi işaret etti.

- Bu gerçek olamaz! diye bağırdı Viktor. Elimi, oyun hamuruy-muş gibi sıkıyordu. Bu.. bu..

Gözleri çakmak çakmak parlıyordu ve az önce ona baba olacağını açıkladığımı hayal ettim.

- Tanrım! diye kekeledi. Buna inanamıyorum. Bu.. bu çılgınlık. Çıl-gvn-lık!

Elini karnımın üzerine yerleştirdim; fark etmemiş gibiydi ve dışarısını izliyordu.

Maja ile Benni sigara içiyordu. Maja'nın omuzlan sarsılıyordu ve onun hem gülüp hem de ağladığını anlamam için epey bir süre geçmesi gerekti.

- İnanamıyorum, diye inledi.

- Bunu ileride torunlarımıza anlatabiliriz, dedim kısık sesle ve başımı Viktor'un omzuna yerleştirdim.

- Hey, arkadaşlar, diye homurdandı Benni sigarası dudaklan-nın arasında sallanır halde. Ku'damm'a gidiyoz, değil mi ?

Ertesi günün akşamında Viktor'la Duvar'ın üzerinde oturuyorduk. Duvar'ın üzerinde. Bacaklarımızı Batı'ya sarkıtmış, Doğu'ya sırtımızı dönmüştük. Brandenburg Kapısı'nda yüzlerce insan toplanmıştı. Gülüyor, dans ediyor, haykınyor ve içiyorlardı. Bazılan bağırıyordu:

- Duvan yıkmak gerek!

Şimdilik burası bana son derece rahat geliyordu.

Viktor'un elini sımsıkı tutuyordum. Sanki dünden bu yana onu hiç bırakmamış gibiydim. Şampanya içmiştik, ama bölüştüğümüz bir muz dışmda bir şey yememiştik.Viktor'un parmaklan epeyce bir süredir uykuya dalmış gibi kıpırdanıyordu, ama elini bırakmaya niyetim yoktu. Bu hengâmede eminim kısa sürede kaybolurdu. Belki de Şempanze Kadın buralarda bir yerdeydi.

161

Viktor iç geçirdi ve eziyet çekiyormuş gibi gülümsedi bana. Dudaklarıma hızlı ve şiddetli bir öpücük kondurduktan sonra elini kurtardı. Onu yeniden yakalamak için atıldım, ama el erini kol-tukaltlanna sakladı.

- Alınma lütfen, dedi pes bir sesle.

- Ne ? diye sordum kızgınlıkla. Ne için alınmamalıyım ?

- Senden hoşlanıyorum, dedi ve durdu. Çok, çok hoşlanıyorum. -Ama?.

- Ama. . dedi uzatarak. Bakışlarını kitleler üzerinde gezdirdi. Dünya çıldırmış, diye mınldandı.

Tamamen çıldırmış.

İleri geri sal anıp bacaklarımı havada savurdum.

- Mila. . Ben. . yapamam. .

Tamam. Nihayet söylemişti işte. Bu da ne demekti şimdi ?

- Neden?., diye sordum boğuk bir sesle.

- Birbirimize zaman tanımalıyız, dedi duraksayarak.

- Zaman mı? Bakışlarımdan kaçındı. Sanki onu ilk kez görüyor gibiydim. Kırışık silahşor gömleği ve trençkotuyla gerçekten de Dartanyan'a benziyordu. Hatta biraz Fransızca da biliyor, Jack London okuyor, San Francisco'ya hayranlık duyuyordu ve geniş, pürüsüz omuzlan ve göğsünde kıllan vardı -oraya kadar ulaşmayı başarmıştım.

- Biraz zaman, dedi.

- Ne kadar ? diye sordum, sanki pazarlık yapıyormuşuz gibi soğuk bir ses tonuyla.

- Bilmiyorum, dedi ciddiyetle. Belki üç ay ya da dört, belki de bir yıl. .

- Siktir, diye kaçırdım ağzımdan. -Üzgünüm. Mesele. .

- Diğer kız yüzünden, değil mi ?

- Biliyor musun, aslında göründüğünden çok farklı. O kadar basit değil. . Ona borçluyum, ama bu konuda sana hiçbir şey söyleyemem. Ona söz verdim.

- Pekâlâ, dedim. Bana bir şey açıklamak zorunda değilsin. Ben anlayacağımı anladım. Aslında hiçbir şey anlamamıştım. Benimle olmayı istiyor muydu, istemiyor muydu ? Şempanze Kadınına 162

ve kimbilir daha başka hangi kadına bir şey borçluysa, neden benim yanımda oturuyordu?

Omzuma, sanki futbol takımından arkadaşıymışım gibi bir şaplak indirdi. Sırtımdan aşağı buz gibi bir şey indi. Ona gülümsedim:

- Sen de benim ilk seçimim değilsin. Erkek arkadaşım birkaç gün önce intihar etti. Ama ben bir köşeye çekilip etrafına ağ ören bir karadul değilim. Gördüğüm kadarıyla karşımıza yeni bir dünyanın kapıları açılıyor ve tüm bunlar olurken ben de orada olmak niyetindeyim.

Daha tek kelime edemeden, "Görüşürüz !" diye seslendim ve duvardan atladım. Aşağıda balıketli bir kadın yakaladı beni ve birbirimize sarıldık. Batı parfümü ve Batı saç spreyi kokuyordu.

O karmaşada ortadan kaybolmak çok kolaydı. Bir süre sonra etrafıma bakındım. Viktor hâlâ Duvar'ın üzerinde oturuyordu. Yüreğim buz tutmuş halde güruhun içinde ilerledim. Hissetmek istemiyordum. Nefret etmek istemiyordum. Birinden nefret etmek, onun ölümünü arzulamak demekti. Vıktor'u öldürmek istemiyordum.

Bir grup yabancıya takıldım. Duvar'ın önünde fotoğraflarını çekmemi istediler benden, sonrasında onların yanında kaldım. Neşeli ve çakırkeyiftiler ve içmeye devam ediyorlardı. Onlarla birlikte güldüm ve

midem bulanana kadar onlarla içtim. Kâğıttan bir Alman bayrağım tutuşturduk ve bu kadar güzel yandığı için mutlu olduk.

Sabah bir hızlı tren istasyonunda uyandım. Yabancılardan biri yanıma uzanmış horluyordu. Elini pantolonuma sokmuştu.

Nazikçe onu oradan çıkardım ve istasyon platformuna çıktım.

- Özür dilerim, dedim açık gözlerle bir banka uzanmış, şaşkın şaşkın etrafına bakınan yaşlıca bir adama ürkekçe. Zehlendorf a nasıl ulaşabilirim ?

Adam puflayarak doğruldu.

- Warm. . diye mırıldandı.

- Ne ? dedim.

- Wann. . see, dedi peltek peltek. Warm. . see yönüne bin.

- Teşekkürler.

Başını salladı ve ağır hareketlerle yeniden uzandı.

12

Yoğurt

Bir süre "Transbay Transit Terminali"nin gri, kişiliksiz binasında yolumu kaybetmiş şekilde dolaşıyor ve sonunda danışmaya gidiyorum. Alice boynumdaki kanguruda ağırlaşmış, uyuyor.

Sıraya giriyorum, bekleyenler genellikle öğrenci. Sırt çantalarını ve valizlerini yorgun halde iteliyorlar. Bakışları boş ve gözleri cam bilyeler gibi; belki de okullar burada tatile daha yeni giriyordu. Alice uykusunda memnuniyetle iç geçiriyor, ağzının aşağı bakan kenarında sütlü tükürüğü toplanıyor.

- Glen El en ? Gişedeki adam yüksek sesle ve anlayışsızca soruyor. Başmı iki yana sal ayıp omuzlarını çekiyor. Başımı eğiyor ve elimdeki kırmızı şarap etiketini önüne bırakıyorum.

- Glen El en, diye tekrarlıyorum kısık ama inatçı bir sesle.

- No. Adam sabırsızca Glen El en adında bir kente giden bir Greyhound otobüsünün olmadığını açıklıyor.

- Glen El en. Sonoma Valley, diyorum bir aptala denk geldiğimi kabullenmek istemez halde.

- Sorry, diyor adam. Ama gerçekten üzülmüşe benzemiyor. Birazcık bile olsun değil. Bir sonraki müşterisine yöneliyor. Ardından bakıyor, kanıtım olan kâğıt parçasını havada sallıyorum.

- Sorry! diye tekrar bağırıyor benden tarafa, Alice irkiliyor. San Francisco'da nazik olmayan insanlar demek ki gerçekten

vardı.

Kızım inanmaz gözlerle etrafına bakmıyor ve ağlamaya başlıyor. Uyandırılmaktan hoşlanmıyor.

Otobüs terminalinin üzeri kapalı ve içerisi karanlık. Platformlar arasında ilerliyor ve Alice yeniden uykuya dalana dek "Süse, sevgi-164

li Süse" şarkısını mırıldanıyor ve otobüs tabelalarım okuyorum.

Nasılsa, tüm otobüsler terminali terk etmiş olmalı. Ortalıkta tek bir yolcu bile görünmüyor. Park halindeki araçların içine bakıyorum -buralarda da kimse yok.

Sonra zenci bir oğlan fark ediyorum. Omuzlan, kol arı ve bacakları seğiriyor. Bedeninin her yanı seğiriyor.

- Can you help me ?l diye soruyorum dikkatlice.

Bana inci gibi dişlerini sergiliyor ve dilinin üzerinde somon rengi bir sakızm parladığını görüyorum. Gözleri kocaman ve beni ilgiyle inceliyor. Sakızını bilerek lakayıt biçimde, ağzını açarak çiğniyor ve walkman'inin kulaklıklarını çıkarıyor. Vücudu yavaş yavaş seğirmelerden sıyrılıyor.

Bu arada eline Kaliforniya haritasını tutuşturuyor ve gitmek istediğim noktayı kurşunkalemle işaretliyorum.

Oğlan parmağıyla haritayı izliyor, ardından otobüs terminalinde bakmıyor. Boş bir otobüsü işaret edip "Red Line" ile Santa Rosa yönünde gitmem gerektiğini açıklıyor. Alice'i dikkatlice okşuyor ve üzerine eğilip onu kokluyor; burnu dans ediyor gibi.

- Hmm, diyor ve gülüyor.

Kızım etrafına buharlaşmış süt kokusu yayıyor.

Otobüs ancak dört saat sonra hareket edecek. Embarcadero-Center'da vakit öldürüyor, önce bir hindili sandviç, ardından da bir peynirli sandviç yiyor ve kırmızı parke taşı döşeli zeminde kayan, hatta kaykaylanyla merdivenlerden inmekten bile çekinmeyen kaykaycıları izliyorum. O nesnelerin üzerinde, sanki doğduklarında ayaklarında onlar varmışçasma rahat duruyorlar.

Bense tökezlemeden ip bile atlayamam.

Aslında San Francisco'yu terk etmek istemiyorum, ama burada da kalamam. Korkum kendim için değil; ama annesi hapse atıldığı takdirde Alice'e ne olur? Büyükşehir demek, risk demek.

Belki de Amerikan taşrasında, Viktor'un hayallerini süsleyen kentin yakınlarında -ama fazla da yakınlarında değil- kendimize

I. Bana yardım edebilir misiniz? (yay.n.)

göre küçük bir yer bulabiliriz. Kimsenin bilmediği bir yer. Hatta San Francisco otobüs terminali danışmasında duran görevlinin bile varlığından habersiz olduğu bir yer.

Jack London Glen El en'da yaşamıştı. Belki de aradığımız yer Glen El en'dı.

Babam beni Berlin-Zehlendorf'taki evinin kapısında gördüğünde pek sevinmişe benzemiyordu.

Altın renginde yıldızlarla süslü parlak mavi bir pyama ve ufak ev terlikleri giyiyordu.

Günaydın demek yerine, "Saat kaç ?" diye sordu.

Saate baktım. Altı on ikiydi. Ona söyledim.

- Erkencisin, dedi hoşnutsuzlukla.

- Sonra gelmemi ister misin ? diye sordum uslu uslu.

iç geçirip bin ikinci gece de uykusundan uyandırılan masal anlatıcısı gibi bir el hareketiyle beni içeri çağırdı.

- Sabahın erken saatlerine kadar eğlendik, diyerek özür diledim aksi biçimde.

- Senin de geleceğini tahmin etmiştim. -"Senin de" mi?

Geç kalmıştım. Bin bir gece geç kalmıştım. Beni oturma odasına doğru itti; televizyon açıktı, ama sesi kısılmıştı ve Duvar'ın berrak, renkli resimlerini

gösteriyordu. Siyah deriden koltuğa oturdum ve hemen içine gömüldüm.

Çevremde kitap, video kaseti, CD, evrak ve dergi dolu raflar vardı. Masanın üzerine dizilmiş boş

şişeleri -kanyak, şarap, bira ve şampanya- görmezden gelmeye çalıştım, en azından onları görmemiş gibi davrandım.

Parmaklarım bir şişe mantarı buldu ve onu parçalamaya koyuldu. Babam uzaktan kumandayı masaya bıraktı.

- Bir saat daha uyumam gerekiyor, diye açıkladı. Yoksa benden hayır gelmez.

Başını bana doğru sal adı ve kayboldu. Mantar parçacıklarını, döşemede ölü bir hayvan gibi yatan pelüş terliğe isabet ettirmeye çalıştım. Sonra uzaktan kumandaya uzandım. Daha önce böyle bir şeyi elime hiç almamıştım.

- Duvar yıkılmalı! Duvar yıkılmalı! diye geldi televizyonun sesi aniden. Kamera dün geceki insanların yüzlerini taradı. Etrafta hoplayıp zıplıyor, birbirlerine sarılıyor, tırmanıyor, dans ediyorlardı. Birbirine sarılmış bir âşık çift gördüm; Viktor'la birlikte kendimi gördüm. Televizyona iyice yaklaştım, ancak kamera bir daha o yöne dönmedi; ama hiç kuşkum yoktu: Viktor ile Mila, yılın çifti, duvarın üzerindeki âşıklar, ulusun çifti! Tüm siyasî partilerin siyasetçileri ayağa kalktı ve Alman ulusal marşını söyledi.

- Aşkın şöleni, sevincin şöleni bu! Birbirine ait olan parçalar nihayet birleşip tamamlanıyor! diye müjdeledi muhabir.

Hadi canım! Hiçbir şeyin birleştiği yok, tamamlanmaktan söz etmekse mümkün bile değil.

Televizyonu kapattım.

Trafiğin uğultusu içeri doldu ama ev yine de bana fazla sessiz geldi. Ayağa kalktım, pencereden dışarısını, yabancı insanları, araba ve otobüsleri izledim. Bir fırıncı dükkânını açıyordu ve kimse önünde kuyruğa

girmemişti. Cebimde tek bir uyuz Batı Markı yoktu, ama karnım zil çalıyordu.

Babam' ortalıkta görünmedi, başka biri de öyle. Koridora süzüldüm, mutfağın kapısı aralıktı.

Buzdolabından kendime şeftali ve çarkıfelek meyvesi aromah bir yoğurt aldım, her ne kadar çarkıfelek meyvesinin ne olduğunu bilmesem ve yıllardır şeftali yememiş olsam da. Sonra hevenginden bir muz kopardım ve bir nektarin ve ne olduğunu bilmediğim yeşil bir meyve daha aldım. Ganimetimi siyah kanepeye taşıdım, bir kez daha mutfağa dönüp kendime tabak, kaşık ve bir de bıçak aldım.

Yoğurdun içinde turuncu renkli küçük parçacıklara rastladım. Tatlı, yumuşaktı ve sanki dişsiz biri için özel hazırlanmışçasına özenle doğranmıştı. Muz arsız bir büyüklüğe ve renge sahipti, nek-tarinin de çekirdekleri yoktu. Meyvenin içinde dilimle çekirdek aradım, yutmadan tüküreyim diye, ama tükürecek bir şey yoktu.

Doğu'daki portakal ar Küba'dan geliyordu; yeşil, ekşi ve çekirdekli oluyordu. Gerçek nektarin sadece yılbaşlarında, Rus dükkânında bulunabiliyordu. Elbette bunun için iki üç saat kuyrukta beklemek gerekiyordu.

Yeşil meyveyi ne yapacağımı pek bilemedim. Onu ikiye böldüm ve içinden yağlı, düz bir çekirdek çıktı. Meyvenin özlü kısmı güzel görünüyordu; sıkıydı ve dostane sarı yeşil renkteydi. Ama tadı hiçbir şeye benzemiyordu. Onu mutfaktaki üç çöp kovasından birine attım. Babamın neden üç çöp kovasına ihtiyacı olsun ki? Her biri farklı bir parlak renge boyanmıştı.

Buzdolabındaki diğer yedi yoğurdu yanıma aldım ve hepsini sırayla yedim. Yedisi de farklı tattaydı: cevizli, çilekli, böğürtlenli, orman meyveli, badem-muz karışımlı, frambuazlı ve kivi-mango karışımlı.

Plastik bardakları yalayarak sıyırdım, iç içe geçirdim ve ne yapacağımı bilmez halde onları buzdolabının üzerine koydum. Evdeyken bu plastik bardakların belli bir değeri olurdu; içlerine kalem yerleştirilebilir, ataç ya da

fenik biriktirilebilirdi. Babamın böyle kaplarla ne yaptığım nereden bilecektim. En azından doymuştum.

Rafların önünde bir aşağı bir yukarı yürüdüm ve kitapların sırtlarında göz gezdirdim. Babam çok sayıda seyahat rehberine sahipti. San Francisco hakkında resimli bir kitabı raftan aldım ve karıştırmaya başladım. Dünyanın en ünlü köprüsü altın kızılı rengiyle parlıyordu. Alcatraz, körfezin içinde taştan bir yıkıntı gibi yüzüyordu sanki. "Transamerica Pyramid" devasa bir dikene benzeyen tepesiyle, bulutsuz gökyüzünü tırmalıyordu.

Üç dakika kadar kitabı Viktor'a götürüp götürmemeyi düşündüm. Eminim onu daha fazla sevindirecek bir armağan olamazdı -onu daha şimdiden bu kadar tanıyordum. Belki de kol anma düşmesi için bana olan aşkını tetikleyecek bir hamlede bulunmam gerekiyordu.

Ama kitap ceketimin altında saklayamayacağım kadar iriydi.

Odaya küçük bir oğlan çocuğu girdiğinde kitabı yerine yerleştirdim. Üzerinde bir Miki fare tişörtü, altındaysa ıslak ve yumuşamış görünen bezi vardı. Masanın etrafında çıplak ayakla ve paytak paytak bir tur attı. Kolunun altında, un kutusuna benzer bir nesne taşıyordu.

- Sen de kimsin, küçük adam ? diye sordum aptalca.

Aslında kim olduğunu gayet iyi biliyordum. Ne de olsa yakla-1

şık bir buçuk yıl önce doğum tebliğini almıştım.

- Henning ?

Oğlan gülümsedi ve emziği ağzından düştü. Koşarak uzaklaştı ve ardında beyaz, granül ü bir iz bıraktı. Un değil şekerdi elindeki.

- Merhaba Mila, seni gördüğüme sevindim. Nasılsın? İlona elini uzattı.

Elini tuttum ve başımı kaldırdım. îşgal evinde giydiği kara kıyafetler yerine şimdi tarçın rengi bir elbise giyiyordu. Saçlarını kızıl kahveye boyatmış ve garip dalgalı bir şekil vermişti.

- Bakma bana öyle, diye çıkıştı.

Ağzımın içinde bir özür geveledim ve İlona eliyle bir savuşturma hareketi yaptı.

- Sabahlan benden genellikle hayır gelmez, dedi. Babamızın benzer sözler kul anmış olduğu dikkatimi çekti. Aslmda bu saatte hâlâ uyuyor olurum, ama bugün bir görüşmem var. Nerede olduğunu tahmin etmek için üç hakkın var.

Aklıma bir şey gelmediğinden omuz silktim.

- Woolworth'ta, diye açıkladı. Bu işi bana babamız sağladı. Mangırları bayılmadan hiçbir şey olmuyor işte.

Suskun biçimde başımı sal adım.

- Sen neler yapıyorsun? Sizin orada Doğu'da işler epey heyecanlı olmaya başladı, öyle mi ?

Sizin orada Doğu'da mı ?

îlona koridora geçti ve konuşmaya devam ettiği için ben de peşi sıra yürüdüm.

- Kim tahmin ederdi ki ? Birdenbire bi devrim. Resmen kıskanılacak durumdasınız.

Aynanın karşısında dudaklarına kalem çekti ve başına siyah bir kadife başlık oturttu. Yeşil kot pantolonum ve kırçıllaşmış yeşil kazağımla kendimi bir timsah gibi hissettim.

- Çav, dedi ve ortadan kayboldu.

îlona'nın dudak kalemiyle hafif bir makyaj yaptım. Pek işe yaramadı. Bu kez kan kırmızısı ağızlı bir timsaha benziyordum. Ancak üç çocuğun benden pek korktukları yoktu. Henning, dı-

şarı taşmış beziyle paytak paytak ve kol arını iki yana açmış yürüyerek bana yaklaştı. Makyajımla ilgileniyormuş gibi yaptım. Lukas ile Noah, kulağa "Çuhaaaa!" gibi gelen bir çığlık attılar.

- Sizler aslan mısınız ? diye sordum nazikçe.

- Çıvaaaaaa, diye tısladı Lukas yüzüme doğru. Dinozoruz biz, görmüyor musun ?

- Ben de bir timsahım, diye itiraf ettim.

- Biz tyrannosaurus rex'iz! diye aydınlattı Lukas beni. Çocuklar bir ağızdan bağırmaya koyulduklarında, bir timsahın nasıl bir ses çıkaracağını düşündüm. Hiçbir ses çıkarmaz. Sadece tembelce kıyıda yatar, güneşlenir ve uygun bir avın düşmesini bekler. Sadece çenesini kocaman açmaya değeceği zaman harekete geçer.

Noah fütursuzca çığlık atıp dişlerini gösterdi ve Henning'i kapmak üzere ileri atıldı. Ufaklık korkuyla karışık kıkırdadı, koşmaya başladı ve kaygan döşemede ayağı kaydı. Kafasını kapı pervazına çarptı. Bunun üzerine başlayan bağırtı, iki dinozorun av çığlıklarından birkaç gömlek üstündü. Yarı kardeşlerimin en küçüğünü kucağıma aldım, telkin edercesine onunla konuştum ve acıyan yere üfledim.

Nihayet banyo kapısı açılınca Resi, ıslak ve bir havluya sarınmış halde kapıda belirdi. Oğlunu kucağımdan sökercesine alırken aynı anda da gülümsedi.

- Merhaba, Mila, dedi ya da benzeri bir şeyler, tam olarak anlayamadım. Henning kesintisiz ağlıyordu. Resi onu aynanın karşısına götürdü ve bir süre sonra merak, acıya üstün geldi: ufaklık kendini ağlarken izlemek istiyordu ve yavaşça sakinleşti.

Alnında kırmızı bir boynuz giderek büyüdü. Diğer oğlanlar ortadan kaybolmuştu.

- Nasılsın ? diye sordu Resi kafası karışık halde. Henning'in gözyaşlarını havlusunun bir kenarıyla sildi.

Aklıma uygun bir yanıt gelmedi ve onun açığa çıkmış, kurumuş göğüslerine bakakaldım.

- iyi, dedim nihayet olabildiğince belirsiz ve aksi şekilde.

- Çok güzel, dedi öylesine. Ne yazık ki babanın birkaç dakika içinde işe gitmesi gerekiyor, diye ekledi.

Birden kan beynime sıçradı.

- Hemen gidiyorum, dedim.

- Öyle demek istemedim. Kahvaltıya kalıyorsun, değil mi? Hen-ning kol ve bacaklarıyla tepindiği için onu yere bıraktı.

- Şöyle bir uğrayıp merhaba demek istemiştim, diye açıkladım. Boğazıma bir düğüm oturmuştu ve fazla kısık sesle konuşuyordum.

- Her şey çok ani oldu, dedi Resi de aynı kısık sesle. Yeni duruma alışacak vaktimiz olmadı, anlıyor musun?

Aklıma aniden bir kuşku düştü.

- Çocuklarından kaçı geldi şimdiye kadar ? diye sordum doğrudan.

Resi iç geçirdi.

- Birkaçı. Ağzının ve gözlerinin kenarında incecik kırışıklar belli oluyordu. Yaşlı ve üzgün görünüyordu. Eskiden babamın geçmişi, kanları ve çocukları onu hiç rahatsız etmezdi. Eskiden.

- Şimdi hazırlanırım. O zaman kahvaltı ederiz, dedi neşeyle ve omzumu sıktı.

Babam kahvaltı masasında yedi dakikadan uzun süre oturma-dı. Tereyağı ve kaşarla birlikte iki tane tost ekmeği, bir yumurta yedi, iki fincan kahve içti ve gazete okudu.

Bana da sadece, "Kocaman olmuşsun, çocuk" dedi; o kadar.

Yarım fincan kahve içtim. Üç oğlan her yeri yumurta ve erik marmelatina buladı.

Resi masayı yedi kişilik kurmuştu. Yedinci hâlâ eksikti.

- Yoğurdum nerede ? diye sordu babam.

- Kalmamış, dedi Resi.

Babam gazetesinin üzerinden baktı.

- Neden? diye sordu itham edercesine. Daha dün bir sürü vardı.

- Ama şimdi yok. Resi bana kaçamak bir bakış attı, ama ben kahvemle meşguldüm. Plastik bardaklardan oluşan kule hâlâ buzdolabının üzerindeydi.

Babam gazetesini katladı ve fincamndaki son yudumu ayakta içti.

- Eh, öyleyse, dedi. Gitmeliyim. . Onunla tokalaştık.

- See you later, alligator,2 dedi nazikçe.

Resi çocuklarla, özellikle de bilinçli olarak her şeyi deviren Noah'yla ilgileniyordu. İlona oğlunu bir kez daha yasal büyükannesine emanet etmişti.

- Bak, babana söylerim! diye bağırdı Resi aniden, oğlan erik marmelatina batırılmış bıçağı üçüncü kez masanın kenarından aşağı ittiğinde.

Babasma mı ?

Daha bu düşünce aklımdan geçmekteyken içeriye bir hayalet girdi. Mark'tı bu.

- Günaydın, dedi umursamaz bir tavırla. Saçı bir Rus askerin-ki gibi kısa kesilmişti gerçi ama ne olursa olsun, Mark'tı bu.

- Bu Mila, bu da Marko, diye tanıştırdı Resi bizi.

- Senin öldüğünü sanıyordum, dedim.

- Yok canııım, dedi Mark eğlenmiş halde. Bu senin epey işine gelirdi, değil mi ? Resi bıçağı almak için yere eğilmişti ve şimdi aşağıdan bizi izliyordu.

- Ama. . Maja bana dedi ki. . diye kekeledim. Mark kötü kötü güldü.

- Zaten öyle yapması gerekiyordu. Herkese öyle olduğunu söyledi. Sana, anneme, evdekilere. . Sıkı korktunuz ama, değil mi?

- Pislik herif, diye tısladım. Seni aptal domuz. Lukas kıkırdadı.

- Peşimden soruşturan tek kişi annem oldu, dedi Mark ve küskün şekilde dudaklarını şişirdi. Diğer herkes beni bir kalemde silip attı, akıllarından. Kalplerindense çoktan silmişlerdi bile.

Birden her an ağlayacakmış gibi göründü, ama sonra kendini toparladı.

- Şalteri indirmek istiyordum ve neredeyse başaracaktım da. Ama sizler için ölmüş olmak niyetindeydim. Anlıyor musun?

Başımı iki yana salladım.

- Seni aptal, dedim. Dünya sadece senin etrafında dönmüyor.

2. Sonra görüşürüz, (yay.n.)

Ayağa kalktım ve kullanmadığım kahvaltı bıçağımı yere attım.

- Ölmediğine sevindim, dedim. Şimdi seni gönül rahatlığıyla unutabilirim.

Sonra Resi'ye döndüm:

- Yoğurtlarınızı ben yedim. Üzgünüm. Bir daha olmayacak. Kapıyı - mümkün olduğunca gürültü çıkararak- ardımdan

çarptım.

Sokağa çıktığımda derin bir soluk aldım. Hâlâ yaşadığına gerçekten sevinmiştim.

Üçüncü bölüm

13 Ekmek

- The next station is Glen El en, Downtown, dedi otobüs şoförü. Nazik, kır saçlı, yüzünde yontulmuşa benzeyen derin kırışıklar olan bir adam. Sözcüklerin üzerine basa basa yavaş ve anlaşılır konuşuyor, tıpkı televizyonda gösterilen ingilizce kursla-nndaki oyuncular gibi. Aramda bir metre bile olmayan adama aynadan minnetle selam veriyorum.

Alice kucağımda tepiniyor. Zorla öne doğru eğilip bir yabancının saçlarını yakalamaya uğraşıyor.

Bazen başardığı da oluyor. Tuttuğu saç küçük, zenci bir kıza ait ve renkli, ahşap boncuklarla örülmüş.

Kız arkasına dönüp bize bakıyor. Bebeğim, uyandırdığı ilgi nedeniyle zevkten çığlıklar atıyor.

Küçük kız bizi, yanında oturmuş uzun uzun ve sesli biçimde esneyen annesine şikâyet ediyor.

Kadının ağır altın küpeleri var ve tepesinde topuz yaptığı saçları, en-sesindeki yağ tabakasına göz atmamıza olanak tanıyor. Kadm öylesine kalıplı ki, kızına oturmak için pek yer kalmıyor koltukta.

Alice sessizleşiyor ve uykuya dalmış olduğunu ümit ediyorum ki, kol arını ileri uzatmış halde öne atılıyor ve yakaladığı saçları tüm gücüyle çekiyor.

Kızımın kurbanım kurtarmaya çabalarken Viktor'un görüntüsü beliriyor gözlerimin önünde: ekmek sepetinden bir dilim ekmek almak için masanın üzerine eğiliyor. Ağır çekimde gösterilen bir film fragmanı gibi. Viktor. Gözleri. Ağzı. Burnu. Parmaklan. Eli. Kolu. Bedeni. Onu öylesine açık görüyorum ki, ona dokunasım geliyor.

Öndeki kız aniden bir köpek gibi atılıp Alice'in parmaklarını ya-I. Bir sonraki durak Glen El en, kent merkezi, (yay.n.) J/6

kalıyor. Elbisesinin kumaşı altında kızımın kalbinin deli gibi attığını hissedebiliyorum. Küçük kız, Alice'in bebek parmaklarını ağzına almış çiğniyor, ama anlaşılan ısırmıyor. Gerçekten ısırmıyor yani. Otobüs duruyor.

- Glen El en, Downtown, diyor otobüs şoförü yardımseverlikle. Otobüsten sadece biz iniyoruz.

Duvar'ın yıkılmasının ardından hayatımda bazı şeyler değişti. Örneğin artık oy verebiliyordum.

Bir partiyi ya da bir halk hareketini ve siyasetçileri seçebiliyordum.

Kendimi Harikalar Diyarı'ndaki Alis gibi hissediyordum.

Muhtemelen birkaç gün içinde Politburo geri dönüp "1 Nisan!" diye bağıracaktı. Muhtemelen tüm bunlar kocaman bir şakaydı. Muhtemelen hükümet sadece kul arının bağlılıklarını teste tabi tutuyordu.

Viktor ve kız arkadaşı, Yeni Forum'un tepesine oynuyorlardı. Gazeteler bazen Viktor'un, Şempanze Kadın'ın ve diğer adayların flu, çarpık fotoğraflarını basıyordu. Hepsi de polis tarafından aranan banka soyguncuları gibi bakmıştı objektife. Genellikle onları kentte afiş yapıştırır ve balon dağıtırken görüyordum. Viktor kendini bu işe öylesine kaptırmıştı ki, sadece o aptal balonlardan birini aldığım zamanlarda beni görmezlikten gelemiyordu.

- Merhaba Mila, diyordu o zamanlar, hiçbir utanma belirtisi göstermeden. Neden bizimle. . -burada duraksayıp soluk alıyordu- üye toplantılarına geliniyorsun?

Bunu söylerken ciddi miydi, yoksa benimle eğlenmek miydi niyeti ? Düş kınklığıyla yüzüne doğru puflayıp bir bahane uyduruyordum.

- insanın bunun için vakti olmuyor olamaz, diyordu Viktor katı bir tavırla. Üzülerek omuzlarımı çekiyor ve onların seçim söylevlerini dinliyorum, ayrıca iki propaganda etiketi ve bir de rozet alıyorum onun güzel ellerinden.

Kısa süre sonra ben de ananas ile kırmızı üzüm, şeftali ve çarkıfelek meyvesi aromalı yoğurt ile yabanmersinli kaymak, kruva-177

san ile altı tahıllı karma ekmek arasında arasında seçim yapmaya başlamıştım. Bunu yapmak biraz zordu. Bir türlü karar veremiyor-dum. Böylelikle bazı günler hiçbir şey yiyemezken, bazı günler karnımı haddinden fazla dolduruyordum. Alışverişe aç mideyle gitmişsem durum vahimdi. O

zaman on çeşit peynir, on iki çeşit sosis ve üç farklı ekmek satm alıyordum. Eve vardığımda hepsini aynı anda yiyordum ve ertesi gün mideme genellikle hiçbir şey girmiyordu. Alışverişe tok karınla gittiysem eğer, sonsuza dek rafların karşısında duruyor ve bir türlü karar veremiyordum.

Kutuda satılan sosislerden mi almalıydım, vakumlu poşettekilerden mi yoksa, açık sosis mi tercih etmeliydim ? Bir süre sonra açık sosis almaya karar veriyordum ama et reyonuna geldiğimde satıcı kadın soruyordu: "Hangisinden istersiniz ? Küçüklerden mi, orta boy mu, uzun mu?" Tek bir şey bile satm almadan dükkânı terk ediyordum. Nihayet kendime bir liste yaptım, büroda bundan yüz tane kopya çıkarıp artık planlı alışverişe başladım. Her şey iyi gidiyordu. Sadece ekmek söz konusu olduğunda dayanamıyordum.

Zamanla taze ekmeğe karşı dayanılmaz bir açlık hissi beni ele geçirdi.

Sıcak, çıtır çıtır, kokulu ekmek. Tahıl taneli ekmek, susamlı ekmek, ayçiçekli ekmek, soğanlı, fındıklı, haşhaşlı, kimyonlu ekmek, beyaz ekmek, tam ekmek.. İyice pişirilmiş, çıtır çıtır karma ekmek ya da açık renkli, yumuşacık ekmek. Sabahın kör vaktinde midemde rahatsızlık verici bir boşluk hissiyle uyanıyordum; bu duygu, daha çok uyumayı tercih ediyor olsam da beni yataktan çıkarıyor, sokağa atıyordu ve köşedeki ekmekçiye götürüyordu. Burası, dışarıdan mal alan sıradan bir ekmek satış dükkânıydı.

Böylece çoğunlukla orada durmuş, plastik kasalar içinde yatan sıcak malı getirecek sevkıyat arabasını beklemeye koyuluyordum. Gerekli bozuk para elimde oluyordu ve adamlar daha kasaları içeri taşırken dükkâna dalıyordum, istediğim somunu kaptıktan sonra hızla kendimi dışarı attığımda, satıcı kadınların selam sözleri, bilinçaltımın kumlan arasına

gömülüyordu. Her defasında en azından dükkândan çıkarken veda etmeyi koyuyor-178

dum aklıma, istisnasız her defasında da unutuyordum.

Kolumun altındaki ganimetimle ilk apartman girişine sığınıyor, dişlerimi ekmeğin kabuğuna geçiriyor ve ilk büyük lokmayı koparıyordum. Bazen bu durumdayken insanlarla karşılaşıyordum.

Ağzımdaki lokmayı deli gibi çiğniyordum ve yanaklarımın kocaman olduğunu arılayabiliyordum.

Okula giden çocuklar bana kuşkuyla bakarak yanımdan geçiyor ve sonra, merdiven tırabzanının üzerinden eğilip ekmek yerken beni izliyorlardı. Bunu fazla önemsemiyordum, çünkü bunlar çocuktu ve çocuklar dikkate alınmazdı. Postacılar, elektrikli süpürge satıcıları ve do-ğalgaz tahsildarları da beni kendi halime bırakıyorlardı. Siyah renkli çantalarını karıştırıyor, listelerinde göz gezdiriyor ve en fazla Bayan Schneider'ı soruyorlardı. Herkes Bayan Schneider'ı soruyordu.

Resmî makamlardan bir tanesi adresleri karıştırmış olmalıydı, çünkü bu apartmanda öyle biri yaşamıyordu. Onları bu konuda aydınlatırken ağzımdan birkaç kırıntı yere döküldü. Görevliler Bayan Schneider'm burada oturmadığını öğrendiklerinde hem kızıyor, hem de memnun oluyorlardı.

Sonra şapkalarına dokunup selam veriyor ve sanki genç bir kadının apartman boşluğunda durup ağzına ekmek tıkıştırması normal bir şeymiş gibi nazik ifadeler takınıyorlardı.

Sadece Bayan Lehmann benim varlığıma itiraz etme gereği duyuyordu. Sanki komşu apartmanın kedisiymişim gibi sağımı solumu kokluyordu. "Kime gelmiştiniz ?" diye soruyor ve doğaüstü bir beyazlığa sahip dişleriyle bana sırıtıyordu. Başımı iki yana sallayıp omuzlarımı çekmekle yetiniyordum. İl a ki yapmam gerekmediği sürece dolu ağızla konuşmayı sevmezdim. Bayan Lehmann elbette benim suskunluğumla yetinmek niyetinde değildi. Her ne kadar içinde kokkömürü satışı için dağıtılan reklam broşürlerinden başka bir şey olmasa da bir süre posta kutusuyla oyalanıyor, bu arada da posta kutularını tıka basa doldurduktan sonra

apartman boşluğuna taşan bu reklam broşürlerine söylenmeyi de ihmal etmiyordu. Sanki kokkömürünü ona zorla satmaya çalışan benmişim gibi bir taraftan da kızgm bir ifadeyle bana bakıyordu. Gülümsemeye çalışıyordum, çünkü doymaya başlıyordum

ve açgözlülüğüm bir fındık kadar küçülmüş oluyordu.

- Dört yüz elli Alman Markı, diye isyan etti Bayan Lehmann, bir ton kömür için! Burnundan soludu ve broşürü havada sal adı. Üstelik bir de indirimli fiyatmış.

- Eh, dedim, ne de olsa kokkömürü.

Aynı gizemli kâğıt parçası günaşın bu kez benim evime de geldi. Dağıtan kişi yola çok erken saatte düşüyor olmalıydı, zira ona hiç rastlamamıştım. Bu bende korkuyla karışık saygı uyandırıyordu, çünkü ne kadar uğraşırsam uğraşayım, eninde sonunda sobada yanacak bir şeyin fiyatını insanlara bildirmek için bu kadar erken kalkmanın nasıl bir şey olduğunu hayal edemiyordum. Elbette kokkömürünün ne olduğunu bilmiyordum. Belki de ihtiyaç durumunda onları kaynatıp sabah kahvaltısında yemek de mümkündü.

İlk kahvaltımı bitirdikten, yani doyduktan sonra tramvaya biner ve şirkete giderdim. Orta büyüklükte bir Batı Alman şirketi bizi devralmıştı. Bir gökdelene taşındık ve başımıza Nordrhe-in-Westfalen Eyaleti'nden şefler geldi. Eski iş arkadaşlarımla birlikte çalışmıyordum artık. Çoğu zaten işten çıkarılmıştı. Bay Schröder'in iş akdi ihbar süresi bile tanınmadan feshedilmişti ve herkes nedenini biliyordu. Bay Karbe ve Bayan Fielitz erken emekli edilmişti. Hâlâ çok sayıda kedi sahibi olan Bayan Weihra-uch istifa etmiş ve bir hayvan barınağı kurmuştu.

Bense on yedinci kattaki ofisimde çalışıyor ve on dokuzuncu kata terfi edeceğime dair olumlu belirtiler gösteriyordum. Üç, bilemedin dört yıl sonra belki memurluğa terfi ederdim ve Hawaii'de beş yıldızlı bir otelde geçirilecek birkaç haftalık tatil de sorun olmazdı -yeter ki, uçağa alınmayacak kadar kilo almış olmayayım.

Pazar günleri, önceki günden kalma sandviç ekmekleri fırında ısınırken kendimi eve kapatıyor ve okuyordum. Biri diğerinden daha aç, bir adam ile

bir kurdun hikâyesi. îkisi de ölmemek için öldürmeye dayanan bir yaşama sevgisiyle donanmıştı. İnsan olan hayatta kalmayı başardı ve kurtarılışından sonra şiltesini peksimetle doldurdu.

180

Kitapta Jack London'ın bir fotoğrafı da vardı. Bir korsan gibi çarpık olan yüzüne saçları düşmüştü.

Pazar günlerinin yalnız saatlerinde bana eşlik eden tek kişi oydu.

Bir pazartesi günü erkenden kalkıp sarhoş halde ısıtılmamış dairemde dolaştım. Dışarısı zifirî karanlıktı; gün henüz doğmamıştı ve Jack London'ın hikâyesindeki adam gibi açlıktan iki yana sal anarak yürüyordum.

Bir anahtar kilitte döndü; şangırtı sesinin muştusuyla kapıyı ittim. Ama bu pazartesi bana bir sürpriz hazırlamıştı, hem de çok kötü bir sürpriz: raflar boştu! Tek bir ekmek dilimi, bir tek sandviç ekmeği, küçük bir ekmek kırıntısı bile yoktu.

- Hâlâ sevkıyat arabasını bekliyoruz, dedi satıcı kadın suçluluk duyarak. Biraz beklerseniz. Her an gelmesi gerek.

Ağzımda toplanmış tükürüğümü yuttum ve midem öfkeyle gu-ruldadı.

- Bir fincan kahve ister misiniz? diye sordu kadın huzursuzca. Elbette biz ısmarlıyoruz.

Başımı olur anlamında sal adım ve tükenmiş halde duvara yaslandım. Satıcı kahveyi hazırlarken bir taraftan da ruh halime karşı nafile bir çabayla, mümkün olduğunca neşeli bir sesle havadan sudan bahsetti; onu dinlemiyordum bile. Araba bir türlü gelmedi. Kadın telefon etmek için ortadan kayboldu. İçeri birkaç müşteri girdi. Bir süre beklediler, üç saniyede bir saatlerine baktılar ve sonunda söylenerek yine gittiler. Bense kaldım.

Önce bacaklarım titremeye başladı, sonra el erim ve ılık kahveyi döktüm.

- Yolda! diye seslendi kadın nazikçe. Göz ucuyla gördüğü masadaki lekeyi görmezden geldi ve mutlu bir gülümseme sundu bana. Yolda olduğunu söylediler, diye bildirdi, sanki Kurtarıcı'dan söz eder gibi.

Korkunç bir sesi olan transistorlu cep radyosunu çalıştırdı ve huzursuzca bir aşağı bir yukarı yürümeye başladığımda masadaki kahve birikintilerini sildi.

Elbette keçileri kaçırmama az kalmıştı. Radyoda trafik haberlerini okuyorlardı ve her yerde sıkışıklık vardı. Sonra bir EMs

şarkısı çaldılar ve bu adamın birkaç yıl içinde nasıl olup da bu kadar şişmanlayabildiğim sordum kendime. Daha birkaç gün önce bir Elvis sergisine katılmak durumunda kalmıştım; iş

arkadaşlarımdan bir kadın, yeni bir Elvis'le tanışabilme ümidiyle fan kulübe üye olmak istiyordu ve ben de öğle tatilinde ona eşlik etmiştim. Giriş ücretiyle birkaç somun ekmek alınabilirdi, ama insan dostane davranmak ve ilişkilerini yitirmemek için neler yapmıyordu ki! -Are you lonesome tonight?2 diye öğrenmek istiyordu Elvis.

- / am hungry,3 dedim.

- Efendim ? diye sordu satıcı kadm.

- Artık dayanamayacağım, diye fısıldadım.

- Aman. Tezgâhın arkasından çıktı ve üzerime atıldı. Kendimi açtığı kol arına bıraktım.

Dudaklarımın arasına bir parça ekmek sıkıştırdığında kendime geldim. Pek sıcak değildi, ama en azından tazeydi.

- Geldi mi ? diye sordum. -Kim?

- Elvis. Hayır, sevkıyat arabası.

- Heyecanlanmayın. Her şey yolunda. Bir doktor çağırayım mı?

- Gerek yok. Pelteleşmiş bacaklarım üzerinde doğruldum, üzerine kimyon serptiği ekmek dilimini kadının elinden aldım ve ağzıma tıkıştırdım. Bakışlarım dolu ekmek raflarında bir fare gibi dolaştı.

- Ne zaman? diye sordu kadın ve gülümseyerek karnımı işaret etti.

Bir taraftan çiğnemeyi sürdürürken omuzlarımı çektim; neden söz ettiği hakkında en ufak bir fikrim dahi yoktu.

Ancak lokmamı yuttuktan sonra söylediklerinin anlamını algılayabildim:

- Bebeğinizi ne zaman doğuracaksınız ?

- . .çok kalmadı, diye mırıldandım. O kadar tombullaşmış mıydım?

2. Bu gece yalnız mısın ? (yay.n.)

3. Açım. (yay.n.)

Kadının gülümsemesi yüzünde daha da yayıldı ve ona ekmekten bir parça daha kesmesinin bir sakıncası olup olmadığını sordum. Bütün bir somunu dilimledi ve içeri doluşan müşterileri bekletti.

Eve döndüğümde hasır iskemledeki minderi aldım ve kazağımın altına soktum. Aynaya baktığımda, anne olmak üzere bir kadınla karşılaştım: soluk ve şişmiş. Hoşuma gitti, hatta yağlı saçım bile bir anlam kazanmıştı şimdi. Belki de hayatımda ilk kez inandırıcı görünüyordum.

Ekmekçideki kadın gün geçtikçe dükkândaki bütün ekmek çeşitlerini bana tanıtıyor ve her birini denememe izin veriyordu. Farklı lezzetler hakkındaki yargılarıma değer veriyordu. Ben de beyaz ekmeği sası, kurumuş üzümlü ekmeği fazla kırıntılı buluyordum ve haşhaşlı kruvasanlarm tadı da samana benziyordu. Not alıp sipariş listesini yeniden düzenledi. Onu unlu mamul pişirmesi için cesaretlendirdim, çünkü insanlar erikli pastayı yapış yapış ve ballı severdi, içinde belli sayıda meyve olan, standartlaş-mış haliyle değil.

Apartman girişine artık pek sık girmiyordum. Bir defasında Bayan Lehmann'a rastladım; bu arada mantomu iyice gerdiren pofuduk bir kaz tüyü yastık tıkıştırmıştım elbisemin altına. Beni bir fincan kafeinsiz kahve içmeye davet etti. Büzdüğü dudaklarıyla bana doğru eğildi ve bir an için beni öpmesinden ürktüm. Oysa bana bir soru sordu:

- Size pembe ya da mavi bir yelekçik örebilir miyim? Kokkömürünü düşündüm:

- Siyahı tercih ederim.

Hiçbir şaşkınlık belirtisi göstermedi, başını olumlu anlamda sallayarak iç geçirdi, bir çekmeceyi açtı ve yüzüme ilaçların iç bayıcı kokusu vurdu. Bana siyah renkli bir angora kazak hediye etti ve ben de sevinmiş gibi yaptım, çünkü gerçekten de sevinmiştim, üstelik kazak öylesine büyüktü M, içine pekâlâ bir zeplin de sığdırılabilirdi. Ne yazık ki angora yüne karşı alerjim vardı ve kırmızı sivilceler döküyordum. Elbette bu bilgiyi kendime sakladım ve ona, tesadüfen yanımda olan iki erikli pastayı bıraktım.

Durumumu şirkette herkesten saklamış, yastıkları evde bırakmıştım. Ama bir sabah on beşinci kattan küçük bir meslektaşıma rastladım. Kadının bakışları şişmiş bedenimi resmen emer gibi içine çekti ve Bayan Hol e gibi neşeyle ona el sal amam da fayda etmedi. On dördüncü kattan on yedinciye terfi etmiş olmamdan hoşlanmadığı gibi, beklediğim on dokuzuncu kat terfisi için de bana küsecekti. Kızgınlığını anlıyordum; ne de olsa üç çocuk annesi olarak yıllardır, tuşları sıklıkla sıkışan mekanik bir daktilo kul anıyor ve karşılığında açması bir maaş alıyordu. Bir anlığına onun suskunluğunu ve iyi niyetini bir şekilde satm alma fikri üzerine kafa yordum, ama ajandama bir göz atmam, uzun vadeli bir rüşvete vakit ayırmamın olanaksız olduğunu gösterdi. Böylelikle olayları akışına bıraktım.

Akşam çıkıştan önce şefim beni yanma çağırdı.

Her gün takım elbise giyiyordu, her defasmda başka bir takım ve üzerinde papağan ve yılan desenleri olan ipek kravatlar takıyordu.

içeri girdiğimde ayağa kalktı, masanın etrafını dolaştı ve kol arını iki yana açarak bana doğru geldi.

Bunun anlamı neydi bilmiyorum, ama iyi bir şey olmadığı kesindi. Kendimi bir kucaklaşmaya hazırlamıştım ki sadece omuzlarımı tutmakla yetindi.

- Tebrikler canım! dedi yüksek sesle. Sizi görmek ne kadar güzel!

- Tebrikler mi ? dedim kabaca işini bu kadar da kolaylaştırmak istemiyordum. Şaşkm göründü, gülümsemesiyle oluşan çizgiler ağzmm kenarlarına şeker gibi yapıştı kaldı. Beni büyük, son derece rahat görünen

ve önünde pufu olmasa da müstakbel anneler için hazırlanmışa benzeyen bir koltuğa yöneltti.

- Nasılız bakalım? diye sordu sanki doktorummuşçasına.

- Teşekkür ederim, dedim ve bir kez daha devamını getirme-dim. Neydi bütün bu mesele ?

- Biliyor musunuz, dedi ve bir çekmeceyi açıp içinde bir şeyler aramaya başladı.

Benim olduğum yerde sigara içmeyi düşünmüyordu ya?

- Biliyor musunuz, biz uzun uzun düşündük.. Masanın üzerine bir çikolata kutusu bıraktı ve onu açtığında içinden üç tanesinin eksik olduğunu fark ettim.

- Siz mi ? diye sordum.

- Yani ben. . ve iş arkadaşların.

Boğazını temizledi ve kutuyu bana doğru kaydırdı. Eksik olanlar parça bademli çikolatalardı.

- Çalışmanızdan son derece memnunuz, dedi. Hepimiz. Başımı olumlu anlamda salladım ve yenmiş

çikolataların kutu

içinde bıraktıkları boş yerlere baktım.

- Gerçekten de kıskanılacak birisiniz. Niteliklerinizi tüm çalışanlarımızda görmek isteriz. Üstelik şimdi de farklı alanda bir uzmanlığa kalkıştınız. Güldü. Bizler de sizi bu konuda desteklemek istiyor ve size, idaredeki gerginlikten uzak, korunaklı bir bölüme geçmeyi teklif ediyoruz. Ne de olsa, diye ekledi hemen, hiçbir şeyi riske atmak istemeyiz. Umarım bu düşüncemizi yanlış

anlamazsınız. .

Derin bir soluk aldım ve tükenmezkalemimle boş kül ükte tempo tuttum.

- Bir çikolata alsanıza! diye üsteledi.

Dediğini yaptım, emir demiri keser, ve on dokuzuncu katı düşünmeye devam ettim. Çikolata, rom ve is kokuyordu. Dilimle onu ağzımın içinde bir taraftan diğerine iterken bulantımı, onu yok sayarak bastırmaya çalıştım.

- On beşinci katta bir yerimiz boşalıyor. Sakin, dostane bir ofis. .

Devamını getirmedi. Sıkışıp duran tuşların imgesi bardağı taşırmaya yetti. Bir taraftan kusarken şefimin yardım isteyen bağırmalarım, sanki uzaklardan, batmakta olan bir gemiden gelir gibi duyuyordum.

Yeniden kendime geldiğimde ilk söylediğim, "istifa ediyorum!" oldu. Ama fare gemiyi çoktan terk etmişti. Sadece dosyalarla dolu dolaplar muzaffer bir edayla duruyordu ve ben vıcık bir gölün ortasında, hamile bir kurbağa gibi oturuyordum; öylesine yeşil, öylesine soğuk ve öylesine üzgün.

İzleyen günlerde hayatın tadını çıkardım. Diğer bir deyişle tembelce kanepeme uzandım ve ekmekçi kadmın artık eve getirdiği ekmeğin bittiği zamanların dışında oradan kalkmadım. Son maaşımla CD çaları ve daha bir sürü özelliği olan bir müzik seti ile yaklaşık elli Elvis uzunçaları aldım. Yemek yiyor, hayal kuruyor, yemek yiyor ve hayal kuruyordum.

On yedinci katı özlemiyordum, on dokuzuncuya da imrenmiyordum artık.

Annem telefon etti ve sesimin ne denli kendinden emin, onun-kininse ne kadar güvensiz çıktığına şaşırdım.

-Hamile misin? Ah kızım, kimden? Tedavisi imkânsız bir hastalığa yakalanmışım gibi konuşuyordu. Neyse, dedi nihayetinde kuşkuyla Yardıma ihtiyacın olursa. .

Bir sabah Bayan Lehmann'ı ziyarete gittim. Tam o sırada kömürü teslim ediliyordu, ama yine de beni gördüğüne sevinmiş göründü. Birkaç parça bebek giysisi örmüştü ve onları görünce birden ağladım.

- Bunlar hormonların, ufaklık, dedi Bayan Lehmann. Karnımı, daha doğrusu son zamanlarda taşımaya başladığım deniz topunu dikkatle tıpışladı.

Kömürcülerden biri ayaklarını sürterek, kahve ve erik pastası eşliğinde oturduğumuz mutfağa girdi ve Bayan Lehmann sert bir tavırla onu kapısının yanında bir zilin bulunduğu konusunda aydınlattı.

Adam nazikçe özür diledi ve Bayan Lehmann çekini hazırlarken bana göz kırptı. Kömür isinin altında tanıdık bir yüz gizliydi. Gözleri Pasifik Okyanusu mavişiydi.

Bayan Lehmann adama kapıya kadar eşlik ederken faturanın üzerinde yazan telefonu bir yerlere yazdım.

- Kokkömürü, dedim ahizeye doğru, sipariş etmek istiyorum.

- Tamam. Ne kadar olsun? diye sordu gergin bir kadın sesi. Benimle konuşanın kadın olması bir an için sinirlerimi bozmuştu. Düşünmeden yanıt verdim:

- Üç kilo.

- Üç mü?. Kadın öksürdü.

- Yo hayır, yedi, dedim hemen.

- Ancak iki yüz elli kilonun üzeri siparişleri sevk ediyoruz. Sesi şimdi yorgun geliyordu.

- Pekâlâ, bir ton alıyorum. Ne kadar ? Kadının benim yüzümden kötü bir gün geçirmesini istemiyordum.

- Dört yüz yetmiş mark, diye yanıtladı. Katma değer dahil.

- Güzel güzel. Lütfen kömürü on nisanda gönderin.

Ona adımı ve adresimi verdim ve telefonu kapattım. Ardından taze ekmeği bir poşete koydum ve parktaki ördeklere gitmek üzere yola koyuldum.

Hayvanlar tok ve besiliydi. Ekmek parçaları bir süre suyun üzerine yüzdükten sonra balıkların âlemine doğru dalışa geçti. Sonra elimde boş

alışveriş poşetiyle parkta koştum; kamım heyecanla aşağı yukarı sallandı ve bir Japon beni, oyuncağa benzeyen bir video kamerayla filme aldı. Çocukluğumdan bu yana hiç koşmamıştım, bu yüzden kısa bir süre sonra kendimi bir bankın üzerine attım ve kara bir suratın düşünü kurdum.

On nisan sabahında deniz topunun içindeki havayı boşalttım, saçlarımı yıkadım ve nafile yere onları dalgalı hale getirmeye uğraştım.

Nihayet geldiğinde başımda bir eşarp, üzerimdeyse neredeyse şeffaf bir elbise vardı.

- Bir yere mi gitmek üzereydin ? diye sordu. Yanıt vermeden onu içeri çektim ve dudaklarmı ıslak bir bezle, sanki bebeğimmiş gibi sildim. Kendini bana teslim etti, sadece Pasifik Okyanusu gözlerini şaşkınlıkla kırpıştırdı. Altdudağını biraz ısırdım ve ardından dilim ağzına girdi. Buna itirazı yok gibiydi, isli elleri bedenimi keşfe çıktı, önce temkinle, sonra da onu sakinleştirmem gerekecek denli heyecanla. Bir işi nihayet başardıysam bunun tadını çıkarmalıydım.

Akşama kadar kaldı ve bütün gece kaldı; ben de bebeğim için adlar düşündüm. Adı Jack olacaktı ya da Elvis ya da Virginia ya da Marilyn hatta Marie-Luise.

Uyandığımda ortadan kaybolmuştu. Öğleden önce olmalıydı; güneş odanın içine doluyor ve gözlerimi alıyordu. Çarşafımda hâlâ ince bir is tabakası vardı. Düz karnımı okşadım ve ekmekçi kadın ile Bayan Lehmann'a gerçeği söyleyip söylememeyi düşündüm.

Gerçekten daha akılcı bir bahaneyi nasılsa bulurdum. Ardından zil çaldı. Kımıldamadım yerimden, zil bir daha çaldı ve nihayet yataktan çıktım.

Bana uzattığı poşet kadar temizdi bu kez.

- Taze sandviç ekmeği getirdim sana, dedi. Hâlâ sıcaklar.

Gülümsedim ve deniz gibi parlayan gözlerine baktım.

Çakmaktaş gerçek bir erkek olmuştu.

14 Turunç

Glen El en.

Kızım ekşi ekşi kusmuk kokuyor. Golden Gate'in ardındaki tepeler ona pek yaramadı. Akmış sütün bir kısmı benim de üzerime sıçradı. Banyo yapmak istiyorum.

London Lodge adında bir motelde oda kiralıyorum. Anahtarı uzatan kadın arabamız olup olmadığını soruyor.

Otobüsle geldiğimizi söyleyince inanmamış bakışlarla gülümsüyor.

Küvete su doluyor; önce Alice'in üzerindekileri çıkarıyor, ardından kendim soyunuyorum.

Eşyalarımızı, büyük, yumuşak pelüş hayvanlara benzeyen koltukların üzerine yayıyorum. Viktor burada olsaydı, giysilerimizi özenle katlar ve hepsini dolaba yerleştirirdim.

Artık zaman zaman Viktor'u Alice'le değiş tokuş ettiğimi düşünüyorum.

Suya giriyorum ve kızım sıkıca bana tutunuyor. Korkusu içimi titretiyor, ama ufaklık korkunç kokuyor. Küvete oturuyorum ve Alice ayak parmaklarının suya değince bir çığlık kopanyor. Onu iki yana sallıyor ve aklıma gelen ilk şarkıyı fısıldıyorum kulağına: "Usulca Yağıyor Kar."

Kaliforniya'da bir küvetteyiz ve kızım kar hakkında hiçbir şey duymak istemiyor. Sadece bağırıyor.

Kucağımda tepinen bu küçük paketi zorlukla zapt ediyor, bir defada onu ıslak uyluklarımın üzerine yerleştirmeye uğraşıyor, bir güzel sabunluyor, birbirine yapışmış saçlarını yıkıyorum. Bağırıyor, çaresizce dönmeye uğraşıyor ve yüzünü önce al basıyor sonra morarıyor.

190

Viktor'la yıkanmak daha kolay olurdu.

Alice, onu ancak ikiz yatağın üzerine bırakmamla susuyor. Şaşkınlık ve merakla etrafına bakmıyor, onu orada çıplak ve sırılsıklam bırakıp küvete dönüyorum.

Bir süre siyah giyindim; dikkat çekici bir şeyler değil, uzun bir pantolon ve yakasında zarif bir kurdelesi olan siyah, bol bir tişört. Bayan Lehmann ve ekmekçi kadın bu açıklamayla yetinmesini bildi. İç çekip gözyaşlarını bastırdılar, bense metanetle dudağımı ısmyordum. Onlara bir şey açıklamam gerekmiyordu; artık neden daha seyrek uğradığımı da.

Annem bile birdenbire artık hamile olmamam fikrine çabucak alışmıştı. Onun hayatında o sırada önemli bir değişiklik oluyordu. Kendine, irice bir ayakkabı kutusundan biraz daha büyüklükte, ikinci el bir Japon arabası almış ve -bana göre palas pandıras- direksiyon hocasıyla evlenmeye karar vermişti. Beni çocukluk aşkım olarak nitelendirdiği Fred'e emanet etmişti.

- Eski bir hikâyeyi yeniden alevlendirmenin bir anlamı var mı sence ? diye sordu. Görüşmelerimizi genellikle telefon konuşmalarıyla kısıtlama âdeti edinmiştik artık. Böylesi daha basitti. Buluşmamız zor olacağından değil. Ama telefonda pantolonumun kahve lekeleri içinde olduğunu, mutfak penceresinin temizlenmesi gerektiğini göremezdi. Özellikle de gözü, yataktaki lekeli ve kırışık çarşafa ve kaz tüyünden oluşmuş tepeciklere kaya-mazdı.

- Bu eski bir hikâye değil, anne, diye yanıtladım. Bu yeni bir hikâye.

Güldü, ama ben ciddiydim.

Fred genç, güçlü ve iyi görünümlüydü. Ve ondan istediğim tek şey bir çocuktu.

Birbirimizi basit, ama çok doğrudan bir biçimde seviyorduk.

Eve geldiğinde -bu arada bana taşınmıştı- iş tulumuna ait pantolonunun düğmelerini açıyor ve onu doğruca duşa gönderi-yordum. Sonra bir mum yakıyor, Elvis CD'lerinden birini koyuyor ve kendime kırmızı şarap, ona da bira dolduruyordum.

191

Banyodan her seferinde temiz, taranmış ve doğru dürüst giyinmiş halde çıkıyordu.

Gömleğinin düğmelerini açıyordum; teni genellikle hâlâ nemli olurdu. Yumuşak kaslı, hafif çıkık göğüs kafesli, geniş sırtlı ve çabuk incitilebilir enseli, pürüzsüz ve güzel bir bedeni vardı.

Dikkatle pantolonunu çıkarıyordum. Fred beni öylesine tutkuyla öpüyordu ki, sonunda dudaklarım yanıyor ve kabuk bağlıyordu. Bazen dişlerim diüni ya da altdudağını kapıyordu; onu kısa ve kötü şekilde ısırıyordum ve inliyordu.

Göğüslerimi, börek açar gibi yoğuruyor ve ancak ben onun penisine masaj yapmaya başladığımda apış aramı avuçluyordu. Her defasında ondan bir adım önde oluyordum ve bu aklını karıştırıyordu.

Anlaşılan beni hâlâ yıllar önce kısa ve şiddetli bir kapışma yaşadığı o demir bakire olarak anımsıyordu.

Bu kez onu yatağa bastıran ben olmuştum.

- Ver onu bana, diye inliyordum al al olmuş kulağına. Ver onu bana!

Ver bana dölünü, bana bebeğimi ver.

Fred hemen sözümü dinliyordu. Ve her gece, her sabah kendimi hamile sanıyordum.

Midem ilk olarak ayın on dördünde bulandı; kokkömürü sevkıyatından tam dört gün sonra. Elbette bulantımı rahat karşıladım ve kusma işini gizlice, Fred uyurken hal ettim.

Âdet olmadım ve ertesi gün randevu almadan doktora gittim.

Kanamam daha soyunma odasında başladı. Hemşireden, o kaba sesiyle "hijyenik bez" olarak adlandırdığı bir ped istedim ve utanarak orayı terk ettim.

Bedensel meselelerimi Fred'le paylaşmıyordum.

- Doğum kontrol hapı alıyor musun sen ? diye sordu bir defasında.

- Elbette, dedim.

Bunun dışında okul zamanlarından bahsediyor, öğretmenlerimiz, okul arkadaşlarımız hatta okuldaki yemek hakkmda konuşuyorduk.

- Hatırlıyor musun, bir gün doğru dürüst pişirilmemiş makarnayı. .

- Evet, ya yapış yapış pilav. .

- Çorbanın içindeki sebze yosuna benziyordu.

- Tadı da öyleydi zaten.

Anımsamak ikimizin de hoşuna gidiyordu. Duvara yansıtılmış slayt izlemek gibiydi.

Zihinlerimizdeki projektörler takırdıyor ve sürekli yeni resimler püskürtüyordu.

- Çekirgeleri hatırladın mı? diye sordu Fred. -Çekirge mi?

- Resim dersindeki çekirge. Finni, Niko ve ben onları yakalamış ve boya kutusunun içine saklamıştık. Sonra da.

- Tabiî ya, dedim. Her yerde hoplayıp durmuşlardı. Döşemeyi kaplamışlardı. Bacaklarımızın arasında, sırtımızda ve başlarımızda. Manyak bir şeydi.

- Hayvanlar kocaman ve yeşildi ve Bayan Engel ağlayarak odadan kaçmıştı.

- Zavallı Bayan Engel, diye içini çekti Çakmaktaş merhametle. Gerçekten de etkilenmişe benziyordu ve elimi göğsüne koyup oradaki bir tüyü kopardım.

- Seni becermeyi her zaman istemişimdir, dedi nazikçe. Daha bu işin nasıl yapıldığı hakkmda bir fikrim yokken bile.

- Biliyorum, dedim. Nihayet öğrendiğindeyse senin için yapılacak ilk iş bu olmuştu.

Yanımdaki adam bana doğru döndü ve suçlulukla güldü.

- Salağın tekiydim, dedi. Kocaman bir salak. Ordu adamı böyle yapıyor işte.

Çıplak halde yatağa uzanmış onun sigarasından bir tane yakmıştık, iki nefeste bir sigarayı birbirimize veriyorduk ve dizim usulca onun taşaklanna baskı yapıyordu. Ağır ağır büyüyen, parlayan ve dikelen aletine ilgiyle baktım.

Sanki sadece organınm bir kez daha şişmesine karşı bir şey yapmak istermişçesine, neredeyse zorlayarak içime girdi.

Ona bir çocuk versem ne yapardı ?

O kadar olgun ve bilge bir istiyordum ki, bir fındıkkıranı çahş-

tırırken bile hangi kuvvet yasalarının devrede olduğunu ve buna benzer şeyleri oğluna ya da kızma anlatabilsin. Ama ne de olsa onu sonra da bulabilirdim. Çocuğun ilk iki yıl fındık kırmak hakkındaki bilgilere gereksinimi yoktu.

Fred'i baba olarak tasavvur edemiyordum. Gerçi bedeni olgunlaşmıştı, ama ceplerinin birinde hâlâ maytap taşıdığından şiddetle kuşkulanıyordum.

Günün birinde, yürüyüşe çıktığımızda başını geriye attı ve ben onun gökte yağmur bulutlan aradığını düşünürken konuşmaya başladı:

- Biliyor musun, ikimiz hakkmda uzun uzun düşündüm.

- Öyle mi ? Sesim, istediğimden daha alaycı çıktı. Gerçekten merak ettim, dedim mümkün olduğunca ciddi bir sesle.

Fred bakışlarını gökyüzünden ayırıp bana baktı.

- Bir bambinoya ne dersin ?

- Bir ne ? diye sordum umarsızca, işin ilginç yanı, başta gerçekten de ne demek istediğini anlamamıştım. Böyle bir dondurma türü mü vardı ? Bir an sonra, inanılmaz güzellikte bir geyik yavrusunun annesini kaybettiği, Disney filmlerinin en hüzünlüsü geldi aklıma.

-Bambi mi?

- Bam-bi-no, diye tekrarladı kızgın biçimde ve bu tabiri daha önce de kul anmış olduğu o sırada dikkatimi çekti; o zamanlar on üç ya da on dört yaşmdaydı ve dünyada isteyeceğim en son şey bir maytap veledi olurdu.

-Haa.

Bunu ciddi ciddi mi söylemişti, şakasına mı? Yoksa beni denemek niyetinde miydi?

- Bu konuda önce düşünmem gerek, diye mırıldandım.

- Küçük, tatlı bir bebecik. Uykuda sal adığımız, onun için kâğıttan gemiler katladığımız bir sümüklü.. Fred beni iyice kendine çekti. Ne dersin?

Aslmda neden olmasın? Onun da bu iş için efor sarf etmesinin bir zararı olmazdı.

- Aslında neden olmasın ? diye sordum tereddütle. Ola ki bu 194

bir tuzaksa diye çok istekli görünmek istemiyordum.

- Eh, yani, bir kere son derece emin olmamız gerekiyor, dedi ve dudaklarını büzüştürdü.

- Emin mi ?

- Daima birlikte olacağımızdan emin olmalıyız. Yani bugünden yarma değil, bilakis. .

- Bilakis ne ? Omuzlarını çekti.

- Daima. Başka ne olabilir ki?

Daima İlelebet Çakmaktaş'la. Gülmemek için hava yutmam gerekti.

- Bir çocuk, dedim, sanki yeni bir düşünceyle karşılaşmış gibi dalmış halde. Tutkuyla öpüştüğümüzde bebek meselesi hallolmuştu bile.

Fred artık eve daha geç geliyordu. Yeterince para kazanmak için fazla mesaiye kalıyordu. Çocuk için para, satın almayı düşündüğü aile arabası için para Yakında gereksinim duyacağımız daha büyük bir eve taşınmak için para.

- Göreceksin, başaracağım. Biz başaracağız.

Aklı başka yerlerde, artık çalışmayan bir çakmakla oynadı. Uzunca bir süredir ağzının kenarından yanmamış bir sigara sal anıyordu ama çakmaktan, hemencecik sönen küçük alevler çıkıyordu.

- Yapamazsak ayıp bize, dedi yorgunlukla ve uykuya dalmadan önce suçlulukla onun için bir kibrit çaktım.

Bu kadar paraya ihtiyacımız var mıydı? Bir çocuk bu kadar pahalı mıydı? Tüm bunlara ihtiyacımız var mıydı?

Birkaç haftadır günlük gazetenin ilan sayfalarından bu civarda bir iş arıyordum kendime, ama olanaklar öylesine kısıtlı ve sıkıcıydı ki, hevesimi ve sabnmı kısa sürede yitirdim. Kentteki küçük şirketler -ucuz temizlik hizmetleri dışında- kimseyi aramıyor, yeni açılan işletmelerse, içeriye adım atmaya değmeyecek kadar kısa sürede kepenk indiriyordu.

Günün birinde -eninde sonunda- bir iş bulacağımı umuyordum.

195

Çakmaktaş'ın aksine, malî durumumuzu kafama takmıyordum.

Karnımın içine kulak vermekle o kadar meşguldüm ki, ev kapısının dışındaki dünya umurumda bile değildi.

Bazı akşamlar Fred bitkin şekilde kanepeye çöküyor, ona getirdiğim soğuk birayı eline alıyor ve televizyona dalıyordu. Duşa girmeyi, en azından ellerini ve yüzünü yıkamayı unutuyordu. Orada öylece oturuyordu, bir parça kömür gibi kara ve suskun halde.

Ona fark ettirmeden onu izliyordum ve aklıma Pinokyo'nun hikâyesi geliyordu. Odun parçasından bir kukla ve bu kukladan da canlı bir oğlan oluyordu. Anlaşılan zavallı Fred aksi yönde ilerliyordu.

- Para her şey değildir, dedim bir gün katı bir sesle. Sıcak suyla dolu bir kâseyi masaya koydum, içindeki bezin suyunu sıktım ve arkadaşımı, biraz daha kullanılacak bir mobilya gibi temizlemeye koyuldum. Fred temizlik faaliyetime sessizce katlandı ve sadece şişeyi dudaklarına götüreceği sıralarda beni yana itti.

Elbette, öpüşürken beni kirletmemesi için işe yüzünden başladım, sonra el erine geçtim. Gömleğini çıkardım ve koltukaltların-daki teri sildim.

- Yardımcı olabilir miyim? diye sordu nihayet ve pantolonu ile külotunu sıyırdı. Bir Rus masal filmindeki mucizevî çiçek gibi giderek büyüyen organmı sabunlamaya giriştim hemen. Beni hırsla yakaladı, ama önce onu durulamam gerektiğini söyledim.

İlk bulantılarım sırasmda Fred benim için endişeliydi. Banyo kapısının önünde bekliyor ve çıkardığım iştah kapayıcı sesleri dinliyordu.

Bunun karşılığında ona beklediği ödülü verdim.

- Hamileyim! -Emin misin?

- Yüzde yüz!

Ama anlaşılan bulantılarımın nedeni, biraz kilo almak için birkaç gündür kendime işkence usulüyle uyguladığım turunç diyeti olmalıydı; Dr. Marquardt, bir cenine dair tek bir işaret bile bulamamıştı.

- Sabırlı olun, diye tavsiye etti kadın dostane bir tavırla. Bu iş-

ler zorla olmaz. Beni o kadar dikkatle süzdü ki, her an çekmecesini açıp bana bir teselli lolipopu vereceğini sandım.

Bir akşamüzeri, başarısız bir iş görüşmesinden daha eve döndüğümde yabancı bir kadın evin kapısının önünde oturuyordu. Başında uçuk yeşil renk bir eşarp, üzerindeyse eski moda bir manto vardı ve kuaförde sıra bekleyenler gibi elindeki dergiyi karıştırıyordu. Başını kaldırdı ve beni gördü:

- Mila, diye seslendi ve ayağa kalktı. Geldiğinizi duymadım bile ! İki elini bana uzattı. Bir çift mat Pasifik mavisi göz beni tepeden tırnağa süzdü.

- Bayan Joditz! dedim şaşkınlıkla

- Oğlum size haber vermedi mi? diye soruyla karşılık verdi bana. Bu tam onun tarzı. Belki de size bir sürpriz yapmak istemiştir. Hatta belki de annesinin geleceğini haber vermeyi unutmuştur, ne dersin? Elini, telaffuz etmemesi gereken sözler sarf etmiş gibi dudaklarının üzerine koydu. Henüz elli yaşında bile olmamasına karşın teni gri ve solgun görünüyordu. Yüzündeki gölgeler karanlık tümseklere benziyordu. Geçmişte ardmda bir şeyler bırakmışa benziyordu. Acı, kötü bir şeyler, ağır bir hastalık belki de.

Onu içeri davet ettim ve kafasındaki zehir yeşili eşarbı vermeden önce mantosunu çıkardı.

Bildiğim kadarıyla Fred'in annesi, daha Duvar yıkılmadan önce Batı'ya geçmişti. Hamburg'da ya da Bremen'de yaşıyordu, yoksa Kiel miydi? Burada ne işi vardı?

- Müstakbel gelinimi tanımak istedim, dedi, buz gibi düşüncelerimi algılamışçasına.

Müstakbel gelinim mi ?

- Evlenmek gibi planlarımız yok, dedim kabaca.

- Evlenmekten söz eden kim. .

Gülerken renksiz, permalı saçı da onunla birlikte aşağı yukarı sallandı.

- Bir gün bana telefon etti ve gururla baba olacağını söyledi, dedi zafer kazanmışçasına.

- Yaa, dedim sıkılarak. Istemdışı bir hareketle elimi karnımın 197

üzerinden geçirdim ve aslında hamile olmadığımı ona nasıl açıklayacağımı düşündüm.

- Sonra da bana, dedi, daha vaktinin gelmediğini söyledi. Ona belirsiz biçimde başımı salladım ve gülümsemesine karşılık vermekten kaçındım. Bunda gülümseyecek ne vardı ki ?

- Onunla tanışabilir miyim, diye sordum ona. "Neden olmasın" dedi o da.

- Kahve ister misiniz ?

- Elbette.

Mutfağa kaçtım, ama peşimden geldi. Sessizce, kahvenin bir kısmını tezgâha döken el erimi izledi.

Burada ne kadar kalmayı düşünüyordu ?

- Oturmak ister misiniz ? Minicik bir masanın yanında duran iki iskemleden birini işaret ettim.

Biraz sıkışık yaşıyoruz da. .

- Hiç dert etmeyin, dedi. Uzun kalmayacağım.

- Dert etmek mi ? diye ağzımdan kaçırdım. Dert ettiğim yok. Elini bir kez daha, bir genç kız gibi açık pembeye boyadığı dudaklarına götürdü.

- Dert mi dedim ? diye sordu. Zahmet demek istemiştim. Yani zahmet etmeseydiniz anlammda. Dil sürçmesinden gerçekten de etkilenmişe benziyordu. Zahmet, diye tekrarladı. Lütfen benim yüzümden zahmet etmeyin.

- Geleceğinizi bilseydim. . kek falan pişirirdim, dedim uzlaşma ararcasına. Şimdiyse kurabiyeyle yetinmek zorundasınız.

Başını iki yana salladı ve kendini iskemlelerden birine attı.

- Zahmet etmeyin, dedi kısık bir sesle.

Kahvelerimizi mutfakta içtik ve Fred'in annesi süpermarket-ten doksan dokuz fenike alınmış

kurabiyelerden yedi. Mekanik biçimde, kesintisiz yiyordu ve kahvesini içtiğinde bir kurabiyeyi de elinde tutuyordu, sanki birisi onu elinden alacakmış gibi.

- Dert, dedi. Bir de kalkıp benim başınıza dert açmam eksikti. Oğlunu Stasi'ye ispiyonladığını unutmamalıydım. O zamanlar

on üç yaşında bir çocuktu ve okul avlusunda saklanmış, tel örgülerin dibinde çömelip saklanmıştı.

Pantolondaki kan lekesi. Onlara bundan söz etmişti. Hatta belki de onlara pantolonu da göstermişti. Öğretmen ölmüştü ve oğlunun pantolonunda kan lekeleri vardı.

- Size bir şey açıklamam gerekiyor. . Boğazını temizledi. Gerçekten de başınıza dert olmak istemiyorum. Ama size söylemem gerekiyor, değil mi?

Suratına baktım. Ne istiyordu?

Kurabiyesini tabağın kenarına itti; masaya düşecekmiş gibi görünüyordu, ama düşmedi.

- On dört ya da on beş yaşma geldiğinde. . on dört buçuktu sanırım, kabakulak geçirdi. O zamanlar ona ben ve aile doktorumuz Doktor Neumann baktık, biliyor musunuz?.

Omuzlanmı çektim.

- Kabakulak, diye tekrarladı Bayan Joditz ve içini çekti. Soluk elini bacağımın üzerine koydu ve samimi bir şekilde okşadı.

-Ee?

- Şey. . Doktor Neumann, Fredi'nin belki de çocuk yapamayacak durumda olabileceğini söylemişti.

Yani, emin olmadığını söylüyordu..

- Neden yapıyorsunuz bunu ? diye sordum buz gibi bir sesle. Neden bunları bana anlatıyorsunuz ?

Bayan Joditz irkildi.

- Gerçekten de size dert olmak istemem, dedi. Ama düşündüm ki. . bunu size mutlaka söylemem gerekiyordu.

Kurabiyeyi aceleyle ağzına tıkıştırıp gözlerini benden ayırmadan onu hızlı hızlı çiğnemeye başladı.

- Hiç dert etmeyin, diyerek göz süzdü. Daha çok gençsiniz. Son kurabiyeyi de aldı ve onu gözlerimin önünde dişlerinin arasında parçaladı.

- Kabakulak mı? Fred suratıma baktı ve benzi attı. Annesi akşam yemeğinden sonra gitmişti ve daha kapı arkasmdan kapanır kapanmaz Fred'e öğrendiklerimi anlatmıştım.

- Kabakulak, dedim.

- Testis iltihabı, dedi Fred. Ne de olsa seni ilgilendiren benim elma yanaklarım değil, öyle mi?

Güldü. Evet, taşaklanm öylesine

şişmişti ki, onların birer devekuşu yumurtası olduğunu sanabilirdin. Deliler gibi ağnnuştı da. Başka bir şey var mıydı ? Gerçekten de kızmıştı.

- Seni kızdırmak niyetinde değilim, dedim kısık sesle. Ama bunu bana söylemeliydin.

-Ama bunu bana söylemeliydin, diye taklidimi yaptı. Benimle ilgili olduğunu mu sanıyorsun? Sen kendini muayene ettirdin mi? Yani doğnı dürüst demek istiyorum. Şimdi benim suçlu olduğumu düşünüyorsun, öyle mi? Kısır, ha? Buna mı inanıyorsun?

Sustum. Elbette buna inanıyordum.

Koltuğundan fırlayıp üzerime yürüdü. Bir an için bana vuracağım sandım. Ama sadece işaret parmağını çenemin altına soktu.

- Dikkatli ol, kızım, dedi. Beni bitirmene izin vermem. Ben değil. .

Tırnağı etime batıyordu ve başımı, sanki kendisi Billy the Kid'miş gibi parmağıyla yukarı kaldırdı.

Haydi ateş etsene, diye düşündüm.

- Senin bitirmene izin vermem, dedi.

- Pekâlâ, dedim. Pekâlâ. Korktuğumdan değil, sadece ona acıyordum. Aslında korkan biri varsa, o da kendisiydi.

Fred döndü ve koridora seğirtti. Tek bir veda sözcüğü etmeden kayboldu. Aynada boynumu inceledim. Görünürde hiçbir şey yoktu, ne bir kırmızılık, ne de başka bir şey.

15

Balık

Glen El en rahat, sakin bir kasaba. Beyaz ahşap çıtalardan inşa edilmiş sevimli bir kilisesi, sevimli bir süpermarketi, sevimli evleri, şu sırada neredeyse hepsi kapalı olan sevimli küçük dükkânları, bol bol da yeşil alanı var. Her iki evden birinin bahçesinde Amerikan bayrağı dalgalanıyor.

Gökyüzü karardı ve hava serinledi. Bir kez daha motele dönüyor, Alice için kapşonlu bir kaban buluyor, kendim için de mon-tumu alıyorum. Yağmur yağacak gibi. Hâlâ yukan çıkmak istiyorsam acele etmem gerekiyor. Şimdi. Elbette sırt çantamda şemsiyem yoktu; elbette Viktor her duruma karşı yanında bir şemsiye getirirdi. Ama Viktor öldü.

Yol yokuş yukarı, asfalt cadde boş. Kızımı ve sırt çantamı yükleniyorum; yağmur yağmaya başlıyor. Bir millik bir yürüyüş var önümüzde. Otobüs şoförünün Nice-day1 gülümsemesini, cable car'ın sarsıntılarını arıyorum. Ne bir otobüs, ne de taksi geliyor bizi kurtarmaya Yağmur sağanak halinde yağıyor. Manzarayı ancak yeşil lekeler olarak algılayabiliyorum, dört ya da beş geyiği kaçarken görüyorum.

Yağmur serin ama soğuk değil, bahar sağanağı. Ağzımla birkaç damla yakalıyorum; eğlenmek için değil, susadım. Mümkün olduğunca hızlı yürüyorum. Bir milin bu kadar uzun olabileceğini aklımın ucundan bile geçirmemiştim. Daha önce hiçbir zaman bir araç durdurmayı bu kadar istememiştim.

Ama tek bir araba

I. iyi sabahlar, (yay.n.)

bile yok görünürde.

Kızımı montumun altında taşıyorum; beyaz, ıslak yüzü inanmayan gözlerle bana bakıyor. Kırmızı kapşonu yüzünü çerçeveliyor ve yanakları kızarıyor.

Birkaç yağmur damlası çarpıyor yüzüne ve Alice bir kedi gibi inleyip mırıldanıyor. Islak yanaklarını öpüyor ve onu sakinleştirici sesler çıkarıyorum.

Yolun sağında ve solunda yumuşak tepeler yükseliyor ve Vik-tor'u orada yatarken görüyorum.

Hayır, yatarken değil; onlara yaslanmış, dinleniyor. Şimdi yerinden doğrulacak ve şemsiyesini sal ayarak bize doğru koşacak. Ama gelmiyor. Nemli çimenlerin içine gömülüyor.

Çakmaktaş bir dolunay gecesi geri döndü; öfkeli değildi, üstelik üzerinde toz da yoktu. Beni uyandırdığında çıplak ve nemliydi ve az önce denizden çıkmış gibi bir hali vardı -saçı bile ıslaktı.

Kuşkuyla kokladım onu, ama alkol kokusu alamadım. Tanımadığım ve kesinlikle ucuz bir şey olmayan tıraş losyonu kokuyordu. Vücudum hiçbir şey olmamış gibi tepki verdi, zihnimin tepkisini kulak ardı etti. Bedeni geri dönmüştü ve bedenimi arıyordu. Adam, yuvasına girer gibi kaydı içime ve bu sırada mümkün olduğunca rahat edebilmesi için kolumu bacağımı uygun konuma getirdim.

Ay ışığı odamıza düşüyordu ve Fred'in yüzü somurtkan bir çocuğunkine benziyordu.

Birkaç gün sonra Fred, toz rengi kürklü bir Iran kedisi olan Smokie'yi getirdi.

Mutlulukla güldüm ve boynuna atıldım, her ne kadar kedilerden de köpekler kadar tiksinsem de.

Aslında tüm evcil hayvanlardan midem bulanırdı.

Fred beni dikkat çekici bir uysallıkla kazanmaya çalışıyordu ve onu tahrik etmeye cesaret edemiyordum, iyi bir oğlan olmak için elinden geleni yaptığı için ben de uslu bir kız olmak istiyordum. Artık bazen eve daha erken geliyordu, elinde uzun saplı güller ve yüzünde gururlu bir gülümsemeyle. Ne yazık ki, bu devasa

çiçekleri koyacak bir vazom yoktu, bu nedenle onları bir süt şişesine yerleştiriyor ve anında unutuyordum. Sadece Smokie'yi kolayca bir yerlere tıkıştıramıyordum.

Çocuk konusu, az sayıdaki yavan konuşmalarımızdan, girdiği kadar çabuk kayboldu. Eğlenceli şeylerin peşinden koştuk, neredeyse eskisi, ilk cinayetimden sonraki zamanda olduğu gibi.

Çakmaktaş da eski Çakmaktaş gibi davranmaya başladı. Yürüyüşe çıktığımızda yabancıların kapı zillerine basıyor ve beni de onunla birlikte kaçmak zorunda bırakıyordu. Sinemada filmi izlerken patlamış mısırları ağzının içine atıyordu. Havuza gittiğimizde suya havuz kenarından atlıyor ve beni suyun altına çekiyordu. Çakmaktaş bana, arkadaşlarının reşit olmamış kızlara davrandığı şekilde davranıyordu. Bir keresinde benim yanımdayken arkadaşlarına benim duyamayacağım bir sesle bir şeyler söyledi ve hepsi beni, haftalık pazarın özel indirimiymişim gibi süzdü.

- Ne dedin onlara? diye öğrenmek istedim.

Bana şaşkınlıkla baktı. Birbirimize dokunmadan yürüyorduk ve bardan yükselen müzik giderek bizden uzaklaşıyordu; saat gecenin biriydi.

- Ne mi söyledim ? Fred sarhoşlukla omzuma sarıldı. Hey, sadece güzel şeyler. . Senin hakkında sadece güzel şeyler anlatırım. . Ne söylemişsem artık. Dili daha şimdiden dolaşıyordu.

- Ama onlara herhangi bir şey söylemiş olmalısın, diye ısrar ettim.

- Sadece güzel şeyler, sevgilim.

Güldü ve beni kendisine doğru daha sıkı çekti. Diğer eliyle yüzümü kendisine doğru çevirdi ve öyle tuttu. Parmaklan çimentodan yapılmış gibiydi.

- Birbirimizi seviyoruz, öyle değil mi ? diye saçmaladı ve ağzını dudaklarıma bastırdı. Bir an için benden bir parçayı ısırıp koparmak niyetinde gibi geldi. Ama sadece dilini ağzımın içine soktu.

Kanyak ve duman tadında ve bir yılan başı kadar kalındı.

Dilini ısırdım, önce hafifçe, sonra kuvvetle, içime giren sürüngeni ısırdım. Çığlık attı ve beni bıraktı.

- Ne söyledin onlara? diye sordum.

ZU4

Fred ağzındaki kanı betona tükürdü.

- Beni ısırdın, dedi, olanlara inanamıyormuş gibi.

- Evet, dedim, onlara, benim hakkımda ne söyledin?

- Özel bir şey değil, dedi sıkıntıyla. Sadece bir doğum lekesinden bahsettim.

-Ne?

- Senin doğum lekenden, diye kanşılık verdi kızgınlıkla Onlarla vedalaşıyorduk ve onlara "Şimdi onun doğum lekesini yalamaya gidiyorum" dedim, başka bir şey değil.

-Ne doğum lekesi?

- Ne önemi var ki? dedi soğuk bir tavırla. Kaldırımı izlemeye başladı.

- Neremdeymiş bu doğum lekesi ? inleyip gözlerini devirdi.

- Öyle demek istemedim, tam olarak öyle değil. Anlayışsızlığım karşısında başını iki yana salladı.

Bir süre sonra kısık sesle devam etti:

- Şimdi ödeştik, değil mi?

Hafifçe öksürdü ya da güldü ya da ikisini aynı anda yaptı ve beni sürükledi.

- Şimdi ödeştik, lady.

Kaldırıma otomobiller park etmişti ve onların arasından dolaşıp caddeye çıktık. Ödeşmek mi ? Ne demek istemişti ? Aniden durup elimi sert bir hareketle ondan kurtardım. Sokak lambaları yanıyordu ve bazı vitrinlerin ışığı hâlâ açıktı ve ikimizi aydınlatıyordu. Bazı binaların dış cephesine yapı iskeleleri kurulmuştu ve rüzgârda takırdıyorlardı. Bir sahnedeydik, filmlere layık bir sahnenin ortasındaydık, yalnız bizi kimse izlemiyordu. Gerçekten öyle mi? Belki de bu kentin saygıdeğer vatandaşları yataklarından kalkıyor, karanlık meskenlerinden bizi izliyorlardı. Otomobilleri için endişe ediyorlar mıydı, boyası, dikiz aynaları ya da antenleri için? Belki de birisi çoktan polise haber vermişti bile.

- Ödeşmek mi? diye sordum teatral biçimde ve ışık huzmelerinden birinin altına geçtim. Bana bir fahişeymişim gibi davranı-

yorsun ve ödeştik mi diyorsun ? Öfkem çoktan sönmüştü, buna rağmen suratına vurmak için gerindim, ama elimi ona ulaştırama-dım. Onu tutmuştu.

- Senin kahrolası kolunu kırarım, dedi gülümseyerek ve bileğimi, açıklamasını hemen orada yerine getirecekmiş gibi iyice sıktı. Benimle takışma, Millie, tatlım. Senin canını yakmak istemiyorum, ama benimle takışma

Beni aniden bıraktı ve kol saatine baktı. On üç yaşındayken ona hediye ettiğim saati takıyordu yine.

Zaman yine kırmızı parladı.

- Başka zaman kavga edelim, dedi uzlaşma ararcasına Birkaç saat içinde işte olmam gerekiyor.

Bana ıslak, kaçamak ve karşılık vermediğim bir öpücük verdi.

Smokie'yle baş başa olmamak için sık sık evi terk ediyordum. İş başvurulan için adres adres dolaşıyor, alışveriş yapıyor ve ara sıra yabancıların bebek arabalarına bakıyordum. En çok uyuyan bebekleri seviyordum. Yüzlerinde son derece gevşemiş bir ifade vardı ve üzerlerine eğildiğimde kaşlannı çatmıyorlardı. Ama anneler daha kuşkucu olmuşlardı. Bebeklerini bir an

için olsun gözden kaçırmıyorlardı. Tekerlekleri genellikle toprak, ezilmiş yaprak ve köpek dışkısıyla bulaşık bebek arabalannı, girdikleri her dükkâna sokuyorlardı. Merdivenlerin başına bırakılmış bebek faytonları ya boştu ya da kadınlar çocuklarını renkli kangurularla göğüslerine asmış gezdiriyorlardı.

Onu iyi bir yemekle neşelendirmek için Fred'e süpermarketten alabalık aldım. Aslında sosis de yeterli olurdu, ama balık indirim haftasındaydı; tavsiye edilen son kul anım tarihleri geçmişti.

Mutfak masasının üzerinde hayvanları plastik folyolarından kurtardım, banyoya koştum ve ellerimi iyice yıkadım.

Mutfağa döndüğümde Smokie masanın üzerindeydi ve ağzı balık doluydu.

- Alabalıklar kediler için değildir! diye bağırdım ona. Hayvan korkuyla plastik döşemeye atladı.

Balığı hindistance-

20b

vizi kendirinden örülme kilimime taşımaması için hemen kapıyı kapattım.

Neyse ki Smokie geriye iki alabalık bırakmıştı. Akşam yemeği için Fred'e onları kızartabilirdim.

Smokie'yi yemeğini yerken izledim. Döşemeyi temizlemem gerekecekti. Kedi çiğnemesinin ortasında durdu ve kayısı rengi gözleriyle bana baktı, sonra aniden kusmaya başladı. Daha ne olduğunu anlamadan ayaklarımın dibinde bir balık bulamacı yatıyordu. El erimle gözlerimi kapattım ve olanları parmaklarımın arasından izledim. Böyle şey olmazdı!

- Izgaraya seni atacağım, Smokie, diye mırıldandım karanlık bir sesle. Elbette dileğimi gerçekleştirecek vaktim yoktu. Fred'in akşam yemeğini hazırlamalıydım. Kediyi kaptığım gibi pencereden dışarı attım. Bununla daha önce de karşılaşmıştı.

Önce ağzımı ve burnumu bir atkıyla örttüm ve önümdeki kepazeliği izledim. Balıktan geriye tanınabilir vaziyette sadece bir göz ve bir de yüzgeç kalmıştı. Yağlı akıntılar, küçük, hastalıklı ırmaklar gibi mutfağımda akıyordu.

Smokie'nin kusmuğunu, etrafına eski bir çaput sardığım el sü-pürgesiyle faraşa ittim, klozete attım ve sifonu birkaç kez çektim. Mutfağımı temizlerken atlanın içinden zorlukla soluk alıyordum.

Sonra alabalıklara giriştim. İçlerini temizledim, tuz ve biber kul anmaktan kaçınmadım ve iyice una buladım onları. Balık yumurtası olarak başlayıp ızgarada sona eren bir hayat, diye düşündüm neşeyle, ve ıslıkla "Rengârenktir ormanlar" şarkısının ezgisini çaldım. Şansıma evde iki limonum, hatta geçen Noel'den kalma açılmış bir poşet kırık badem vardı. "Sapsarıdır anız tarlaları" diyerek şarkı söylemeyi sürdürdüm ve alabalıklar tereyağının içinde kızarırken terledim. Çıkardığım patatesler buruş buruştu, Fred'in garnitür olarak kızarmış tost ekmeğiyle yetinmesi gerekecekti.

Geriye ancak masayı hazırlayacak, saçlarımı tarayacak ve balık kokmamak için parfüm sıkacak vaktim kaldı. Son olarak yemeğin yanına bir şişe bira açtım, buz gibi, tam Fred'e göre ve bir de mum yaktım.

207

Fred yemeği kokladı ve etkilenmiş halde bana baktı. "Yaş günüm falan da değil" dedi tereddüt ederek. Alabalıkları fırında onun için sıcak dururken banyoya girip çabucak yıkandı. Kendim için omlet hazırlamıştım. Banyodan gelen su sesi kesildiğinde balıkların üzerine çeşnili minik tereyağı küpleri koydum ve ayrı bir yerde kavurduğum badem parçalarını da serptim. Son olarak limonlardan birini balıklann üzerine sıktım, diğeriniyse dilimleyip kuyruklarının üzerine bıraktım.

Başlarının üzerine ketçap sıktım, çünkü Fred'in üzerine ketçap sıkmadan yediği neredeyse hiçbir şey yoktu. Üstelik onları yerken balıklarının ona dik dik bakmasını istemiyordum.

Fred düzenli taranmış saçları ve temiz bir gömlekle mutfağa geldi, iştahla yedi ve ben de bira içerek onu izledim. Belki de Smokie'nin hassas bir midesi vardı. Fred balığı dikkatle kılçığından ayırdı, özenle ve hızla çiğnedi; çenesi, yerine getirmesi gereken önemli bir işi olan bir makine gibi çalışıyordu.

- Harika, dedi parlayan gözlerle. Millie, tatlım. . Bu kadar iyi yemek pişirdiğini bilmiyordum.

- Ben de öyle, diye mırıldandım sıkıntıyla ve bardağına bira doldurdum.

Sürekli ellerimi koklamak için ciddi çaba sarf etmem gerekiyordu.

- Neden bu kadar sessizsin bugün ? diye sordu ve sırıttı. Parmağını dudaklarımda gezdirdi ve ucunda bir parça köpük kaldı. Senin için küçük bir sürprizim var, dedi ve iskemlesinde ileri geri kaymaya başladı.

- Sürpriz mi ? Başını sal adı.

- Bir arkadaşım bir yıllığına Amerika'ya gidiyor. Bu süre içinde onun evine taşınabiliriz.

- Ya. . Gözlerine bakmaya çalıştım, ama bakışlarını tabağına dikmişti. Eriyen çeşnili tereyağı ketçapla karışıyordu.

- Belki daha uzun bile kalabilir, hatta temelli, dedi lokmasını çiğnerken.

Her şeyi silip süpürdü, geriye sadece balıkların kılçıkları, baş-

lan ve bir parça da tost ekmeği kaldı.

- Yüz metrekare, banyo, balkon, bahçe. .

Masayı topladım ve Fred'in önüne bir kül tablası ittim.

- Peki işin sorun olan kısmı nerede ?

Yağlı dudaklarla gülümsedi ve mumun aleviyle sigarasını yaktı.

- Sorun yok. Kira ödenebilir ölçülerde. Buradan fazla uzakta değil. Tek yapmamız gereken o burada yokken üç kedisine göz kulak olmak. Smokie'yi de yanımızda götürürüz. .

Biram döküldü ve pantolonunu ıslattı. Bardak masanın üzerinde yuvarlandı ve yere düşmeden önce onu son anda yakaladım.

- Özür dilerim, dedim ve bir bez getirmek için yerimden fırladım. Fred'in üstünü başını sildim; sigara içmeye devam ederken, diğer taraftan rahat çalışabilmem için kol arını havaya kaldırdı.

Telefon çaldı ve koridora çıktım.

Annem bana bir iş bulduğunu haber vermek için arıyordu. Küçük bir şirketin ofisindeydi iş; iyi bir getirişi, tahammül edilir bir şefi ve yükselme olanakları vardı. Bana bir ad, bir adres, bir de telefon numarası verdi; her şeyi bir kâğıda not ettim. Annem beni merak ediyor gibiydi, bu da hoşuma gitmişti. Teşekkür ettim, ona iyi akşamlar ve iyi uykular diledim. "Paul'e de selam söyle" dedim küçük kız sesimle ve kapattım. Direksiyon öğretmenini henüz birkaç kez görmüştüm. Annemden küçük, neredeyse keldi ve çabuk terliyordu. Artık üvey babam olmasına rağmen bana hâlâ "siz"

diye hitap ediyordu ve ben de aynı şekilde karşılık veriyordum. Zaten neden birbirimizin boynuna atılacaktık ki? Anneme otomobil kullanmasını öğretmişti, ben de bunun için ona saygı duyuyordum. Onunla evlenmiş olması, aslında beni hiç ilgilendirmiyordu.

Mutfağa döndüğümde Fred açması plastik döşememe düşmüş kramplar içinde kıvranıyordu.

- Ne oluyor? diye sordum buz gibi bir sesle.

Çakmaktaş yanıt vermedi, ben de yanma gidip yere oturdum. Yüzü un gibi beyazlaşmıştı ve gözleri bir an için turuncu göründü.

- Midem çok bulanıyor, diye inledi.

Ayağa kalkmasına yardım ettim, onu banyoya götürdüm ve

klozet kapağını kaldırdım. Karnını tuttu ve balık lapası kusmaya başladı. Kaçtım oradan.

Mutfağı topladım, bulaşıkları yıkadım, bardakları kuruladım ve kalan birayı şişesinden içtim.

Fred banyodan çıkmadı.

Nihayet ona bakmak için banyoya gittim. Yerde yatıyordu, gözleri kapalıydı ve hareket etmiyordu.

Neyse ki midesindekilerin tamamını tuvalete boşaltmış, hatta bayılmadan önce sifonu bile çekmişti.

Üzerine eğildim ve nabzma baktım. Kalp atışlarını kaba derisinin altından hissedene kadar epey zaman geçti. Hâlâ hayattaydı. Ama zorlukla soluk alıyor gibiydi. Onu yerde bıraktım ve acil servisi aradım.

- Muhtemelen balık zehirlenmesi, dedim telefonda suçluluk duygusuyla.

Birkaç dakika sonra Fred hareket etti ve anlaşılmaz bir şeyler sayıkladı. Onu sabit duracak şekilde yana çevirmiştim ve şimdi ağzının kenarından gri

bir sıvı sızıyordu.

- Üzgünüm, diye fısıldadım ve elini tuttum. Ama seninle ve dört kedinle birlikte yaşamam mümkün değil.

Beyaz önlüklü iki adam onu kısaca muayene etti ve bir sedyenin üzerine yerleştirdi.

- Endişelenmeyin, dediler bana ve rutin bir acıma duygusuyla gülümsediler, atlatacak. Bana bir form imzalattılar ve onu yanlarında götürdüler.

Akşamın geç saatlerinde televizyonu çalıştırdım, çubuk kra-kerle dolu bir bardağı ve çeyrek litrelik bir şarap kadehini önüme aldım. Hayat ne kadar da basit ve güzel olabilirdi. Mutluluğum için eksik olan tek şey, diye düşündüm -hem karamsarlık hem de umutla- işe yarar bir sperm verici.

Saat on biri az geçiyordu ve televizyonun karşısına geçmiş kanallar arasında dolaşıyordum. Birden görüntü kayboldu ve suratımın koyu yeşil aksine bakakaldım ve düşündüm: böylesi iğrenç, böylesi çirkin bir kurbağa olmasan. . Bu durumda kendimi aslında güzel bulabilirdim. Dikkat çekmeyen, zeki, şöyle böyle iyi gö-

If

zıu

rünen, bir çilingir, bir sigorta temsilcisi, hatta bir diş hekimiyle evli olan; kısa aralıklarla, dikkat çekmeyen, güzel, şirin uç çocuk dünyaya getirmiş bir kadın. .

Kendimi kanepeye attım ve elime tüylü bir bir şey geldi; Smo-kie yuvarlak yüzünü döndü ve uykulu gözlerle beni süzdü. Düşmanca davranışımı çoktan unutmuşa benziyordu. Onu okşamaya gönül indirdim, o da guruldayıp uykuya daldı.

"JACK LONDON State Historic Park." Parka adım attığımızda hâlâ yağmur yağıyor. Alice'in sesi soluğu kesildi.

Ulaştığımız bu ev, bölgedeki evlerin hiçbirine benzemiyor aslında. Bana karanlık ve üzgün geliyor, sanki karanlık bir giz saklıyor gibi. Alfred Hitchcock'un buradan sadece birkaç mil ötede en dâhiyane filmlerinden birini çektiğini hatırlıyorum. Bina farklı büyüklükte taşlardan örülmüş.

Doğrudan bir kurdun midesinden çıkarılmış kayalardan inşa edilmişe benziyor. Çocuksuz bir dulun evi.

İçeri giriyoruz; Alice'in üzerindeki ıslak kabanı çıkarıyor ve onu sönmüş şöminenin önündeki ızgaraya asıyorum. Burası sıcak ve sakin. Ortalıkta tek bir insan bile görünmüyor. Ayak seslerim parke döşenmiş koridorda yankılanıyor.

Misafirler için hazırlanmış küçük bir banka oturuyoruz; kazağımı kaldırıyor ve Alice'i göğsüme alıyorum. Hemen emmeye başlıyor ve gözlerini deviriyor. Yüzü ıslak ve soğuk. Onu okşuyor ve vicdanım sızlayarak onu kucağımda sallıyorum. Kızımdan çok şey bekliyorum.

Sonra sergiyi dolaşmaya başlıyorum. Jack London'ın fotoğrafları, kitapları, eski mektup ve diğer ıvır zıvırlann yer aldığı vitrinler, şöminenin üzerinde ona benzemeyen bir büst. Odanın ortasında, üzerinde bir maket yelkenlinin ve etrafında da dört kaba iskemlenin yer aldığı bir masanın çevresi zincirle sınırlandırılmış. Bir camın ardında da çalışma odası. Kitap rafları, göze çarpmayan bir yazı masası, darbe almış bir gramofon. .

Çalışma odasında, tek bacaklı ahşap iskemlelerden birinin 212

üzerinde Jack London oturuyor. Rahat bir tavırla elindeki kurşunkalemle oynuyor ve bizi izliyor; gözleri kısık, sanki uyuşturucu almış gibi yumuşak, dalgın ve alaycı bir ifadeyle gülümsüyor. Sonra birdenbire saçı değişiyor. . Rengi açılıyor, düzleşiyor, yüz hatları uzuyor, zayıflıyor, çenesinde kirli bir sakal beliriyor. Viktor bu. Ona el sallamak istiyorum ama Viktor başını iki yana sallıyor ve işaret parmağını dudaklannm üzerine bastınyor. Kimse onun gizlice buraya sızdığını bilmemeli.

"House of Happy Walls", "Mutlu Duvarların Evi"ndeki bir cam bölmeye.

Fred Joditz bir daha bana dönmedi. Onu hastanede bir kez ziyaret ettim ve onunla birlikte arkadaşının evine taşınmamayı tercih ettiğimi söyledim.

Ne demek istediğimi hemen anladı ve yüzü taşlaştı. Şişmiş elini tuttum.

- Seninle ilgili değil, diye temin ettim onu. Üzerinde onu olduğundan daha yaşlı gösteren mavi beyaz çubuklu bir pijama vardı.

- Balıklarda bir şey olduğunu biliyordun, dedi. Elini geri çekti ve yaralı biçimde gülümsedi.

Biliyordun.

Her şeyi reddettim ve umutsuz bir ifade takındım ve Fred omuzlannı çekti.

- Olabilirdi ama, değil mi ? Göz kırptı ve bir kolunu omzuma attı.

- Git hadi, Millie, evine git. Sanki hasta olan benmişim gibi beni arkamdan itti.

Tramvay durağına geldiğimde donup kaldım, soğuk bedenimde yükseldi ve çift katlı montumdan içeri sızdı. Buz gibi hava dudaklarımı sardı, ağzımı dondurmak ister gibi. Donarak ölmenin nasıl bir şey olduğunu düşündüm. Montumun yakasını indirdim, eldivenlerimi çıkardım ve el erimi hareketsiz bıraktım. Ama daha küçük parmağımın ucu bile donmadan tramvay geldi.

Tamamen sıradan bir günde başladı. Bilgisayar kendiliğinden kapandı; neredeyse duyulmayacak kadar hafif ve kısa bir tıslama

1

Zi j

sesi, aslında bir çıtırdama. Onu duyabilmemin tek nedeni, beyaz renkli koca ofiste tek başıma oturmam.

Gergin biçimde birkaç şalteri kurcaladım ama lambalar, radyo, hatta birkaç dakikada bir çalmayı âdet edinmiş telefon bile görevini yerine getirmeyi reddediyordu.

- Öyle olsun bakalım, diye fısıldadım.

Elime biraz kahve döküldü, parmaklarımı dikkatle, Smokie'nin tüylü patilerine yaptığı gibi yaladım. Ha, Smokie. Fred'den daha sık düşünüyorum onu. Tenimin tadı acı ve tuzluydu.

- Öyle olsun bakalım.

Sol gözümden bir yaş geldi, burnumun yanından kaydı, dudak-lanmın üzerinden, çenemi geçti ve göğüslerimin arasında kayboldu. Yine mi, diye düşündüm kızgınlıkla. Göğsüme dokundum.

Çekmecede tek bir tampon bile yoktu.

- Elini öp, dedim gerginlikle.

Bu ofiste çalışmaya başlayalı ne zaman sinirlensem kendime "Elini öp!" diyordum. Şefimin

"Günaydın" demek yerine kul andığı "Mer'aba"1 kadar kolaylıkla dökülüyordu bu söz dudaklarımdan. Güney Almanya'dan, Bavyera'daki küçük bir kentten geliyordu ve günün birinde ofisin duvarına bir haç asacağından endişeleniyordum. Karın bölgemin altmda bir çekme oluşmasını bekledim, avucumu göbek deliğimin hemen altına bastırdım, ama farklı bir şeyler vardı.

Memelerim şişmişti. İnanmak istemiyordum. Ama gerçekten de öyleydi. Tenim gerginleşti, memelerim ağırlaştı. Pamuklu tişörtüm üzerinde nemli iki daire belirdi, sonra her tarafta bir tane olmak üzere iki damla sıvı belirdi kumaşın üzerinde. Sıvıyı parmağımla toplayıp tadına baktım.

Süttü; tadı ekşi ya da sulu olandan değil, hayır, çıkan sıvı daha çok fazla inceltilmiş vanilya sosu gibiydi. Yumuşak tadı ister istemez içimi çekmeme neden oldu.

Neler oluyordu bana ? Hamile olabilir miydim ? İktidarsız bir adamdan ? Haleluya, ben Meryem değildim ki ?

- Hamile değilim, elini bir daha öp, diye mırıldandım ve üzerinI. Genellikle Almanya'nın en tutucu eyaleti Bavyera'da kullanılan "Grüli Gott" selamı kastediliyor.

"Selamünaleyküm"e benzer bir anlam taşır, (ç.n.) 214

de ütü yapabileceğim kadar düz olan karnımı okşadım. Memelerim bu gerçekle ilgilenmiyor, süt üretiyordu!

- Mer'aba, Bayan Mila. .

Aniden ayağa fırladığımda bardağı masadan aşağı süpürdüm ve kahve üzerime döküldü.

- Bayan Mila, Tanrı aşkına!.

Bay Louis sarhoş bir ayı gibi üzerime atıldı.

Usta bir manevrayla güdük parmaklarından kurtuldum.

- Elektrik kesintisi. . Sadece elektrik.. gitti.

- Ama bunun bir önemi yok ki, dedi Bay Louis ve hoşnutsuzlukla bana baktı. Elini bilgisayarın, görüntü vermeyen monitörünün üzerine koydu. İçimden onu kenara itmek, hem de var gücümle itmek geldi, ama sadece mahcubiyetle öksürüp kol arımı mümkün olduğunca göğüslerimin önünde kenetlemek dışında bir şey yapamadım. Hata yapma lüksüm yoktu. Eski

direksiyon öğretmeni ve annemin kocası, şefimin oğluna otomobil kullanmayı, oğlan sınava bir daha girmek zorunda kalmayacak şekilde öğretmişti. Bu yüzden ofisteydim şimdi. Bir günlük izin istedim.

Bay Louis sessizce beni süzdü, başı iki yana sallanıyordu, reddeder gibi değildi, sadece isteğimi tartıyordu.

- Sırılsıklamsınız, Bayan Mila. Zaten eve gitmeniz elzem. Bu, nasıl demeli. . -şimdi kocaman gülümsedi- küçük bir işletme kazası.

Güldüm ve şef kendinden memnun halde puflayarak ofisten çıkmamı işaret etti.

Kapı ardımdan kapanmadan, şefimin parmak izlerinin bilgisayarın üzerinde bir guguk kuşu gibi yapışıp kaldığını fark ettim.

Elbette her şey daha da kötü oluyordu.

Memelerin koca meyveler gibi büyüdü ve bana karpuzu anımsattı -sert, ağır ama içleri sulu.

O gece yatağa yattım ve gözlerimi kapattım, zira geceleri yatağa yatıp gözleri kapatmak âdettendi.

Ama uyuyamıyordum. Bir süre yattım, ağır ağır soluk aldım, soluk verdim; sanki bir halterci yanlışlıkla üzerime ağırlıklarını bırakmış gibiydi. Kaz tüyüyle doldurulmuş yastığımı aldım ve yüzüme bastırdım, boğulmanın nasıl bir şey

olduğunu anlamak istiyordum. Göz kürelerim yerlerinden çıkana kadar soluğumu tuttum, ya da neredeyse o kadar. Yastığm altı çok karanlıktı. Üç ya da dört dakika sonra doğruldum ve ışığı açtım.

Tüm bu zaman boyunca, kalan parçalarını toplayıp yanında götürdüğü bir Karibu buzağısının parçalanmış kemiğini emiyor ve çiğniyordu. Artık tepe ya da akıntıları aşmıyor, geniş, düz bir vadide kendiliğinden akan büyük bir akıntıyı izliyordu. Ne var ki ne vadiyi ne de ırmağı görüyordu gözleri - sadece hayal görüyordu.

Ruh ve beden yan yana koşuyor ya da sürünüyordu, o kadar inceydi ki onlan bir arada tutan bağ, her biri aslında kendi basmaydı.

Ertesi sabah kitap elimde olduğu halde uyandım. Çarşaf altımda toplanmış ve göğüslerimden gelen sütle ıslanmıştı. Memelerim ağrıyordu ve ben rüyamı anımsamaya çalışıyordum.

Bir ev görmüştüm rüyamda, daha önce gittiğim, ama bir türlü tanıyamadığım bir ev. Beyaz ve soğuk görünüyordu, ama mutlaka içine girmek istiyordum. Etrafında dolaşıp bir giriş aradım, ama hiçbir şey bulamadım. Herhangi bir kapı yoktu, sadece yukarılarda kapalı pencereler vardı. Ev göğe kadar yükseliyordu ve tamamını görebilmek için başımı iyice geriye atmam gerekiyordu. En üst katları, sadece ara sıra hafifleyen beyaz bir sis sarıyordu. Duvarda, oto lastiğinden biraz daha geniş, uzunlamasına bir yarık gördüm ve kendimi evin içine ittim.

Banyoda gergin memelerime, süt damlayana kadar sıcak su tuttum. Yoğurdum ve sildim onlan, mümkün olan her türlü sıkma biçimini uyguladım ve bir ineğin nasıl sağıldığını anlatan "Fareli Program"ı anımsamaya çalıştım.

Memelerim hemen hemen normal boyutuna döndüklerinde onları havluya sardığım buzla soğuttum.

Yatakta yatmış kar düşünüyordum. Kar, kar, kar. Alaska. Eksi kırk derece. Kızak köpekleri. Kurt kanı. Donmuş dereler. Buz sarkıtları. Kar taneleri, kardelenler. Kar Kraliçesi. Kai. Gerda.

Buz parçalan eriyince göbek deliğimde küçük bir su birikintisi oldu. Doğruldum; soğutulmuş

memelerime süt doldu.

216

Üzerimde beyaz bir hemşire önlüğü vardı ve dik bir duruşla kliniğin süssüz koridorlarında ilerliyordum. Sürekli aynı kapıların önünden geçiyor olmam kimsenin dikkatini çekmiyordu ya da en azından çekmediğini düşünüyordum. Kararlı görünmem gerekiyordu ve kararlıydım da Hastanede iki tane refakatçi istasyonu vardı. Biri yedinci, diğeri sekizinci kattaydı. Pencereden baktığımda bulut parçalarına benzeyen beyaz sis parçacıklarını görüyordum. Ortalık dezenfektan kokuyordu ve dilimin üzerinde paslı bir tat vardı. Başta utangaç bakışlarımı süt pompalarına doğrultmuştum: bir tarafta, sonlarında kauçuk toplar bulunan küçük plastik nesneler vardı, diğer taraftaysa modern işkence aletlerine benzeyen büyük ve ağır makineler. Ne kadar uğraşsam da böyle bir cihazm yardımıyla içimdeki sütü boşalttığımı hayal edemiyordum.

Noel arifesinde melek kıyafetine bürünmüş halde domino taşları ve kalp biçimli tarçınh kurabiyeler dağıttım. Her yer sessizdi, koridorda sadece benim adımlarım duyuluyordu. Birkaç kişi ağladı, yeni doğanlar bile beni görünce suskunluğa gömüldü. Bebekleri gördüğümde meme uçlarım dikleşti.

Duygulandığımdan değil. Otomatik olarak gerçekleşti, öyle olması gerekiyormuş gibi.

Bebekler cam bölmelerde yatıyordu, biri diğerinin yanında, supermarket reyonunda gibi. Çoğu uyuyor, bazıları hapşınyor, bir tanesi de ağlıyordu. İki gece hemşiresi bir şey hakkında kıkırdadı, bir tanesi mumları, yeniden söndürmek üzere yaktı.

Daha önce yüzlerce, hatta belki de binlerce miniğin kundaklandığı, yıkandığı, tartılıp ölçüldüğü büyük masanın altında oturuyordum. Bir montaj bandı düşündüm, üzeri, kol arını bacaklarım oyna-tabilen, gözkapaklarını kırpan ve karaya vurmuş balıklar gibi ağızlarım açıp kapatan oyuncak bebeklerle dolu bir montaj bandı.

İki bebek bağırmaya başladı ve hemşireler onları yataklarından kaldırıp odadan çıkardı.

Hemşirelerden biri geri dönüp mumlan söndürdü.

Saklandığım yeri, neredeyse rahat bir tavırla terk ettim ve bebekleri izledim. Çoğu, kol an birer ayçöreği gibi başlarının yanına kıvnlmış halde uyuyordu.

zı/

Kalbim hopladı ve tenimden ter boşandı. Hangisi?..

Bir süt şişesi yere devrildi ve ince, beyaz bir iz bıraktı. Onu yerden kaldırmak için zahmet etmedim.

Dişlerimin arasından hava alarak kul anılmayan yatakların sırasına, yani neredeyse sadece boş

yataklann bulunduğu sıraya doğru ilerledim.

Ve cam bölmelerden birinde. . işte orada. Orada benim bebeğim yatıyordu.

Uyuyor ve dudaklarını kımıldatıyordu, sanki bir şey arar gibi. .

Onu dikkatle aldım. Pudra ve tanımlayamadığım tatlı bir şey kokuyordu.

- Bebeciğim benim, diye fısıldadım.

Süt fışkırdı mememden; durmaksızın ceketimi açtım, bluzumu çekiştirdim, bir parça küfrettim ve annelerin yaptığı gibi iç geçirdim. Sütüm asfalta damladı. Damlamaya bıraktım. Acelem vardı.

Sırtımdaki deste hareketlendi. Çocuğun uykusunda ağzını şapırdattığını duydum.

Elimdeki anahtar destesi sıcaklık vaat ediyordu, huzur vaat ediyordu.

Geceye kulak kabarttım. Ama bir balık kadar sessiz kaldı. Ve bir balık gibi kocaman açtı gözlerini ay: katı, espri anlayışı olmadan ve merhametsizce. Yanımdan geçen otomobillerin farlan, çevredeki evlerin pencereleri, sokak lambalan gözlerini balıklar gibi dikmiş bakıyorlardı. . Tek bir ışığın bile yanmadığı bir eve sığındım. Buranın asansörü daha kısa bir süre önce inşa edilmişti, ama çıkaracağı gürültüden çekindiğim için onu kul anmadım. Merdiveni tırmandım ve basamaklan saydım. Yetmiş

yedinci basamakta karanlığa doğru tökezledim ve bebek uyanıp şaşkın bir ses çıkardı.

Bilgisayan açtım; ekran bildik mavi renkte ışıdı. Bebek kapalı gözlerle meme aradı, dudaklan deri ceketime yapıştı ve bağırmaya başladı.

Çılgınlar gibi üzerimdekileri çıkarmaya giriştim, gerekli olduğu kadanyla soyundum ve ufaklık, ağzına bir tıpa yerleştirilmiş gibi aniden susuverdi. Açgözlülükle, rahatlamış halde ve aralıksız emiyordu.

- Bayan Mila! Mutlu No. . Aman Tanrım! Mila?

Yerimde sıçradım. Bay Louis hemen tepemde, bana oldukça yakın duruyor ve bana endişeli ve kızgın halde bakıyordu. Hanımefendi. . Geceyi burada geçilmediniz herhalde?

- Elektrik kesintisi. . diye mırıldandım ve esnedim. Nerede?. Bay Louis elindeki geri dönüşümlü kâğıttan desteyi sallayarak

bana hava sağladı ve başını iki yana salladı.

- işi haddinden fazla ciddiye alıyorsunuz, izinli değil misiniz siz? Kimse tatilde çalışmaz. Yani, çalışkanlığınızı takdir ediyorum ama. .

Konuştu, konuştu, konuştu ve dudaklarını yaladı, gözlerinde törensel bir parıltı vardı.

Boş boş yutkundum. Bebeği hiçbir yerde göremiyordum.

- Betiniz benziniz atmış, iyi değil misiniz? Size bir çay?.

Hızla dolabı açtım ve kahve kreması dolu küçük bir sürahi devrildi ve krema üzerime döküldü. Bay Louis'in dili tutulmuştu. Göğüslerimi tuttum. Nemli, küçük ve kuru üzüm gibi yumuşaktılar.

- Önemli değil, dedim neredeyse duyulmayacak kadar alçak sesle.

Doğruldum ve masanın altına baktım, çekmeceleri açtım.

- Burada değil, dedim yorgunlukla

- Hemen dönerim, dedi Bay Louis. Dudakları parlaktı ve gü-lümsüyordu.

Onun ardından bakmadım. Elimi üzerine koyabileceğim bir şeyler aradım. Bilgisayarı çalıştıran düğmeye bastım.

- Nerede olduğunu sen biliyor musun ? Bilgisayar cevap vermedi.

Bay Louis bana nane çayı getirdi, omzumu tıpışladı ve sordu:

- Haberleri dinlediniz mi ? Ne kadar da komik bir hikâye. Kim kalkar da öyle bir yavruyu çalar ?

Klinikten, daha taze doğmuş. Bu gerçekten de. . Bayan. . Mila. . Ne oldu?

Yavaşça, ağır ağır koyu mavinin içine daldım ve camsı boşluk içinde yüzdüm, giderek daha derine.

Aşağılarda, ta aşağılarda bir bebek inliyor ve göğüslerim beni aşağı çekiyordu.

17

Avokado

Viktor bana göz kırpıyor. Hâlâ camın arkasında oturuyor. Mahcubiyetle bakışlarımı yere çeviriyor ve hemen yine ona bakıyorum. Islık çalıyor. Sesini duyamıyorum, ama ıslık çaldığını görüyorum.

Bize çok yaklaşmadığına epey seviniyorum. Ne de olsa ölü.

-Hi,1 diyor dostça bir ses. Resepsiyonda genç bir adam duruyor.

-Hel o,2 diyorum. Sesim titrek. Adam Viktor'u görebiliyor mu? Aniden yanımızda bitiyor ve hızla anlatmaya başlıyor. Her nasılsa hava durumu, yağmur ve küçük bebeklerle ilgili bir şey anlattığını kestiriyorum. Çarpık bir gülümseme takınıyorum. Bir televizyon ve Jack London'ı çiftçi olarak gösteren bir videoyu çalıştırıyor. Film beş dakika bile sürmüyor, sonra yeniden başlıyor.

Telefon çalıyor ve adam özür diliyor.

Bakışlarımla Viktor'u arıyorum; kaybolmuş. Alice kalçamın üzerinde oturuyor ve birkaç kez ceketime hapşırıyor.

Anlaşılan onu motel odasmda çıplak ve ıslak halde bıraktığımda üşüttü.

iki ziyaretçi giriyor içeri, yaşlan ilerlemiş bir çift. Devasa şemsiyelerini silkeliyorlar ve yağmur damlaları uçuşuyor etrafta.

Alice'le birlikte sergiyi dolaşmaya başlıyor, ölünün kendisi kadar sessiz ahşap ve kâğıt tanıkları izliyorum.

Çift, sıkıntıyla küçük banka oturmuş halde pencereden dışarı bakıyor. Yağmur yağıyor. Video hâlâ çalışıyor ve Jack London'ı oldukça şişman bir atla birlikte gösteriyor.

Adam uslu uslu resepsiyon tezgâhının arkasında durmuş bize 1. Selam, (yay.n.)

2. Merhaba, (yay.n.)

gülümsüyor. Yanına gidip Jack London'ın mezarına nasıl ulaşacağımı soruyorum. Sırt çantamda oraya götürmek istediğim yapış yapış çam kozalağı var.

Mezar buradan yaklaşık yarım mil mesafede, London oraya taşınmadan önce yanan ve günümüze sadece kalıntıları kalan "Kurt Evi"nin yakınlarında.

Ama yağmur hâlâ yağıyor, Alice hapşırıyor ve önümüzde daha dönüş yolu var. Jack London'ın çam kozalağma sevineceğinden artık o kadar da emin değilim.

Yaşlı çift bize katılıyor. Domuz sarayını görmek için gelmiş olan bir çiftçi ailesi. Jack London domuzları için basit bir ahır yapmamış, her domuz ailesine ayrı bir bölme inşa etmişti. Hayvanlar bir tür toplu konutta oturuyordu yani. Meskenlerinden çıkıp avlular üzerinden geçtikten sonra ortak yem evinde buluşuyorlardı. Çift, anıtsal şemsiyelerine karşın sırılsıklam olmuş halde yarı yolda geri dönüyor.

Video çalışıyor ve başımı kaldırdığımda Jack London'ı bir domuz yavrusuyla oynarken buluyorum.

Alice montumun bağcıklarından birini ağzına almış emiyor.

Bir defterin son sayfasında yazarın kırk yaşında böbrek yetmezliğinden öldüğü yazıyordu.

Dünyanın başka bir şeye inanması, "House of Happy End"de kimseyi ilgilendirmiyor gibiydi.

Morfin ve intihardan kimse söz etmiyordu.

Çiftçi aileye Alice'le buraya yürüyerek geldiğimi anlatıyorum, sağanak yağmurda ve şemsiyesiz.

Hemen bizi otomobille motele götürmeyi teklif ediyorlar. Karanlık otomobilde Alice çığlığı basıyor ve ancak kadm şarkı söylemeye başlayınca susuyor. Yarım saat sonra yorgun kızımı yatağına yatırıyorum.

Bay Louis'in beni işten atmak için zahmet etmesine gerek bile yoktu. Denenmiştim ve öylece gitmeme izin verebilirdi. Muhtemelen o da benim kadar rahatlamıştı.

Kaçırılan bebeğin adı Charlotte'ydi. Noel arifesinden sonraki gün yine ortaya çıkmıştı. Sarhoş bir hemşire onu yanlışlıkla farklı bir istasyona götürmüştü. Ancak söz konusu bakıcının kim ol-duğu bulunamamıştı. Kadın bir melek kıyafetiyle ortalıkta dolaşıp şekerleme dağıtırken görülmüştü.

Bebeği kliniğe geri götürüşümü gerçekten de anımsamıyorum. Ama bilgisayarın üzerine kapaklandığımı da hatırlıyor değilim. Bir şeyler şangırdayıp çatırdadı ve yerde yatıyordum bile.

Bay Louis uludu, korkmuş ve kızmış halde. Beni eve götürecek bir taksi çağırdım.

Memelerimdeki süt kesildi. Hiçbir şey yemiyor, içmiyordum ve süt kesiliyordu. Zavallı oda bitkilerimden biri gibi kurudum.

Ekmek kutusundaki ekmek küflendi. Yenisini satm almadım.

Kendime çay ya da kahve hazırlıyor, yanında peksimet yiyordum. Jack London'ın hikâyesindeki adamı düşünüyordum. Peksimet hayatta kalmak için yeterliydi.

Aslında kahvenin tadı da hiçbir şeye benzemiyordu. Aslında çayın tadı da hiçbir şeye benzemiyordu. Ve ağzımdaki peksimet tatsız tuzsuz bir lapaydı sadece. Onu yutmak için kendimi zorlamam gerekiyordu.

Hiçbir şeyin tadını alamıyordum.

Buzdolabmı açtım, içi yemeğin pis kokusuyla doluydu. El erime plastik eldivenler giydim.

Yumurtaları, peyniri, taşlaşmış salamı ve diğer her şeyi çıkardım ve hepsini çöpe attım. Rüzgârın içeri girmesi ve kötü kokuyu yanında dışarı çıkarması için pencereleri açtım. Ama günün bu saatinde yaprak bile kımıldamıyordu.

Pencereleri kapadım ve yatağıma uzandım.

Yatağıma uzanmış duvar saatini dinliyordum.

Tik tak, tik tak, diye düşündüm. Yarı uykulu halde birinin beni bulması, beni bir bulutun üzerine yerleştirmesi ve kuvvetlice üflemesini ümit ettim. Tik tak.

Annem geldi, yanında da direksiyon öğretmeni. Kapıyı kırdılar. Beni uyandırdılar, ama gözlerimi açmayı reddediyordum. Bir şey söylemeyi reddediyordum. Midemi bulandıracak denli papatya kokan papatya çayını içmeyi de reddettim. Tik tak.

Saat beni mutlu ediyordu. Kesintisiz tik tâklıyordu.

Annem benim tanımadığım bir doktor getirdi eve.

- Bir şeyler söyleyin! dedi bana.

- Tik tak, dedim gülümseyerek.

Nabzımı aldı ve tansiyonumu ölçtü. Sert ve kahverengi sakalı vardı ve dudaklarını örtmüştü; küçük, gri mavi renkli gözlerinin arkasında parladığı küçük bir gözlük takıyordu.

- Bedenen herhangi bir sorunu yok, dedi annem, beni yanşa sokmak ister gibi. Ama o kadar zayıf ki. .

Zayıf mı ? Bak bu değişik bir şey işte.

-Asıl sorun bu değil, dedi doktor. Annemle mutfağa gittiler ve fısıldaşarak konuştular. Annem tek başına döndü.

- Her şey yolunda, çocuğum.

- Tik tak, diye fısıldadım huzursuzlukla. Daha önce hiç böyle gülümsememişti. Tik tak ? diye sordum ve saati işaret ettim. Annem elimi tıpışladı.

- Evet, evet, küçüğüm, dedi. Bir tik tak.

Rahatlamış halde iç geçirdim. Demek ki annem beni anlıyordu.

Bir sabah uyandığımda saat kaybolmuştu.

Yokluğunu hemen anladım. Oda tamamen boştu.

Ayağa kalktım ve parmaklarımı, saatin asılı olduğu duvarda gezdirdim. Altın kahverengisi bir siluet belli oluyordu duvar kâğıdının üzerinde. Ama sessizdi. Banyoya koştum ve parmağımı boğazıma soktum. İçimde her ne varsa dışan atmalıydım. Öğürdüm. Soludum, hiçlikle mücadele ettim. İçim bir kovuk gibi boştu. Tıpkı son matruşka gibi. Son olarak artakalan kuklacık gibi.

Mutfakta iki kişi oturuyordu. Sigara içiyorlardı ve duman yüzlerinin etrafında uçuşuyordu. Yine de onlan tanıdım. Bunlar öğ-retmenlerimdi. Ölü olanlar. Bay Kraus ve Leopold Christiansen. Yapmam gereken tek şey yanlarına oturmaktı. O zaman karar verilmiş olacaktı. Yanlarında mutlaka biraz arsenik vardı, yoksa da onlara çakımı nerede bulabileceklerini tarif ederdim.

Duman çekildi ve bir ses benimle konuştu. Annemin sesi.

- Saat yerinde değil, diye şikâyet ettim.

- Konuşuyor, dedi annem. Duydun mu? Konuşuyor!

- Elbette konuşuyor, dedi diğer kişi sakin şekilde.

- Bak seni ziyarete kim geldi, dedi annem bana.

Baktım. Bir hayal oturuyordu karşımda. Babam beni asla ziyaret etmezdi. Ölmüş olmalıydım.

Cenaze törenlerine babalar da gelirdi. O zaman tüm önemli görüşmelerini iptal ederler. Ama sadece o zaman.

- Yakılmak istemiyorum, dedim. Açık renk ahşaptan hazırlanmış, içi kırmızı satenle kaplı rahat bir tabut istiyorum.

Bir an için hepimiz sustuk. Son arzunun dile getirilmesinden sonra âdet olduğu üzere.

Sonra babam boğazını temizledi.

- Sana bir şey getirdim, Mila.

Ağır ağır doğruldu ve bana elini uzattı. Avucunda yeşil bir meyve vardı.

- Sanırım avokadonun nasıl yendiğini henüz bilmiyorsun, dedi yumuşak bir sesle.

Meyveyi keserken el eri titriyordu. Meyvenin kocaman çekirdeği, yeni bırakılmış dinozor yumurtasına benziyordu. Taş çıplak masanın üzerine düştü.

- Yumuşak olması gerekiyor, bu çok önemli, diye mırıldadı. Tereyağı gibi yumuşak.

Meyvenin özü sulu ve san parlıyordu.

- Oturmak istemez misin ? diye sordu.

Başımı salladım ve doğruldum. Babam avokadonun üzerine baharatlı tuz ekti ve beni beslemeye başladı. Meyvenin özü ağzımda dağıldı. Gözlerimi kapadım ve hemen yine açtım. Ailem hâlâ buradaydı.

Annem sık sık beni parka yürüyüşe götürüyordu. Bazen direksiyon öğretmeni de bize eşlik ediyordu. '

Her seferinde dachshund cinsi köpeği yanındaydı ve üzerinde hâki renkli, yan taraflarında san şeritler olan eşofmanı vardı. Birbirimizle sadece nezaket icabı konuşmalar yapardık: hava durumu, hükümetin tasarruf

tedbirleri, kiralann yükselmesi -bunun gibi şeyler işte. Bana karşı saygılı olmak için çok çaba sarf ediyordu. Köpek sadece ilk birkaç görüşmede beni rahatsız etti, sonra onu görmezden geldim. Bir defasmda sırtüstü dönüp bana karnını gösterdi. Ama onu okşamadım.

Annem yeni bir bitki getirdi ve eskisini çöpe attı. Dairemi iyice temizledi ve gecikmiş elektrik faturasını ödedi. Buzdolabımı doldurdu. Tereyağı gümüş kâğıda sanlıydı ve üzerindeki mavi inek bana gülümsüyordu. Buzdolabı parıldıyordu. Her şey sevimli görünüyordu. Her şey görünmesi gerektiği gibi görünüyordu.

- Hâlâ burada yaşadığını tahmin etmiştim, dedi Viktor ve elime birkaç solmuş Alp menekşesi sıkıştırdı.

- içeri mi gelmek istiyorsun ? diye sordum.

- Yani, dedi ve korkmuş bir ifadeyle bana baktı. Yana çekildim ve gerçekten de içeri girdi. Kapı çerçevesine tutunduğunda bağırdım:

- Dikkat! Yeni boyandı!

- Ah, dedi ve beyaz boya olmuş parmaklarına baktı. Üzgünüm. Alp menekşelerini, daha önce resim fırçalarının durduğu bir

marmelat kavanozuna yerleştirdim. Onları kurtarmak zaten mümkün olmayacaktı.

Viktor dairemi gezdi ve duvarları inceledi.

- Her yere astar çekildi mi ? diye sordu.

- Astar mı ? Bence duvarlar bitmiş gibiydi.

- Eh, dedi duraksayarak ve başmm arkasını kaşıdı. En azından kapılar. . Orada alttaki boya ortaya çıkıyor. Viktor kelebek büyüklüğünde bir lekeyi işaret etti.

- Kapıları iki kat geçtim, dedim öfkeyle.

- Tek başına mı ? diye sordu hemen. Cevap vermedim. Bundan ona ne ?

Viktor kocaman bir kuş gibi giriyor mutfağa. Hâlâ kendisine en az iki beden büyük trençkotunu giyiyordu.

- Ne yazık ki sana yer gösteremeyeceğim, dedim aksilikle. Bana dikkatle baktı; yüzünde kocaman bir soru işareti vardı.

Ama ne öğrenmek istediğini çıkaramadım.

- Alman Ordusu karargâhı şurada, diye açıkladım suskun kal-mamak için. Mutfak penceresinden, yüz metre uzaktaki araziyi gösterdim. Üniformalarını değiştirdiler, hepsi bu. Viktor, beni duymamış gibi öylece duruyordu.

- Buraya neden geldiğimi soruyorsun kendine, değil mi ? dedi bir süre sonra Sana neler olduğunu öğrenmek istedim. Seni melek olarak gördüm, komik, değil mi ? Rüyamda. Siyah renkli bir melektin sen, güzel ve yanma yaklaşılmaz. Seni tutmaya çalıştım, ama sen kaçtm benden. Seni bir türlü tutamıyordum. .

Elbette rüyası beni etkilemişti. Ama bu yüzden geldiğine inanmıyordum. Pek sağlıklı görünmüyordu, öyle değil mi ? Sezdirmeden onu süzdüm. Bel bölgesi ve yüzü kilo almıştı. Teni soluk sarı renk-teydi. Uzamakta olan sakallan, her an kırlaşacaknuş gibi mavimtırak parlıyordu.

Yaşlanmış, olmayı tercih ettiğinden daha yaşlı.

Penceremin önündeki ordudan söz etmeyi sürdürdüm, bunun üzerine dışarıya bakıp acı acı gülümsedi.

- Kaybettik, Mila. Dünyayı biraz olsun değiştirme fırsatı elimizden kaçıp gitti. Eski, daha önce ayak basılmış patikalardan yürüyoruz, komünistler yerine para hükmediyor şimdi ve pazar ekonomisi ancak bir cinayet ekonomisi olabilir, çünkü küçük ve zayıf olanı yutar. . ve bazen de öldürür.

Neden söz ettiğini arılamıyordum. Yeni Forum'dan çıktığını duymuştum; günümüzde artık kimse halk hareketlerinden söz etmiyordu. Oluştuklan

kadar kısa sürede kaybolup gitmişlerdi.

- Öldürür mü ? diye sordum. Her zamanki gibi yine siyaset ve onun sonsuz tartışmalarına bir türlü ısınamıyordum, ama ölüm beni ilgilendiriyordu.

Viktor trençkotunu çıkardı, özenle katladı ve bana uzattı. Sonra gömleğinin buruşuk kol arını, başımı döndürecek kadar yuka-n kıvırdı.

- Evet, bazen de öldürür, diye tekrarladı Viktor sakince. Trençkotu, henüz elden geçirmediğim tek yer olan banyoya

götürdüm. Geri döndüğümde sinirli hareketlerle mutfak kapısını boyamaya başlamıştı bile.

Arkasında duruyor ve onu izliyordum. Neden bu kadar öfkeliydi?

226

Bir saat boyunca, bana bile bakmadan çalıştı ve artık yevmiyesini istedikten sonra gideceğinden endişelenmeye başlamıştım ki arkasını döndü.

- Rüyalarım kapkara, ama artık her şey beyaz, diye mırıldandı ve bana gülümsedi.

El erim karıncalandı. Karnımda ağır, soğuk bir kütle vardı. Viktor bu, diye düşündüm, Viktor.

Yanma gitmek, ona dokunmak, kol arımı ona sarmak istiyordum. Kalbim deli gibi atmaya başladı ve başımı yana çevirdim.

- Kahve yapayım. Korkumu hissedeceğinden korktum. Benim şu aptalca, anlamsız korkum.

Ne istiyordu benden? Elimde çaydanlık, onun da benim istediğimi istemesi için dua ettim. Peki ama ne istiyordum ben ?

Yalnız olmak ne kadar da rahattı. Rahat, dingin ve yalnız. Gerçekte sadece huzurumu istiyordum.

Heyecan, kafa karıştırıcı şeyler olmadan. Söz olmadan. Konuşmalar olmadan, aşk olmadan. Seks olmadan. Sadece.. Tik tak. Tik tak. Tik tak.

Viktor soru soran bakışlarla baktı bana.

- Sonra da zehirli mantarlara benzeriz, dedim ona bir taraftan kahveyi hazırlarken. Yanıma geldi ve ikimizin nereye oturacağmı düşündüm.

- Şimdi mola verdik, değil mi ? Yüzümü el erinin arasına aldı ve onların yumuşak olduğunu, Çakmaktaş'ın parmaklarından çok daha yumuşak olduğunu fark ettim. Başparrnaklarıyla yüzümü okşadı ve dükkândaki bir tezgâhın üzerini görmeye çalışan bir çocuk gibi parmak uçlarım üzerinde yükselip ona dudaklarımı sundum. Öpüşmemiz, beni terletecek kadar uzun sürdü. Viktor benden ayrıldı ve kaba lifli bir duvar kâğıdı rulosunu koridora

serdi; bunu yaparken o kadar dikkatle çalışıyordu ki, duvar kâğıdını şimdi kesmeye kalkacağını sandım. Ama sonra koridordaki ışığı söndürdü ve boya lekeli kılığımdan kurtulmama yardım etti. Bedenim onun ılık parmaklarının altında kabarıp taşmaya başladı; göğüslerim ağırlaştı ve içlerinden bir kez daha süt geleceğinden korktum. Her şey ağırlaştı, ancak ağır yutkunabiliyor, ağır soluk alabiliyordum ve zamanla farkı yaratanın bana dokun-zı/

ma şekli, kokusu, kulağımın yanında soluk alıp verme biçimi ve tüm bunların da bedenimde yarattığı dönüşüm olduğunu anladım. Beni Fred'in yaptığı gibi avuçlamıyor, Mark gibi ikircikli biçimde okşamıyordu. Sanki iç içe büyüyor, birbirimiz içine karışıyor gibiydik, tıpkı. . şey. . tavada birleşen iki yumurta gibi.

Soluğu hızlandı. Onu öptüm ve gözlerini açmadan öpücüğüme karşılık verdi. Parmaklarım gözkapaklan, yanakları, dudakları, sivri çenesi, boynu, kıllı göğsü ve karnındaki delik üzerinde gezindi. Aleti, seksen dokuzun bir ekim gününde bana uzattığı mum gibi dimdikti. Üzerime kaydı, ama tüm ağırlığını bana vermedi, hemen vermedi; büyük, beyaz Dartanyan gömleği onu havada tutuyor gibiydi, sonra usulca üzerime indi. Duvar kâğıdı buruştu. İkinci bir deri gibi sürtündü ve bizi içine almaya çalıştı sanki. Yırtılıp katlandığını duydum ve kartonumsu kokusu, Viktor'un tuzlu tadıyla birleşti.

i 18

Fındık fıstık

Glen El en'daki barda oturan adamların bacakları, sanki atlarını az önce üç bacaklı taburelerle takas etmiş gibi parantez şeklinde duruyor. Bazılarında kovboy şapkaları ile çizme, kot pantolon, kareli gömlekler ve geniş kemerler var. Kapmın yakınında, boş bir masaya oturuyorum. Adamlar omuzlarının üzerinden, başlarını yarım çevirerek beni bir an için süzüyorlar. Bir garson geliyor yanıma ve bir kırmızı şarap sipariş ediyorum. Ne işin var burada ? Burada oturmak için bebeğini yalnız bırakıyorsun! Ayağa fırlıyorum, ama kapıya gitmiyorum. Barda yürüyüp duvardaki resimleri inceliyorum. Alice uyuyor. Derin ve kesintisiz uyur, diye düşünüyor ve

sararmış fotoğraflarda göz gezdiriyorum. Resimler Glen El en'ın yaklaşık seksen yıl öncesini ve bu küçük kentin en ünlü şahsiyetini gösteriyor.

Yan odada bir adam tek başına bilardo oynuyor.

Yabancı bakışlardan korunmuş halde resimlere bakıyorum. Tahtakurtlan tarafından işgal edilmiş

bir kitaplıkta Jack London kitaplarının eski baskılarından birkaçını buluyorum. Bay Jacobi geliyor aklıma. Uzun süredir dükkânına uğramadım ve hâlâ plastikten yapılma domuz biçiminde kumbaralar satıp satmadığını merak ediyorum. Acaba şimdi hangi kitaplar duruyor raflarmda?

Rosamunde Pilcher ve Stephen King, büyük olasılıkla. Bilardo oynayan adam bir şeyler söylüyor ve şaşkınlıkla ona bakıyorum. Benimle mi konuştu?

- Almanya'dan, değil mi? diye soruyor Almanca.

Yanıtımı beklemeden ordu hizmetini Almanya'da tamamladığından, birliğinin Wuppertal'da konuşlandırıldığından bahsediyor.

- Wuppertal, diye tekrarlıyorum. Oraya hiç gitmedim ve konuyla ilgili olarak aklıma söyleyecek bir şey gelmediğinden başımı sallıyor ve susuyorum.

Elini havada sallıyor.

- Çok oldu.

Öylesine gülümsemiyor, üstdudağı yukarı kayıyor ve inci gibi sıralanmış dişlerini sergiliyor.

- Almanya, diye, içini çekiyor ve başını iki yana sallıyor. Gözlerinde alay görüyorum; ülkem hakkında, söylemeyi tercih etmeyeceği şeyler biliyor. Istakasını duvara yaslıyor, bana sigara tutuyor ve bir tane alıyorum. Hamileliğimden bu yana sigara kullanmıyorum, ama nasıl içildiğini hâlâ anımsıyorum. Kadehimi alıyor ve pencere pervazına bırakıyorum.

Hangi kentte oturduğumu ve burada ne aradığımı soruyor.

- Berlin. Uzun boylu açıklamalara girmeye niyetim yok.

- Doğu mu, Batı mı ? diye soruyor.

- Berlin, diyorum şaşkınlıkla Duvar yıkıldı.

- Biliyorum, diyor ve gülümsüyor.

- Doğu, dedim.

- Yalnız mısın? diye sordu.

- Yalnız mı? Başımı iki yana salladım ve ona Alice'den söz ettim. Bir kızım var, artık asla yalnız olmayacağım. En azından önümüzdeki on yedi, on sekiz yıl.

- Ve sen geldin kızınla Glen El en'a. . Kol arı alaycı bir ifadeyle bilardo masasınm üzerinde dolaşıyor.

- Jack London'ı ziyaret ediyorum, diyorum ciddiyetle.

- îlk kez Amerika'dasın ?

Başımı evet anlamında sallıyor ve çam kozalağını gösteriyorum. Onu alıyor ve ne yapacağını bilmez halde elinde çeviriyor.

- Bu.. Berlin'den geliyor, diyorum. Bunu sana hediye ediyorum.

Gülüyor ve onu dikkatlice bilardo masasınm kenarına koyuyor.

Alice hâlâ uyuyor. John'la bilardo oynarken bağırdığını duymuştum. Ama şu anda uykuda.

Üstümü değiştiriyor, sırtıma, üzeri "Golden Gate Köprüsü" baskılı beş dolarlık bir tişört geçiriyor ve çocuğumun yanına uzanıyorum. Alice yan uykulu halde bana doğru dönüyor ve meme istiyor. 0

karnını doyururken uykuya dalıyorum.

Viktor düzenli aralıklarla uğramıyor, birlikte yaşamaktan söz etmiyordu. Kendisi hakkında pek konuşmuyordu, Şempanze Ka-dın'ın adımysa bir kez olsun anmamıştı. Bu durum kuşkulanmama neden oldu. Benden çıktıktan sonra gizlice onu izlemeyi düşündüm. Belki diğer kadın hâlâ duruyordu. Belki de ikili bir hayat sürüyordu Viktor. Günde birkaç saatliğine sebze meyve satarken bu konu hakkmda kafa patlattım. Şefim Türk'tü ve müşterilerine mümkün olduğunca nazik davranıyordu. Buna rağmen işi zordu. Rakipleri güçlüydü ve ne de olsa yabancı yabancıydı işte. En azından kentimizdeki durum böyleydi.

Viktor inşaat formeni olarak çalışıyor ve büro ile şantiye arasında mekik dokuyordu. Bazen bizim dükkâna uğradığı ve "kendi" inşaat işçileri için kilolarca muz ve üzüm aldığı oluyordu. Bunun karşılığında şefim bizi yalnız bırakıyordu ve on iki yaşında sevgililer gibi el ele tutuşuyorduk.

İçeriye birinin girmesiyle birbirimizi bırakıyorduk ve Viktor patates cinslerini karşılaştırıyor ya da elini fındık, fıstık çuvallarına sokuyordu. Müşterilerden biri uzunca süre kalacak olursa vedalaşmadan ayrıldığı da oluyordu. Başımı kaldırıyordum ve. . Viktor çoktan gitmiş oluyordu.

Yerde küçük, kahverengi bir fındık buluyordum, hepsi bu kadar.

Bir sabah zil deliler gibi çaldı ve rüyamın ortasında sıçradım. Viktor çıplak halde yanımda yatmış

uyuyordu. Zil çaldı, saate baktım. Daha yedi bile olmamıştı ve yataktan kalkarken bugünün pazar olduğu geldi aklıma; kimsenin hafta sonunda sabahımızı rezil etmeye hakkı yoktu. Zil sesi susana kadar ayakta bekledim. Gözlerini zorlukla kırpıştıran ve öbür yana dönen Viktor'un yanma girdim yeniden. Gözlerimi kapattım ve kendimi yeniden uykuya dalmaya zor-ladım. Zil bir kez daha, kısaca çaldı ve yorgam kafama çektim. Kaz tüyü yorganın altmda Viktor'un, onun terinin, menisinin kokusu ve

bir parça da tıraş losyonu ve fındık kokusu vardı. Madem uyanmıştım, Viktor'u uyurken izleyebilirdim. Yorganı yeniden açıp onu izlemeye koyulmuştum ki, zil yeniden çaldı. Ayağa fırladım, yorganı bedenime

doladım ve kapıyı tek bir hamleyle açtım. Bir kadın beni yana itti ve içeri daldı. Başında eşarp vardı ve yüzünü tam görememiştim. Ardı sıra koştum ve Viktor'un üzerine eğildiğini gördüm. Eşarp yüzüne düşmüştü, kambura benzeyen, yay gibi olmuş

omurgasıyla eğilmiş halde duruyordu. Onu ancak doğrulduğunda tanıyabildim.

- Bu benim oğlum değil, dedi Bayan Joditz.

Atacağım çığlığı bastırdım, ağzımdan sadece bir inleme sesi çıktı ve bir yastık alıp Viktor'un belden aşağısını örtecek şekilde üzerine attım.

- Gerçekten de başınıza dert olmak istemiyorum, diye mırılda-dı, ama bu benim Fred'im değil.

- Sizin burada ne işiniz var? Yorganı kol arımın altına iyice sıkıştırdım.

Bana boş boş gülümsedi ve yeşil eşarbını çıkardı.

- Oğlumu görmek istedim.

Yeniden, sanki bir anda dönüşebilirmiş gibi Viktor'a baktı.

- Nerede oğlum? diye sordu ve baktığı yerden ayırdı gözlerini. Nerede Fred? Ona ne yaptınız?

- Ne mi yaptım?. Çıplak ayakla kırık fındık kabuklarına bastım ve zıpladım. Artık burada oturmuyor, hepsi bu, dedim ve dilimin ucuna gelen inlemeyi bastırdım. Uyluklarımın iç tarafından ılık bir sıvı aktı. Viktor'un prezervatiflerini daha ikinci akşam çöpe atmıştım.

- Bu şekilde peşine düşmemden o sorumlu. O kadar iyi bir çocuk ki! Ona ne yaptınız ? Neden burada değil ? Nerede o ? Odanın içinde, sanki onu bir yerlere saklıyormuşum gibi etrafına bakındı.

Gözlerini lambaya doğru kaldırdı ve hafifçe sallandı.

- Pekâlâ, dedim ve ona Fred'in adresini verdim.

- Numara kaç ?

- 10 B, diye tekrarladım.

- B mi? Bana, bu harfi daha önce hiç duymamış gibi şaşkınlıkla baktı.

- B. Avluyu geçmeniz gerekiyor, sonra doğrudan apartmanın girişine varacaksınız, ikinci kat. Son sözcükleri fısıldayarak söyledim. Viktor kıpırdanmaya başlamıştı ve onu da bu garip konuşmanın içine çekmeye hiç niyetim yoktu doğrusu. Poposu yastığın altından görünüyordu ve Bayan Joditz aniden gülümsedi.

- Siz de şunlardan biri misiniz ? diye sordu.

- Şunlardan mı ? Onu kapı tarafına doğru yöneltmek istiyordum, ama bir kaya kadar sabitti yerinde.

- Yani, bilirsiniz işte. Şunlardan. . hani. . şey. .! Hadi canım, itiraf edin artık. O kadar da modası geçmiş değilim.

- Sanırım artık gitseniz iyi olacak, diye zorladım onu.

- Oğlum size bir gece için ne kadar verdi? Yoksa toptan bir anlaşma mı vardı ?

- Eğer öyle olsaydı, diye yanıtladım öfkeyle. Oğlunuz bana bir çuval para borçlu olurdu, hayır hayır, on, hatta yirmi çuval.

- Merak etme, Mila. Ben. . şşş. . sizi ele vermem. Ben de sizi gelinim sanmıştım! Kıkırdadı ve yüzündeki çizgiler hareket etti. Merak etmeyin.

Terbiyesizlik derecesinde yüksek sesle konuşuyordu ve konuşmadan elini tuttum ve kadını, inatçı bir velet gibi çekiştirdim. Parmakları nemli ve soğuktu.

- Bir torunum olmasını ne kadar istedim, bir bilseniz.

Derin bir soluk aldı ve onu verdiğinde yüzüme üfledi. Ağzında biranın küflü kokusu vardı.

- Kaç numara demiştiniz?.

- 10 B. Adresi yazmamı ister misiniz ? Başını iki yana sal adı ve omuzlarını düşürdü.

- 10 B, diye tekrarladı.

- Arka avlu. ikinci kat.

Onu apartman boşluğuna itekledim. Merdivenlerden aşağı itmememin tek nedeni, Viktor'u uyandırmak istemememdi.

Tabiî çoktan uyanmamışsa. .

Onu bıraktığım gibi yatıyordu yatakta, sadece yastık biraz kaymış gibiydi ve poposunun, vücudunun kalan yerlerinden daha açık renkli olduğunu o zaman fark ettim. Beni kandırmaya ça-lışmadığından emin olmak için kürek kemiklerinin arasını gıdıkladım.

Aradan biraz zaman geçtikten sonra Viktor beni ilk kez kendi evine götürdü. Kuvvetli bir rüzgâr esiyordu; uzun bir yürüyüş yapmıştık ve nihayet tozlu bir evin önünde durduk. "Burada oturuyorum" dedi Viktor. Kaskatıydı ve sesi donuktu. Bana değil eve bakıyordu. Gerilmişti.

Merdivenleri konuşmadan tırmandık; onu iki basamak arkadan takip ediyordum. Viktor bana evinin üç odasını, balkonu, banyoyu ve mutfağı gösterdi. Dairesi, son derece titizlikle toplanmıştı; günlerce toz alıp süpürmüş olmalıydı. Buna rağmen sağda solda izlere rastladım. Önce banyoda, zaten başka ne beklenirdi ki? Pas kırmızısı bir ruj, bir şişe pembe oje, kul anılmış ikinci bir diş

fırçası. Holde renkli bir ipek şal asılıydı. Şempanze Kadm'ı getirdim gözümün önüne. Bu uzun kumaş parçasını boynuna dolayışını düşledim.

Viktor'u istediğimi biliyordum. Onu sırf kendim için istediğimi biliyordum. Onu sadece bir çocukla paylaşabilirdim.

Duvarda Golden Gate Köprüsü'nü gösteren bir afiş asılıydı. Altından ziyade kan kırmızısı görünüyordu ve hemen altında turkuvaz rengi okyanus

uzanıyor, üzerinden bir sis bulutu geçiyordu.

- Dünyanın en güzel köprüsü, dedi Viktor hayranlıkla. San Francisco'ya sırtını verip Pasifik'in üzerinde üç kilometre yürüdüğünü düşünebiliyor musun ? Kulaklannda rüzgâr uğuldar. Her şeyi ardında bırakabilirsin. .

Sıkıca birbirine bastırdığım dudaklarımla başımı uysalca sallıyorum.

- Hâlâ seninle mi yaşıyor? diye patladım birden. El erim terliyor, kalbim deli gibi çarpıyor ama sakince gülümsüyordum.

- Kim ? Bana endişeyle baktı.

- Şu kadın, dedim vurgusuz bir sesle ve bana bir kuzin ya da kız kardeşle ilgili bir hikâye anlatmasını bekledim.

Ama yüzü son derece ciddi bir hal aldı. Başını iki yana sal adı.

- Buradan taşındı, dedi kısaca. Derin bir soluk, aldı ama sonra başka bir şey söylemedi. Çayına birkaç esmer küp şeker attı ve onu karıştırdı.

Bir süre sonra kalktı ve kestanerengi bir yazı masasının çekmecesini açtı.

- Sana bir şey hediye etmek istiyorum, diye mırıldandı ve eşyalarını karıştırdı. Uslu ve suskun halde bekledim, boğazımı temizlemeye bile cüret etmedim; küçük bir kutuyla yanıma döndü.

Tahtadan yapılmış nesne, bir cevize benziyordu.

- Ah, Viktor, diye fısıldadım. Elbette bunun bir mücevher kutusu olduğunu ve bana bir yüzük hediye edeceğini düşünmüştüm. Kutuyu açtığımda içinde siyah-mavi bir böcek durmuş ayaklarıyla debeleniyordu. Kâbuslardan fırlamışa benzeyen bir mahluktu. Onu yere attım.

Viktor güldü.

- Bu bir şans böceği. . bizim şans böceğimiz, diye de ekledi özür dilercesine.

Elimi şans ve mutluluğuma uzattım ve onu aldığımda iki küçük, nefret edilesi sarı göze baktım.

19

Muz

Güneş parlıyor. Gökyüzünde tek bir bulut bile yok. Alice'le birlikte otobüs durağının oradaki çimlerin üzerinde oturuyoruz. Kızım kendinden geçmiş halde bir otun ardından bir başkasını koparıyor. Onları ağzına sokuyor, bense yeniden dışarı.

Alice tüm bunları eğlenceli bir oyun gibi görüyor olmalı. Bana bakıp gülümsüyor ve

"Mmmmmannn" diyor.

- Anne, diye düzeltiyorum gülümseyerek.

Cadde geniş, temiz ve boş. Görünürde otobüs yok. Gerçekten de bir otobüs tarifesi varsa bile, Glen El en'a asmayı unutmuşlar sanırım.

Kızımın dili yeşile dönmeye başlıyor. Neredeyse bir saattir bekliyoruz.

Birkaç adım ötede insanlar Village Market'e giriyor ve kol an kocaman, dolu paketlerle yeniden çıkıyorlar. Koca kahverengi paketleri arabalarının bagajlarına yerleştirip uzaklaşmalarmdaki sıradanlık, onları kıskanmama neden oluyor.

Valizimi ve birkaç parça eşyamı almak için San Francisco, Beach Moteli'ne dönmek zorundayım.

Bir taksiyle havalimanına ulaşacağım. . Evde beni, büyük olasılıkla üzerindeki yaban otlan yolunmuş bir mezar, bir tepe karşılayacak. Ve polis, duruşma tarihi ve bir hücre. . Alice için kalacak bir yurt. Her şeye katlanabilirim, ama buna değil -Alice'den aynlmak.

Almanya'ya dönmeyeceğiz. Bugün değil. Yarın da değil. Asla. Amerika'da, mezarının başmda durduğumdan daha yakm olacağım Viktor'a.

Belki de yurtiçi bir uçuş için bilet alırdım, ülkenin iç kesimle-rine, Colorado ya da Güney Dakota'ya Belki de San Francisco'da kalırdık.

Sırt çantasını açıyor ve içinde aranmaya başlıyorum; kozalağı hediye ettiğim neden sonra geliyor aklıma. Kızımın kayıp emziğini, Viktor'un şans böceğini ve Al Capone'un cevizini buluyorum. Bir süre uygun bir taş arıyor, sonra elimdeki cevizin kabuğunu kırıyorum. Tadı tatlı ve acı.

Böceği çimenlerin üzerine bırakıyorum. Hastaymış gibi titriyor ve bana bakıyor. Belki de benim onu terk etmemden korkuyor.

Nihayet otobüs geliyor: ağır aksak, salyangoz süratiyle ve haddinden fazla hızlı.

Otobüs yumuşak ışıltılı öğleden öncesi güneşinde parlıyor; direksiyonun başında, çenesinde Kirk Douglas çukuru olan otobüs şoförünü tanıyorum.

Şoför bana kapıyı açıyor, el sallayıp gülüyor ve başımı iki yana sallıyorum.

Yaptıklarım bana garip geliyor, ama başka bir şey de gelmiyor elimden. Sarı gözlü siyah-mavi uğurumu yeniden çantaya atıyor ve havaya yükselen bir ufo gibi uzaklaşan otobüsün ardından bakıyorum.

Bir otomobil korna çalıyor ve elindeki çam kozalağıyla ön cama vuran Viktor'u görüyorum.

- Ne tarafa?

John açık camdan dışarı sarkıyor ve elindeki kozalak salınıyor, vuruk içindeki gümüş grisi kaportanın önünde dans ediyor.

Bir an için düşünüyor ve Alice'i kalbimin atımlarına eş biçimde sallıyorum. Hitchcock'un filme aldığı o kötü yürekli martılara ne olmuştu?

- Bodega Bay? diyorum tereddütle.

İnanamıyordum. Mutluluğuma inanamıyordum. Viktor gerçekten de beni mi istiyordu ? Aynaya baktım ve başımı iki yana sal adım. Son zamanlarda kötü uyuyordum ve yüzüm mavi ile gri arası bir renk almış, gözlerimin

altına halkalar çökmüştü. Gündüz vakti uyandırılmış bir baykuşa benziyordum -korkunç yorgun yani.

Şempanze Kadın birkaç gün içinde başka biriyle evlenecekti. Adı sanı duyulmamış bir siyasetçiyle.

Viktor bu konuyla ilgili fazla konuşmadı. O kadını artık sevmiyordu; "Ona kırgın değilim" diyordu.

Birkaç günlüğüne Baltık Denizi'ne gittik. Suya girmek için fazla soğuktu, ama kumsalda oturup açık denize baktık; Viktor'un montu ikimize de oluyor, ikimizi de içine alıyordu. Deniz kabuklarıyla kumdan küçük bir kale yaptım ve Viktor'un burada çocuklarımızla nasıl oynayacağını düşledim. Çocuklar onu, dışarıda sadece başı kalana kadar kuma gömeceklerdi.

Yosun, tuzlu küf kokusu vardı havada. Hoş bir kötü koku. Kum nemli ve kabaydı. Küçük ve soğuk çakıllar etime batıyordu.

Halihazırda hamile olup olmadığımı bilmiyordum. Bu konuda düşünmüyordum. Viktor'un ceketinin altında, kumsalda, dalgaların ritmine uyarak seviştik. Gece olmuştu ve rüzgâr daha güçlü esiyordu. Büyük dalgalar daha hızlı dövüyordu kumsalı. Belki de şimdi, diye düşündüm. Şimdi.

Sonra o sesleri duydum. Viktor'un soluğunu dinleyemeyi bıraktım ve seslere kulak kabarttım.

Sesler yaklaştı ve Viktor sevişmenin ortasında durdu. Birbirimizden ayrıldık ve bir balıkçı teknesinin arkasına saklandık. Viktor sessizce İngilizce küfretti. Ben bir şey söylemeden pantolonumu ve diğer ufak parçaları topladım. Viktor çoraplarımdan birini uzattı.

- Thank you very much, diye fısıldadım. Çorabm diğer teki hâlâ kayıptı.

Gelenler çocuktu, on bir, on iki yaşından büyük değildiler. Ağızlannda yansı içilmiş sigaralar, el erinde bira kutulan vardı ve gürültüyle konuşuyorlardı.

- Bizimkiler asla böyle olmayacak, diye fısıldadım Viktor'un kulağına.

- Bizimkiler mi ? diye sordu.

- Çocuklanmız.

Oğlanlar ve kızlar birkaç adım ötemizden geçtiler. İçlerinden biri tekneye doğru bir taş attı.

Tekneden bir takırtı sesi geldi ve diğerlerinin dikkatini bu yöne çekti. Geri döndüler.

- Ufak bir tekne turuna ne dersiniz ? '

içinde hâlâ ayakkabılarımız olan tekneye doğru atıldılar. Nihayet yanımıza ulaştıklarında Viktor ayağa fırladı ve bağırmaya başladı. Sözcükler kul anmıyordu, sadece sesler. Kötü sesler. Çocuklar kutularını düşürüp kaçtılar. Oğlanlardan biri beyzbol kasketini düşürdü, ama arkasına bile bakmadı.

Viktor yan çıplak halde, dimdik durmuş, sanki uzun bir koşu yapmış gibi hızla soluk alıp veriyordu.

Sıkı baldırlarını okşadım ve onlara tutunarak doğruldum. Ama beni geri itti.

- Çocuk yok, dedi kısık sesle, duydun mu ? Çocuk yok! Sesindeki nefreti duymazdan gelmeye çalıştım.

- Gittiler, dedim soğuk bir sesle. Sakinleş, gittiler artık. Konuşmadan giyindik. Sırtımdan aşağı kum taneleri dökülüyordu.

Çocuklarımızın babalarını, ta ki hiçbir yeri görünmeyene kadar kuma gömdüklerini düşledim.

"Baba, neredesin, baba, ses ver!" Belki de düşüncelerimi tahmin ediyordu veya o da benzer bir şeyler düşünüyordu. Aceleyle kumsalı geçti ve elini bırakmak zorunda kaldım. Ardı sıra yürüdüm ve bir çukura basıp tökezledim. Sol bileğime keskin bir ağrı saplandı. Şimdi ne olacağını biliyordum. Viktor arkasına bakmayacak ve yürümeye devam edecekti.

Kendimi ileri sürükleyecektim, bir yerlerde hayat belirtisine rastlamak ümidiyle. Hasta kurt, dışarı sarkıttığı diliyle beni bekliyor olacaktı.

Viktor arkasına döndü ve hemen koşmaya başladı. Bana doğru.

- Aman Tanrım, Mila, bir yerine bir şey oldu mu ?

Yanıt vermek yerine inledim. Beni, haberlerde rastlanan bir kurban gibi kol arına aldı. Gıkı bile çıkmadan beni otele kadar taşıdı.

Pantolonumu ve tek çorabımı çıkardı ve ona fark ettirmeden külodumu hafifçe sıyırdım.

Burktuğum bileğimi kucağına yerleştirdi ve ekleme dikkatle dokundu. Hareketsiz kaldım ve ayak parmaklarımla, kot pantolonunun altında yaşama dair aşkın canlanarak baş verdiğini hissettim.

Bir akşam, dükkânı kapatmadan az önce Anna Kraus geldi manava. Üzerinde mavi, dar kesimli bir elbise ve buna uygun bir

şapka vardı, iki çuval patates, iki kocaman karnabahar, domates, elma, mantar ve üç kilo yeşil muz satın aldı. Bana siz diye hitap etti, sinirli ve acelesi var gibi davrandı, ilk başta beni tanımadığını sandım, ama şefim bize sırtını döndüğünde bana göz kırptı.

- Aldıklarımı arabaya taşır mısınız ? diye sordu.

Şefim hemen bize dönüp göğsünü öne çıkararak kendi yardımını teklif etti.

- Çok naziksiniz, dedi Anna hemen, ama arkadaşınız bana severek yardım edecektir, değil mi?

- Elbette, dedim ve patates çuval arını aldım, ikisi diğer poşetleri de bana verdiler ve Anna domatesleri aldı. Konuşmadan her şeyi bagaja yerleştirdik. Anna yeşil bir muz kopardı kendine, sonra arabaya bindi ve diğer kapıyı açtı.

- Bin arabaya! diye emretti. Doğal olarak ona boyun eğdim. Seninle konuşmam gerek. Bu sırada muzumu yersem rahatsız olur musun ?

Korkunç açım.

- Muz henüz yeşil ama, dedim.

Anna umursamazlıkla omuzlarını çekti.

- Ben böyle seviyorum. Yumuşak, san ve cıvık oldu mu ve üzerinde kahverengi lekeler belirdi mi hoşuma gitmiyor.

Başımla onayladım ve bekledim. Muz çomak kadar sert olmalıydı.

- Nasılsın? Tim neler yapıyor? Nerede? Anna dikiz aynasına baktı.

- Tim, dedi. Tim italya'da. Sınıfıyla birlikte. Roma'da Ben. . -direksiyonu işaret etti- eh işte, bazı şeyler epey değişti.

- Yeni bir araba. . dedim salakça.

- Yeni bir koca, dedi Anna. Evlendim, Mila

- Güzel, dedim tereddütle. Umarım birbirinizi böyle sevmeye devam edersiniz.

- Sevmek mi ? Anna muza baktı ve onu iki yana çevirdi, sanki onu hangi taraftan açacağmı bilemezmiş gibi. Tanrım, artık en genç yıllarımda sayılmam, Mila Bir zaman geldi ki, büyük aşkımı beklemekten vazgeçtim, anlıyor musun ? insan her şeye sahip olamıyor. Kocamı sevmiştim ve Tim'i canımdan çok seviyorum,

bu da benim için yeterli. Ve Heinrich. . Yani, ondan hoşlanıyorum, o da benden ve Tim'e karşı da anlayışlı davranıyor.

Heinrich, Tanrım! Adı Heinrich olan bir adamla yaşıyor olamazdı!

-Anlayışlımı?

- Evet, onu anlıyor. Matematik ödevlerine yardım ediyor ve ona güzel şeyler hediye ediyor.

Hokkabazlık topları örneğin ya da deniz gözlüğü.

Anna şimdi de uzunluğunu ölçmek istercesine işaret parmaklarının arasında tutuyordu muzu.

Meyve uzun ve kalındı ve doğru dürüst eğrilmemişti bile. Yeşil kabuğu soymaya başladı.

- Heinrich altmış yaşında ve korkunç yalnızdı. Tim onun Mercedes yıldızını çalmış. Bu şekilde tanıştık.

Bir taraftan konuşurken muzu ısırdı. Gerçekten de aç olmalıydı.

- Seni uyarmak için geldim, Mila, dedi aniden.

- Beni uyarmak mı? diye sordum her şeyden habersiz. Anna doğal bir hareketle muzun kabuğunu elime verdi ve bir

domatesi dişledi.

- Bunu yapmamalısın, diye mınldadım.

- Neyi yapmamalıyım ? Domatesi işaret ettim.

- ilaçlı bu. Önce yıkaman gerekir. Anna, hayatında Uk kez bir domates görüyormuş gibi bakakaldı elindekine.

- Bir kadın uğradı bana. . yaşlıca bir kadın.. her yere burnunu sokup senin hakkında bilgi topluyor.

- Benim hakkımda mı ?

- Önce adını söylemedi bana ve saçma sapan konuştu. Başta dilenci olduğunu ya da temizlikçi olarak iş aradığını sandım. Ama sonunda seni sordu.

Sonra domatesi yedi, parmaklarına baktı ve onları tek tek yaladı.

- Orada öylece duruyordu..

Anna ıslak ellerini havaya kaldırdı ve onları silebileceği bir şeyler aradı etrafta Parmaklan havada bir şeyler anyor gibiydi ve

ona kot pantolonumu sunmayı düşündüm ama sinirli bir edayla onlan direksiyona vurmaya başladı.

- Bir düşünsene, balkondan içeri tırmandı!

Ön camdan dışarı ve dikiz aynasına baktı ve kızgın bakışları arada bir bana takıldı.

- Onu dışan atacaktım ki bana senden söz etti, kayınvaliden ve doğmamış çocuğunun babaannesi olduğunu söyledi. Anna küçümser bir edayla düz karnımı inceledi. Zavallı kadın sürekli olarak dert etmememi söylüyordu. Her şey senin ve müstakbel ço-cuklannın iyiliği içinmiş.

Muz kabuğunu öbür elime aldım, torpido gözünü açtım ve onu içeri koydum.

- Oğluyla aranızda kıyacağınız nikâhtan önce senin hakkında bazı bilgiler toplamak istediğini de söyledi. Kocamın öğrencilerinden biri olduğunu biliyordu ve sende dikkatimi çeken bir şey olup olmadığını sordu.. Kocamla nasıl bir ilişki yaşadığını biliyor muydum. . özellikle olumlu bir ilişki mi, olumsuz mu? Kocamın dersinde notlann hep yüksek olmuş, diğer derslerdense hep ortalama notlar almışsın. Sonra Leopold Christiansen'i de sordu. Onunla cinsel anlamda bir ilişkin olup olmadığını öğrenmek istiyordu..

Yutkundu ve gözlerinde yaşlar birikti.

- Elbette en küçük bir şey bile kaçırmadım ağzımdan ve onu nihayetinde dışan attım. . Mila, ne tür zorluklar içinde olduğunu, bu kadının kim olduğunu bilmek istemiyorum. Sadece seni uyarmak istedim. Dikkatli ol! Bu yaşh kadın senin peşinde ve çok şey biliyor. Polise gitmesinden korkuyorum.

- Ne anlatacak ki onlara ? İktidarsız oğlunu balık zehirlenmesiyle hastaneye gönderip sonra da onu terk ettiğimi mi ? Suç mu bu ? Polisler kıs kıs

gülmekle yetinecektir.

Anna bir an için yüzünü ellerinin arasına aldı.

- Aslında seni bir daha asla görmek istememiştim. Seni. . seni canavar. . dedi ve hıçkırdı.

Kolumu vatkasının üzerine koyup sakinleşmesini bekledim. Yeşil muz ve ilaçlı domates insanda ishal ya da daha kötü şeylere neden olur muydu ?

- Beni uyardığın için teşekkür ederim, dedim duygulanmış halde. Söz veriyorum, kendime dikkat edeceğim. Tim'e de selamlarımı iletir misin ?

- Elbette hayır, dedi.

Dükkâna döndüğümde olgunlaşmaya yüz tutmuş bir muz aldım kendime. Kabuğunu soymak zordu, meyvenin özü acıydı ve dişlerim kamaşmıştı. Isınlmış sası tatlı şeyi attım ve alt taraflara sıkıştırılmış olanlardan seçtim kendime; aldığım meyve sarıydı, kahverengi lekeleri vardı ve çok az cıvıklaşmıştı.

Şefim çoktan gitmişti. Bana okumayı beceremediğim bir not bırakmıştı. Erken gittiği zamanlarda, ardında okunamayan bir açıklama bırakıyordu. Ortalığı biraz topladım, müşterilerin pisliğini süpürdüm ve kahvaltı için irice bir avokado seçtim kendime. Birkaç dakika daha bekledim, ama tek bir müşteri bile gelmedi. Ortalık sessizdi; kendime bir muz daha aldım, iştahsızca ısırdım ve bir an önce ortalıktan kaybolmamı bekliyor gibi duran meyve ve sebzeleri inceledim.

Güzel bir akşamdı. Ilık bir meltem esiyor, çocuklar avlularda oyun oynuyordu, pencereler sonuna kadar açıktı ve yağmurun ıslattığı parke taşı döşeli sokaklardan güneş yansıyordu. Eve yürüyerek gittim ve pencere pervazlarına dayanan, beyaz atletli yaşlı adamları görmezden gelmeye çalıştım.

Yan taraftaki Bayan Ba-umgart'ı, hatta donuk gözleriyle yanımdan koşan spitz cinsi köpeğini selamladım. Yuvam, diye düşündüm. Şah ve mat, diye

düşündüm. Ben bir kaybedendim. Çok şey kaybetmiştim: babamı, Bay Kraus'u, Leopold Christiansen'i, Anna ile Tim'i, Mark ve Fred'i.

Şimdiyse yeni bir oyun başlıyordu. Bu kez kazanmayı kafama koymuştum. Daha doğrusu, kazancımı elimde tutmayı. Ben gerçekten de bir canavar mıydım ?

Viktor kanepeye oturmuş ve sırtını büyük bir yastığa dayamış kitap okuyordu. "Merhaba" dedim ezik bir sesle, başını kaldırıp bana gülümsedi, hayır, gülümsemesiyle odayı aydınlattı. Bakışı altında ezildim, çünkü onu hak etmemiştim. Ben bir canavardım.

245

Onun her şeyini mideye indirecektim, tüm yaşamını. Ardına istemediği bir çocuk takacaktım.

Yanında istemediği bir varlık olacaktı benim yüzümden. Ondan dölünü, bedenini, ruhunu talep eden bir canavar; sevdiğini sandığı, onu seven bir canavar.

Önüne oturdum, bacaklarıma sarıldım ve çenemi dizlerime yerleştirdim. Orada oturdum ve ona her şeyi, ta başından bu yana anlatmayı düşündüm.

- Genç bir kızken. . yani, demek istediğim, on üç yaşmdayken. . bilirsin işte, öğretmenime âşıktım.

Onu istiyordum, bir de çocuk.. Ama o. . Yani o da benden hoşlanıyordu, mesele bu değildi. . Ama Anna., karısı. . Sana ne anlatabilirim ki? Ben onu.. yani, demek istediğim, o öldü.. benim yüzümden. Daha doğrusu..

Viktor başını isteksizce iki yana sal adı.

- Dinle bak, dedi ve elindeki kitabı bir savaş ganimeti gibi hava kaldırdı. Dinle bak, kulağa nasıl geliyor. Bana şaşkınlıkla baktı ve beni yanma çekti. Hırıltılı, kısık bir sesle okuyordu; bedeni ılıktı ve sözleri ezbere biliyordu, tıpkı bir şarkı gibi.

Adamın dizleri ham et haline gelmişti, tıpkı ayaklan gibi ve onları gömleğinden yırttığı bez parçalarıyla sarmasına rağmen, yosun ve taşların üzerinde kırmızı izler bırakıyordu. Adam dönüp arkasına baktığında, bıraktığı kanlı izi kurdun açlıkla yaladığını gördü ve onun canına okumazsa sonunun ne olacağını açıkça anladı. Ardından, kimsenin daha korkuncuna tanık olmadığı trajik bir varoluş mücadelesi başladı: el ve dizlerinin üzerinde ilerleyen hasta bir adam ve ancak topal ayarak yürüyebilen hasta bir kurt -ölüme vakfedilmiş bedenlerim çorak topraklarda sürükleyen ve birbirlerinin yaşamına göz diken iki varlık.

Doktor Marquardt bana sarıldı ve hemşire dostça bir tavırla omzuma vurdu. Üçümüz de, dünyanın kalan kısmına karşı baş-kaldınyor gibi gülümsüyorduk. Bayan Marquardt'in çekmecesini açıp bana bir tesel i lolipopu vermesi gerekmedi. Bir an için bir şişe şampanya açmak ister gibi göründü, ama sonra kendini toparlayıp, bugün bir zincirle boynunda taşıdığı gözlüğünü burnu-p

na oturttu ve bana bir annelik cüzdanı ile bir reçete düzenledi. "Demir ve magnezyum" diye mırıldandım uslu biçimde. Doktor Marquardt rutinden söz etti ve bir şeyler açıkladı ama onu dinlemedim. Tek düşündüğüm, karnımdaki bebekle birlikte ayaklarımın yerden kesilmemesi için daha ağır bir şeyin beni yerde tutması gerektiğiydi. Bedenimde yaşamaya başlayan şeye, bir kurbağacıktan büyük olmasa da hemen bebek demeye başlamıştım.

- Tebrik ederim, dedi Bayan Marquardt törensel bir edayla ve elimi sıktı. Artık daha sık görüşeceğiz.

Durdum, ona gülümsedim ve onun bana Oscar gibi bir şey, zaferimi belgeleyen herhangi bir ödül vermesini bekledim. Ama o çalışma masasına ve randevu kartlarına döndü; hemşire de sanki gözlerim bağlıymış gibi beni kolumdan tutup yan odaya götürdü.

- İdrar kaplan şurada, diye açıkladı ve kahve makinesinin yanında duran, plastik bardaklardan oluşturulmuş eğik kuleyi işaret etti. Lütfen idrarın orta kısmını alın, sonra kabı buraya bırakın.

Ardından biraz bekleyin. Daha sizden kan alıp sizi tartacağım. Karşı çıkmadan başımı salladım, kendime bir bardak kapıp tuvalete kapandım. Orta kısım da neyin nesiydi? Anlaşılan burada, daha önce haberdar bile olmadığım bir sistem geçerliydi: bir kadın anne olduğunda mavi bir cüzdan alırdı ve kanı ile idrarının orta kısmını feda etmesi gerekirdi.

Hemşire biraz gergine benziyordu. Bekleme salonu doluydu ve bazı hamile kadınlar sıralarının gelmesini bekliyordu. İğne derimin altına kolayca kaydı ve kanım başımdan, kol ve bacaklarımdan çekildi ve vücudumun ortasına aktı.

- Hay Allah! dedi hemşire etkilenmiş halde.

İğneyi dışarı çekti ve bir daha batırdı. Kulaklarım uğuldamaya başladı.

- Öyleyse öbür kolu deneriz, diyen sesini duydum bir pamuk tabakasının ardından.

- Ben. . ben. . diye kekeledim.

- Dayanabiliyor muyuz ? diye sordu kızgınca, iskemleden düşmeye kalkmayın.

- Uzanmam gerekiyor, dedim iskemleden düşmeden önce.

Sokağa çıktığımda derin bir soluk aldım ve karnım biraz genişledi. Süpermarkete, oradan da eve gitmeden önce parkta biraz yürümeye karar verdim.

Yağmur yağıyordu ve parkta kimse yoktu. Yağmur, göl üzerine halka halka resimler çiziyordu. Su derin olmamasına rağmen bir santimetre derinliği bile görmek mümkün değildi. Göl, çürümüş bir muz gibi kahverengiydi. Kuğu ve ördekler kıyıya yüzdü, beni orada görünce. Onlara verecek sadece birkaç bisküvi kırıntısı bulabildim ceketimin cebinde. Erkek olduğunu tahmin ettiğim irice kuğu öfkeyle tısladı. Ördeklerse yorumsuz uzaklaştılar. Ağır ağır soluk alıp verdim. Bebeğim için bir porsiyon temiz yağmur havası. Demek hamileydim. Demek ki. Demek gerçekten.

Yanımda ne şemsiyem vardı, ne de montumun bir kapşonu ve yağmur ensemden içeri doldu -

yukarı kaldırdığım yakam hiçbir işe yaramıyordu. Hiçbir rahatsızlık hissetmiyordum. Aksine.

Birden çürük ahşaptan köprünün üzerinde iki çocuk belirdi ve suya bir şeyler attılar. Oğlanlardan biri şişman görünüyordu, yüzünde kocaman bir gülümseme vardı; diğeri çelimsiz ve sarışındı, gözlüğü burnunun üzerinde yamuk duruyordu. Beyzbol kasketlerini başlarına, Baltık Denizi'ndeki çocuklar gibi ters geçirmişlerdi ve fare grisi, yakasız montlar vardı üzerlerinde. Başımı iyice kaldırdım ama ancak sut çantalarından bir şeyler çıkardıklarını görebildim. Ördekler havalanıp uçtu. Kuğular asil biçimde yuvalarına doğru yüzdü. Çocuklar maytap yakıp atıyorlardı ve su yüzeyi tıslıyordu. Duman yükseldi.

On yaşından fazla göstermeyen zayıf oğlan beni işaret etti ve diğeri attı bile. Ayaklarımın önünde bir şeyler patladı. Çamurlu toprak döküldü deri ayakkabılarımın üzerine. Onlara televizyondaki gibi orta parmağımı gösterdim. Sonra aklıma bebek geldi, ikinci bomba muhtemelen yoldadır, diye düşündüm, kol arımı karnıma doladım ve eğildim.

- Şunu kesemez misiniz ? Şunu kesemez misiniz lüt-fen ? diye bağırdım.

Bir şey kulağımın hemen yanından geçti, başımı omuzlarımın arasına çektim ve kendimi, tutkulu bir âşık gibi kucakladım.

248

- Kesin. . lütfen. . Sesim incecik çıkıyordu şimdi ve oğlanların beni duyamayacaklarını biliyordum.

Lütfen. . diye fısıldadım.

Başımı yukarı kaldırdığımda ortadan kaybolmuşlardı. Gölün üzerinde dumanlar süzülüyordu ve yalnızdım.

20

Şinitzel

Perşembe akşamıydı ve insanlar karıncalar gibi dolaşıyordu süpermarkette; ne de olsa hafta sonu tehditkâr biçimde gelmişti. Naylona sarılmış sebze ve meyveleri yüzümü buruşturarak inceliyor ve alışveriş arabamı rafların arasında sürüyordum.

Viktor akşam yemeği için şinitzel istemişti. Kendisi için nadiren bir şey isterdi, o yüzden dileğini yerine getirmeliydim.

- Bir şinitzel, dedi. Hatırlıyor musun, eskisi gibi. . Üzerine sahanda yumurta yerleştirilmiş şinitzel, kavrulmuş patates, bezelye ve ılık bira; garson tüm müşterilerini tanır ve hepsi de beş mark elli tutar. Viktor içini çekti ve şaşkınlıkla onu izledim. Bir nostalji dalgasına kapılmamıştı ya?

- Sanırım Doğu şinitzelinden söz ediyor olmalısın? diye sordum. Viktor bana, kendinden emin olmayan bir bakış attı.

- Yani, Arjantin bifteği de aynı işi görür, dedi sessizce, ikimiz de daha yataktaydık ve bir tepsiden kahvaltı ediyorduk.

Yumurtalarımızı tokuşturduk. Ben biraz heyecanlı davranmıştım ve yumurtamın sarısı tırtıklı kenarından taşmıştı.

- Bir parça et işte, dedi Viktor, yumurtanın kabuğunu yaladı ve bu sırada bana göz kırptı.

Boş alışveriş arabamla temizlik ve bakım ürünlerinin bulunduğu rafa gittim ve ucuz duş j eliyle Viktor'un en sevdiği diş macununu attım metal sepete. Son zamanlarda nane tadını pek kaldıramadığımdan başka bir macun daha almayı düşündüm. Etrafıma bakındığımda bebek ürünlerinin durduğu rafa takıldı bakışlarım. Şişeler, tirle, emzikler, lazımlık, çocuk emniyetleri. .

Bebek maması, süttozu ve meyve sularıyla dolu raflar. Devasa çocuk be-zi paketleri, çoğu ikili ambalajda, pembe ya da mavi renkte. Diş macununu

unuttum. Avuçlarım terlemeye başladı. Bana kalsa arabayı çoktan doldurmuştum. Bebeğimin hiçbir şeyi eksik olmamalıydı. Sonunda bir bardak Williams-Christ armut ezmesiy-le, küçük bir şişe havuç suyunda karar verdim. Ganimetimin üzerine büyük boy kâğıt mendil paketini yerleştirip et reyonuna gittim.

Garip koku hemen dikkatimi çekti. Pis kokuyordu. Uslu uslu sıraya girdim. İki şinitzel yeterli olur mu, diye düşündüm. Üç almak en iyisi. Üç tanesi o kadar pintice görünmezdi. El erimi yumruk yaptım, tırnaklarım nemli avuçlarıma battı. Hayvan parçalarına bakmamaya çalıştım. Ama onları, sanki görmek için öne doğru eğilmiş kadar net görüyordum. Onları ilk kez gerçekten görüyordum.

Ceset parçalarıydı bunlar. Bacaklar, sırt, kıç. . Dil, göğüs parçalan. . Sakatat, kemik, içyağı. .

Parçalanmış danalar, dörde bölünmüş domuzlar, kafaları vurulmuş piliçler. . Parçalanmış

kadavraların üzerine neon ışığı acımasızca düşüyordu. Midem kaynamaya başladı ve korktuğumdan da kısa sürede ılık-ekşi bir şeyler içimde yükseldiğim haber verdi. Tutunacak bir yerler aradım, ama tutunmak için hamle ettiğim kadın kolunu çekiverdi. Bir yandan istifra ederken dizlerimin üzerine çöktüm. İnsanlar aralarında fı-sıldaşıp söylendiler ve hızla uzaklaştılar. Elbette bana kimse yardım etmedi ve onlara annelik cüzdanımı göstermeyi düşündüm. Belki o zaman birileri insafa gelirdi. Elinde kova ile paspas olan önlüklü bir kadın yoktan var oluverdi.

- Şu pisliğe bak, dedi bana bakmadan, Bugünkü üçüncü kişisiniz. Aslında bugün paydos etmiştim.

Islak paspası doğrudan kusmuğumun içine daldırdı. Suçluluk hissiyle başımı salladım, ağır ağır doğruldum ve et reyonuna yöneldim.

- Üç şinitzel, lütfen, dedim kısık ama kararlı bir sesle.

- Hamile falan değilsin ya?

Viktor'un sözleri zihnimde çınlıyor; kötü niyetli değil, daha çok neşeli bir empati söz konusu, sanki bir arı sokmasından söz ediyor gibi.

- Ya öyleysem?. Tabağındaki ete baktım; pane edilmişti ve kıtır kıtır görünüyordu. Bir tek sahanda yumurtayı unutmuştum ve elbette kavrulmuş patates ile bezelyeler de eksikti.

Kirpiklerimi ağır ağır kaldırıp Viktor'a baktım. Kar gibi soluk görünüyordu, ama bakışlarımın farkına varınca yüzüne kan hücum etti. Neden anlatmıştım sanki süpermarketteki olayı ?

İştahsızlığım için başka bir bahane de uydurabilirdim.

- Peki ya San Francisco ?.

Gerçekten de endişelenmişti. Sanki Duvar'ı yeniden örmüşlerdi.

- Bebeği de yanımızda götürürüz, dedim ve suçlulukla gülümsedim. Her sabah şekerleme renkli bir doğum kontrol hapını jelatininden çıkarıyor, tuvalete atıyor, sifonu çekiyor ve paketi yeniden tıraş

takımlarının yanına bırakıyordum.

Viktor eti dişledi ve ölü domuzun kemiğine denk geldiğinde dişinden bir gıcırtı sesi geldi. Midem bir kez daha ağzıma geldi ve bir yudum dinlenmiş madensuyu içtim. Viktor, dişlerinden birini tükürdü.

Hamile, iyimser umutlar içinde. Sağlıklı bir bedenle. Koşul ar değişmişti. İkinci bir yaşam taşıyordum yanımda. Gebeydim.

Göğüslerimde bir çekme hissi vardı ve göbek deliğimin altında yumuşak, pamuksu bir acı yayılıyor ve mesaneme baskı uyguluyordu. Evde yalnız olduğum zamanlar da hindistancevizi kendirinden örülme kilimin üzerine uzanıyor, altında bebeğimin yaşadığı teni okşuyor ve kısık sesle onunla konuşuyordum:

- Kim bu atlı, rüzgârı geceye katmış giden. . Karanlıktı, ay parlıyordu.. Kurdun kuşu kusar. .

Karnımdaki cenin bana, mağarasının derinliklerine çekilmiş bir varlık gibi geliyordu.

Dokunduğumda, onunla konuştuğumda büyüyecek ve günün birinde dışarıya çıkacaktı, ama ona ilgi gös-termezsem kuruyacak, küçülecek, küçülecek ve sonunda tamamen kaybolacaktı.

Viktor bana eskisinden farklı bir gözle bakıyordu. Gözleri ve dudakları dar birer yank halini almıştı. Bazen bana koyu kırmızı görünümlü ve ekşi kokulu bir meyve çayı demliyordu. Yanıma oturuyor, kahve içiyor ve televizyonu açıyordu. Sigara içmek yerine, çubuk kraker yemeye başlamıştı. Fincanımdan yükselen buhara baktım. Kırmızı çayı sevmemiştim, ama yine de yudum yudum içiyordum.

Viktor mumlarını yakıyor, yüksek sesle kitaplarından bölümler okuyordu ve kendini boğazını temizlememek için zorladığını fark ediyordum. Ultrason resmini ona gösterdiğimde en sevdiğim piz-zayı ısmarladı. Elini teslim olmuş halde, daha bir parça bile şiş-memiş olan karnımın üzerine koydu.

Alışveriş yapmak için birkaç gün izin aldım. Bebek eşyaları öylesine yumuşaktı ki, daha fazla bekleyemezdim. Zıbını, kazağı ve minik ceketi, alışveriş sepetine atmadan önce yanağıma sürtüyordum. Soluk yüzlü satıcı kadm gözünü benden ayırmıyordu. Umurumda bile değildi. Yani, neredeyse değildi.

On metre bile gitmeden bir iç çamaşırı dükkânına ulaşılıyordu. Dükkânın adı Susi'ydi ve yüzlerce küçük halojen lamba vitrindeki mallan aydınlatıyordu. Mankenler dişiydi, siyah renkliydi, gözleri ve burun delikleri yoktu, dudakları da siyahtı. Kırmızı ve beyaz sutyen ve külot giydirilmişti onlara; perukları bukleler halinde boş yüzlerini çevreliyordu. Garip şekilde çarpık bir duruşları vardı; el erini özensizce geri atmış, leğen kemiklerini fazlaca ileri, neredeyse vitrin camına değecek şekilde çıkarmışlardı. Dolabımdaki lastikleri sarkmış donlarımı düşündüm. Çoğu indirimli bir tekstil şirketinin tasarruflu paketinden çıkmıştı, on ya da on beş tane, beyaz ve pamuklu kumaştan, bazen çiçek ya da saçma hayvan baskılı. Şimdiye dek giysilerimin altına giydiklerime özel bir ilgi göstermemiştim. Leopold Christiansen'i sevdiğim zamanlar hariç elbette.

Düşünmeden dükkâna girdim. Külotlar rengârenk değerli taşlar gibi parlıyordu ve sutyenlerin etrafında dantel çiçekler görülüyordu. Ürünler tek tek küçük askılara geçirilmiş halde asılıydı ve her birinin fiyatı, bir paket yüksek belli pamuklu donun iki katı kadardı.

Parayı saydım ve basenlerime kadar çıkan bir çift siyah çorap ve düğmeli bir body aldım. Bunlara uygun jartiyeri, bununla ne yapacağımı bilmediğim için almadım.

Sokağa çıktığımda hafifçe sallanıyordum. Birileri beni selamlayıp gülümsedi, ben de başımla belli belirsiz karşılık verdim. Bayan Lehmann'ı sonra tanıdım, irkildim, çünkü birkaç hafta önce gazetede bir ölüm ilanı görmüş ve neredeyse cenazeye katılmıştım. Anlaşılan ölen başka bir Bayan Lehmann'dı.

- Bayan Lehmann, dedim o şaşkınlıkla. Bayan Irmgard Leh-mann. .

Bana hediye ettiği siyah angora kazak geldi aklıma. Elimdeki tek gebelik kazağı oydu. Belki altına uzun kol u bir tişört giyecek olursam, alerji yapmazdı.

Bayan Lehmann bir kez daha, muhtemelen yapma olan düzgün dişlerini sergiledi.

- Ingrid, dedi. -Ne?

- Adım Ingrid Lehmann, çocuğum. Nasılsınız ?

- İyi, diye yanıtladım ve karnımı tıpışladım. Ben. . -Düşündüm: "hamileyim" mi demeliyim,

"hamileyim" mi?- Ben. . Ben. . gebeyim, diye kekeledim ve mahcubiyetle baktım. Zıbınlarınız kısa sürede kul anım alanı bulacaklar yani.

Bayan Lehmann konuşmadan elimi tuttu ve onu uzunca bir süre salladı. O zamanlar, doğmamış

uydurma bebeğimi, doğum sırasında ortaya çıkan komplikasyon nedeniyle kaybettiğimle ilgili bir şeyler anlattığımı anımsıyordum hayal meyal. Bayan

Leh-mann'ın buz mavisi gözlerinde yaşların biriktiğini gördüm.

Onun küçük, soğuk, buruşuk elini aldım ve kendime doğru çektim.

- Gelin, dedim kesin bir sesle, şurada çok güzel bir kafe var. .

Bazı günler vardır, para harcamanız gerekir, böylece Bayan Lehmann'ı bir kadeh şampanya içmeye davet ettim. Etkilenmiş şekilde teşekkür etti, ben de ondan posta kutusuyla ve kokkömürü ilanlarıyla ilgili bilgi istedim. Garson bizim için bir mum yakıp sipariş etmediğimiz halde tuzlu kurabiye getirdi ve Bayan Lehmann üzerine haşhaş tohumu serpilmiş kalp şeklinde olanları seçti.

- O kadar sevindim ki, dedi. Sizin için o kadar sevindim ki. . Elimi okşadı, ben de başımı kaldırdım.

Her şey çok güzel olacak,

diye iddia etti. Yazgı bu kez size ayrıcalık tanıyacak.

Yutkundum ve Bayan Lehmann için bir kadeh daha şampanya ve kendime de madensuyu sipariş

ettim.

- Denemek ister misiniz ? diye sordu Bayan Lehmann ve kıkırdadı.

Hızla başımı evet anlamında sal adım ve fikrini değiştirmeden bardakları değiştik. Kadehini hemen boşaltmam onu rahatsız etmişe benzemiyordu. Aynı siparişi bir daha verdim.

Anladığıma göre, Bayan Lehmann'ın artık gazlı bir ısıtıcısı vardı ve kokkömürüne ihtiyaç duymuyordu. İlanlarsa hâlâ gelmeye devam ediyordu.

Gevezelik yapmasına izin verdim, hatta elime dokunmasından bile hoşlandım. Hamileydim, özeldim ben. Erkekler hiçbir şey anlamıyordu. Onlar ya denize açılır, ya kavga eder ya da devrilene kadar viski içerlerdi. Çimleri korkunç derecede kısa kesmek, bir futbol maçında, tribünde akıllarını yitirmek ve yılbaşında maytap uçurmak zorundaydılar illa ki.

Çalışmaları gerekir, daha çok çalışmaları gerekirdi, buna rağmen komşunun Mercedes'inin ardından hasetle bakarlardı. Bense içimde bir çocuk taşıyabilir, içimde yeni bir insanı yetiştirebilirdim. Tombul bir kelebeğe dönüşüyordum. Viktor ise hayatı boyunca tırtıl kalacaktı. Belki de korktuğu tam da buydu.

Garip, beyaz bir bulut yapıştı cama; onu gözümün ucuyla fark ettim ve o tarafa baktığımda dikkatli ve soğuk bir bakışla karşılaştım. Fred'in annesi başına beyaz bir kapşon ya da kürklü bir şapka geçirmiş olmalıydı. Cama vuruyordu ve dudakları memnun bir gülümseme sergileyecek şekilde büzüşüyordu. Hemen dönüp bardağıma baktım ve dipten yükselip patlayan hava kabarcıklarını izledim, ama kadının orada olduğunu hissediyordum. Orada durmuş bana bakıyordu. Boğuk sesini duyuyor, ama söylediklerinin tek kelimesini anlamıyordum.

- Hanımefendiyi tanıyor musunuz ? diye sordu Bayan Lehmann. Başımı hızla iki yana salladım.

- Delinin biri, diye mırıldadım. Pazar sabahları terlik satın almaya gidenlerden biri işte.

Bayan Lehmann iç geçirdi.

- Zavallı kadın, dedi.

Akşam geç saatte plastik poşetlerimi boşalttığımda, aptalca sürprizlerle karşılaştım. Body büyük geliyordu ve ipeksi kumaş, bedenim etrafında fır dönüyordu; çoraplar basenlerimi sıkıca sarıyor ve kaşındırıyordu. Tahmin ettiğim kadar yukarı çekemiyor-dum onlan. Gardırop aynasının karşısında duruyor ve hoşnutsuzlukla kendimi izliyordum. Giysiler ne kadar pahalıysa, şu an üzerimde de o kadar ucuz duruyordu. Viktor'u duşta sanıyordum ama aniden ayak seslerini duyduğumda, gardırobun kapısını kapatacak vaktim bile olmadı. Yorganın altına girdim ve onu çeneme kadar çektim.

Viktor bana dikkat etmedi bile. Bornozunu bir iskemlenin arkalığına attı, kendine aynada şöyle bir baktı ve altına kısa, gri mor bir pijama geçirdi. Dolabın kapağını kapattı ve yanıma uzanmadan önce kilitledi.

Yorganı burnuma kadar çektim.

- Üşüyor musun ? diye fısıldadı ve elini bana doğru uzattı.

- Hayır, dedim katı bir sesle. Kesinlikle üşümüyorum. Yorgam, bedenimi tamamen saracak şekilde tutuyordum ve Viktor'un parmaklan sarı, mavi ve kırmızı ekoseli pamuklu kumaşın üzerinde gezindi, bir yere yumuşakça indi ve orada kaldı. Şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı ve bana döndü.

Çıplak göğsünde hâlâ su damlaları vardı ve duş jelimizin vanilya kokusu yükseliyordu vücudundan.

- Bir şey mi oldu ? diye sordu. Başımı iki yana salladım.

- Hiç. Ne olsun ki ?

- Sandım ki. . Devam edeceğine esnedi ve sırtüstü döndü.

- İyi uykular, dedim.

Viktor kısa ve zorlama şekilde güldü. Hakarete uğradığını düşünmekten vazgeçmiyordu. Ben aldatandım ve o da aldatılan. Ben kazanmıştım, o ise kaybetmişti. Karnımdaki bebek büyüyor-du ve bu konuda yapabileceği bir şey yoktu. Artık asla rahat uyu-yamayacaktı.

Tenündeki dantel, sanki küçük örümcekler bedenimde dolaşı-

yormuş gibi kaşındırmaya başladı. Karnım gerildi ve soluğumu tuttum, ama göğsümdeki, basenlerimin çevresindeki kaşıntı sürdü. Sessizce saydım, koyun değil, sadece sayı saydım.

Sıfırdan başladım ve dört yüz yetmiş yedide bitirdim. Sonra kaşınmaya başladım.

Aptal çorapları bacaklarımdan sıyırdım ve bir parça utandım. Ne de olsa bu parayı dünyadaki açlara bağışlayabilir ya da sokaktaki bir dilencinin keçe şapkasına atabilirdim.

Tırnaklarımla göğüslerimi kaşıdım; Viktor kaskatı yanımda yatıyor ve yapabildiğince düzenli soluk alıp veriyordu.

Çıtçıtları açmak zordu ve bir süre body'yi çekiştirdim. Neredeyse tek ses çıkarmadan üzerimdeki naylon tenden kurtuldum. Ama bu arada yorganın altında mütemadiyen iki yana dönüp duruyordum.

- Bitlendin mi ? diye sordu Viktor sonunda huzursuzca.

- Uyuyamıyor musun ? diye soruyla karşılık verdim.

Yanıt vermedi. İç çamaşırlarımı dikkatlice yatağın altına teptim.

- Paniğe kapılma, küçük yaratıklar değil bunlar, dedim. Sadece. . bir tür alerji. . ya da öyle bir şey. .

Geceleyin manavın vitrinleri kırılmıştı. Şefim sızlanıp küfreder ve polisle konuşurken ben de yerdeki cam kırıklarını süpürdüm. Bu ilk kez olmuyordu ve biliyorduk ki, yine olacaktı. Yüz metre ileride pazar günleri dazlakların eğlendiği bir disko vardı. Sabaha karşı altıda sokaklarda dolaşıyor, park halindeki arabaların aynalarını kırıyor, kaportalarını çiziyor ve aptalca bağırışıyorlardı.

- Allah'ın belası Nazi köpekleri, diye mırıldandı şefim.

Polis hiçbir şey söylemedi. Bir meyve sandığının üzerine oturmuş bir form dolduruyordu. Pek acele ettiği söylenemezdi. Telsizinden sürekli konuşmalar geliyordu. Bir defasında telsizi belinden çıkardı ve konuştu: "Şu anda mal sahibinin yanındayım." Sokak adını ve kapı numarasını verdi ve bana döndü. "El erinize eldiven geçirseniz iyi edersiniz" dedi. Adamda bir boksör suratı vardı ve altındaki tahta sandığın her an kınlmasını bekliyordum. Kırık camı gök mavisi bir çöp torbasına boşalttım ve keskin kenarları plastiği yırttı.

- Üçüncü oluyor bu, diye söylendi şefim. Bu yıl üçüncü oluyor bu.. Başını iki yana salladı. Peki zararımı kim ödeyecek? Sigorta şirketi sigortayı feshetti ve yeniden sigortalanamıyorum. . Bir dahaki pazar günü belki burada oturuyor olacağız. . Sakin bir sesle konuşuyordu ama elindeki nemli

mendili görmüştüm. İşten çıkarılma belgelerim çekmecede olmalıydı. Her yerde, birkaç ay içinde yeniden kapanan dükkânlar açılıyordu.

Sandık çıtırdadı ve bir an duraksayıp dikkatle dinledim.

- Şu Rico'yu kapamaları gerekiyor, dedi polis.

- O zaman başka yerden gelirler, dedi şefim hayal kınklığıyla. O zaman da Rico'dan değil, belki de birahaneden gelirler. Burnunu pas kırmızısı erkek mendiline sildi. Telefon çaldı ve camcıyla konuştu.

Cam kırıklarının arasında top haline getirilmiş bir kâğıt parçası vardı. Onu aldım, açtım ve pantolumun cebine tıkıştırdım.

- Bana iki kavun verir misiniz, Bay Hüsiy'n? diye sordu polis kafasını formdan kaldırmadan.

Mesaim bitmek üzere ve çocuklarım kavun seviyor. Şimdi gülümsüyordu ve dişlerinden birinin eksik olduğunu gördüm.

- Pazar günü bir şey satmam yasak, dedi şefim. Ama size iki tane hediye ederim.

Şefim beni camcıyı karşılamakla görevlendirdi. Gitmeden önce üzgün biçimde sırtıma vurdu.

Yalnız kaldığımda kâğıda bir daha baktım. Birisi gazeteden harfler kesmiş ve onları bir sözcük oluşturacak şekilde bir araya getirmişti. Sözcük "TÜRK OROSPUSU" idi.

Dördüncü bölüm

21

Ringa buğulama

Parlak, neredeyse beyaz bir ışık düşüyor motel odasının pencerelerinden içeri. Camlar daha yeni temizlendi. Doğramalar, sanki terlemiş gibi nemli hâlâ. Alice kucağımda, kapımızın önündeki boş

park alanını izliyoruz. Bir direğin üzerinde bir kuş oturuyor, kıvrık gagalı ve uzun, san pençeli bir yırtıcı kuş. Orada duruyor ve yerinden kımıldamıyor. Kızımın kulağına fısıldıyorum: "Bir kuş. . a bird.. " ve gülümsüyor, sanki alaycı bir edayla Ağır hareketlerle sağdaki duvara doğru ilerliyorum ve önce çekinerek, sonra daha kuvvetli vuruyorum duvara. Eminim, John bana kuşun cinsini söyleyebilir. Ama yandan ses gelmiyor. Belki de uyuyordur ya da küvete oturmuştur ya da klima cihazını onarı-yordur. Hatta belki de bir yerlerde bilardo oynuyordur. Ne zaman ve nereye gittiğini bana söylemiyor. Ben de sormuyorum.

Bir kez daha vuruyorum duvara. Sonra vazgeçiyorum.

Kuşun kahverengi tüyleri, ipeksi saç gibi parlıyor. Elimi ona uzatmak, ona dokunmak istiyorum; Alice için ondan bir tüy koparmak. Ama kapıyı açmaya bile cesaretim yok.

John'ı düşündüğümde aklıma önce dudakları geliyor. Gülüm-sediği zaman ayn birer varlık gibi bağımsız hareket ediyorlar. Esniyor ve dişlerin ancak yavaş yavaş ortaya çıkmasına izin veriyorlar.

Üzerinde uzun süre çalıştığı bir numaraya benziyor. Bazen bu dudakları öpmenin nasıl bir şey olacağını düşünüyorum. Âşık olduğumdan falan değil, sadece teknik anlamda ilgimi çekiyor yani.

Dudakları oyuncu kişilikli ve oynamaya da alışıklar; yetenek sahibi oldukları görülebiliyor. Nemle parlıyorlar ve John'ın dili dalgınca bu düz hatlar üzerinde gezmiyor.

Viktor'un mezarından aldığım çam kozalağı otomobilinin torpido gözünde saklı. Kapağı açtığı zaman ucu dışarı düşüyor, ama onu son anda yakalıyor. Her defasında pencereden dışarı atmasını bekliyorum. Ama öyle yapmıyor. Torpido gözünden sigara paketi ile çakmağı çıkarıyor ve kozalağı mağarasına geri koyuyor.

Neden bizimle kaldığını bilmiyorum. Kim olduğunu da öyle. Bizi gördüğünde gülümsüyor.

Kumsalda bize doğru koşuyor. Ali-ce'i havaya atıp yeniden yakalıyor. Bana gülümsüyor. Pusuya yatmış bakışlarıyla birlikte.

Ben Alice'i emzirirken odadan çıkıyor.

Ayrı bir oda tutuyor kendine.

Asla bana dokunmuyor, kazara bile.

Bazen saatlerce kayboluyor, hatta tüm gece ve ertesi gün bile gelmediği oluyor.

Geri döndüğünde hemen gitmek istiyor. Bizi otomobile sokuyor ve kredi kartıyla ödeme yapıyor.

Birkaç mil deniz kıyısına paralel ilerliyoruz.

Aklıma bir düzine şey geliyor: belki de bir banka soyguncusu ya da evlilik vaadiyle kadınları kandıran bir dolandıncı ya da karısı ve beş çocuğundan kaçan bir koca.

Bir ara bir benzin istasyonu ya da motelin önünde, az kalsın orayı kaçıracakmışız gibi sert bir fren yapıyor.

Bazen ona bulunduğumuz yerin adını soruyorum, bazen böyle bir şeye kalkışmıyorum bile.

Âşık değilim; onunla sadece evlenmek istiyorum. Sonra ayrılabiliriz. O zaman ben de Alice de Amerikan vatandaşı oluruz. Ve artık Kaliforniya

banliyölerindeki bahçelerde dalgalanan yıldız ve şeritli bayraklara soru soran bakışlarla bakmama gerek kalmaz.

Viktor'un evine taşındığımda yanıma çok az eşya aldım. Kitaplarımı, kanepeyi, tahtakurtlanmn kemirdiği aynayı, hindistancevizi kendirinden yapılmış kilimi, müzik setimi ve CD'lerimi, sağı solu delinmiş bir Elvis posterini. . Çakım için yemek odasında duran Noel çamı desteğinin altında bir zula buldum.

Viktor eve genellikle yorgun ve suskun geliyordu. Saçları samana benziyordu ve onlar yeni yıkamışsa havaya dikilmiş oluyorlardı.

Berbere gitmeyi, oradaki kokudan ve yabancı dokunuşlardan hoşlanmadığı için reddediyordu. Bu nedenle kör makası elime alıp saçlarını ben kesiyordum. Bir defasında elim kaydı ve onu hafifçe yaraladım. Hemen ardından kapıyı çarpıp evden çıktı; apartman boşluğunda ayak sesleri duyuldu.

Kanepeye uzanıp karnımı okşadım. Artık patates çuvalı ve elma sandıkları taşımak zorunda olmamanın keyfini çıkarıyordum. İçimdeki bebek yeterince ağırdı zaten. Yirmi kilo almıştım, Doktor Marquardt'in söylediğine göre, ortalama bir hamileden sekiz kilo fazlam vardı. Bebek, dışarı çıkmak ister gibi kendini aşağı bastırıyordu ve attığım her adım canımı yakıyordu.

Genellikle, bebek odasını nasıl döşeyeceğimi düşünüyordum. Mutfağın hemen yanındaki, içinde kitap dizili birkaç rafı, bir yazı masası ve bir bilgisayarı olan en küçük odayı bu iş için uygun buldum. Viktor buraya "çalışma odası" diyordu. Her ne kadar buraya pek uğ-ramasa da, kaldı ki burada çalışmak! Kafamda kitapları kilere taşımış ve odaya, üzerinde bebeğin altını değiştirebileceğim bir komodin sokmuş, duvarlardan birine, başı kuzey yönüne bakacak şekilde parmaklıklı bir yatak -yoksa beşik mi olsaydı ?- dayamıştım bile. Her şeyin üzerinde havada bir şeyler asılı olacaktı. . Tahtadan bir martı, belki de renkli bir kelebek sürüsü. Bir sürü çekmecesi olan küçük, beyaz dolaplar ve Brahms'ın değil Mozart'ın ninnisini çalan bir oyuncak saat istiyordum. Nazarlık olarak da parlak, iyiliksever bakışlarıyla bebeğimi gözleyen bir uğurböceği düşündüm.

Viktor fikrimden pek etkilenmedi.

- Sadece yatak alacağız, o kadar, dedi. Diğer her şeyi bebek doğduktan sonra, gerekirse alırız.

- Bebeğin altını halının üzerinde mi değiştirmemi istersin ? Ya da ütü masasında?

- Sadece şimdilik, Mila. Önce neye ihtiyacı olduğunu, neye olmadığını bilmeliyiz. . Yani hangilerine gerçekten ihtiyacı olduğunu..

- Önce. . bir eve. . ihtiyacı var. . Melodramdan çıkmış gibi içi-264

mi çektim ve Viktor, aslında kulaklarını tıkamak ister gibi el erini alnına götürdü.

- Daha vaktimiz var, Mila, dedi ve konuyu tartışmaktan vazgeçtik.

Kan gelen burun deliklerimi bir kâğıt mendille kapattım. Şaşkınlıkla beyaz selüloz maddenin üzerindeki koyu kırmızı lekeye bakarken aklıma resim öğretmenimin üçüncü ya da dördüncü sınıfta beni bu renge karşı uyarışı geldi: "Kırmızı kul anma, Mila" demişti. "Bu kırmızıyı kul anma.

Resmini mahveder. Güzelim resmini mahveder." Sadece Sovyet Yıldızı kırmızı olabilirdi, geri kalan her şey gri olabilirdi ya da mat mavi veya bulanık yeşil. Yüz-lerse hardal sarısı olmalı ve geniş, dağılmış pas kırmızısı dudaklarla gülümsemeliydi.

Yattığım yerde katlandım; çocuğum artık karnımda boylu boyunca uzanamıyordu ve bu yüzden genç bir tay gibi öfkeyle çifte atıyordu.

Döndüğünde Viktor'un başında bir şapka vardı. Ağzı çizgi halini almıştı. Bakışları bana değmedi, sadece odada gezindi.

- Her şey yolunda mı ? diye sordu.

- Elbette, dedim ve gülümsedim. Kanlı mendili avucumda sakladım, iyiyim.

- Güzel, dedi Viktor ve şapkasını çıkardı. Kafası neredeyse kel kalacak şekilde tıraşlanmıştı.

Hemen başka yöne baktım.

- Çok iyiyim hem de, dedim.

Viktor kanepeye, sırtını bana vererek oturdu, ister istemez ona baktım. Birkaç kırpılmış saç teli gömleğine yapışmıştı. Ensesi çıplak ve beyaz görünüyordu. Kulakları, nemli böğürtlenler gibi parlıyordu.

- Sana söylemem gereken bir şey var. . Viktor omzunun üzerinden kısaca bana baktı. Garip bir şey. .

Nabzım hızlandı ve neredeyse aynı anda bebek tepinmeye başladı. Bir inleme kurtuldu gırtlağımdan, yüksek, iniltili bir ses.

- Boş ver istersen, dedi Viktor ürkerek. Yani, yarın da. Başımı iki yana salladım.

- Şimdi, diyebildim.

- Pekâlâ, ama heyecanlanmayacaksın, tamam mı? Viktor bana döndü ve karnımın üzerindeki elimi tuttu. Tatlı bir kimyasal kokusundan oluşan bir bulut, sabunlu bir berber kokusu üzerime çöktü.

Alnına minicik bir plaster yapışıktı.

- Şey. . Anonim telefonlar alıyorum. . bir kadından. Yaşlıca bir kadından. Mesele seninle ilgili.

Hakkında garip şeyler anlatıyor. . Gerçekten iyi olduğuna emin misin ?

- Evet.

Başımı öte yana çevirdim, burnumdan soluk alıp karnıma kadar çektim ve bir süre sonra bıraktım.

Bir süredir ziyaret ettiğim gebelik kursunda öğretildiği gibi.

- iyiyim. Beni kol amana gerek yok.

- Seni kol amama gerek yok mu?

- Hayır.

- Pekâlâ. . Endişeyle yüzüme baktı ve elimi daha sıkı tuttu. Oğlunu zehirlediğini, daha başka şeyler de yaptığım iddia etti. . Güldüm ve Viktor rahatsız olmuş halde beni izledi. Belki de delinin tekiydi, dedi sakince. Ama senin hakkında epey bilgi sahibiydi.

- O kadını biliyorum, dedim hemen. Kadın zırdeli. Bana pusu kuruyor. Beni izliyor, insanları benim hakkımda sorguluyor. Dükkânın camını kıran da o olmalı. Ne yazık ki kadın tamamen. .

- Oğlunu tanıyor musun? diye kesti Viktor sözümü. Başımı evet anlamında salladım.

- Fred Joditz. Sana ondan söz etmiştim. Hafif bir balık zehirlenmesi geçirdi. O kadar. Birlikteydik ve ayrıldık. Ciddi bir şey değildi. Onu hiç sevmedim.

-Peki ya o seni?.

- Nereden bileyim ?

- Bilmiyorum, Mila Görünüşe göre başın dertte. Bu kadın oğlunu neredeyse öldürdüğünü söyledi.

Polise gitmekten vazgeçmesinin tek nedeninin, oğlundan bir bebek beklemen olduğunu söyledi.

-Ne?

- Mila, bir şeyler olmadan önce onunla konuşman gerekiyor. Kötü bir şeyler olmadan.

- Beni o kadına mı göndermek niyetindesin? O deliye mi? Sen ciddi misin ?

- Elbette ben de yanında olacağım, dedi Viktor.

- Hayır, dedim. Asla.

- O zaman şu Fred'i görelim. Belki o annesinin.. bu saçmalıkları yapmasını engel eyebilir.

- Fred'e gitmem.

- Lütfen mantıklı ol. Senin için endişeleniyorum, Mila, dedi kısık sesle. Yüzü balçık ve oyun hamuruyla yapılmışa benziyordu; bir an için, parmaklarımla bastırarak teninde küçük oyuklar açabileceğimi düşündüm. Bakışlarını benden ayırmadı ve çocuğumuz kenetlenmiş ellerimizi tekmeledi.

- Neden yaptın bunu ? diye sordum. -Neyi?.

- Güzelim saçların. Neden kestirdin onları? Dikkatlice başındaki kısa kılları okşadım. Garip bir duyguydu, ısırganotunun minicik dişleri gibi. Elimi kaldırdım ve avucumun yanmasını ve kabarcıkların oluşmasını bekledim. Neden? Neden bu kadar kısa?.

Viktor gülümsedi, ama bakışları ciddiyetini korudu.

- Ne zaman Fred'e gideceğiz, Mila?

Çocuk rahat vermiyordu. Gecenin ortasında, saat sabaha karşı iki ya da üçte, içimde doğrulup hapishanesinden kurtulmak ister gibiydi. Karnımda küçük, sert yumrular beliriyor, sağa sola doğru hareket ediyorlardı. Farenin kediden kurtulmak için halının altına kaçtığı çizgi filmlerdeki gibi.

Viktor sırtüstü, yorganı göğsüne kadar çekmiş yatıyor ve "ringa buğulama" gibi bir şeyler mırıldanıyordu. Toparlandım ve bacaklarımı yataktan sarkıttım.

Mutfağa gidip bir şeyler yemeye koyuldum. Gerçekten de huyum değildi, ama vazgeçemiyordum.

Uyanır uyanmaz açlık hissediyordum. Korkunç bir açlık.

iki paket fındıklı çikolata, üç muz, bir kap meyve parçacıklı çilekli yoğurt ve üzerine ekstra kalın bir kat peynir yerleştirilmiş bir dilim çekirdekli ekmek yedim.

Ringa buğulama, diye düşündüm ve bir kutu balık açtım. Kılçıksız balık filetosu cıvık ve kırmızı bir sosun içinde yatıyordu. Eti parmaklarımla çıkarıp yedim ve kutuyu kafama dikip içindeki sosu da içtim. Tenekeyi yalarken dilimi kesmemeye dikkat ettim.

Karnımdaki bebek, sanki o da yediklerimin tadına bakabiliyor-muş gibi biraz olsun sakinleşti.

Biraz elma suyu içtim, işemeye gittim ve yeniden yatağa döndüm. Gecenin kalan bölümünü derin ve rüyasız bir uykuda geçirdim.

Fred'in oturduğu apartman kedi idrarı kokuyordu. Ağır koku burnuma yükseldi. Otomatik olarak Viktor'a sarılıp onu kokladım. Hâlâ hafif kokusunu taşıdığı şampuan beni ancak biraz sa-kinleştirdi.

Apartman yabancıdan da yabancıydı benim için. iç duvarlar bir tür savaş boyasıyla boyanmıştı sanki. Dışkı kahverengisi gibi bir renk diğer renkleri bastırıyordu. Paslanan mektup kutuları gümüş

grisi zikzaklarla boyanmıştı ve bu halleriyle kirli kar toplarına hedef olmuş gibiydiler.

Fred elbette ki ikinci katta değil, ta yukarıda, çatı katında oturuyordu; merdiven boşluğu aydınlatması ancak apartmanın yarısına kadar çalışıyordu ve korkuluğa sakız yapıştırılmıştı.

Demek Çakmaktaş'ın beni sürüklemeyi düşündüğü cennet buydu.

Evdeki kedi tuvaleti, kapısının önündeki paspas olmalıydı. Zile ilk basışımızda kimse açmadı.

Yeniden merdivenlere döndüm, ama Viktor bir kez daha denememiz gerektiğinde ısrar etti.

Dördüncü çalışımızdan sonra kapı bir parmak kalınlığında aralandı ve Fred emniyet zincirinin ardından Viktor'u süzdü.

- Üzgünüm, bir şey satın almayacağım, dedi nazik bir sesle. Viktor'un arkasına gizlenmiş, yüzümü de saçlarımın arkasına saklamıştım.

- Sizinle konuşmak istiyoruz, dedi Viktor.

- Yehova Şahitleri'nden misiniz ? Dünyanın sonuna gayet hazırlıklıyım, bundan emin olabilirsiniz.

Fred güldü.

Viktor, bir illüzyonistin şapkasından tavşan çıkarması gibi beni arkasından çıkardı ve Fred'in yüzü taşlaştı.

- Bir bak hele, dedi şaşırarak. Millie, tatlım! Zinciri yuvasından çıkarıp kapıyı açtı ve bir an için beni tutacağından endişelenerek bir adım geri atınca Viktor'un ayağına bastım.

Fred bir reverans yapıp bizi içeri davet etti.

Smokie hemen bacaklarıma sürtündü, sonra Viktor hayvanla ilgilendi. Şişmanlamış, hareketleri sarsaklaşmıştı. Başını kaldırıp bana baktığında bir gözünün eksik olduğunu fark ettim. Diğer gözü beni aynı umursamaz ilgiyle izliyordu.

- Smokie'ye ne oldu ? diye sordum. Fred omuzlarını çekti.

- Diğer kediler onu sevmedi.

- Gerçekten mi? Birdenbire neden Fred'le eski ses tonuyla konuşmaya başladığımı anlayamadım; anlaşılan Çakmaktaş'la bu şekilde konuşmak daha kolay geliyordu.

- Eh, dedi Fred ve balonsu karnımı arsızca süzdü. Burada değildim. . Onların yaptıklarını tahmin ediyorum, çünkü.. Başını yana yatırdı ve kaşlarını alaycı bir tavırla kaldırdı. Bira ister misiniz ?

diye sordu.

Bizi büyük ve boş bir odaya yöneltti. Odada, kedilerin belirgin izler bıraktıkları iki eski ve çökmüş

ahşap dolap vardı, iskemleler ve minicik yuvarlak masa daha çok bahçe mobilyasını andırıyordu.

Hasır iskemle, üzerine oturduğumda beni taşımak istemezmiş gibi çıtırtı sesleri çıkardı.

Fred ortadan kayboldu ve Viktor etrafı gezdi ve sonunda duvar takvimini incelemeye başladı.

Günlük bir takvimdi: her gün farklı bir fıkra. Viktor bir kez bile gülümsemedi.

Fred ikimize de birer şişe getirdi. Bardaklar için masa üzerinde yeterince yer yoktu, üstelik anlaşılan oydu ki, zaten ev sahibimizin bardağı da yoktu. Fred'in dudağının kenarında, yakılmamış

bir sigara sal anıyordu. Sigara içiyor görünmeye çalışan bir oğlan çocuğuna benziyordu.

- Neden geldin ? diye sordu doğrudan, biramı açarken. Artık bana o kadar da mavi görünmeyen gözlerine baktım. Yüzünde bir şeyler eskisinden farklıydı; ama iyi görünüyordu, bir-likteliğimizin son günlerinde olduğundan daha iyi. Üzerindeki kolsuz tişört onu kaslı ve genç gösteriyordu. Boynunda ince bir gümüş kolye vardı ve sol elinin serçeparmağına sade, siyah bir yüzük takmıştı.

Viktor boğazını temizledi.

- Bu benim fikrimdi, dedi.

Fred, sanki onu ilk kez görüyormuş, ilk kez gerçekten görüyormuş gibi şaşkın bir bakış attı.

- Konu anneyle ilgili. . dedi Viktor dikkatle.

- Millie'nin annesi mi? Ona bir şey mi oldu? Çakmaktaş'ın sesi bir an için gerçekten de endişeli çıktı; annemi severdi. Kışladayken ona bir paket göndermişti annem, tam da biraz neşelenmeye ihtiyacı varken. Bunu hiçbir zaman unutmayacaktı. Viktor kızgınlıkla başını iki yana sal adı.

- Hayır, Bayan Joditz'den söz ediyorum, sizin anneniz, Fred.

- Neden bana siz diye hitap ediyorsun? diye sordu Çakmaktaş ve çarpık bir gülümseme takındı.

Millie'nin dostları benim de dostum sayılır.

Bira genzime kaçtı, öksürüğümü bastırmaya çalıştım ve daha kötü oldum. Ne Viktor ne de Fred sırtıma vurdu, ikisi de işim bitene kadar beklemeyi yeğledi.

- Annen garip şeyler iddia ediyor. . Mila hakkında Bizi sıkıştırıyor, zorla hayatımıza giriyor. .

Fred gülümsedi ve eliyle umursamaz bir hareket yaptı.

- Bu yüzden de beni ziyaret etme zahmetinde bulunuyorsunuz, öyle mi? Ancak şimdi uzanıp Viktor'un şişesini alıp açıyordu, masaya bakmadan, ağır ve alaycı bir hareketle. Annem kendisini ilgilendirmeyen meselelere sıklıkla burnunu sokar. Belli. . sorunları olan can sıkıntısından mustarip bir kadın o. Neden onu görmezden gelmeyi yeğlemiyorsunuz? Onunla baş etmenin en iyi yolu budur.

- Maalesef onu yok saymak o kadar kolay değil, dedi Viktor. Sürekli bana telefon ediyor, imzasız mektuplar gönderiyor, Mi-la'nm tanıdık ve akrabalarını sorguluyor. . Etrafa da bazı söylentiler yaymış durumda. .

-Söylentimi?

- Dediğine göre, Mila sizi. . yani seni zehirlemeye çalışmış. .

- Çalışmış mi ? Fred yüksek sesle güldü ve sesi köpek havlaması kadar ani çıktı. Millie, tatlım, sen beni gerçekten zehirledin.. Annem aklına benim

kısır olduğumu soktu ve senin de aklına ilk gelen şey bana şu balıkları pişirmek oldu. Neyse, unutalım gitsin. Ben kindar değilim.

- Fred, bir şanssızlıktı hepsi, bir kaza. O kadar taze olmadıklarını nereden bilebilirdim ?

Birden Smokie kucağıma atladı; irkilemeyecek kadar meşguldüm, istemeyerek kürkünü okşadım ve beni anımsayıp anımsamadığını düşündüm. Sanmıyordum. Aksi halde kucağıma atlar mıydı ?

- Evet, dedi Fred, nereden bilecektin?. Elbette inanıyorum sana. Şişesini bir dikişte boşalttı ve dikkatlice masaya bıraktı. Elbette olanların hepsi bir kazaydı. Neyse ki sonu kötü bitmedi, ne de olsa hâlâ hayattayım.

Smokie kayısı rengi tek gözüyle beni süzdü; onu kucağımdan atmaya uğraştım.

- Hayata içelim, dedi Fred ve şişesini bana doğru kaldırdı. Aşka ve hayata.

- Aşka ve hayata, diye mırıldandım ve Smokie'yi mümkün olduğunca nazik şekilde kucağımdan attım.

Viktor iskemlesinde kaskatı oturuyordu. El eri masanın üzerindeydi ve biraya dokunmuyordu.

- Anneniz, Mila'nm sizden bir çocuk beklediğini iddia etti.

- Annen, Mila'nm senden bir çocuk beklediğini iddia ediyor, diye düzeltti Fred.

Viktor, Fred'in böylesi katı biçimde sınıflandırdığı "sen"i unutmuş gibi rahatsız oldu.

- Senden ricamız, dedi nihayet, annenle konuşman. Yalan söylediğini biliyorsun. Tek amacının Mila'ya zarar vermek olduğunun farkındasın. Sen de biliyorsun ki. . Şişenin boynunu, onu boğmak ister gibi sıktı.

- Çocuğunuzun babası değilim, diye tamamladı Fred cümleyi.

Viktor ayağa fırlayıp kapıya doğru seğirtti.

- Gel, Mila, dedi hırıltılı bir sesle. Öylesine soluk ve korkunç görünüyordu ki, içim acıdı. Buna rağmen bir süre oturdum ve biramı bitirdim. Tıpış tıpış Viktor'un peşinden gitmek, Fred'e kazandığını göstermek istemiyordum.

- Değişmişsin, dedim kısık sesle. Nerede üzerindeki kömür isi? Yeni bir kız arkadaşın mı var, yoksa kendi basma mı yıkanıyorsun artık?

Fred zorlukla güldü. Âdemelmasmın aşağı yukarı hareket ettiğini gördüm.

Ağır ağır iskemleden kalktım ve el erimi belime koydum. Bebek hareket etmiyordu. Uyuyor ya da dinliyor olmalıydı.

Viktor istemeyerek bir kez daha Çakmaktaş'a döndü.

- Evet? diye sordu. Annenizle. . annenle konuşacak mısın?

- Elbette, diye yanıtladı Fred. Her ne kadar bunun pek işe yarayacağını düşünmesem de. Annem oldukça. . inatçıdır. Senin hakkmda epey bilgi toplamış, Millie, istemeyeceğin kadar çok.

Kapıyı açtı ve kedilerin kötü kokusu yüzümüze çarptı.

- Smokie'yi almak istemediğinden emin misin? Başımı iki yana salladım.

- Kedi Mila'ya ait ama onu almak istemiyor, dedi Viktor'a bakıp. Bu konuda yapacak bir şey yok, değil mi ? Güzel ve değerli bir hayvan, gerçek bir Iran kedisi ama o. . Onu gerçekten istemiyorsun, öyle mi ?

- Hayır, dedim.

- Peki öyleyse, dedi.

Viktor'un arabasındaydık, fildişi rengi döşemeli, turkuvaz rengi Hyundai. Viktor hâlâ soru soran bakışlarla beni izliyordu. -Viktor, diye fısıldadım, üzgünüm. .

- Ne için üzgünsün ? diye sordu kabaca

Düşündüm. Neydi üzgün olduğum şey? Şempanze Kadın'ı ziyaret etmiş olsak kendimi nasıl hissedeceğimi düşündüm.

- Bilirsin işte. . dedim tereddütle.

- Kesinlikle, dedi Viktor. Kesinlikle.

Arabayı fazla hızlı kullandı, fütursuzca yoldaki çukurlara daldı, inşaatların kıl payı yanından geçti.

Bebek var gücüyle tekmeliyordu şimdi. Viktor bir viraja hızlı girdi, bir ağaç takıldı üzerimize ama Viktor direksiyonu aksi yöne çevirdi hemen.

- Lanet olsun! diye bağırdım korkudan ziyade inançsızlıkla. Bizi öldürmek mi niyetin?

Viktor sert bir şekilde frene bastı, emniyet kemeri karnıma gömüldü.

- Neden onunla flört ettin? diye sordu.

- Ne yapmışım ?

- Onunla flört ettin?

Bunun karşılığında ne söylemem gerektiğini bilemedim. Bir şey söylemedim ve gözlerimi devirip inledim.

- Onun oyununa katıldın ve onunla flört ettin.

Viktor kıskanmıştı! Çakmaktaş'ı kıskanmıştı. Ne güzel benim için. Ne kadar korkunç!

- Eve gidip bu konuyu sakin kafayla konuşmalıyız, dedim sanki ona dikkat edecek kişi benmişim gibi.

Viktor sustu ve radyoyu çalıştırıp sesini iyice açtı. Sonra yeniden yola koyulduk. Monoton bir ritim bizi dövmeye başladı, hoparlörlerden sert, anlamsız sesler püskürüyordu. Bir süre sonra tekno gürültüsünü kapatıp bana döndü:

- Tüm bunları başından beri planladın, değil mi? -Ne?

- Çocuk. Onu istiyordun. . ta başından beri.

22

Mısır gevreği

Yan yarıya gizlenmiş halde ağır perdenin arkasında duruyorum. Yırtıcı kuş üç metre mesafede bir heykel gibi duruyor. Aramızda incecik bir cam var, ama pencereyi ya da kapıyı açabilirdim. Ona doğru bir adım atabilirdim, hatta iki. Elimi uzatabilirdim parlak tüylerine doğru, en azından birkaç parmağımı. Belki de insanlara alışıktı. Belki ara sıra onlar tarafından besleniyordu. Belki de kendimi ona göstermemi bekliyordu.

Kızımın başı uykulu şekilde boynuma yaslanmış. Gördüklerime onun da tanık olup olmadığını bilmiyorum; şu garip beyaz ışığı, büyük, yabancı kuşu görüp görmediğini. Kımıldamıyorum.

Soluğu düzleşiyor, bedeni ağırlaşıyor. Ağır ağır yatağa doğru gidiyor ve onu oraya bırakıyorum -

ağır çekimden de yavaş hareketlerle. Ne kadar da güzel oluyor uyurken, ne kadar korunmasız.

Belki de aradaki cam olmasa yırtıcı kuş onun üzerine atılırdı.

Alice bakışlarım üzerindeyken gözlerini açıp şaşkınlıkla etrafına bakmıyor. Sonra bağırmaya başlıyor, aceleyle, çınlayan bir ses ve dehşete düşmüş bir suratla. Yüzü şimdi kırmızı ve çarpılmış

halde. Kendime bir inilti koyverme hakkı tanıyor ve yanına uzanıp ona meme veriyorum. Emerek uykusuna dönüyor.

Bakışlarım pencereye kayıyor. Kuş yerinde değil artık. Ser-çeparmağımı Alice'in ağzının kenarına sokuyorum ve beni serbest bırakıyor -bu kez uyanmadan.

Dışarıya çıkıp, olmayan otomobilimi park ettiğim alam geçiyor, Aklı Havada Hans gibi göğe bakıyorum, ama görecek fazla bir şey yok. En azından bir kartala rastlamıyorum. Mısır sarısı bir okul otobüsü geçiyor

yanımdan; içinde, bazıları suratlarını cama yapıştırmış çocuklar var. Onlara el sallıyor ve nihayet görebildiğim ve aşağıdaki büyük, sarı nesne çekici bir avmış gibi üzerimizde dönen kartalı işaret ediyorum. Havaya zıplıyor, kol arımı sallıyorum, sanki böyle yaparak hayvanı inmeye zorlayabilirmişim gibi. Otobüsün en arka sırasındaki çocuklar çikletlerini çiğneyerek bana bakıyor.

Hava açık, tatlı ve aynı zamanda tuzlu; rüzgâr saçlarımı yüzüme vuruyor. Bir an için kanatlarımı açıp kartalı izlemeyi düşünüyorum. Karnımda hafif bir çekme hissi, birkaç kuvvetli kanat darbesi, beni göğe yükseltecek enerji ve altımda parça parça tarlalar, tıpkı bir üretim bandındaki gibi, ardından da deniz. Ama kol arım ince ve ağır. Saatim bileğimde dönüyor. Kanatlarım çıkmıyor.

Tek yapabildiğim burada durup beyaz ışıkla karışan, kokteyl içindeki bir buz parçası gibi bunun içinde çözülen havayı içime çekmek.

Öksürüyor, hızla hava almaya çalışıyor, yine öksürüyorum. Birisi sırtıma vuruyor. Önce yumuşakça, sonra daha sert ve el, birkaç kalp atımı boyunca iki kürek kemiğimin arasında bekliyor.

Gözlerimi kırpıştırarak John'a bakıyorum. Bana ilk dokunuşu bu.

Gebeliğim boyunca öğleden öncelerim hep aynı sıradanlık ve sıkıcılıkla geçti. Doğum tarihine birkaç hafta vardı daha, ama artık bu tarihten o kadar emin değildim. Karnımın daha fazla büyümesine, bebeğin daha da gelişmesine olanak yoktu. Doğru soluk alma çalışmaları yaptım -

hava burundan alınıp karna çekilecek ve ağır ağır üflenecek-, doğum hakkında korkunç yazılar okudum ve kısa süre öncesine kadar varlığından habersiz olduğum perineme kılıçotu yağıyla masaj yaptım. Bebeğin mümkünse içimden kayıp çıkmasını istiyordum.

Vulva dudaklarım, patlayacak denli kanla dolmuştu ve Viktor artık benimle sevişmiyordu.

- Gebeliğin ilerleyen haftalarında yaşanacak bir orgazm, doğum sancılarını tetikleyebilir, dedi bana.

Bunu nereden öğrendiğini de bana açıklamadı. Sadece okudum, diye mırıldadı.

- Nerede okudun? diye üsteledim.

- Bir yerlerde, dedi.

Öğleden önceleri evin içinde volta atıyor, buzdolabında ne bulursam yiyordum: koyun peynirli barbunya, deniztavşanı havyan, yanında incir reçeli ile Fransız Camembert peyniri ve avokado, karaturp ve hardala buladığım jambon.

Bir gün tüm siyah giysilerimi giydim: body'yi, çorapları ve Bayan Lehmann'ın verdiği kazağı.

Kaşıntıyı rahatlıkla kabullendim, evde volta attım, yiyip içtim ve tenim kaşıntıya yavaş yavaş alıştı.

Aynanın önünde striptiz yaptım ve çıplak karnım beni şaşkınlığa uğrattı. Neden Viktor bedenimi benim gibi sevmiyordu ? Neden beni, benim kendini istediğim gibi arzulamıyordu?

- Seni seviyorum, dedim yastığa ve onu bacaklarımın araşma sıkıştırdım. Uzanarak kadınlığıma ulaşamıyordum artık.

Ciddiydim. Kendimi gerçekten de seviyordum. Şu anda da, bir sonrakinde de.

Her orgazmımdan sonra karnım tahta gibi sertleşiyordu.

Öğleden öncelerimi böyle geçiriyordum.

Neden Viktor beni karnımdaki kızımızla birlikte sevmiyordu?

- Seni seviyorum, dedim Viktor'a ve neler olacağını beklemeye koyuldum. Elbette yine salaş

giyinmiştim, beli ayarlanabilir geniş bir pantolon ve ikinci el, XXL beden pejmürde bir tişört. Siyah eşyaları dolaba, üzerime artık olmayan

geceliklerin ardma saklamıştım.

Bakışlarını kaçırmadı.

- Ben de seni seviyorum, dedi ciddiyetle. Çalışma masasında, bilgisayarın başında oturuyordu.

Parmak uçları klavyenin üzerinde dolaşıyordu ve kocaman açtığı gözlerle beni izliyordu. Onu rahatsız ediyorsam bile belli etmiyordu. Ama pek hoş karşılandığımı da göstermiyordu.

- Seni rahatsız ediyor muyum ?

- Sen beni hiç rahatsız etmezsin, diye iddia etti. Alaylı geliyordu kulağa, öyle değil mi ? Yüzünden bazı işaretler okumaya çalıştım. El erini kaldırdı ve onları başının ardında kenetledi. Teslim oluyormuş gibi görünüyordu.

- Doğumda yanımda olacak mısın? Söylediğim, şantaj gibi geliyordu kulağa; belki de böylesi daha iyiydi.

Gülümsemeyi sürdürdü, ama dudakları geriliyordu sanki.

- Hayır, dedi. Olmaz, Mila. -Olmaz mı?

Başını iki yana salladı. Benzinin attığını gördüm.

- Neden?. Sormama izin var mı? Neden olmaz?

Viktor derin bir soluk aldı, ama yanıt vermedi. Kaşlarını çattı ve sustu.

Yanına gittim ve sanki hafıfmişim gibi kucağına oturdum. Çocuğun ne kadar ağır olduğunu anlamasını istedim. Onun çocuğunun. Onu bir sihir numarasıyla yok edemezdi artık. Çocuklar ebeveynlerinin sorumluluğundadır. Karşınıza çıkan her inşaat alanında yazardı bu. Sarı üzerine siyah harflerle. Kolunu omuzlarıma doladı. Alnında ter damlaları birikmişti ve ağır bir hareketle kirpiklerini indirdi. Dudaklarımla yüzünü okşadım. Gözlerinin altındaki yumuşak teni öptüm, sakallarını kemirdim. Ona gerçekten ilgi gösterdim.

- Bana bir şey açıklamak zorunda değilsin, diye fısıldadım kulağına Sana kızgın değilim.

- Gerçekten mi ? diye sordu kuşkuyla.

- Gerçekten, diye yalan söyledim. Bana bir şey söylemek zorunda değilsin. İstediğin zaman yaparsın.

Başını salladı.

- Sadece seni anlamak istiyorum, hepsi bu.

- Ben bile anlamıyorum kendimi, diye mınldadı. Beni indirene kadar kucağında oturmayı sürdürdüm.

- Bir şeyler içmek ister misin ? Beni iki eliyle usulca, ama kararlı bir şekilde kucağından itti.

Bir bardak dolusu taze sıkılmış limon ve portakal suyu karışımı getirdi. Teşekkür etmeden bardağı başıma dikip açgözlülükle içtim. Elbette midemde korkunç bir yanma başladı. Beni terk edecek, diye düşündüm. Er ya da geç.

- Bir kız, dedim.

- Bu hiçbir şeyi değiştirmez, dedi.

277

- Millie, tatlım, nasılsın ? diye sordu endişeyle. Çakmaktaş bira kokuyordu ve eşikten geçmeden önce kapıyı

kapatmam, onu içeri almamam gerektiğini biliyordum.

- Nasıl olsun ? dedim olabildiğince umursamaz bir tavırla Öğleden önceydi. Üzerimde Viktor'un bornozu ve altında, bacaklarımı sıkmamaları için kenarlarını bıçakla kestiğim çoraplarım ile siyah body vardı.

- Aman Tanrım, dedi Fred. Amma da., büyümüşşün, diye kekeledi.

- Şişman demek istiyorsun herhalde, dedim. Çakmaktaş utangaçlıkla başını sal adı. Onu içeri aldım.

Sarhoş değildi. Belki biraz.

içindeki şişelerin şangırdayarak birbirine vurduğu bir keten çanta vardı yanında

- Kutlama var, dedi. Sürtünerek yanımdan geçti ve popoma bir şaplak indirdi.

Onu uyardım, sonra düşündüm: neden olmasın, nasılsa ondan hamile kalamam.

- Yalnız kutlamak istemedim, diye açıkladı Çakmaktaş. Millie, seni benim en sevdiğim dostumdun. . hâlâ da öylesin.

Belki de göründüğünden daha sarhoştu.

- Sanırım gitsen daha iyi olacak, dedim peltek bir sesle.

- Öyle mi ? Ama daha evinizi bile gezdirmedin! Suratını astı. Bebek odasını döşediniz mi? Elbette döşediniz, değil mi? Sen her şeyi çoktan ayarlamışsındır! Eminim perdeleri çoktan asmışşı-nızdır.

Pembe mi mavi mi, bir göstersene bana! Derin derin içimi çektim.

- Çakmaktaş. . neden. . ? Ne istiyorsun?.

Fred dilini şaklattı ve Viktor'un altm kaplı çerçeveli aynasına baktı.

- Güzel, gerçekten güzel, dedi. Bunda itiraz edecek bir yan yok değil mi?

Omuzlarımı çektim. Aynaya mı iltifat etmemi bekliyordu, kendisine mi ?

- Hayır, yok, dedim.

- Ve ikiniz mutlusunuz. . Fred soru sormuyordu, dolayısıyla ona yanıt vermem gerekmiyordu.

- Elbette, dedim buna rağmen.

- Ne güzel. Senin adına sevindim.

- Hayır, sevinmiyorsun, dedim. Pekâlâ Fred, neden buradasın?

- Bana mutfağı gösterir misin, Millie? Mutfağı bana gösterebilirsin, şekerim. Bir şeyler içer ve muhabbet ederiz, sonra da giderim.

Lavaboda beni bekleyen bulaşığı, yapış yapış tabak çanakları düşündüm ve başımı iki yana sal adım.

- Eski zamanlardan laflarız. Yani iyice eski zamanlardan söz ediyorum. Onu gerçekten sevdin, değil mi ?

- Kimden söz ediyorsun ?

- Ama Millie. . Bilmiyor musun? Anımsamıyor musun? O kan pantolonuma nasıl bulaştı sanıyorsun ? Beni gerçekten bu kadar aptal olarak mı görüyorsun ?

- Hangi kan ? diye sordum zaman kazanmak için. Kalbim, aksak bir ritimle atmak üzere tökezledi.

- Benim pantolonuma bulaşan kan. Sinemada Anımsamıyor musun? Kendine saati satın aldığında. .

Şu filmlerden birini izlemiştik, bilirsin işte, sıradan bir film. . Özel bir şey değildi. . Neydi adı?

Hani şu sarışının oynadığı. . Güzel memeli olanından söz ediyorum. . Bilirsin işte. . Sonra da pantolonuma kan bulaştı. Bay Kraus'un kanı, diye

yanıt verdi yumuşak bir sesle.

- Neden söz ettiğini anlamıyorum. Çakmaktaş başını iki yana salladı.

- Anlamıyor musun ? El erinden söz ediyorum. Ben çok yi anımsıyorum. Sana olanları anlatayım mı?

- Sen içmişsin.

- Biraz içtim, Millie, sadece biraz. . Ee, n'olmuş? Ne söylediğimi biliyorum, tatlım, çok iyi. .

biliyorum.

-Öylemi?

- El erinden söz ediyorum, kandan, kol saatinden. Güzel bir saat, gerçekten de. Onu hâlâ takıyorum. .

Ceketinin kolunu dikkatle sıyırdı ve saatin kadranı kırmızı parladı.

- Şimdi doğru çalışıyor, diye mırıldandı. Ama eğer istersen saati, nasıl yapalım. . şöyle bir on beş

dakika geriye alalım. Bir çeyrek saat yeterli olur, değil mi?

- Pekâlâ, Çakmaktaş. . Dilim istemdışı bir hareketle dudaklarımın üzerinde gezindi ve onları ıslattı.

Pekâlâ. . Ne demek istiyorsun, onu söyle!

- Senin tarafından sevilmek tehlikeli bir iş. Zoraki gülümsedim.

- Olabilir.

- Polise gidebilirim.

- Gel haydi, dedim, gel de sana evi gezdireyim.

Bornozu üzerimden attım, elini tuttum ve yatak odasının kapısını açtım.

Fazla oynaşmadık.

Arkama yattı, parmaklarıyla vulva dudaklarımı araladı ve içime girdi. Kısa sürede geldim, neredeyse fazla kısa sürede ve pamuk şekeri gibi hafif ve tatlı şekilde.

Çakmaktaş bir süre daha kendi patlamasıyla meşgul oldu. Çocuğumun darbe seslerini ve gürültülü, yabancı soluğu dinlediğini düşündüm.

- Ama sana gerçekten iyi haberlerim var, dedi pantolonunu çekerken. Doktora gittim, Millie.

Dediğine bakılırsa bir sorunum yokmuş. Bir sürü muayene yaptı ve. . döl eme yetersizliğim olduğuna dair hiçbir işaret yokmuş. Çakmaktaş, zor okunan bir yazıyı sökmeye çalışıyor gibi konuşuyordu. Bende her şey yolunda, Millie. Anlıyor musun ?

- Elbette, diye yanıtladım ve kendimden hoşnut şekilde yatakta kıvrıldım. Elbette, her şey yolunda, Fred.

- Benimle alay etmiyorsun, değil mi ?

Başımı iki yana salladım. Çantasından bir şişe çıkardım ve kapağım çevirerek açtım. İçinde kahverengi bir içki vardı. Konyak, viski ya da rom.

- Seni her seferinde iyice doyurdum, öyle değil mi? diye mınlda-I 280

di şişeyi dudaklarına götürmeden önce.

- Elbette, dedim.

Viktor her zamankinden erken geldi. Ama uzun süredir bekliyordum onu.

Fred yatakta yatmış horluyordu. Üzerinden alkol, meni ve terin tatlı kokusu yükseliyordu. Şişe boşalmıştı.

- Beni zorladı, dedim. Bana tecavüz etti.

Sesim titriyordu. İçimi çektim, ağladım ve gözlerimi ovaladım. Tırnaklarımla bileklerimi tırmalayıp kırmızı izler çıkarmıştım ve şimdi Viktor'un onları görmesine özen gösteriyordum.

Yastığın altındaki çakıyı çıkarıp ona uzattım.

Silah elinde, sanki bir doğum günü pastasını kesmek üzerey-nüş gibi öylece bekliyordu.

- Yapman gerek, dedim histerik bir sesle, nefsi müdafaa bu! Viktor acıyan bakışlarla bana baktı, sonra çakıyı kapatıp pantolonunun cebine yerleştirdi. Düş kırıklığıyla hıçkırdım.

Viktor bana sıkıca sarıldı:

- Şşş. Tamam. Şşş.

Bir an için Fred'in uyanmaması için sessiz olmamı istiyor sandım.

- Yapman gerek, diye tekrarladım. Viktor başını iki yana salladı.

- Delirdin mi sen? Nasıl yapmamı istiyorsun? Bu nefsi müdafaa değil, adaleti kendi başına yerine getirmek olur!

Biraz ağladım ve bileklerimi ovuşturdum.

- Yapman gerek. Canımı o kadar acıttı ki. .

- Mila, lütfen. . Olmaz. Hapse gireriz, ikimiz de. Üstelik ben kan göremem. Midem bulanıyor.

Lütfen bana kızma. .

Gülerek kol arından kurtuldum ve açık pencereye atıldım.

- Mila, dedi Viktor endişeyle. Çekil oradan. Üşüteceksin! El erimi pencere pervazına dayadım ve bir parça öne uzandım.

- Mila, lütfen. . Bronşit olacaksın. Bir bacağımı dışarı atmaya çalıştım.

- Mila. .

Ama ayakkabılarımın bağcıklarım bağlamayı bile beceremiyordum, kaldı ki bacağımı o yüksekliğe kaldırmak.

- Peki ne yapacaksın ? diye sordum buz gibi bir sesle.

- Polisi arayalım, diye teklif etti.

- Tabiî. O da aksini iddia edecek. İfadeye karşı başka bir ifade. Soruşturma süreci iki yıl sürer ve sonra durdurulur. Her şey unutulup gider. Hukuk devletimiz suçluları kurbanlardan korur. Küçük düşürücü sorgulamalara girmeye niyetim yok benim.

Bu küçük konuşmam Viktor'u etkilemiş gibi görünüyordu. Arkamı döndüğümde Fred'i yataktan çıkardı ve masaldaki kurbağa gibi karşı duvara çarptı. Fred yere çöktü ve gülümsedi.

Viktor mütecavizi bir kez daha kaldırıp yine duvara attı. Fred uykulu şekilde gözlerini kırpıştırdı.

Kol arı eskiden, İngilizce der-sindeki gibi ayrılmış halde yerde yatıyordu.

Viktor birden irkilmiş bir ifadeyle bana döndü, başımı eğip kendime baktım. Üzerimdeki body kısmen yırtılmıştı; Fred çıtçıtları hemen açamamıştı. Çoraplarım yer yer kaçmıştı ve üzerlerinde delikler vardı.

- Seni bunları giymeye mi zorladı?

Başımı evet anlamında salladım. Başka ne olacaktı ki? Burnumu inatçı bir tavırla kaldırdım.

- Domuz, dedi Viktor olanlara inanamaz bir halde.

Öylesine zavallı görünüyordu ki, şoka girdiğinden endişelenmeye başladım. Gözleri camlaşmış

gibiydi. Bir vitrin mankeni gibi taş kesilmişti.

- Üzerine başka bir şeyler giy! dedi hoyrat bir sesle.

- Önce bir duş. . dedim, sanki sesim görevini yerine getirmekten âcizmiş gibi inleyerek. Viktor başıyla onayladı.

Uzun uzun yıkandım, dişlerimi fırçaladım ve tarandım. İçimden ıslık çalmak geliyordu, ama kendime engel oldum. Durup kulak kabarttım. Yatak odasından tek bir ses bile gelmiyordu. Body ve çorapları çöp sepetine attım.

Holdeki bir dolapta yazlık giysilerim duruyordu. Uzun bir arayışın ardından, karpuz kol u, kayısı rengi bir elbise geçirdim üzerime. Karnım üzerine ikinci bir deri kadar sıkı oturmasına rağmen hâlâ üzerime olmasına şaşırdım. Altıma bikinimin altını giydim ve biraz kum süzüldü baldırlarımdan aşağı. Kısık sesle Scott-McKen-zie şarkısını mırıldanmaya başladım. San Fracisco'da kumsal var mıydı ? Aynanın karşısına geçtim ve üçüncü ve dördüncü bacakları koparılmış hamile bir böceğe benzediğimi düşündüm.

Belli belirsiz bir açlık hissi beni mutfağa sevk etti. Büyük bir kâseye mısır gevreği boca edip süt katmadan hepsini yedim. Ara sıra kulak kabartmak için çiğnemeyi kestim, hiçbir şey, tek bir ses bile duyamayınca yemeye devam ettim. Dişlerimin arasında narin kemikler parçalıyormuşum gibi çatırtılı sesler geliyordu ağız boşluğumdan. Yere oturmuştum. Sırtımı verdiğim buzdolabı homurdanıyordu. Mutfak saati tik taklıyordu. Tik tak. Saate gülümsedim. Ahşaptan imal edilmiş, üzeri gök mavisi ve gül erle bezenmişti ve bir beşiği anımsatıyordu. Mutlaka Şempanze Kadm'ın zevkinin bir ürünüydü. İçindeki pil, göstergeleri hareket ettiriyordu. Tik tak. Viktor, seni seviyorum. Tik tak. Viktor, öldür onu. Tik tak.

iki adam yatağın üzerine oturmuş içki içiyordu. Beni gördüklerinde gülümsediler. Gözleri ve yanakları kızarmıştı. Viktor şişeden içiyor ve onu Fred'e uzatıyordu. Fred şişeden içiyor ve onu Viktor'a uzatıyordu.

- Kutladığınız belli bir şey mi var? diye sordum.

- Millie sssenn harrikasssın, dedi Fred peltek peltek. Sssüp-perrsin sen. . göbeğinle. Gülmeye başladı ve dudaklarına tükürük yapıştı. Ve sssüpperr bir. . sevgilinnn var. .

Viktor elini yastığa vurdu.

- Gel buraya, Mila, diye rica etti. Gözleri daha da camlaşmıştı şimdi. Bakışları beni arıyor ve yanımdan geçip gidiyordu. Karaya vurmuş balık gibiydiler. Gömleğinin önünü utanmazca açmıştı.

- Haydi, uslu bir kız ol ve yanıma gel. Birkaç saat önce keyfini çıkardığım yastığa vurdu elini. Gel haydi, Mila.

ikinci şişe neredeyse boşalmıştı, içinde viski vardı. Şişenin etiketi üzerinde yıldızlı bir bayrak görülebiliyordu.

- Kadehimizi. . Amerika'ya kaldırıyoruz, diye aydınlattı Viktor beni. Yüzü ışıldamaya başladı birden. San Francisco'ya. . Altın

dünyaya açılan kapıya içelim. . şey yani. . Bir an için durakladı ve düşüncelere dalmış halde parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. Bilirsin. . Golden Gate. . Dünyaya açılan Altın Kapı'ya. .

Kendinden hoşnut gülümsedi ve benden tarafa baktı. Rüzgâra içelim körfez üzerinde ısss. . ıslık çalan. . Kolunu kaldırdı ve hızla yeniden indirdi.

- Rüzgâra içmek iyi fikir. . Fred güldü. Rüzgâr, rüzgâr. . göklerin çocuğu..

- Sor bakalım rüzgâra neden çocuk istemediğini, dedi Viktor aniden berrak bir sesle. Yüzüne üflemek istiyor da ondan.

- Ve sana. . Millie, dedi Çakmaktaş kur yaparak. Ve bizim. . bebeğimize.

- Demek bizim bebeğimiz. Ne kadar da iyi düşünmüşsünüz. Gülümseyerek önce birine sonra diğerine baktım. Bu kadar iyi anlaşmanıza sevindim, ikisi de başlarını salladı.

- Yaaa sen nee ssandınn Millie ? Fred, sanki uzaklardaymışım gibi bir el hareketiyle beni yanına çağırdı. Viktor soğuk piposunu ağzma yerleştirdi.

Göbeğimde bir çekme hissi oluştu ve karnım sertleşti, ilk sancılarım başlıyordu, ne olacak!

- Ortada küçük bir problem var yalnız, dedim.

- Ssss. . ssssöy. . le Millie! Fred kocaman gülümsedi ve dişlerini sergiledi. Hepsi eşit derece griydi.

Viktor piposunu içiyordu. Yüzü şimdi terle ıslanmıştı.

- Sa. sanırım. . artık.. başlıyor!

- Ne başlıyor? diye sordu Viiktor ilgiyle. El erimi karnımın üzerine koydum.

- Başlıyor işte.

Bir an için kimse bir şey demedi. Şişe Fred'in elinden kurtuldu ve kaz tüyü yatağa viski dökülmeye başladı.

- Beni dinleyin, dedim. Gidip bir ebe bulmalısınız. Ev doğumu istiyorum.

ikisi birden, ne yapılması gerektiğini biliyormuş gibi başlarını sal adı.

- Onuu.. ararım! Fred fazla güç alarak bacaklarını yataktan at-ti, dizlerinin üzerine düştü, dengesini kaybetti ve duvara çarptı.

- Kadının telefonu yok, diye iddia ettim. Kent dışında yaşıyor. . Yirmi kilometre ötedeki bir köyün adını verdim.

- Ev doğumu, diye mırıldandı Viktor pes bir sesle. Alnı düşünceli biçimde kınştı ve işaret parmağını, bir tabanca namlusu gibi şakağına dayadı.

Acımasızca başımı salladım ve inledim. Viktor pipoyu duyulabilir bir sesle ısırdı. Çenesinin üzerindeki derisi gerildi.

- Ben kul anırım, dedi Viktor ağır ağır. Başımı iki yana sal adım ve Fred'i işaret ettim.

- O, dedim dişlerimin arasından, yarımda geliyor. İkisi bir kez daha başlarını onaylarcasına salladı.

- Me. . merak etme Millie tat. . tatlım.

Elimi Viktor'a uzattım. Gömleğinin altında kolu düz, ılık ve canlıydı.

- Git, dedim.

Gitme, diye düşündüm. Evin içinde dört döndüm, ayağımı viski şişesine çarptım, sonra pencereyi açtım.

- Kal! diye bağırdım. Kal! Kal!

Viktor o sırada turkuvaz rengi kaportayı çizmekle meşguldü. Nihayet anahtar deliğini bulabildi.

Sonra beni duydu, bana el salladı. Sonra Fred'i arka koltuğa itti.

- Bay bay, diye seslendi ve arabaya bindi.

Mutfağa gittim ve mısır gevreği yedim. Çatırdamamalan için onları sütle ıslattım. Şu anda başımın içinde sesler olsun istemiyordum.

Sancılar her üç ile dört dakikada bir geliyordu.

Yarım saat kadar "Uzay Yolu" izledim, sonra bir taksi çağırdım.

- Havalimanına, dedim sakallı sürücüye. Karnıma şaşkın bir bakış attı.

- Şaka yapıyorum, dedim iyi niyetle.

23

Soğan

Alice üzerinde sadece bebek bezleri olduğu halde yeni motelimizin çıplak döşemesinde oturmuş, yeknesak bir sesle ağlıyor. Valizlerimizi henüz boşaltmadık. Muz ezmesinden ona mama hazırlıyorum.

- Aç ve yorgun, diyorum John'a, sormadığı halde. Ve sürekli bir yerden bir yere gitmekten sıkıldı.

John bu konuda bir şey söylemiyor, mutfağa çekiliyor ve geri döndüğünde elinde bir plastik bardak var. Alice'in yanma oturuyor ve onun ayaklarının dibine küp şeklinde buz parçaları atıyor.

Ufaklığın suratı ağlamaktan şişmiş durumda ve yaşlar yanaklarından, yaz sağanağı gibi kesintisiz ve yumuşak akıyor. John buzu kızımın çıplak ayak parmaklarına sürüyor ve gözyaşları akmayı birden kesiyor.

Telefon çalıyor ve John her zamanki Yes-No-Okay yanıtlarını sıralıyor. Bir doktor gibi sonraki gün için randevuları veriyor. Belki de bir tür doktor, elini insanların üzerine koyup sağaltabilen ve mucizeler yaratabilen bir hekimdir. Kahverengi gözleri hafif çekik, saçıysa kuzgun karası. Büyük büyükannesi, babasının annesinin annesi yani Kızılderili'ymiş. Belki de sırlar, çırpınan ruhlar ve hasta ruhlar konusunda bilgi sahibidir. Beni şaşırtmaz doğrusu.

Alice öne eğiliyor ve buz parçalarını tutmaya çalışıyor. Yanakları hâlâ ıslak halde, yüzü ışıldıyor, şaşkınlıkla çığlıklar atıyor. John kendinden hoşnut halde gülüyor. Alice'in ellerine buz küpleri koyuyor.

- Almanya'da buz sarkıtları koparıp onları yaladım, diye açıkladı neşeyle. Senin çocuğunsa sadece güneş, güneş, güneş gördü..

Bakışlarımı onun dudaklarından ayırıyor ve sarı bir kaşıkla Alice'e mamasını veriyorum. John buz parçalarını kızımın başına, omuzlarına ve bacaklarına koyuyor. Alice duruyor, birkaç saniye hiç hareket etmiyor.

Ayağa fırlayıp bir kurulama bezi getirme dürtümü bastırıyorum. Bronşit geçirecek değil.

- Güneşle ilgili bir sorunum yok, dedim kısık sesle. Buradaki güneş iyi niyetli. Bebek tenini bile yakmıyor.

John kalan buzu bir araya topluyor ve bir kule inşa etmeye başlıyor. Camdan bina hemen çöküyor.

- Burada kalmak istiyorsun. .

Bir soru gibi söylememişti bunu, ben de itiraz etmedim.

- Sen ve çocukun. .

- Çocuğun, diye düzelttim otomatik olarak. John buz küplerinden birini emiyor.

- Benim çocukum yok, diyor. Ama senin bebekin sevdim, gerçekten.

Derin bir soluk alıp yeniden bıraktım. Dilim damağım kuruyor, boğazım düğümleniyor. Viktor kol arını kenetlemiş kadife kaplı kanepede, gözden kaçırılması imkânsız şekilde karşımda oturuyor.

Yüzü bir cesedinki kadar soluk, ifadesinde hiçbir alay yok. İnce bir buz tabakası kaplamış

vücudunu sanki.

John'a bunu öylece soramam. Henüz değil.

Hakkında çok az şey biliyorum. Hakkmda neredeyse hiçbir şey bilmiyorum.

Belki de başına ödül konmuş bir kadın katiliydi ?

Üstelik bunu ona nasıl soracağım ?

Bana bir iyilik yapar ve önümüzdeki ya da bir sonraki hafta benimle evlenir misin ? Benimle göstermelik bir evlilik yapmanm senin için bir sakıncası

var mı ?

Ona para mı teklif etmeliyim? Yoksa bedenimi mi?

Ne biri, ne de ötekiyle pek ilgili görünmüyor. Bana kız kardeşi ya da bir kuzini gibi davranıyor.

- Seninki gibi bir bebekim olsun isterdim, diyor birden ve Ali-ce'i kaldırıp onu, ağzından akan muz ezmesi üzerimize damlayacak şekilde başımızın üstünde tutuyor. Ne yazık, ben doğuramı-

yorum böyle tatlı bir bebek. Gürültüyle kendi esprisine gülüyor ve yapışkan bulamaçtan, ustaca bir hareketle kaçıyor.

Çıplak halde klinik yatağında yatıyor ve Viktor'u düşünmeme-ye çalışıyordum.

Hemşire sert ve sabırsız hareketlerle apış aramı tıraşlıyor. Onun permalı gri saçını izlememek için fayans döşeli duvara bakıyorum. Yeşil, ayna gibi fayanslar. Odadaki yapay ışığı yansıtarak beni izliyor gibiler. Hemşire konuşmadan çalışıyor; içime fitil yerleştiriyor ve rahim genişliğimi kontrol ediyor. El erinde kauçuk eldivenler var ve saç spreyi ile dezenfektan kokuyor.

- İki ile üç santimetre arası, dedi. -Ne?

- Rahim ağzınız. . Üç santim. .

- Bu başlıyor mu demek? Hemşire kısa ve kuru şekilde güldü.

- Aksi halde burada olmazdınız, değil mi ? Birkaç saat sonra bebeğinizi kucağınıza almış

olursunuz.

- Birkaç saat sonra mı?. Ama bana verilen tarih. .

- Size verilen tarihi unutun gitsin! dedi kesin bir sesle. Artık hiçbir şeyi hesaplamanıza gerek yok.

- Şey. . Kötü olacak mı?

Hemşire başmı kaldırdı ve kaçamak bir bakışla beni süzdü.

- Aklınıza gelenin en kötüsünü düşünün. Bunun ancak yarısı kadar olacak.

- Pekâlâ, dedim. En kötüsü. Neydi bu lanet olası "en kötüsü" ?

- Merak etmeyin. Çoğu kişi hayatta kalmayı başarır. Kadm nazikçe güldü. Şimdi bir duş almaya gidin.

Ağır hareketlerle doğruldum, bebek beni yere doğru çekti. Hemşire aceleyle uzaklaştı yanımdan.

Adım sesleri koridorda yankılandı. Duvarların arkasında bir yerden bir kadın, sanki kendisine ateş

edilmiş gibi bağırdı. Bir şeyin kadının bedenini parçaladığını düşledim. Sonra yalpalayarak koridoru geçtim ve duşları buldum.

Alice'in acelesi yoktu. Zamanından bir ay önce geldi, ama çıkana kadar hiç acele etmedi.

Üzerinde bebek dergilerinin durduğu küçük masanın etrafında tur üzerine tur attım. Ebeveynler için dergiler, bebek bezi, hazır mama ve meyve suyu, mucize krem ve yağ reklam broşürleri.

Dergilerdeki bebekler mükemmel görünüyorlardı. Gülüyor, yüzleri aydınlanıyor ya da kol arını muzaffer bir edayla havaya kaldı-nyorlarken hiçbiri tükürüklerini akıtmıyor, bağırmıyor ya da sümüklerini akıtmıyordu. Bazıları, fotoğrafçılar içlerinde bulunan bir ampulü açmış gibi içten ışıldıyor gibiydi.

Sancılardan biri geldiğinde, bir parmak genişliğinde açılmış pencereye gidiyor ve başlamakta olan sabahın serin ve berrak havasını ciğerlerime çekiyordum.

On yedi yaşında bir kız bana katılıyor. Aşağı yukarı yürüyor ve ellerini beline dayıyor. Buna rağmen karnı benimkine oranla küçük görünüyor.

Yuvarlak bir yüzü ve sarı, perçemli saçları var.

Bir süre sonra radyosunun kulaklıklarını taktı ve tekno ritimleri dinlemeye başladı. Bana gülümsedi ve ara sıra birkaç laf etmek için kulaklıklarını çıkardı.

Doğurması gereken tarihi iki hafta geçirmişti, ama henüz bîr şey olduğu yoktu. Ona ilaç vermişler ve aşağı yukarı yürüyüp sancıların başlamasını beklemesini söylemişler. Topuklarının üzerinde ileri geri yaylandı, tırnaklarını kemirdi ve kutudan kola içti. Sıkılıyor gibiydi. Ders olmayan bir saatte koridorlarda vakit öldürüyordu sanki. Bebeklerimiz muhtemelen aynı gün, aynı yerde dünyaya geleceklerdi, hatta belki de aynı saatte.

"Uzay Yolu" bile burada olanlardan daha gerçekçi göründü gözüme.

Yabancı gezegen uzaklarda bir galakside yer almıyordu. Yabancı gezegen ben kendimdim, bedenim, karnım, içimde başka bir insan yaşıyordu ve bilinmeyen bir kuvvet onu dışarı itiyordu.

Ayrık bacaklarla pencereye gittim ve sancılara karşı, onları yok sayarak soluk aldım. Gök ağır ağır beyaz ve gri karışımı bir renk aldı.

İki şiddetli sancı arasında birden karnım acıktı. Mısır gevreklerinden sonra hiçbir şey yememiştim.

Pencereden dışansmı izle-

dim. Birkaç metre aşağıda bir dönerci dükkânı açılıyordu. Neredeyse aynı anda soğan kokusundan oluşan bir bulut yükseldi burnuma. Burada yemek yemek yasaktı. Bağırsaklanm boşaltılmış ve kirli bir hortum gibi temizlenmişti. Mümkün olduğunca temiz bir doğum isteniyordu. Hedef en kötü ihtimalle sadece kanın ak-masıydı.

Soğanlar aklımdan çıkmak bilmiyordu. Tombul, sulu, cam gibi şeffaf bir soğan. Harikulade bir soğan, çıplak ve benim için canından olmaya hazır.

- Bizimle gelin, dedi dostane bir ses. Başımm üzerinden bir yerlerden gelmişti. Yerde yatıyordum.

Beni bayıltan son sancı olmalıydı; ya da açlık.

Doğumhane de yeşil fayans döşeli ve temizdi. Duvarlara kan sıçrayacak olursa, sadece nemli bir bezle lekelerin üzerinden geçmelerinin yeterli olacağmı düşündüm. Siyah çizgili yuvarlak saatin göstergesi her saniyede tıkırtı sesiyle ileri atılıyordu. Ebe yatağımın bir yerlerim ayarladı. Yatak ayarlanabilirdi ve bu sayede şimdi eğik bir yüzeyde yatıyordum.

- Burundan nefes alalım, yavaşça, evet. . Karnımıza. . Havayı içeride tutun. . Bebeğinizin ona ihtiyacı olacak.. Evet, böyle çok iyi. . Ve ağzımızdan nefes verelim...

Şanslıydım. Anaç hemşirelerden biri düşmüştü bana. Hamur gibi yanaklan ve gamzeleri vardı; elli yaşlarında

- Kocanız nerede ? diye sordu iki sancı arasında kalın, sakin bir ses.

- İş seyahatinde. Bebek erken doğuyor, biliyor musunuz. Ona haber verecek zamanım olmadı.

Önceden tasarladığım bahaneleri düşünmeden sıraladım. Bir sonraki acı dalgası yaklaştı. Bedenimi parçalamak isteyen bir sancı.

Elimi tıpışladı ve benimle birlikte soluk alıp verdi. Yüzüne yo-ğunlaştım. Gri gözlü soluk bir çehresi vardı. Açık mavi önlüğüne uyan açık mavi renkli, kelebek biçimli bir gözlük takıyordu.

Kol arımı yumuşak, rutin hareketlerle okşadı. Şiddetli sancılarda onun elini yakalıyor ve sıkıca tutuyordum.

- Kasılmayalım. . Nefes, nefes. . Nefesi düşünün. . Evet, böyle. .

Soluk aldım, dalganın üzerinde durmaya çalıştım, ama çok hızlı yükseliyordu! Sırtüstü düştüm, aşağı kaydım, her şey dönmeye başladı.

- Aaannee. . Dayanamıyorum! Yapamayacağım!

- Elbette yapacaksınız, dedi kelebek kadm.

Bir an için tüm meseleden vazgeçip eve gidip gitmemeyi düşündüm. Saat tıkırdıyordu. Tik tak bile yapmıyordu.

- Sakin sakin nefes alalım. . Unutmayın, sancılar bebeğinize yardım eder. . Bebeğiniz için derin bir nefes alın. . Harika. . Bu arayı iyi değerlendirin. . Çok iyi beceriyorsunuz. . Gücünüzü toplayın..

Şimdi yine başlıyor. . Unutmayın, her sancı bebeği biraz daha ileri iter. .

Ama bebek sıkışmıştı. Kayıp çıkmıyordu içimden. Lanet olası koca kafası bir yerlere takılmış

olmalıydı. Boş bağırsaklarıma baskı uyguluyordu. Buradan asla dışarı çıkamayacaktı. Kanım akamayacaktı. İkimiz de ölecektik. Kesinlikle. Bir sonraki dalga çarptı ve beni sürükledi. Kelebeğin söylediklerini anlamıyordum. Uzaklardan konuşuyordu. Mavi kelebek kadından ayrıldı ve kanat çırparak yaklaştı. Kanatlarını hızla çırpıyor, beynimde şimşekler çakıyordu. Gözkapaklanmı kapattım, ama kesilmedi. Kelebek beyaz, cansız bir bedenin üzerine kondu. Viktor çıplaktı.

Üzerinde yara göremiyordum. Yüzüstü yatıyordu ve böcek ensesine kurulmuştu.

Yutkundum, hava alamadım. El erim uyuşmaya başladı. Önce onlar ölecekti. Tabutlarını düşündüm. Her parmak için ayrı tabut. Mikin, beyaz tabutlar. Sanki oyuncak evler için düşünülmüş

tabutlar.

Sonra ses geri döndü.

- Şimdi bırakmayın! Ikının! Ikının. . öyle değil. . Bebeğinizi düşünün ! itin. . dışarı itin!. Az kaldı!

Az!.

Güzel bir bebekti. Teni pembe renkteydi ve biraz olsun buruşuk değildi. Her yeri yumuşacıktı: tombul bebek eti, saçlan, hat-291

ta kulakları bile. Parmaklarımın hafif baskısı altında kulağı hamur gibi kıvrılıyordu. Kucağımda uyuyor, duyduğu her gürültüde sıçrıyordu. Her ses şimdi onu nasıl da rahatsız ediyor olmalıydı!

Uyandığında birkaç kez hapşırdı.

Viktor onu mutlaka sevecekti.

Viktor gelmedi.

Hemşireler birkaç kez yakınımda öksürdüler.

Diğer annelere yaptıklarından daha sabırlı davranıyorlardı bana Kahvaltıda meyve olarak büyük bir şeftali verildi. Yatak kom-şularımsa küçük elmalarla yetinmek zorunda kaldılar.

Sormak istemiyordum, hemşireler de bir şey söylemiyordu.

Bu konuda düşünmedim. Kızım karnımın üzerinde yatıyordu ve onun ellerini, yüzünü, civciv saçlarını okşuyordum. Bazen ağlıyor, bazen uyuyordu. Bazen de mememi emiyordu. Bazen kıpkırmızı kesiyor ve bezlerini dolduruyordu. Bazen burnumu bebek kokusuna gömüp ağlıyordum.

Viktor gelmedi.

Beşinci günün sabahında annem ile babam, Alice ve beni almak için geldiler. Annem sürekli yere bir şeyler düşürüyordu: anahtar, kâğıt mendil, hatta içinde kurumuş gülün durduğu vazoyu. Cam parçalan kar gibi odanın dört bir yanma dağıldı. Hemşirelerden biri içeri daldı ve kaba hareketlerle ayaklarımızın etrafını süpürdü. Ben çantamı toplarken başka bir tanesi gelip çarşaflarımı söktü.

"Daha şimdiden doğumhanede birisi bu yatağı bekliyor" dedi özür dileyerek. Alice'i cam beşiğinden aldım ve onu, annemin uzattığı kol arını es geçip babama uzattım. Onu alışık bir tavırla tek koluna aldı ve geğirene kadar sırtını tıpışladı. Deri ceketine küçük, beyaz bir ırmak aktı.

Otomobile bindiğimizde annem çabuk bir hareketle çantasından bir şişe şampanya çıkardı. Babam direksiyondaydı. Kızım onun yanında, bebek arabasının oturma kısmındaydı. Otomobilin içi deri kokuyordu. Babam önümde, güçlü ve yapılı bir hayvan gibi oturuyordu. Yaşlanmıştı, kırlaşmış perçemler vardı saçlarının arasında. Pencereden dışarı baktım. Güneş parlıyordu.

212

Günlerden cumartesiydi. İnsanlar gazete ve sandviç ekmeği satın alıyordu. Bir adam köpeğini gezdiriyordu. Bir kadın evinin camlarını siliyordu. Sarsak bir kız paten sürüyordu. Ve ben anne olmuştum.

Babam radyoyu açtı. Epey eski parçaların çalındığı programda Elvis'in "Rock-a-Hula-Baby"

şarkısının nakaratına eşlik etti. Annem şişenin mantarını başarıyla patlattı ve derin ve duyulabilir şekilde soluk aldı; babam sustu.

- Kızına, Mila, dedi annem hırıltılı sesle ve şişeyi elime tutuşturdu. Birkaç yudum aldım ve öksürüp ağzımdakileri tükürmemle annem şişeyi elimden aldı.

- Asidi fazla, diye şikâyet ettim. Sonra haberler ve trafik raporu yayımlandı radyoda. Kaza sözcüğünden sonra babam cihazı kapattı.

Annem şampanyayı bana uzattı.

- İç, çocuğum.

İçtim. Şampanya ılık ve tatlıydı. Ağzımın içinde köpürüyordu. İçkiyi zorlukla yuttum ve annem, sanki bana içmem için ilaç vermiş gibi başıyla onayladı.

- Neler olduğunu biliyorum, dedim. Bana anlatmanıza gerek yok; biliyorum.

- Kim söyledi? diye sordu babam.

- Kimse. Biliyorum. Sesim isteğim dışında kötü niyetli çıkmıştı.

- Ama nereden ?. Babam omuzlarını çekti ve ellerini bir an için direksiyondan ayırdı.

- Biliyorum işte, dedim inatla.

Annemin üzerindeki gerginlik, havası yavaşça bırakılan bir balon gibi söndü.

- Önce bana gidiyoruz, dedi.

Cenazeden sonra kızımla Viktor'un evine döndük. Sorun Vik-tor'un artık olmaması değil, sorun hâlâ orada olmasıydı. Onu her yerde görüyordum. Aynanın önünde taranırken arkamda duruyor, banyoya girdiğimde küvetin kenarında oturuyor, Alice'i beşiğine yerleştirirken lambaya asılı bekliyordu.

Hiçbir şey söylemiyordu, tek bir kelime bile. Bazen çığlık atıp sessizliği bölmesi için Alice'in kolunu çimdikliyordum.

Turkuvaz renkli Hyundai, yol kenarına park etmiş tankere çok hızlı çarpmıştı. Tanker patlamıştı ve otomobil de alev almıştı. Enkaza sıkışmış olan sürücü in cin top oynayan otoyolda yanarak ölmüştü. İkinci birinden söz edilmiyordu.

Şanssız kazanın ayrıntıları hakkında henüz bilgi sahibi değildi kimse.

Birkaç gün sonra evimin kapısını kırılmış ve menteşelerinden kaldırılmış buldum. Dış kapının eşiği kesinlikle kedi idrarı kokuyordu. Hole girdim, ışığı açtım, ayakkabılarımı çıkardım, Alice'i koyun postunun üzerine bıraktım ve ceketimi, çok sayıda boş askıdan birine astım.

- Kim var orada ? diye sordum ihtiyatı elden bırakmadan. Elbette yanıt beklemiyordum, buna rağmen bu sözcükleri birkaç kez tekrarladım. Ve bir kez daha. Karanlık odalardan birinde bir hışırtı sesi duyuldu ve Alice'i tekrar kucağıma alıp onu göğsüme bastırdım. Korkma, diye fısıldadım, şapkasmı çıkardım ve dudaklarımla ılık, yumuşak kulağına dokundum.

Olduğum yerde kaldım, kulak kabarttım ve gözlerimi önümdeki karanlığa diktim. Kaçmayı düşündüm ama hareket edemedim. Ölü taklidi yaptım. Bir süre rahatsız edici şekilde belirgin hışırdama sesini dinledim.

Tek, turuncu renkli bir göz beni izliyordu.

Oturma odasının lambasını yaktım. Smokie kanepeme, daha yansını okumadığım gazetenin üzerine yatmıştı. Hasta görünüyordu. Yanma yaklaştım. Kötü kokuyordu ve kürkü keçeleşmişti.

Odadan odaya geçtim ve her yerde ışıkları açtım.

Mutfak masasının üzerinde açılmış duruyordu; sanki daha az önce birileri onu okuyormuş gibi.

Cable car tepeden aşağı, mavi Pasifik Okyanusu'na doğru iniyor. Belki de üzerindeki büyük hapishane duran küçük ada Alcatraz'a doğru.

Viktor yana döndü ve kısık sesle okudu. Benimle ilgilenmiyor, sadece kendine okuyordu. İçinde kuru üzüm olmayan bir müsli

çubuğu yedi ve kırıntıları Golden Gate'ten aşağı üfledi.

Elimi resmin üzerine koydum, sanki sıcak, dokunuşuyla ısınmış olabilir gibi.

Telefon çaldı.

Bir süre çaldırdım, sonra ahizeyi kaldırdım.

-Alo, evet?

Telefonu açan kişi sessiz kaldı.

Ahizeyi kulağıma bastırdım, ama hiçbir şey duyamadım. Tek bir ses bile.

-Viktor?

Soluk sesi bile duymak mümkün değildi. Kapattım.

Smokie üzgün şekilde bacaklarıma sürtündü; siyah pantolonuma tüyleri yapıştı. Sakat gözü irin kusuyordu.

- Smokie, güzelim, ölmek istiyorsun musun ? diye sordum. Yanımda kalacak olursa öleceği kesindi. Tıpkı Viktor'un bitkileri gibi.

Smokie bana uzun, suçlayıcı bir bakış attı.

- Pekâlâ, diye mırıldandım. Öyle demek istememiştim. Kucağımda Alice'le eğildim ve iki parmağımla onu okşadım.

Kürkü, eşek postu kadar kaimdi. Yaşlı, epey tozlu bir eşek. Sonra banyoya gittim ve el erimi iyice yıkadım.

Ertesi gün Bayan Lehmann'ı ziyaret ettim. Beni yeniden gördüğüne, özel ikle de Alice'le tanıştığına sevinmişti. Smokie onu daha az sevindirmişti.

Bayan Lehmann kızımı, sanki dikkatsiz bir hareket sonucu buharlaşıp uçabilirmiş gibi dikkatle kucağına aldı.

- Annen o kadar uzun süre bebecik bekledi ki, diye şımarttı onu. Şimdi de sen geldin.

- Evet, dedim. Şimdi o geldi.

- Kalbi ne kadar da hızlı atıyor. Bayan Lehmann Alice'i usul usul salladı. Kalbi çok hızlı atıyor.

Bu.. normal mi?

- Tüm bebeklerin kalbi öyledir. Alice sağlıklı. Doğumdan sonra on puan aldı ve sekiz aylık bir bebek için şaşırtıcı derece büyük ve kilolu. Sekiz aylık bir bebekse elbette, diye düşündüm.

Smokie'yi seyahat çantama tıkıştırıp fermuarını, hayvanın ancak boğulmasını önleyecek kadar açmıştım.

Bayan Lehmann ağır hareketlerle masayı donattı. Bize açık bir kahve hazırladı ve kırıntılı bir haşhaşlı kekin kalan kısmını kesti. Smokie hapsedildiği yerden bizi izlerken Bayan Lehmann bir mum yaktı.

- Pek sevimli bir kedi sayılmazsın, dedi ona Hayvanı alıp kucağıma oturttum, ama Bayan Lehmann el erini havaya kaldırıp burun kıvırdı.

- Onu size bırakabilirim diye düşünmüştüm, dedim. Bayan Lehmann iç geçirdi.

- İran kedisi, safkan. .

Kadının elleri mütereddit bir tavırla gri, donuk kürkün üzerinde dolaşıyor.

- Bir. . bir dostumundu.. Viktor'un ölümünden bu yana o da kayboldu. Sıkılganca sustum ve Bayan Lehmann'ın kırışık teni pembeleşti.

Nasıl yaptımsa gözpınarlarımdan birer damla yaş çıkarmayı başardım. Bu sırada gülümsedim ve burnumu çektim.

- Pekâlâ, dedi Bayan Lehmann çabucak.

Parmaklarını dikkatlice hayvanın üzerine bıraktı, başmı onun-kinin yanına eğdi ve canlı gözüne baktı.

- Önce bir koklaşacağız, değil mi, sonra da bakacağız, ne dersin. . Adın ne senin?.

- Smokie, dedim hemen. Adı Smokie.

Bayan Lehmann başını önce olumlu anlamda, sonraysa iki yana salladı.

- Üzgünüm, olmuyor. Adını telaffuz edemiyorum, diye iddia etti ve hayvanın boynunu okşadı.

Alice ağlamaya başladı ve ayağa kalkıp onu gezdirmeye başladım.

- Siz almayacak olursanız, dedim gergin şekilde, onu ormana bırakacağım. Alice'i kabaca koltukaltlarından gıdıkladım. Ufaklık korkuyla sustu.

- On dört yaşındayken, dedi Bayan Lehmann, aynı anda iki oğlana birden âşık olmuştum. Birinin adı Franz, diğerininki Josef ti.

Nereye varmak istediğini anlamamış olsam da başımı salladım.

- Eğer sizin için bir sakıncası yoksa, Mila. . dedi ve parmak ucuyla kedinin kıvrılmış bıyıklarından birini okşadı. . .Sizin için de mahsuru yoksa. . kediciğime Franz Josef adını koymak istiyorum.

Smokie mırlamaya başladı. Gözleri kapalıydı ve gülümsüyor gibiydi.

Bayan Lehmann kalın boynunu kaşıdı ve hayvanın kürkü mum ışığında mat şekilde parladı. Mırladı ve adı Franz Josef olan bir kedi gibi göründü.

Gökyüzü laciverte döndü ve devasa ve olgun bir üzüm kentin üzerinde asılı kaldı. Hilal biçimli ay, sanki birisi onu oraya bir parti için asmış gibi evlerin arasında duruyordu.

Bayan Lehmann'da bir kadeh kırmızı şarap içmiştim ve içki perhizinden sonra yüzde on ikilik alkol az da olsa başıma vurmuştu. Önce elektrik şalterini ıskaladığımı düşündüm. Düğmeye bir kez daha bastım, ama daire yine aydınlanmadı.

Ayaklarımın altında ampul camları çıtırdadı.

Dış kapı sadece itilmiş duruyordu; zorla eve girildiğinde bu yana kapı tam kapanmıyordu. İçerisi hâlâ kedi idrarı kokuyordu. Kötü koku şimdi yeni, diğeri bastıran bir kokuyla karışıyordu. Tatlı bir kimyasal kokuşuydu bu - sabun, deterjan ya da parfüm gibi. Elektrik şalterine bastım, karanlık.

Ayaklarımın altında çıtırtı duyuldu. Yerlere kırılmış nesneler saçılmıştı ve üzerlerine basıldığında, kumsaldaki deniz kabukları gibi çıtırdıyorlardı. Telefonu kaldırdım, çevir sesi geldi. Peki ama kimi arayacaktım ? Polisi mi? İmkânsız! Annemi mi? Sanmam. Bayan Lehmann'ı? Eminim onun Franz Josef le başı yeterince derttedir. Ahizeyi yerine hızla bıraktım.

Babam bir defasında öfkemin enerjisinden faydalanmam gerektiğini söylemişti. Ama bu enerjiyi hissetmiyordum bile.

Soluk, tekinsiz bir huzursuzluk yayıldı içime.

Bir mum buldum ve el yordamıyla kibrit aramaya koyuldum.

Ampuller patlatılmıştı. Hepsi.

En kötü durumda olan yer banyoydu. Viktor'un tıraş losyonu fayansların üzerine saçılmıştı ve hâki yeşil renkli duş j eli ve Viktor'un doğum günümde Elias Canetti'nin bir romanıyla birlikte hediye ettiği pahalı parfümle karışıyordu. O parfümü henüz bir kez kul anmıştım.

Alice'i yatağına yatırdım, elimdeki son iki ampulü duylara taktım, cam kırıklarını süpürdüm ve banyoyu silmeye başladım. Sırılsıklam temizlik bezini, balık ağı gibi atıyordum, ama her yer daha da kaygan oldu ve köpürdü. Beyaz köpükler fırtına sonrası serpinti gibi bacaklarımın etrafında uçuşuyordu.

Neden sonra doğruldum ve aynada kendime baktım. Darmadağın saçlı soluk bir varlık bana bakıyordu.

Bu ben miydim? Matemli bir dul, depresyona girmiş ve tükenmiş bir anne gibi görünüyordum.

Başkalarının beni gördüğünden daha korkunç hissediyordum kendimi. Karaya vurmuş bir denizanası gibiydim. Cıvık ve ölü.

Alice bağırdı. Geceleri birkaç kez uyanıp meme istemesine alışmıştım. Ama bağırmaya hemen başlamasına alışık değildim.

Çılgın kadın yatak odasındaydı. Alice'i bir zafer nişanesi gibi havaya kaldırmıştı. Bebeğimin başı, boynu kırılmış gibi arkaya düştü. Elimin üzerine sıcak bir şeyler döküldü. Mumu düşürdüm.

Alice bağırıyordu. Demek ki hayattaydı.

Bayan Joditz benden ufaktı. Bebeğimi tek bir hareketle ellerinden aldım ve ona sıkı bir tekme attım. Büyük bir gürültü çıkaracak şekilde parmaklıklı yatağa çarptı. Homurtulu bir ses çıkardım ve kendime şaşırdım. Önce oradan kaçmayı düşündüm. Sonra nerede olduğumu aynmsadım. Ne de olsa burası benim evimdi.

- Defolun, dedim sakin bir sesle.

Fred'in annesi yatağın tahta çubuklarına tutunarak ağır hareketlerle doğruldu. Yaralanmış

görünmüyordu, çubuklardan biri ortadan bölünmüştü ve iki kırık parça, yırtıcı hayvan dişleri gibi dikilmişti. Sokak lambasının ışığı kadının yüzünü yalıyordu. Gözleri karanlık görünüyordu ve iki kara mağaraya çekilmişti.

- Sizi huzursuz etmek istemiyordum, diye fısıldadı Bayan Joditz. Torunumu görmek istedim sadece.

- Defolun! Bu cadıyla konuşmaya ya da konuşmaya benzeyen bir şeylere kalkışmaya hiç niyetim yoktu.

Fred'in annesi kıkırdadı.

- Torunum, dedi, . . elimde kalan son şey. . Derin derin içini çekti. Zavallı oğlum. . Ona ne yaptınız?

- Defolun, lanet olası.

- Onu öldürdünüz, değil mi ?

- Kimi? diye sordum şaşkınlıkla.

- Fredimi, dedi Bayan Joditz nezaketle. Başımı iki yana sal adım.

- Fred kazadan sonra kaçtı. Nerede olduğunu bilmiyorum.

- Kaçmış mı ? Buna gerçekten de inanıyor musunuz ? inci gibi sıralı san dişlerini bir gülümsemeyle sergiledi. Oğlum öldü.

Alice omzuma yaslanıp uyudu.

- Bunu nereden çıkardınız ? Benim hiçbir şeyden haberim yok. Gidip buradan. . lütfen.

Bayan Joditz üzerime doğru bir adım attı. Geri kaçtım.

Mum hâlâ yanıyor, halıda küçük bir yangın dans ediyordu. Sarı renkli alev diline baktım ve birkaç saniye, bu konuda hiçbir şey yapmama fikri takıldı aklıma. Kaçmak ve dünyayı. . -En azından Viktor'un evini- ateşe teslim etmek.

Ateş büyüdü, alevi, üzerine basarak söndürdüm ve mumu yerden aldım.

Bayan Joditz ses çıkarmadan beni izliyordu.

Yeniden içini çekti ve yüzünün ıslak olduğunu fark ettim, iki gözünden de yaşlar boşanıyor, ama bu sırada yüz hatları değişmiyordu. Yaşların süzülmesine izin verdi, sanki onları fark etmi-yormuş

gibi. Yanakları parlatılmış buruşuk elmalar gibi parlıyordu.

Dumanın dağılması için pencereyi açtım.

Halının işi bitmişti. Viktor yergi dolu bir ifadeyle başını iki yana sal adı.

- O kadar soğuksunuz ki, dedi Bayan Joditz aniden. Bana bu kadar soğuk davranmanız için size ne yaptım bilmiyorum.

Yanıt vermedim.

Bebeğimi bu deliden nasıl koruyabilirdim ?

- Ama sizi huzursuz etmek istemem. Mesele sizinle ilgili değil, diye beni temin etti. Mesele. . zamanla ilgili. Zamane insanlarıyla, değil mi? Sana bir şey verirsem bana ne verirsin.. Böyle olmuyor mu?

Güvende olması için bebeğimi nereye götürmem gerekiyordu ?

- Oğlum size bir kız evlat verdi. Siz ona karşılığında ne verdiniz?

- Bebeğin babası Fred değil, siz de babaannesi değilsiniz; bebek sadece ve sadece bana ait, dedim.

Şimdi çıkıp gidin buradan artık!

Öfkeli adımlarla önden yürüdüm ve evin kapısını tek bir hamleyle açtım. Fred'in annesi ağır adımlarla beni izledi ve uçuk yeşil eşarbını basma bağladı.

- Merdivenlerden yuvarlanmayın, dedim. Işık yanmıyor. Bakışlarını kaldırmadan bana sürtünerek yanımdan geçti.

Ayakları zeminde kayıyor gibiydi ve adımlan garip şekilde sessiz, neredeyse tamamen sessizdi.

Külotlu çorabmm ardından soluk ve çelimsiz parlayan bacaklarına baktım ve ikinci kez dönüp baktığımda, ayağındakilerin benim kadife kaplı terliklerim olduğunu fark ettim.

24

Kahve

- John, diyorum. John, seninle evlenmek istiyorum.

Gece. Onu uyandırdım. Aç bir hayvan gibi gizlice odasına süzüldüm. Çoktan uyanmış olmasına rağmen kolunu bir kez daha sarsıyorum.

- John, beni duyuyor musun? Seninle evlenmem gerek, anlıyor musun ?

Adam doğrulup sık soluk alıp vermeye başlıyor. Omuzlarımı tutup onları sertçe sıkıyor. Beni sarsıyor, bir kez, ikinci kez, kendine çekiyor, sırf sonra bir daha kendinden uzaklaştırmak için.

Hiçbir şey söylemiyor.

- Acil, diyorum. Son derece acil.

Dikkatle, ağır hareketlerle ona yaklaşıyor ve elimi düz göğsünün üzerine yerleştiriyorum. Göğüs uçları sert. Tek bir kıl bile bitmemiş göğsünde. Beni itmiyor. Kımıldamıyor.

Bir süre öylece oturuyoruz. Onu sevmiyorum, ama ondan ayrılamıyorum da. Hemen değil. Elimin altındaki teni ısınmıyor ve hissetmek için uğraşmama rağmen kalp atışlarını yakalayamıyorum.

Burnumdan derin bir soluk çekiyor, ama kokusunu alamıyorum.

- Kim olduğumu bilmiyorsun, diyor nihayet. Sesi kızgın değil, şaşkın bile değil, sadece ağır ve kısık, soluksuz kalmış gibi. Benim kim olduğumu da sen bilmiyorsun, diye düşünüyorum.

- Ne fark eder?., diyorum. Bir an için öpülmek istiyorum; belki de âşık olmak için. Âşık olmak tesadüfi değil ve bu gibi şartlarda planlayabilirim. Kafada oluşur ve kalbe doğru sızar, oradan da apış araşma Yoksa öyle olmaz mı?

- Kim olduğumu bilmiyorsun, diye inat ediyor John.

- Kim olduğunu bilmiyorum, bu doğru. Karşımda dursan bile, hatta belki de tam o sırada aslında çok uzaklardasın. Belki de bu yüzden sana yakın olmak istiyorum. Duymak istediğini söylediğimi umuyorum. Nihayetinde ihtiyacım olan tek şey "yes" demesi, basit, ama kesin bir "yes."

Viktor hâlâ kafamın içinde bir yerlerde, ama ölü biri olarak kalbime dokunmuyor çoktandır. Ona karşı hissettiklerim hem bitti, hem de bitmedi. Bunun için beni suçlayabilecek tek kişi de yine benim.

John elini bir an için elimin üzerine bırakıyor.

- Yarın San Francisco'ya gidiyoruz, diyor.

Kurdun sabrı korkunçtu, ama adamınkinin de ondan aşağı kalır yanı yoktu. Yarım gün boyunca hareketsiz yattı, baygınlıkla mücadele etti ve yem olacağı, ama aslında kendisine yem olmasını istediği yaratığı bekledi. Zaman zaman bitkinliğin denizi üzerine kapandı ve uzun soluklu rüyalara daldı, ama uyuduğunda da, uyanık olduğunda da hırlayan bir soluk ve bir dilin hoyrat okşamalarına karşı tetikteydi.

Bahar başlamış olmasına rağmen mezarlık serindi. Önceki ziyaretlerimde Viktor'a bir şeyler okurdum. Bazı dul ar masaya ölmüş kocaları için yıllarca bir tabak fazla koymayı sürdürürler, bense Viktor'un en çok artık okuyamamaktan rahatsız olduğunu düşündüm. Olduğu yerde korkunç sıkılıyor olmalıydı.

Kitabı kapattım ve bir süre daha orada oturmayı sürdürdüm. Kararımı vereli henüz birkaç saat geçmişti ve her ne kadar karnımda belirsiz bir korku filizlense de, gideceğimi biliyordum.

Alice bebek arabasında oturmuş, üzerinde asılı oyuncakla oynuyordu; tenis topu büyüklüğündeki uğurböceklerinin arasındaki minik çanlar sessizliği bölüyordu. Viktor bir dala oturmuş ve ağacın gövdesine yaslanmıştı; gözleri uzaklara dalmıştı.

- Aşağı bak, dedim kısık sesle. Kızına bir bak. Her geçen gün daha da güzel eşiyor.

Viktor'un benzi attı ve ortadan kayboldu. Ondan bir şey talep etmemden hoşlanmıyordu.

Ayağa kalktım ve yeşil bahçe ibriğini nergisleri ve unutmabeni çiçeklerini suladım. Viktor'un mezarı güzeldi; eğer Paskalya tavşanları gerçekten de varsa buraya kısa sürede yumurta bırakırlardı.

Bir sincap az önce Viktor'un oturduğu dala tırmandı. Yukarıdan bir çam kozalağı düştü. Kozalak büyük ve parlaktı. Viktor bana bir işaret göndermişti.

Viktor'un hayat sigortasından gelen parayla öncelikle kendime bir bisiklet aldım.

Alice'i kendime mümkün olduğunca sıkı bağladım ve parke taşı döşeli yollardan, inşaatların önünden, kentimin köpeklerinin kahverengi ve siyah dışkılarının etrafından geçtim, kavşakları kat ederek bir ırmağın beton dökülmüş kıyısına yöneldim. Alice'in yanakları kızardı ve bugünler zarfında saçları biraz uzadı. Ördeklerin başlarına sertleşmiş ekmek kırıkları attım. Buz tutmuş

bankın üzerinde otururken kızımın kulağma Jack London kitaplarından pasajlar mırıldanıyordum.

Bisiklet bana bir binliğe mal olmuştu, daha fazlası değil. Hâlâ zengindim.

Biletler birkaç gündür yanımdaydı. "Yaşama Sevgisi"nin içindeydiler. Kitabı karıştırdım ve biletler çıktı karşıma. Alice emdikçe emdi, ördekler uzaklaştı ve bebeğimin üzerine eğilip kulağma fısıldadım:

El erinde hayvanı boğacak güç kalmamıştı ama adam yüzünü kurdun gırtlağına iyice bastırmıştı ve adamın ağzı kıl doluydu. Yarım saat geçtikten sonra gırtlağından ılık bir şeylerin aktığım hissetti.

Hoş bir his değildi. Sanki midesine erimiş kurşun basılıyor gibiydi ve baskıyı yapan da kendi nzasıydı. Sonra adam sırtüstü döndü ve uyuyakaldı.

John sırtüstü yatıyor ve uyuyor. Yanında kalmama itiraz etmedi. Yanından gitmem ya da orada kalmam için hiçbir şey yapmadı. Yan yana yatıyor ve aynı odadaki havayı soluyoruz. Hepsi bu.

Birbirimize dokunmuyoruz. Birbirimize dokunmuyoruz.

Yaşama sevgimizi bir kenara bırakıyor ve bu sefil hırsla veda-laşıyoruz.

Alice'in bağırmasını duyduğumda odama dönüyorum. Memelerim ağır ve nemli. Alice sütümü içiyor. Kol arımda yatıyor, idrar ve tatlı bebek teri kokuyor.

Açılana kadar kapıya bakıyorum. John beyaz bir çarşafa sarınmış. Bu haliyle örtüsü kaldırılması gereken bir heykele benziyor.

- Uyuyamıyorum, diye fısıldıyor. Tereddütle yanımda duruyor, ama ona yardımcı olmuyorum.

Bir tırtıl gibi yanıma yaklaşıyor. Yaklaşık on santim ötemde şimdi. Yanın saat sonra ona dönüyor ve yavaş yavaş bedenine sarılı çarşafı açıyorum. Zorlanmıyorum, çarşaf neredeyse kendiliğinden açılıyor. Uykuda gibi yanına sokuluyorum. Teni serin ve aslında hiçbir tadı yok. Uyanmıyor. Penisi inanılmaz ipeksi ve üzerine oturabileceğim kadar sertleşmiş durumda. Bir an için öylece kalıyorum.

Cinsel organı benimkinin içinde büyüyor ve John düzenli bir şekilde soluk alıp verirken gözlerini kapalı tutuyor. Dikkatle, ağır ağır hareket ediyorum. Bedenim onun bedenini emiyor, ona yapışıyor.

Tek bir ses çıkarmadan boşalıyor; çabuk ve mekanik.

Ertesi gün öğleden önce San Francisco'ya ulaşıyoruz.

Kentin kenar mahallelerinden birindeki bir motelde iki oda kiralıyor ve birkaç saat görüşmüyoruz.

Alice pişik olduğu için sızlanıyor. Onu kucağımda gezdiriyor, yapışkan motel bulaşığını şangırdatıyor ve tuvalet kâğıdını parçalamasına izin veriyorum. Çözümlerim pek işe yaramıyor, özellikle de uzun vadede. Ancak John geldiğinde ağlamayı kesiyor ve kol arını ona doğru uzatıyor.

Ona gülümsüyor ve benim midem bulanana kadar bebeğimi havaya atıyor.

Akşam Alice neredeyse kesintisiz ağlıyor. Ona meme verdiğimde beni ısırıyor.

John odama geliyor ve bir el feneriyle ufaklığın ağzmın içine ışık tutuyoruz. Dişeti kızarmış ve şişmiş.

Papatya çayı hazırlıyor John ve soğuyana kadar bir kaptan di-

ğerine aktarıyor. Şişeyi kızıma uzatıyor, bir şarkı mırıldanıp onu sallıyor ve onu uyandırmadan yatağına taşıyor.

Alice'in yanına uzanıyorum, John odasma gidiyor. Yan tarafta telefonun çaldığını ve ardından John'ın gırtlaktan gelen melodik sesini işitiyor, konuşulanlardan bir şey anlamaya çalışıyorum, ama tek bir sözcük bile duvarı geçemiyor.

Flamingo renkli bir atın üzerindeki biniciyi görüyorum. Bacakları hayvana göre fazla uzun. Hava puslu ve binicinin yüzünü göremiyorum. Bir mağaraya sığınmış, dışarı çıkamıyorum. Büyük, tehlikeli bir şey bekliyor beni dışarıda.

iki kartal tüyü var adamın saçında, tavşan kulaklarına benzer ve atının sırtında eğer yerine bir örtü ya da post var. Onun John olduğunu, beni öldürmek niyetindeki kudurmuş canavarı tek bir atışla dize getireceğini ümit ediyorum. Binicinin acelesi yok, hiç yaklaşmıyor gibi. Bir soluma sesi duyuyor ve kan oturmuş bir gözle karşılaşıyorum. Bizon yaralı ve her şeye hazır, bana saldırmaya da. Beni havaya fırlatmaya, boynuzlarını bedenime saplamaya. Sonra yaklaşan biniciyi görüyorum.

John değil bu. Bir yerli, bir Kızılderili, çıplak göğüslü ve boyalı yüzlü. Dudakları kara, çenesinden alnına doğru, açık bir yaraya benzeyen kırmızı

bir el uzanıyor. Kim olduğunu biliyorum. Onu tanıyorum. Adım biliyorum. Sesler duyuyorum. "Vi-To-Jo-Pa!" diye bağırıyorum ama artık o kadar emin değilim. Yüzüm kızarıyor. Adını bilemedim. Yüzüne bir küfür savurdum. Önce bizonu öldürecek, sonra da beni.

Kalbimin bir çekiç gibi atmasıyla uyanıyorum. Göğsümde bir trampet gürültüsü. Bir an için ellerin ve trampetin kırmızı olduğunu ayrımsıyorum. Güçlü trampet vuruşları bizon için, eti ve kanı için.

Karanlık içinde bir çift göz beni süzüyor. El yordamıyla Alice'i arıyorum, bir bacak buluyor ve sıkıca tutuyorum. Yabancı soluk sesini şimdi de duyuyorum.

- Her şey yolunda mı ? diye soruyor John. Seni duyduğumu sandım - bağırırken.

Kahvaltıda sahanda yumurta, jambon ve patates kavurması yerken John'a rüyamdan söz ediyorum.

Bir şey söylemeden kaşlarını çatıyor. Alice kaşığıyla yumurtanın sarısına vuruyor ve her yana yumurta sıçrıyor. John ona bakmıyor bile.

Az sonra Golden Gate Parkı'nın batı tarafına götürüyor bizi. Devrilmiş ağaçlar ve dar patikalar var burada. Alice ile ben sayılmayacak olursak hiç turist yok.

John'a bakıyorum. Bakışıma dostane ama tarafsız bir baş sal-lamasıyla karşılık veriyor. Neden buraya, parkın yozlaşmış bu köşesine geldiğimiz hakkında hiçbir fikrim yok.

Hava sisli ve serin. John'm sırtında gezen Alice yorgun. Fotoğraflarını çekmek için ileri koşuyorum, ama John adımlarını yavaşlatmıyor. Kızım omzunun üzerinden görünüyor; iki başlı bir masal canavarı gibi birbirleri içinde erimiş gibiler. John bana doğru yürüyor, ekseni etrafında dönüyor ve aptalca yüz ifadeleri takınıyor. Deklanşöre basacağım sırada bir ağacın ardına saklanıyor. Fotoğraf makinesini yerine koyuyorum. Belki de zaten evlidir; belki bir yerlerde bir ailesi, iki, üç ya da beş çocuğu, bir evi, köpeği,

üzerinde yüzlerce renkli mıknatıs olan bir buzdolabı, içinde Japon balıkları yüzen bir suni göleti vardır. . Peki ama neden bizim yanımızda?

Kaliforniya güneşi bizi burada yüzüstü bırakıyor. Sis yoğunlaşıyor ve nemli bir tabaka gibi tenimize yapışıyor. Tam John'ı yalanlardaki Cliffhouse'a gitmeye ikna etmeyi düşünürken bizonları görüyorum. Kendilerine ayrılmış alanda, bizden epey uzaktalar ve onları ayırt etmek neredeyse mümkün değil. Daha doğrusu ortalıkta yorgun ve koşmaları engellendiği, kimse tarafından avlanmadıkları için canlan sıkılmış halde yatıyorlar.

Alice kucağımda bir ağaca yaslanıyor ve bizonları otlanırken izliyorum. Durmaksızın çiğniyorlar.

Tombul ve keçe kürklüler. Kafalarını kaldırdıktan pek görülmüş değil.

Ertesi sabah kahvaltıyı hazırlıyor ve John'ı bekliyorum. Masa hazırlanmış, tost ekmeği ikinci kez tost makinesine atılmış, omletlerden oluşmuş dağ ağır bir kokuyla kendi içine çökmeye baş-

lamış. Aklıma bir şey daha geliyor. Derin dondurucudan buz küpleri alıyor, bir bardağın yarısını bunlarla dolduruyor ve üzerine iki litrelik bir şişeden portakal suyu koyuyorum. John kahveyi açık ve kaynar seviyor, meyve suyunu da kutuplardaki su kadar soğuk. Buz küplerini, bardağa çarpıp şangırdayacaklan şekilde kanştınyonım. Ama John gelmiyor. Beni ortada bırakıyor. Kahve soğudu ve tadı acılaştı bile. Çakıl taşlan ve kum üzerinde gıcırdayan otomobil lastiklerinin sesini duyuyorum. Ford yavaşça park alanından uzaklaşıyor.

Kahveyi tek başıma, sütsüz ve şekersiz içiyorum. Her iki fin-candakini de bitiriyor, tüm kahve sürahisini boşaltıyorum. Bir kahve daha hazırlıyorum, iyice koyu. Yemeğe dokunmuyorum. Kötü kokuyor. Soğuk, yanmış jambon kokuyor. Kalbim gürültüyle atıyor, el erim terliyor.

Alnımın ardından nabız sesleri hissediyorum.

Alice'in ağladığını ancak bir süre sonra fark ediyorum. Dönüyor, ama onu göremiyorum. Yataktan düşmüş. Alice'i kaldınyor, gerçekten yanında olmadan bir süre kucağımda gezdiriyor, "Minik Tavşan" şarkısını

mırıldanıyor, soğuk omletten bir parça veriyorum ağzına. Kendi sahte sesime kulak kabartıyorum. Basımdaki ağnnın ve odayı başımın etrafında döndüren fırtınanın kesilmesi için kendimi Alice kucağımdayken yere atıyorum. Birkaç dakika sonra etrafımda uçan, üzeri kahve lekeli fincan altlıklan-na alışıyorum. Alice'in ağzındaki omlet, bir kedinin dişleri arasından sarkan ölü bir fare gibi.

Ghiradelli Square'deki denizkızlarmın yanında oturuyoruz. John'sız. Denizkızlan kol arında birer bebek taşıyor; çıplak, nemli göğüsleri ve balık kuyruklan, kıyıya vurmuş deniz yosunu gibi parlıyor güneş altında. Taştan yapılmışlar ama ölü değiller. Sırf taş olsalar burada durmazlardı.

Ben de ölmediysem eğer, hayattayım demektir. .

Denize rağmen, köpekbalıklanna, piranalara ve hızlı tekneleri ve ağlarıyla insanlara rağmen hayatta kalmayı başarmışlar.

. .hâlâ hayattayım demektir.

Bebekleri de onlar gibi birer karma varlık, yarı balık, yan insan. Yüzlerinde, emzirilmiş bebeklerin o huzurlu ifadesi var. Hayata dair sevgileri ebedî. En azından bir sonraki büyük depreme kadar.

Fıskiye dik bir açıyla havaya püskürmüyor, bu taştan güzellik abidelerinin sırtından aşağı akıyor.

Soyunup kucağımda Alice'le onların yanına oturmayı istiyorum. Beni bunu yapmaktan alıkoyan tek şey, bu kadar sürede balık kuyruğumun büyümeyeceği düşüncesi.

Sonra John'ı görüyorum. Ayağa fırlamak, ona doğru koşmak, ıslak elimi ince, çıplak koluna koymak istiyorum. . Beni görmüyor, sırtı bana dönük halde ve eski moda giyimli bir kadının yanında, konuşmaya dalmış halde yürüyor. Çiçekli elbisesinin etek kenarının altından kadının bacakları beyaz gri parlıyor. Aklıma her zaman nefret ettiğim beden eğitimi öğretmenim geliyor; sıkı, soluk bacakları, düdüğünün keskin sesi, bakışlarındaki aşağılama. İkisi sağa sola bakmadan, bir kez olsun arkalarına dönmeden

konuşuyorlar. Kadın ağır adımlarla yürüyor; açık yeşil fuları boynuna bağlamış.

Kimse bana dikkat etmiyor. Bakışlarımı kaldırıp denizkızının gözlerine bakıyorum. Kucağındaki bebeğini sallıyor ve su damlaları yüzünden minik cam bilyeler gibi süzülüyor.

Denizkızlannın erkekleri, bebeklerin babaları nerede ?

Sanki ona fazla ağır geliyormuşçasına yavaşça kaldırıyor kolunu ve elini bana uzatıyor. Elini tutuyorum, hoş bir serinlik yayılıyor tenimin altına El sıkışı sert ve ağrılı ve ölümcül gücünü açığa vuruyor. Şimdi suya atlarsa, şimdi beni de yanında götürürse.. Yaşama sevgisini, ölüm korkusundan başka ne ortaya çıkarabilirdi ? Elimi bırakıyor ve anlayışla gülümsüyor. Eli delik bir gemi gibi batıyor.

Ölüm korkusu, yaşama sevgisinden başka neyi çıkarırdı açığa?

Derin bir soluk alıyorum, ciğerlerime berrak, iyotlu ve uğultulu San Francisco havası doluyor, etrafıma bakmıyor ve yola koyuluyorum.

John ve yaşlı kadın kayboldu.

Alice'i kanguruyla karnıma bağlamış, çantamı sırtıma almış halde otoyol kenarında yürüyorum.

Kızımın kirlilerinin olduğu valizi bir dereye attım. Birkaç hafta içinde zaten ona küçük gelmeye başlayacaklar. John akşam olup da geldiğinde, o kokuyu -ilaç ve alkol kokusu- ve beni görmezden gelen memnun ve yorgun bir bakışı beraberinde getirdiğini düşündüm. Kendine bir bira açtı, televizyon açıktı, Alice ise bir hayvan gibi sarmalanmış halde kucağımda yatıyordu.

- Neredeydin? diye sordum ve genzimi temizledim.

Beni duymamış gibi davrandı. Sorumu tereddüt etmeden yineliyorum. Karşılığında aldığım yanıt,

"İşimi yaptım" oluyor. Esnemedi ama her an esneyecekmiş gibi görünüyor. Düşünüyorum: neden seninle evlenecekti ki? Seninle evlenmeyecek. Seni sevmiyor. Seninle tek düzüşmesini de muhtemelen uyuyarak yaşadı. Seninle sıkılıyor. Belki bir çocuk istiyor, ama kesin olan seni istemediği.

- Nasıl bir iş ?

Kaşları kalktı. Sağ elimi tuttu, onu el erine aldı ve kısa ama kabaca sıktı ve yüzünde, görmek istemediğim bir ifade vardı. Bakışlarımı kaçırdım, ama çok geçti artık.

- Gerçek adın ne ?

Bir an için sessizlik odada örümcek ağı gibi asılı kaldı.

- Gerçekten bilmek istiyor musun ? Başımı evet anlamında salladım.

- Adım Bond. James Bond. Güldü.

- Hiç komik değil, dedim üzgün bir sesle. Hem de hiç komik değil, John.

Aslında bu uyuşmuş ayaklarımla nereye koştuğumu bilmiyorum. O kadar yorgunum ki, yalnız olsam kendimi çimlerin üzerine atardım yüzüstü ve karınca ve böceklerle dostluk kurardım. Ama yalnız değilim. Alice yanımda. Bu kentten gitmem gerek.

John'ı o kadınla gördüm, şu deli olan, ilaçlanyla birlikte alkol alan, durmadan oğlunu arayan. Her daim ensemde. Fazla yakın bana. Geldiğini duyuyorum. Bir fısıltı, küçük bir öksürük, yengi kazanmış bir kıkırdama işitiyorum. Bir yerlerde, içine düşmem beklenen bir pusu var. San Francisco'nun herhangi bir yerinde. Herhangi bir yerin herhangi bir yerinde.

Dalından parlak yeşil yapraklar kopanyorum, doğmamış bir bebeğin aksak atan kalbinin sesine uygun hoplayıp zıplıyorum ve Alice mutlulukla çığlık atıyor. Öfkenin sana verdiği enerjiden faydalan. Gülüyor, neşeyle bağınyor, göğe doğru çığlık atıyoruz. Kızımın ağzında bir diş, karla kaplı küçük bir dağ gibi baş veriyor. Otomobil sürücüleri inanmaz bakışlarla bizi izliyor, düşük hızla yanımızdan geçiyorlar.

Birisi gülümsüyor, el sallıyor ve arabasını durduruyor.

Sırt çantamdan su sızıyor. Fön makinesinin içine kaçan su ancak yavaş yavaş dışarı damlıyor. John bir süre daha küvette yatacak. Bedeni şimdi buz kesmiş olmalı; koyun peyniri gibi bembeyaz.

- Cheese, diye fısıldıyorum ve yabancı adam gülümseyip bizi arabasının arka koltuğuna davet ediyor.

Mila'nın Düşleri

"Ben bir kaybedendim. Çok şey kaybetmiştim: babamı, Bay Kraus'u, Leopold Christiansen'i, Anna ile Tim'i, Mark ve Fred'i. Şimdiyse yeni bir oyun başlıyordu. Bu kez kazanmayı kafama koymuştum. Daha doğrusu, kazancımı elimde tutmayı. Ben gerçekten de bir canavar mıydım?

Viktor kanepeye oturmuş ve sırtını büyük bir yastığa dayamış kitap okuyordu. 'Merhaba' dedim ezik bir sesle, başını kaldırıp bana gülümsedi, hayır, gülümsemesiyle odayı aydınlattı. Bakışı altında ezildim, çünkü onu hak etmemiştim. Ben bir canavardım. Onun her şeyini mideye indirecektim, tüm yaşamını. Ardına istemediği bir çocuk takacaktım. Yanında istemediği bir varlık olacaktı benim yüzümden. Ondan dölünü, bedenini, ruhunu talep eden bir canavar; sevdiğini sandığı, onu seven bir canavar."

Grit Poppe 1964'te Doğu Almanya'da Boltengahan'da (Ostsee) doğdu. Çocukluğu Stahnsdorf'ta, öğrencilik yılları (1984-1988) Leipzig'de geçti. Doğu ve Batı Almanya'yı birbirinden ayıran duvar yıkılıncaya kadar Film Okulu'nda senaryo yazarlığı yaptı. Duvar yıkıldıktan sonra vatandaşlık hakları hareketine katıldı. 1991'den beri yazan Grit Poppe, Potsdam'da yaşıyor.